DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

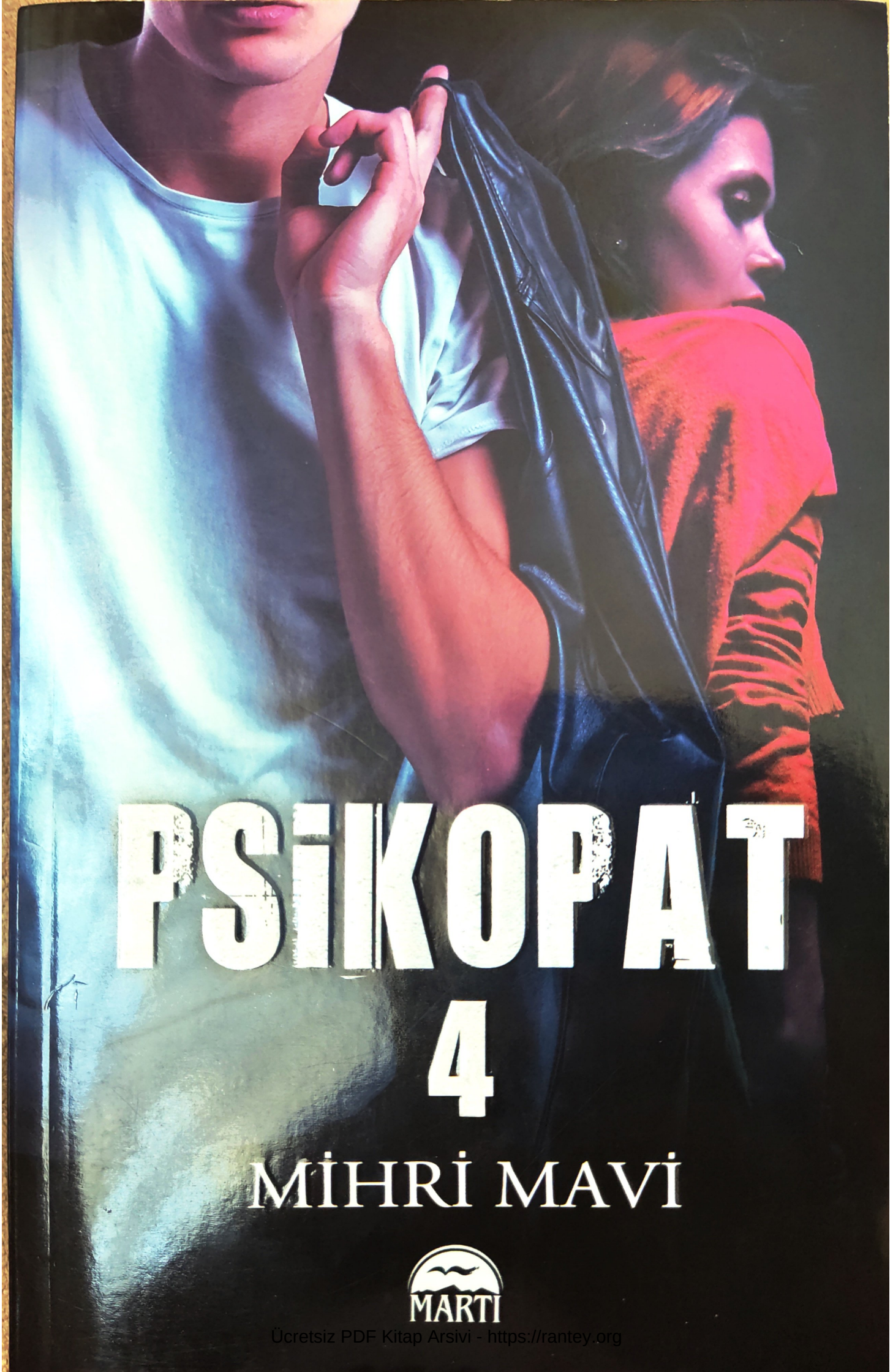
RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

PSİKOPAT
4

MİHRİ MAVİ

MARTI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

MİHRİ MAVİ

PSİKOPAT 4

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu kitap birbirinden şirin
okuyucularım için.
Benim için çok özel ve değerlisiniz.
Sizi seviyorum!
Milyon kalp ve öpücük!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Önümüzde tertemiz yaşanmayı
bekleyen bir gelecek duruyor,
şimdi hayatın tadını çıkarma vakti!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

Giriş!

Birkaç hafta öncesine kadar çok mutluydum.

Kağan'la yeniden birlikteydik, bundan böyle ondan uzak durmak zorunda değildim. Önümüzde tertemiz yaşanmayı bekleyen bir gelecek duruyordu. Geçmişte yaptığım hataların acımasızca aramıza girip bizi ayrılığa sürüklemesinin ardından sonunda gerçekler ortaya çıktığı için rahatlamıştım. Artık aşkımızı özgürce yaşayabilme imkânımız vardı, bizim için her şey daha güzeldi ve aramız eskisinden çok daha iyiydi. Onun verdiği destekle güçlenmiştim adeta, çırpındıkça üzerime gelen tüm olumsuzlukları ardımda bırakmayı başarmıştım. Beni bitiren hatta köşeye sıkıştıran kötü durumlardan kurtulmuş, bir nevi yenilenerek öncekinden daha güçlü olarak yoluma devam ediyordum.

Ta ki, Onur Öztürk'ün hiç beklemediğim bir anda ummadığım bir şekilde hayatıma dahil olmasına kadar!

O gün annemle Onur'un ilişkisi olduğunu öğrendiğimde mutluluğum bir buz parçası gibi çatırdadı, ihanet hissi bütün gerçekliğiyle yavaş yavaş benliğime yayılırken mutluluğum parçalanmaya başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annemle Onur'u gördüğüm o akşamdan beri perişan bir haldeyim. Ne kadar inkâr etmek istesem de bir yandan ikisinin bu derece yakınlaşması midemi bulandırıyor, bir yandan da söylenen yalanlar insafsızca kulaklarımda uğulduyor, karamsar düşünceler inatla bana eşlik ediyordu. Beni dibe çeken, içten içe çökerten, umutsuzluğa boğan kandırılmışlık hissini durduramıyordum. İkisini birlikte düşündükçe kalbim burkuluyor, büyük bir hayal kırıklığı ve üzüntü göğsümü acıyla eziyordu.

Anneme çok kızgındım.

Bir zamanlar âşık olduğu babamı aldatıyordu... Hiç tanımadığı bir adamın peşinden sürüklenerek ailesini hiçe sayıyordu.

Babama böyle bir kötülük yapmasını kaldıramıyordum, bize ihanet etmiş olmasına katlanamıyordum.

Annemi asla affetmeyecektim!

"Buket?"

Gazel'in bana seslenmesiyle daldığım düşüncelerden sıyrılarak gözlerimi kırpıştırdım. Ne kadar süredir Gazel'in anne ve babasını, Berna Teyze'yle Koray Amca'yı izlediğimi bilmiyordum. Birbirlerine sarılarak az önce duvara astıkları farklı zaman ve mekânlarda çekilmiş fotoğraflarına bakıyorlar, anılarıyla ilgili detaylara girip gülerek sohbet ediyorlardı. Öyle sevgi doluydular ki bir an için onların bu güzel mutlu aile tablosunu kıskanmaktan kendimi alamamış ve kendimi bu sıcak yuvanın büyüsüne kaptırmıştım. Sonra da ister istemez bu güzel manzarayı kendi mutsuz ve yıkılmak üzere olan ailemle karşılaştırıp üzülerek annemin bana ve babama olan ihanetine dalıp gitmiştim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ah affedersin ne diyordun?"

"Bu son iki küçük tatlı valizi de yukarı taşıdık mı buradaki işimiz tamamdır," deyip valizleri merdivenlere doğru sürükledi. "Yardım eder misin?"

"Tabii." Gazel'e yardım ettim ve birlikte yatak odasına çıktık.

İzmir'de en yakın arkadaşım olan Gazel sonunda Ankara'ya taşınmıştı, taşınalı bir gün olmasına rağmen birlikte çoktan odasını yerleştirmeyi başarmıştık. Bu bizim için büyük bir başarı sayılırdı çünkü konu Gazel olduğunda her şey çok aşırı olurdu, o hayatı hep uçlarda yaşardı. Alışveriş ise onun bir nevi yaşam tarzı ve en büyük hobisi olduğundan o kadar fazla eşyası vardı ki bu beni çoğu kez hayrete düşürüyordu.

Odaya girdiğimizde etrafa bakındım. "Evin en büyük odalarından birinin sana verilmesi harika, hayatta bu kadar eşyayı bir yere sığdıramazdın," dedim ona takılarak.

Kocaman gülümsedi. "Biliyorum, o yüzden yandaki odayı kıyafet ve ayakkabı odası yaptım ya."

"O konuya hiç girmek istemiyorum." Gülerek kendimi köşedeki geniş koltuğa atıp rahatça oturdum. "Söyler misin yüz çifti aşkın ayakkabı da ne demek oluyor?"

Valizi kapının kenarına bırakıp yanıma otururken sevimlice omuz silkti. "Aslında yüz yirmi altı," diyerek hatamı düzeltti.

Dalga geçercesine gözlerimi büyüttüm. "Gerçekten beni korkutuyorsun, alışveriş hastalığa dönüşmüş sende."

Bana dilini çıkardı. "Hiç de öyle değil," diyerek itiraz etti. "Ne yapayım yani şahane ötesi ürünler üretmeselermiş canım, kendimi tutamıyorum. Alasım geliyor her şeyi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Biraz kendini frenlesen mi acaba diyorum ha, ne dersin?"

İzmir'de büyüdüğüm yıllarda ben de Gazel gibiydim, aklım bir karış havadaydı. Dert yok, tasa yok. Gezmek, eğlenmek, alışveriş yapmak, hiçbir şeyi umursamadan fütursuzca yaşamak benim de önceden ait olduğum bir yaşam tarzıydı. Ancak şimdi geçmişe baktığımda yabancı geliyordu bütün o yaşadıklarım çünkü artık çok değişmiştim, hayat şartları beni farklı birine dönüştürmüştü ve bununla birlikte önceliklerim de değişmişti.

Gazel başını hızla iki yana salladı. "Hayatta olmaz!"

"Yakında Berna Teyze'den bir oda daha istersin o halde."

Şeytani bir şekilde yavaşça sırıttı. "Oda bana yetmez hayatım, bütün üst katı ele geçirmeyi planlıyorum."

Kıkırdadım. "Yok artık! Delirdin herhalde," dedim gülüşümün arasından. "Seninle evlenecek adama şimdiden acımaya başladım. Yandı zavallı adamcağız, çok çekecek senden çok."

"Bence o dediğin yakışıklı ve müthiş kişilik, yani benimle evlenecek olan adam, dünyanın en şanslı adamıdır net. Evleneceği kız benim yani sonuçta." Poz veriyormuş gibi gülümseyerek bana göz kırptı. "Dünyanın en şekerişko kızıyım nihayetinde değil mi ama! Bu durumda acayip şanslı değil de ne?"

"Kendini övmen bittiyse eklemek istiyorum." Parmaklarımla havada tırnak işareti yaptım. "Ve feci halde alışveriş-kolik bir manyak," dedim ona sataşarak.

"Yaa!" Yalandan kızıyormuş gibi yaptı. "Sen çok gıcık bir arkadaşsın," derken şakadan koluma vurdu. "Gıcık ve çekilmez."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eğlenerek kahkaha attım. "Yalan mı ama kıyafetlerin için onu bile evden atarsın sen, sırf sana daha fazla yer açılsın diye."

Gözlerini devirirken Gazel de kahkaha atıyordu. "Ayy uydurma, kıyamam ki ben sevgilime." Havalı bir şekilde kızıl saçlarını bir omzundan geriye atıp dudaklarını büzdü. "Özellikle de bu kişi Hakan olacaksa... Hiç mi hiç kıyamam."

Kahkaha atmayı aniden kestim. "Hakan mı?" Fazlasıyla şaşırmıştım.

O anda kapı zilinin çalmasıyla Gazel hızla ayağa kalktı. "Ben kapıya bakayım," diyerek gizemli neşeyle sırıttı.

"Hayır, dur," dedim itiraz ederek. "Hakan derken neyi kastettin? Bu konuda açıklama yapmadan hiçbir yere gidemezsin."

"Ama kapıya bakmalıyım," diye karşılık verdi kaçmak istercesine.

"Berna Teyze aşağıdaydı, o bakabilir." Kolundan tutup yanıma doğru çekiştirdim ve koltuğa geri oturttum. "Hemen konuşmaya başla, az önce ne demek istedin?"

"Pekâlâ." Sırıtışı genişleyerek kocaman bir hal alırken yanakları kızardı. "Yaniiiii demek istediğim şu ki..." dedi kelimeleri uzatarak.

Sabırsızca, "Evet," dedim konuşması için teşvik ederek.

"Hakan'dan belki birazcık etkilenmiş olabilirim." Nefesini bıraktı. "Oh söyledim işte en sonunda."

Ağzım açık kaldı. "Şaka mı yapıyorsun sen?" dedim inanmazlıkla.

İkisi o kadar farklı karakterlere sahiplerdi ki onları yan yana dahi düşünemiyordum, hele ki Gazel gibi neşeli ve enerjik bir kızın Hakan gibi karanlık ve soğuk biriyle olması?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tek kelimeyle imkânsızdı.

"Hayır," dedi tatlı tatlı. "Çok ciddiyim. Tanıştığımız andan beri hep aklımı meşgul ediyor, birlikte geçirdiğimiz o yolculuğu unutamıyorum. Onda beni kendine çeken bir şeyler var, tam olarak adını koyamıyorum ama sadece şunu söyleyebilirim ki Hakan'ı yakından tanımayı çok istiyorum."

Bir an duraksadım ve Antalya'dayken Gazel'in tuhaf davranışlarını hatırladım. Hakan'ı gördüğümüz anlarda gizemli tavırlar sergileyip aniden ortadan kayboluyordu. Bir de şu yalandan garsonluk yaptığı gece ısrarla Hakan'la konuşmaya çalışması vardı, bakışlarını ondan ayıramıyor, o konuştukça sürekli gülümsüyor, yanakları kızarıyordu. Ayrıca onunla tanıştığı günü anlatırken sesindeki hayranlık da gözümden kaçmamıştı. Aslında o zamanlarda da bir şeylerden şüphelenmiştim lakin yine de şu an Gazel'den bu büyük itirafı işitmek beni şaşkınlığa düşürmüştü.

Tereddüt ederek, "Peki ya o ne düşünüyor bu konuda?" diye sordum.

Gülüşü yavaşça solup buruk bir tebessüme dönüştü. "Hiçbir fikrim yok."

"Selam kızlar!" Cansu'nun odaya girmesiyle konuşmayı kesip ikimiz de bakışlarımızı kapıya çevirdik. "Geciktiğim için çok üzgünüm, provamız uzadı." Bir an duraksadı ve gözlerini şaşkınlıkla açıp hayranlık dolu bakışlarını odada gezdirdi. "Vay anasını! Odan amma da büyükmüş kanka, neredeyse bizim ev kadar... Ve şu mobilyalara bak! Acayip güzeller, hepsi şahane görünüyor. Hayatım boyunca çalışsam bile böyle bir odaya sahip olamam herhalde. Gerçekten çok şanslısın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben de Cansu'yla birlikte gözlerimi odanın içinde, her bir eşyanın üzerinde tek tek dolaştırdım. Duvarlar toz pembe tonlardaki kalplerin yer yer iz bıraktığı beyaz duvar kâğıdıyla kaplanmıştı. Göze ilk çarpan devasa boyuttaki yataktı, pembe ipek örtülerle kaplanmış ve üzerine yumuşacık görünen yastıklar yerleştirilmişti. İki yanında duran komodinler ve bir duvarı boydan boya kaplayan dolap beyaz renkti. Yatağın hemen karşısında duvara monte edilmiş dev ekran televizyon adeta küçük bir sinema ekranını andırıyordu, altındaki dolabın üzerine DVD ve müzik sistemi konmuştu. Köşede beyaz deri kaplamalı bir üçlü bir de tekli koltuk takımı vardı. Kapının sağ tarafında çalışma masası ve kitaplık duruyordu. Yeri tamamıyla kaplayan halı yatak örtüsüyle uyumlu bir pembeydi. Tül perdeler de odanın atmosferine uygun olarak beyazdı, kenarlara ise pembe kalın perdeler asılmış ve odaya hoş bir görüntü katmıştı.

"Size yardım edemediğim için özür dilerim, keşke daha erken gelebilseydim."

"Hiç önemli değil kuzum, biz hallettik zaten çoğu şeyi, sen hiç dert etme," diyen Gazel anlayışla Cansu'ya gülümsedi. Onun geç kaldığı için kendisini kötü hissetmesini istemiyordu.

"Evet beni fazladan çalıştırdı mesela," diyerek takıldım Gazel'e. "Yorgunluktan ölmek üzereyim, iyi ki geldin. Artık beni zincirlerimden kurtarabilirsin."

Gazel gözlerini devirdi. "Gören de seni kadrolu kölem sanacak."

Cansu kolundan indirdiği çantayı yere koydu, bitkince nefesini bırakırken karşımızdaki tekli koltuğa kendini bırak-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tı. "Ben de yorgunluktan ölüyorum." Gözlerini kapatıp başını arkaya yasladı, neredeyse uyumak üzere bir hali vardı. "Bütün enerjim tükenmiş gibi hissediyorum."

Anlayışla gülümsedim. "Murat yine tüm gün boyunca sizi esir alıp patronluk mu tasladı?"

Murat'ın küçük bir müzik grubu vardı ve Cansu'ya solistlik teklifinde bulunmuştu. Cansu ilk başlarda pek sıcak bakmadığı teklifi şimdi kabul etmişti ve birlikte sahne hazırlıklarına girişmişlerdi. Ayrıca Murat'ın Cansu'dan bayağı bir hoşlandığı gerçeği vardı ki bu vakti zamanında Emre'yi bir hayli kıskandırmış ve kızdırmıştı.

"Hem de nasıl!" diye inlerken gözlerini açtı. "Her parçayı kusursuz olana kadar tekrar tekrar çalıştırıyor. Çok zorlamasak ara vermeye bile gönüllü olmuyor. Tam bir diktatör," diye açıklarken gülüyordu.

"Murat demişken..." dedim imalı bir biçimde. "Aranız nasıl?"

Basitçe omuz silkti. "İyi."

Gazel lafa girdi. "Sadece iyi mi?"

"Evet."

"Hadi ama az önce Murat'tan bahsederken ki gülüşün hikâyenin bu kadarla bitmediğini söylüyor bize."

Gazel işaret parmağını Cansu'ya doğru salladı. "Bizden hiçbir şey saklayamazsın sır küpü. Dökül hemen."

Cansu iç geçirdi. "Bana karşı çok yakın davranıyor, yani beni arkadaş olarak görmediğini anlayabiliyorum. Bugün prova bittiğinde bile yalnız çıkmama izin vermedi, sonra da ne kadar itiraz etsem de beni buraya bırakmakta ısrar etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hava kararduğından dolayı bana eşlik etmezse eğer içi rahat etmezmiş."

"Vay be!" diyen Gazel sanki büyüleyici bir aşk hikâyesi dinliyormuş gibi eridi. "Bu çok romantik."

Cansu hiç etkilenmiş gözükmüyordu. "Bence gereksizdi," dedi tekdüze bir sesle.

"Bu kadar duygusuz olma," diyerek onu uyardım. "Seni önemsiyor ve kendini sana göstermek için çabalıyor."

"Boşuna uğraşıyor."

Sözlerini duymazdan gelerek konuşmaya devam ettim. "Yakında sana çıkma teklif edeceğine eminim."

Hiç oralı olmadı, yine basitçe omuz silkti. "Artık kimseye güvenmiyorum, aşkmış, sevgiymiş bunların hiçbirine inanmıyorum," deyip dalgınca yerdeki bir noktaya bakmaya başladı.

Gazel'le göz göze geldik, Cansu'nun bu depresif ve umursamaz ruh hali bizi kaygılandırıyordu ve ne yazık ki bir süredir böyleydi, bazen tam yine eski haline döner gibi oluyordu ama yine aniden durgunlaşıyor, ardından da her şeye kayıtsız kalıyordu. O zamanlarda aklını neyin meşgul ettiğini çok iyi biliyordum, Emre'yi düşünüyordu ve onun yaşattığı hayal kırıklıkları bir kez daha canını yakıyordu.

Gazel konuyu değiştirmeye çabalayarak heyecanla ellerini çırptı. "Cidden önümüzdeki ay ilk sahnen var ha! Gerçek anlamda şarkıcılığa adım atacaksın ve müzik kariyerin başlayacak. Şimdiden sabırsızlanıyorum!"

Cansu bakışlarını yerden kaldırarak dikkatini Gazel'e verdi, konu değişikliği işe yaramıştı. "Umarım bu işi eli-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

me yüzüme bulaştırmam," derken ses tonu mahcup çıkmıştı "Şimdiden öyle heyecanlıyım ki."

"Asla öyle bir şey olmayacak. Sesin çok güzel ve harika şarkı söylüyorsun, ayrıca sahnede tıpkı bir star gibi yükseliyorsun," diyerek onu telkin ettim. "Sana ne olacağını söyleyeyim, bir kez daha herkesi büyüleyeceksin."

Gazel de anlayışla sözlerime katıldı. "Aynen öyle kızım, yıkıp geçeceksin ortalığı. Bomba gibi düşeceksin o sahneye."

İçtenlikle gülümsedi, uzun zamandan beri ilk defa gülüşü gözlerine kadar ulaşmıştı. "Teşekkürler kızlar. Yanımda olduğunuzu bilmek bana kendimi güçlü hissettiriyor."

"O akşam da en önde yerlerimizi alıp yanında olacağız," dedim neşeyle.

"Ve bağıra bağıra şarkılarına eşlik edip seninle birlikte dans edeceğiz," diye ekledi Gazel de neşeyle. Ardından oturduğu yerden kalkıp, "Bu konuyu da açıklığa kavuşturduğumuza göre haydi bakalım kalkın benimle geliyorsunuz, ne demişler az laf çok iş," diyerek bizi de ellerimizden çekerek ayağa kaldırdı. "Bugün aşırı derecede yardımınıza ihtiyacım var kankalar, vakit kaybetmeden işe koyulalım."

Sızlanarak yüzüne baktım. "Biraz daha otursaydık ya, birkaç saat daha mesela? Hiç fena olmazdı yani."

"Hayır."

Yeniden denedim. "Ne olur desem, hatta yerlere kapaklanıp yalvarsam?"

"Hiç etkilenmem."

"Yalnızca bir-iki valiz kalmamış mıydı," diyerek hatırlattım. "Zaten her şeyi yerleştirdik yahu. Onları da sonra boşaltır yerleştiririz merak etme. En fazla bir saatimizi alır."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gazel iç çekerek bir bana bir Cansu'ya üzgünce baktı. "Sizden yardım istediğim asıl konu başka kızlar."

Cansu kaşlarını çattı. "Ne oldu?" Gazel'in üzgün durması onu endişelendirmişti. "Önemli bir şey mi var?"

Ben de ciddileştim. "Söylemen yeterli biliyorsun, ne olursa olsun elimizden geleni yaparız."

Cansu beni onaylayarak başını salladı. "Evet, ne gerekiyorsa yapmaya hazırız. Şüphen olmasın."

"Aşağı inelim, mutfakta konuşuruz. Hepimizin koyu bir kahveye ihtiyacı olacak." İşaretparmağını başının yanında çevirdi. "Çünkü çözüm için feci halde zihnimizi çalıştırmamız gerekiyor."

Cansu'yla şaşkınlıkla birbirimize bakıp Gazel'e döndük. Söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştık.

Gazel yüz ifademizdeki afallamayı fark ederek gözlerini devirdi. "Bakmayın öyle. Esaslı bir plana ihtiyacımız olacak. Bunun için de en iyisinden bir fincan kahve şart."

Kendimi tutamadım. "İyi de ne için plan yapacağız?" diye sordum şaşkın şaşkın.

"Anlatacağım, sabırlı olun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bazen kısa sürede tanıdığımız kişilerde öyle fazla kendimizi buluruz ki yılların arkadaşlığına denk gelir bu yeni dostluk!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

Yardıma ihtiyacım var!

Alt kata inip mutfağa girdiğimizde Gazel kapıyı ardımızdan usulca kapattı. Sonra tezgâha yöneldi ve dolapları karıştırarak üç büyük fincan çıkarıp tezgâha yerleştirdi. Cansu ile yemek masasına geçip karşılıklı oturduğumuzda Gazel de kahve makinesini çalıştırıp özenle kahve yapmaya koyuldu.

"Kahvelerinizi nasıl istersiniz kızlar?"

"Sütlü olsun benimki. Şu an bundan daha çok istediğim başka hiçbir şey yok," diyerek rahatça arkama yaslandığım sırada Cansu da omuz silkerek, "Benim için fark etmez, takıl kafana göre," diye ekledi.

"Tamamdır şekerlerim, şimdi hallediyorum. Hayatınızda içtiğiniz en güzel kahveleri yapacağım size."

Birkaç dakika sessizlik içinde geçtikten sonra Gazel fincanları önümüze koyup kendisi de yanımıza oturdu. Bir an kahvesine bakıp düşündükten sonra bakışlarını bir bana bir Cansu'ya yöneltti ve konuşmaya başladı.

"Bizimkiler beni koleje göndermek istiyorlar."

Bunu beklemediğimden üzgünce inledim. "Yaa hayır! Hani hep birlikte olacaktık?" Daha öncesinde aynı okula gittiğimize dair hayaller kurup eğlenmiştik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O niyeymiş?" diye sordu Cansu merakla. "Bizim okula gelmek istediğini söylemedin mi?"

"Söyledim tabii ki ama..." Sıkıntıyla nefesini bıraktı. "Eski okulumun düzeyinde bir okul tercih etmem gerekiyormuş. Üniversiteye girebilmem için iyi bir lise şartmış ve bunun için kolejden başka bir seçeneğim olamazmış."

Cansu hemen cevabı yapıştırdı. "Hadi oradan! Bu resmen saçmalık, her ne olursa olsun sana istemediğin bir yeri dayatmaya hakları yok."

Gazel başını sallayarak Cansu'yu onayladı. "Aynen öyle bal böceğim! Gideceğim okula kendim karar vermeliyim ve ben sizden ayrı olmak istemiyorum." Memnuniyetsizce dudaklarını büzdü. "Hah! Kolejmiş! Aman ne güzel! Bana bir sorsalar ne düşündüğümü ne hissettiğimi... Ama yok işte sormuyorlar! Kendileri benim yerime çoktan karar vermişler. Kolej de kolej! Gitmek istemiyorum koleje falan ya!" Bir an duraksayıp kaşlarını çatarak mutsuz mutsuz konuşmaya devam etti. "Kankalarım neredeyse ben de orada onlarla olmalıyım, değil mi? Yani niye ayrı kalalım ki?!"

"Kesinlikle!" dedim sesimi yükselterek. "Sizinkileri ikna etmenin bir yolunu bulmalıyız."

"İşte size yukarıda bahsettiğim konu buydu kızlar. Acil yardımınıza ihtiyacım var. Çünkü ben ne dersem diyeyim annemle babamı ikna edemiyorum, bu kolej mevzusundan vazgeçmiyorlar. Neymiş efendim her şey benim geleceğim içinmiş, şimdi tarafsız düşünemiyormuşum ileride onlara seçimlerinden dolayı hak verecekmişim falan filan," derken Gazel'in sesi bezgin çıkmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tamam endişe etme, bir de biz konuşalım, fikirlerini değiştirmeye çalışabilir miyiz bakalım."

"Ah öyle iyi olur ki. Tek başıma mücadele edemiyorum."

"Gerekirse yalvarırız."

"Aynen kanka dert etme. Ölümüne ısrar eder ikna ederiz."

Bu sırada mutfağın kapısı bir kez tıklatılıp açılınca konuşmayı kesip başımızı o tarafa doğru çevirdik. Gelen Gazel'in babası Koray Amca'ydı.

"Merhaba kızlar, girebilir miyim?" diye sordu gülümseyerek. "İçecek bir şeyler alıp çıkacağım."

Gazel hemen en tatlı sesiyle cevap verdi. "Tabii ki babacığım gelsene." Babasının yanına giderek koluna girdi ve onu masamıza doğru yürüttü. "Buket ve Cansu da seninle özel bir şeyler konuşmak istiyordu zaten," derken bir bana bir Cansu'ya bakarak kaş göz işareti yaptı. "Değil mi kızlar?"

Cansu ile bir ağızdan, "Evet," dedik hızlıca. Olay ciddi olmasaydı onun bu şirin haline kahkaha atabilirdim.

Koray Amca merakla bize baktı. "Tamam, konuşalım. Konu nedir peki?" diye sordu ciddi bir sesle. Ardından bakışları Cansu'ya kaydı ve ela gözleri şefkatle üzerinde gezindi. "Umarım kötü bir durum yoktur."

"Hayır, hayır. Her şey yolunda," diyerek güvence verip konuya girdim. "Sadece Gazel'in de bizim okula gelmesini çok istiyoruz. Biz zaten Cansu ile aynı sınıftayız, izin verirseniz Gazel de bizimle olsun. Ayrı okullara gitmeyelim lütfen."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Koray Amca eğlenerek gülümsedi. "Hımm anlaşıldı... Sanırım küçük kızıl kafa şimdi de sizi devreye sokuyor." Kolunu Gazel'in omzuna atarak onu kendine yasladı ve diğer eliyle muzipçe saçlarını karıştırdı. "Ama bilmiyor ki beni kararımdan hiç kimse vazgeçiremez."

Gazel surat asarak babasından uzaklaştı. "Ya baba ne olursun ya! O okula gitmek istemiyorum. Anlasana beni!" Usanmışçasına yumruk yaptığı ellerini beline koydu.

"Okul konusu kapandı Gazel. Koleje gideceksin."

Gazel yalandan bir dehşet ifadesiyle bize döndü. "Görüyor musunuz kızlar, gideceğim okula bile kendim karar veremiyorum. Bu nasıl bir hayat böyle? Nasıl bir çile!"

"Gayet güzel bir hayat küçükhanım, annen ve ben senin için en iyisini istiyoruz, şikâyet etmeyi bırak."

"Ya of baba ya!" Kollarını göğsünde birleştirerek somurtan Gazel'e gülümseyerek baktı babası. "Of demek yok babaya," diye karşılık verdi keyifli keyifli.

Gazel huysuzca gözlerini devirdi. "Şu an ömür boyu sana küsmeyi düşünüyorum baba."

Koray Amca ufak bir kahkaha attığında bu kez Cansu şansını denemek istemiş olacak ki araya girdi.

"Lütfen bir kez daha düşünün, tamam gittiğimiz okul bir kolej değil sonuçta ve imkânlarımız kısıtlı ancak eğitimi çok da kötü değildir."

"Bilemiyorum Cansu..." Ses tonu tereddütlüydü.

Cansu yalvarırcasına, "Lütfen Koray Amca," dedi. "Okulumuz gerçekten kötü değil, gayet başarılı öğretmenlerimiz var ve bize en iyi eğitimi vermeye çalışıyorlar. Ne olursunuz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir şans verin okulumuza emin olun pişman olmayacaksınız. Hem ben yıllardır o okuldayım, bana güvenin iyi bir eğitimi olduğuna dair teminat veriyorum."

Koray Amca, Cansu'yu dinlerken oldukça ilgili bir hale büründü, ağzından çıkan her kelimeye dikkat ediyor, sözlerini ciddiye alıyordu. Bir eliyle çenesini sıvazlarken pek ikna olmuş gibi durmuyordu ama bu öneriyi kafasında tarttığı belli olurcasına düşünceliydi.

Gazel de bunu anlamış olacak ki yüzü umutla ışıldadı ve babasına fark ettirmeden yalnızca dudaklarını oynatarak Cansu'ya, "Devam et," diye fısıldadı.

Cansu, Gazel'den aldığı mesajla konuşmasını sürdürdü. "Hiç değilse bir deneme süresi olsun Koray Amca, eğer memnun kalmazsanız Gazel'in okulunu değiştirirsiniz." Yavaşça gülümseyerek samimi gözlerle Gazel'e baktı. "Ben Gazel'i yeni tanıdım, arkadaşlığımız yeni başladı, Buket'le olduğu gibi uzun bir geçmişimiz yok fakat bu kısa zaman içerisinde onu çok sevdim." Bakışlarını Gazel'den çekip Koray Amca'ya çevirdi. "Okul nedeniyle bizi ayırmayın."

Başımı onaylarcasına sallarken, "Evet Koray Amca, lütfen bizi ayırmayın," diye ekledim. Bizi kırmamasını ümit ediyordum.

Gazel de boş durmayıp bize katıldı, arkamıza geçerek kollarını bir Cansu'nun bir benim omzuma atarak hafifçe eğilip bize sarıldı. "Ne olursun babacığım beni Buket ve yeni kankam Cansu'dan ayrı bırakma. Kızlarınkinden farklı bir okula gidersem çok mutsuz bir kız olurum. Her gün gözyaşlarına boğulurum, üzüntü peşimi hiç bırakmaz, ruhum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

keder içinde ıstırap çeker, sonra bir bakmışsın gülmeyi dahi unutmuşum," dedi babasına masum masum bakarak.

Koray Amca derince iç çekti. "Bana duygu sömürüsü yapmayı bırakın kızlar. Özellikle de sen Gazel." Kınarcasına kızına bakarken başını iki yana salladı.

Gazel oflayarak geri çekildi. "İşe yaramıyor mu?" Kendini yanımdaki boş sandalyeye bıraktı.

"Hayır." Oldukça netti.

Küçük bir çocuk gibi ısrarını sürdürdü. "Hiç mi yani, azıcık da mı, birazcık da mı?"

"Hiç."

"Ya baba beni çok üzüyorsun," diyen Gazel bezgin bezgin omuzlarını düşürdü. "Gözlerimden yaşlar akacak birazdan."

Koray Amca düşünceli bir halde uzun uzun Gazel ve Cansu'ya baktı. "Merak etmeyin sizi ayıracak değilim ufaklıklar."

Gazel kafası karışmışçasına gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Nasıl olacakmış o? Onların okuluna gitmeme izin vermiyorsun ki."

"Kolejin müdürüyle konuştum. Cansu ve Buket de isterse onların da koleje geçişlerini yapacağız. Böylece hep birlikte daha iyi bir okula gidebilirsiniz hem de ayrılmamış olursunuz."

Kibarca tebessüm ettim. "Ben okulumu seviyorum Koray Amca, geçiş yapmayı düşünmüyorum. Teşekkürler," dedim teklifini geri çevirerek. Kağan'ın olmadığı bir okula gitmeyi hayatta kabul etmezdim.

Cansu bir an duraksayarak sessiz kaldı. Teklifi ciddi ciddi düşündüğünden şüphe ettim zira Emre'den uzak kalmak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onun için muazzam bir hediye olurdu. Ancak aklına ne geldiyse bir anda yüzü düştü.

"Teşekkürler fakat annem kolej masraflarını karşılayamaz," dedi üzgün üzgün.

İçim acırken midem altüst oldu. Bu aralar maddi durumlarının kötü olduğunu biliyordum.

Koray Amca elini Cansu'nun omzuna koyup nazikçe sıktı. "Cansucum bunları düşünme," dedi rahatlatıcı bir sesle. Yüzünde sıcacık içten bir ifade vardı. "Okulun tüm masrafları bana ait, her şeyi ben karşılayacağım."

Cansu başını iki yana salladı. "Annem buna asla izin vermez, ayrıca bana çok kızar."

"Ben annenle konuşurum, merak etme. Onu ikna edeceğime eminim."

Cansu bir kez daha itiraz etti. "Olmaz Koray Amca. Annem hayatta kabul etmez. Siz onu tanımıyorsunuz çok inatçıdır benim annem."

Koray Amca'nın dudaklarından hüzünlü bir tebessüm geçti. Dalgın bir şekilde, "Bilmez miyim..." diye mırıldandı kendi kendine.

Neden böyle bir laf etti anlamadım. Zaten bu söze çok da kafa yoramadan Cansu elini kolumun üzerine koyunca başımı ona çevirdim. "Hem bu şekilde olursa bu sefer Buket'ten ayrı kalmış olacağız."

Gazel bilmiş bilmiş ekledi. "Bak gördün mü babacığım öyle hatalı bir planla geldin ki karşımıza gerçekten pes yani. Birimiz mutlaka dışarıda kalıyor. Ne suçu var o dışarıda kalanın, niçin diğerlerinden ayrı gayrı bir hayatı oluyormuş,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yazık değil mi ona." Yalandan duygulanmış gibi yaparak derince iç çekip konuşmayı sürdürdü. "Acımadan kıyıyorsun bize, hiç düşünmeden arkadaşlığımızı harcıyorsun. Neden bu kadar taş kalplisin ha neden?"

Koray Amca bıkkınlıkla nefesini bıraktı. "Gazel... yapma şöyle kızım... gerçekten zor durumda bırakıyorsun beni."

"Ama babacığım kabul et! En güzel plan kızlarınkiydi. Kulak ver onlara artık, dinle sözlerimizi. Biz ayrılmak istemiyoruz. Lütfen izin ver aynı okula gidelim." Ellerini dua eder gibi yaparak çenesinin altında tuttu. "Lütfeeeeeen yalvarıyorum sana, yetmedi bir de yakarıyorum oldu mu benim bir tanecik canımın içi babam." En acılı yalvarma bakışlarıyla babasına bakarken masum küçük bir kedi misali boynunu büküp gözlerini kırptı tatlı tatlı.

Cansu gülümseyerek ekledi. "Hadi izin ver artık Koray Amca."

Hevesle onlara katıldım. "Evet de Koray Amca ne olursun."

Teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Pekâlâ kızlar, bunun hoşuma gittiğini söyleyemeyeceğim ama tamam, beni alt etmeyi başardınız." Kendine inanamıyormuş gibi kaşlarını yukarı kaldırdı. "Sizden gerçekten korkulur."

Gazel neşeyle ayağa fırlayıp kendini babasının kollarına attı. "İşte bu! Canım babam ya, çok teşekkür ederim, sen dünyanın en en en şahane babasısın."

Keyifle gülmeye başladı. "Senden çok iyi notlar bekliyorum küçük kızıl kafa, hatta okul birinciliği. Aksi halde kesinlikle itiraz istemiyorum uslu uslu koleje gideceksin."

Gazel geri çekilip mutlu mutlu babasının gözlerinin içine baktı. "Tamam babacığım. Söz veriyorum bütün notla-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rım zirvede olacak. Derslerime çok çalışacağım, ödevlerimi hiç aksatmayacağım. Güven bana, bu kararından dolayı seni asla pişman etmeyeceğim."

"Ben gidip annenle konuşayım da bir an önce başlayalım işlemlere madem."

Ve böylece planımız tıkır tıkır işlemişti. Koray Amca'yı ikna etmeyi başarmıştık.

Gazel artık bizim okuldaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sen benim diğer yarımsın.
Hayatıma girdiğin andan beri
bende eksik olan
her şey tamamlandı!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

Sen yanımda olmayınca kendimi eksik hissediyorum.

Eve döndüğümde saat dokuzu geçmişti. Öyle yorgundum ki apartmanın merdivenlerini halsizce çıkarken tek hayalini kurduğum şey sıcak bir banyo ve ardından yumuşacık yatağıma girip sabaha kadar mışıl mışıl uyumaktı. Sessiz bir şekilde anahtarlığımı çantamdan çıkarıp kapıyı usulca açtım, annem evdeyse eğer ona yakalanmaktan kaçınıyordum. Ancak salonun önünden geçmek zorunda kaldığımda annemi koltuğa yayılmış, televizyon izlerken görünce korktuğum şey başıma gelmişti, ondan kaçamamıştım.

"Buket?"

Göz göze geldiğimizde boğazım üzüntüyle yanmaya başladı, sertçe yutkundum. Daha öncesinde şahit olduğum üzücü anıların bir kez daha zihnime saldırganca hücum etmesine engel olamadım.

Bakışları ilgiyle üzerimde dolaştı. "Hoş geldin canım... Bugün Berna Teyze'nle konuştum, haberlerinizi aldım." Gözleri tekrar gözlerimi bulunca neşeyle gülümsedi. "Gazel sizi epey çalıştırıp yormuş anlaşılan..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ona soğuk soğuk bakarken kaşlarımı çattım.

"Ben de yarın uğramayı düşünüyorum Berna'ya, okuldan sonra bana eşlik etmek ister misin? Ardından da anne kız akşam yemeği yeriz."

Sessiz kalıp ters ters bakmayı sürdürdüm.

"Ne dersin kızım, birlikte güzel bir akşam geçiririz, olmaz mı?"

Cevap vermedim. Öfkem içimden taşıyordu adeta. Nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyordu aklım almıyordu!

Yüzündeki gülümseme bocaladı. "Buket, iyi misin?"

Ona son kez buz gibi bir bakış fırlatıp arkamı döndüm, hızlıca odama doğru yöneldim ve içeri girdikten sonra sinirli bir tavırla kapıyı ardımdan sertçe kapattım. Umarım bu tavrım ona iyi olup olmadığıma dair bir ipucu vermiştir diye düşündüğüm sırada kapım çalmaya başladı.

Annem endişeli bir sesle, "Buket neler oluyor?" diye sordu.

Hemen kilidi çevirdim ve annemin odama girmesini engelledim. Ona feci halde kızgındım ve uzunca bir süre de konuşmayı düşünmüyordum. Zira benimle konuşmayı hak etmiyordu! Beni ne kadar yaraladığını ona bu şekilde göstermek istiyordum.

"Kızım neden böyle yapıyorsun? İçeri girmeme izin ver, konuşalım."

Gözlerim dolarken sinirle yumruklarımı sıktım. Ona öyle kızgındım ki, bu his hem beni deli ediyor hem de feci halde canımı yakıyordu.

"Buket? Kapıyı açar mısın lütfen?" Annem tekrar tekrar kapıyı çalmaya devam etti. "Buket?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sırf annemin sesini duymamak için odamda son ses müzik açıp kapıdan uzaklaştım, yatağıma oturarak gitmesini beklerken gözyaşlarımın da yanaklarımdan usul usul akmasına izin verdim. Şimdi olmazdı, henüz annemle konuşmaya, yüzleşmeye hazır değildim. Çünkü zaten içten içe parçalanmıştım ve tamamen dağılmaktan korkuyordum.

Aradan ne kadar süre geçti, annem ne zaman kapıyı ısrarla çalmaktan vazgeçip beni yalnız bıraktı bilmiyorum. Odamda bangır bangır yükselen müzik ardı ardına akıp gidiyordu, hiçbir şeyi takip edemiyordum. Aklımdan bin bir düşünce geçip beni zehirlerken hüznümün girdabına dalıp gitmiştim.

Ta ki cep telefonum çalana kadar... Derin bir iç çekişle isteksizce yatağımdan kalkarak müziği kısıp çantamdan telefonumu çıkardım. Ekranda arayan kişiyi görmemle etrafımı saran bütün kasvetli düşünceler dağıldı ve dudaklarım hafif bir tebessümle kıvrıldı.

"Kağan?"

Güldü, sanırım sesim biraz heyecanlı çıkmıştı. "N'aber bebeğim?"

"İyiyim ama seni çok özledim. Sence de fazla kalmadın mı Antalya'da, dön artık lütfen," dedim yalvarırcasına. Onun burada, yanımda olmasına ihtiyacım vardı.

Bir kez daha güldü. "Bugün döndüm, Ankara'dayım."

Nefesimi tuttum. "Neden daha önce aramadın?" diye sordum sitemle.

"Dün tüm gün Gazel'e yardım edeceğini söylemiştin, ben de sevgilimi meşgul etmek istemedim. Hem birkaç işim vardı, onları hallettim." Sesi oldukça keyifli geliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Meşgul etmezdin ki... Bir şekilde ara verir kaçardım ben senin için." Üzgünce ekledim. "Bugün seni görmek isterdim."

"Henüz gün bitmedi bebeğim. Şimdi buluşmaya ne dersin?"

Dudaklarımı kemirdim. Onu görmeyi çok istiyordum ama şu an kendimi öyle kötü hissediyordum ki hiçbir yere gidesim yoktu. Benim sadece kafamı toplamaya ihtiyacım vardı.

"Çok isterdim ama duş alıp yatmayı düşünüyordum. Çok yorgunum," diyerek istemeye istemeye teklifini reddettim.

"Bana hayır diyorsun yani?" diye sorarken yalandan alınmış gibi yaptı.

"İnan ki sana hayır demekten hiç hoşlanmıyorum fakat cidden hiç halim yok."

"Çok geç artık, evinizin önüne geldim bile," derken ses tonu muzip çıkmıştı.

"Ne?" Şaşkınlıkla sesimi yükselttim. "Yok artık!"

Eğlenerek güldü. "Hadi hazırlan bekliyorum seni."

Sızlandım. "Kağan..."

Konuşmama izin vermeyerek sözümü kesti. "Seni çok özledim ve görmek istiyorum."

"Aşkım... Cidden hiç dışarı çıkasım yok, yarına ertelesek."

Derin bir soluk alıp yavaşça bıraktı. "Beş dakika da olsa seni görmek istiyorum, aşağıya in." Ses tonu itiraz istemediğini belli edercesine keskindi.

Pes etmek zorunda kalarak, "Pekâlâ, geliyorum. Ama yalnızca beş dakika," dedim. İstediğini yaptırmakta üstüne yoktu doğrusu!

Ukala bir sesle yanıt verdi. "Acele et."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Telefonu kapatır kapatmaz hızlıca aynanın karşısına geçip kendime çekidüzen verdim, zira ağladığımdan dolayı gözlerim kızarmıştı. Kahretsin!

"Bugünlük böyle olsun," diye mırıldanarak fazla oyalanmadan odamın kapısını yavaşça açtım, parmak uçlarımda yürüyerek önce holü sonra da salonu kontrol ettim. Şükürler olsun ki annem etrafta yoktu, uyumuş olacağını düşünerek rahat bir nefes aldım ve evden çıktım.

Apartmanımızın önünde park etmiş duran siyah renk spor Audi'nin kapısını açtığımda beni yüksek sesle çalan bir metal şarkı karşıladı.

Koltuğa geçip kapıyı kapattım ve müziğin sesini kısıp içimde çoğalan sıcacık hisle sevgilime baktım. "Selam."

Kağan'ın yüzünde haylaz bir gülümseme oluşmasıyla beni kendine doğru çekmesi bir oldu ve dudaklarımı dudaklarıyla esir aldı. Öpüşmemiz tutkulu başlayıp yavaşça sona erdiğinde geri çekilip alnını alnıma yasladı.

"Selam," dedi usulca.

Kıkırdadım. "Mükemmel bir karşılama oldu."

Birkaç dakika öncesine inat mutluluktan havalara uçuyordum. Midemdeki kelebekler çılgınca dans edip bana tüm dertlerimi unutturmayı başarmıştı. Oysaki günlerdir üzüntüden, öfkeden, stresten boğuluyordum. Fakat şimdi Kağan'la yeniden nefes alabiliyormuşum gibi hissediyordum. Bana olan sevgisi içimdeki tüm sıkıntıları siliyor, beni rahatlatarak içimi huzurla dolduruyordu.

Dudaklarıma tutkulu bir öpücük daha kondurdu. "Uzun zamandır yapmak istediğim tek şeydi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yanaklarım kızardı. "İçimden geçenleri okudun."

Bir elini kaldırıp parmaklarının tersiyle yanağımı hafifçe okşadı. "Seni gerçekten çok özledim, sensiz geçen her gün benim için işkence gibiydi. Bir daha asla senden ayrı kalmak istemiyorum." Koyulaşan mavi gözleri özlemle yüzümde gezindi. "Sen yanımda olmayınca kendimi eksik hissediyorum."

"Benim için de öyle ancak... sorun değil, Antalya'da kalmak zorundaydın. Emre için gerekliydi." Emre'nin son durumunu merak ettiğimden, "Emre nasıl, biz Ankara'ya dönünce neler oldu?" diye sordum.

İç çekerek geri çekildi. Bir anda morali bozulmuştu.

Bir şeylerin yolunda gitmediğini sezerek, "Sorun ne?" dedim korka korka. "Emre'ye bir şey mi oldu, o iyi mi?"

Başını iki yana salladı. "İyi değil. Hâlâ kendini toparlayamadı, olan biten her şey için kendini suçluyor. Çok pişman. Onu bu halde görmek canımı sıkıyor."

Emre için üzüldüğümü hissederken kalbim burkuldu. "Şimdi nerede, onu yalnız bırakmamanız gerekmiyor muydu?"

"Cansu'nun evine gitti." Tepkimi ölçmek istercesine dikkatle yüzüme odaklandı.

"Hayır!" dedim kızgınlıkla. "Gitmesine izin vermiş olamazsın." Arabadan inmek için hışımla kapının koluna asıldım. "Onu durduracağım! Bir kez daha Cansu'yu kırmasına izin veremem."

Kağan kolumu tutarak inmeme engel oldu. "Dur, beni dinle."

Sertçe sözünü kestim. "Bunun ne kadar korkunç bir şey

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olduğunun farkında mısın? Cansu zaten hiç iyi değil, Emre'yi görünce öfkelenecek! Yine üzülecek!"

"Onu üzecek bir şey yapmaz merak etme, yalnızca konuşmak istiyor." Anlamamı beklercesine gözlerimin içine baktı. "Cansu'yla konuşmaya ihtiyacı var. Bunu elinden alma, yaptığı hatayı telafi etmeye uğraşıyor, bunun için bir yerden başlamak zorunda. İzin ver ona."

Sıkıntıyla nefesimi bırakırken azıcık suçluluk hissettim. "İşlerin daha da kötüleşmesinden korkuyorum," diye fısıldadım.

Elimi avucuna alınca içim titredi. "Güven bana, kötü bir şey olmayacak."

"Emre'ye ben de çok kızgınım."

"Biliyorum, sen de Cansu da hissettiklerinizde haklısınız."

"Düşünmeden edemiyorum. Emre'nin yaptıkları öyle acımasızca ki…"

"Ama telafisi imkânsız değil."

"Öyle tabii fakat Cansu nasıl toparlanacak emin değilim. Eski neşeli halini çok özlüyorum, şimdi ise çoğunlukla üzgün ve dalgın, yavaş yavaş olanları geride bırakıp iyileşme yolunda ilerliyor. Emre'nin tekrar karşısına çıkması onu altüst edecek, her şeyin başa dönmesine neden olacak."

"Bırak meseleyi kendileri halletsinler sen karışma bu işe. İkisi de birbirini seviyor, bunu inkâr edemezsin, öyle değil mi?"

Teslim olarak omuzlarımı düşürdüm. "Hayır edemem, Emre'den de Cansu'dan da eminim. Birbirlerine deli gibi âşıklar."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Pekâlâ. O halde sorun yok, Emre'ye karşı kızgınlığını bir kenara bırak ve ona bir şans ver."

Bir an duraksayarak iç geçirdim ve Cansu'nun hamileliğini düşündüm, belki de Emre'ye bir şans vermeliydim. "İtiraf etmek canımı sıksa da haklısın. Emre'ye bir şans vereceğim ama eğer yine Cansu'nun kalbini kırarsa ben de onun kafasını kırarım."

Kağan eğlenerek kısa bir kahkaha attı. "Sana destek olacağıma dair kuşkun olmasın."

"Dua edelim de bu sefer işleri eline yüzüne bulaştırmasın. Bu son şansı."

"Hatasını telafi edecek, güven ona." Elimi dudaklarına götürüp bileğimin iç kısmını usulca öptü ve gözlerini gözlerime kenetledi. "Şimdi söyle bakalım, beni ne kadar özledin?"

Şımarıkça kıkırdadım. "Bir nevi artık bu konuyu kapatalım ve birbirimize vakit ayıralım diyorsun yani?"

Bir kaşını yukarı kaldırdı. "Aynen öyle, zamanı gelmedi mi sence de?"

"Geldi." Gülüşüme engel olamadım.

Avucunu yanağıma yaslayarak hafifçe okşadı. "Soruma cevap ver," diye fısıldadı usulca.

Midemi hoplatan heyecan dalgasıyla kalbim hızla atmaya başladı. "Çok fazla... çok çok çok fazla özledim," diye yanıt verdim.

"Hımm..." Mavi gözlerinde tatmin olmuş, eğlenen bir ifade belirdi. "Bu hoşuma gitti." Dudaklarını dudaklarıma doğru yaklaştırdı. "Ama benim kadar özlemiş olamazsın."

Sonra beni yoğun bir şekilde öpmeye başladı. Arzudan nefesimin kesildiğini hissederken ben de istekle öpücükleri-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ne karşılık verdim ve kollarımı boynuna sararak aramızdaki mesafeyi kapattım. O da bundan hoşlanmış olacak ki öpüşünü derinleştirdi ve bir elini kalçama atarak hafifçe sıktı.

Kendime hâkim olamadan küçük bir inleme sesi dudaklarımdan kaçınca gülümseyerek elini yavaşça belime doğru kaydırdı, okşayarak tekrar kalçalarıma indirdi. Damarlarımda akan heyecan şiddetli bir şekilde bedenime yayılırken dudaklarının her temasıyla kalbim gittikçe hızlandı. Kayboldum adeta. Dudaklarımız bir an bile birbirinden ayrılmadan dakikalarca öpüşmeye devam ederken Kağan dokunuşlarıyla beni baştan çıkararak yoğun duygularla içimi titretip kendi dışında her şeyi unutturmayı başardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Geçmişi unutabiliriz ama
ya açtığı yaralar ne olacak,
hiç iz kalmadan kapanır mı yaralar?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

Küçük sırrımız bizi birbirimize bağlıyor.

Sabah uyanır uyanmaz sessizce hazırlanarak anneme bir şey söylemeden evden ayrıldım. Annemi görmekten ve onunla konuşmaktan sürekli kaçıyordum. Evde resmen iki yabancı gibiydik, göz göze bile gelmeye dayanamıyordum. Ona tahammül edemediğim için kendimi kötü hissetsem de yüzüne her baktığımda o akşam şahit olduğum sahneler ve annemle Onur'un birlikteliği zihnimi istila ediyordu. Bildiklerimin yükü öyle fazlaydı ki ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi, nasıl davranmam gerektiğini kestiremiyordum. Öfkeme yenilerek kontrolümü kaybedeceğimden korkuyordum.

Er ya da geç annemle yüzleşmek zorundaydım ve bunun sonunun iyi bitmeyeceğinin farkındaydım.

Kantine girip içeriye göz gezdirince Cansu'yu bir köşede yalnız başına otururken buldum. Düşünceli bir halde önüne bakarak bir şeyler atıştırıyordu. Hızlı adımlarla yanına doğru yürümeye başladım. Yaklaştıkça masanın yiyeceklerle dolu olduğunu gördüm, paketlere sarılmış çeşit çeşit poğaça ve simitleri fark edince yüzüme hafif bir tebessüm yayıldı.

"Günaydın," dedim karşısına otururken. "Bensiz kahvaltı mı yapıyorsun?" Yalandan alınmış gibi dudaklarımı büzdüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başını kaldırıp beni gördüğünde o da gülümsedi. "Günaydın." Masanın üzerindeki paketlerden birkaçını önüme itti. "Sana da getirdim kanka, pastanenin önünden geçerken acayip güzel kokuyordu, dayanamadım ne var ne yok hepsinden aldım." Elindeki poğaçadan büyükçe bir ısırık alıp mutlulukla çiğnedi. "Bu aralar çok acıkıyorum, canım sürekli bir şeyler yemek istiyor. Doymuyorum bir türlü."

İmalı imalı, "Neden acaba?" deyip paketlerden birini açtım. "Vücudundaki minik bir şeyin yan etkisi olabilir mi?" Poğaçanın iştah açıcı kokusu ve pamuk gibi yumuşacık oluşu beni acıktırmıştı, vakit kaybetmeden yemeye başladım.

Cansu'nun yanakları kızardı. Bir elini karnına götürüp dolaştırırken bana utangaç bir gülücük gönderdi. "Beni değiştiriyor. Varlığını hissedebiliyorum ve... Orada olması... Çok güzel ve doğru geliyor. Bambaşka bir his, çok farklı."

Bu tatlı haline gülümsemeden edemedim. "Nasılsın?" diye sordum dikkatle yüzüne bakarak. "Yani ne demek istediğimi biliyorsun işte," diye sözlerime devam ederken gözlerim bir anlık karnına kaydı.

Yemek yemeyi keserek arkasına yaslandı ve dalgınca masaya bakarak elini karnında gezdirmeyi sürdürdü. "Ona alışıyorum," dedi fısıltı halinde. "Benim bir parçam olduğunun farkındayım ama... Bundan sonra ne yapacağıma karar veremiyorum." Gözleri gözlerimi bulduğunda hüzünle buğulandı, sanki ağlamak üzereydi. "Onu dünyaya getirebilir miyim bilmiyorum, bu sorumluluğu taşıyabilir miyim emin değilim," dedi titreyen bir sesle.

Tereddüt ederek, "Ya Emre?" diye sordum. "Hâlâ ona söylemeyecek misin, bilmemesi konusunda ısrarcı mısın?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kaşlarını çattı. "Söylemeye gerek duymuyorum. O güvenilmez biri ve artık benimle ilgili hiçbir şeyi bilmeyecek." Ses tonu öfkeli çıkmıştı.

"Ya sonradan öğrenirse, çok kötü olur."

Emre'nin er ya da geç hamilelik durumunu öğreneceğini biliyordum, bunu hissedebiliyordum ve tepkisinden şimdiden korkuyordum. Özellikle de Cansu bebeği aldırırsa Emre çıldırırdı.

"Öğrenmeyecek," dedi kendinden emin bir şekilde. "Öğrense bile onun ne düşüneceğini umursayacak değilim."

"Bu hiç kolay olmayacak..."

Sabırsızca sözümü kesti. "Baş edebilirim. Bu tek başıma halletmem gereken bir konu, bebeğimin hayatına onu dahil etmeyeceğim."

"Yapma..." dedim yalvarırcasına. "Bebekle ilgili kararları birlikte vermelisiniz, bu konu onu da ilgilendiriyor. Onunla konuşmak istemiyorsan tamam ama bu Emre'nin de bebeği, varlığını bilmeyi hak ediyor. Hem öğrenirse sorumluluğunu alacağından eminim, sana bu süreçte yardım edebilir. Kendine bu kadar çok yüklenmek zorunda değilsin."

"Ondan nefret ederken nasıl yardım isteyebilirim ki, ölürüm daha iyi!" dedi sertçe. "Emre'nin bebeğimden asla haberi olmayacak, onu bu işe karıştırmayacağım."

Üzgünce ona baktım. "Cansu," dedim dikkatli bir şekilde. "Böyle olmak zorunda değil, Emre'yle mutlaka konuşman gerekiyor. Belki de işleri düzeltebilir, ona bunun için fırsat vermeden neler olacağını bilemeyiz. Her şeyi telafi edebilir. Bebeğinizin hatırı için geçmişte yaptığı hataları unutamaz mısın?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Burukça tebessüm ettim. "Geçmişi unutabilirim tabii ama ya bende açtığı yaralar ne olacak? Hiç iz kalmadan kapanır mı sanıyorsun?"

Sözlerinin altında yatan saf acı beni afallattı. "Kapanmaz, haklısın," dedim usulca. "Hep seninle kalır."

Yorgun bir iç çekişle konuştu. "Ömrüm boyunca ilk defa âşık olmuştum, ilk kez birine güvenmiştim... Ama o her şeyi mahvetti. Beni kandırdı, ne hissedeceğimi önemsemeden canımı acıttı, yıllarca bir yalana inanmamı sağlayarak duygularımla oynadı."

"Emre seni kandırmadı Cansu, belki başta büyük bir hataya düşerek yanlış yaptı, sana ihanet etti ama sonradan çok pişman oldu. Şu an her şeyi geri alma şansı olsa hayatını ortaya koymaya hazır. Seni çok seviyor, buna eminim," diyerek Emre'yi savunmaya geçtim.

Gerçekten de emindim, Emre Cansu'ya deli gibi âşıktı.

Derin bir nefes alıp bıraktıktan sonra cevap verdi. "Geçmişte de beni sevdiğini söylemişti, bana değerli olduğumu hissettirmişti." Gözlerine kırgınlık yerleşti. "Oysa hepsi sahteymiş."

İtiraz edercesine başımı iki yana salladım. "Hayır, hisleri sahte olamaz," dedim kararlı bir şekilde. "Bütün her şeyi bilmeden onu yargılarsak hata yapmış oluruz."

"Gerçekler ortada Buket, gitti. Beni yüz üstü bıraktı. Zamanında bana her şeyi anlatsaydı onu affedebilirdim ama o beni kendinden uzaklaştırmayı tercih etti. Ne kadar üzüleceğimi düşünmeden beni ardında bıraktı."

"Sakladığı başka şeyler var, bir şeyler gizliyor. Biliyorum. Eğer fikrimi soruyorsan bence gitmeye mecbur kaldı. Seni terk etmek istemedi, yalnızca senin iyi olman için gitti."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dudaklarında kırgın bir tebessüm dolaştı. "Bu tercihi bana bırakmalıydı. Eğer beni terk etmek yerine bana her şeyi samimi bir şekilde anlatsaydı ne yapmış olursa olsun onu seçerdim."

"Hiçbir şey için geç değil... Hâlâ onu seçebilirsin hâlâ ilişkinizi düzeltebilirsiniz."

"Artık çok geç, düzelecek bir durum yok, onunla tekrar birlikte olamam. Şimdi yalnızca olanları unutmak istiyorum."

Bir kez daha ısrar ettim. "Cansu beni dinle, Emre'nin senin için yapmayacağı şey yok, lütfen ona bir şans ver."

İkna olmadı. "Yardım etmeye çalışmanı takdir ediyorum ama kabul edelim Emre benim için hataydı. O bir şansı daha hak etmiyor, ayrıca bu konuyu çoktan kapattım, Emre'yi aştım, her şeyi geride bıraktım. Bundan sonra hayatımda ona yer yok. Zaten dün evime geldi ve son kez bunu ona da kesin bir dille söyledim. Hâlâ karşıma çıkmaya çalışırsa aptalın teki olmalı."

"Ne olur acele etme, biraz daha düşün ondan sonra hareket et." Cansu'nun Emre'yi affedememesi çok kötüydü.

"Kararımı çoktan verdim. Emre benim için bitti."

İçim sızladı. "Cansu senin için üzülüyorum," derken şimdilik daha fazla ısrar etmemeye karar verdim ama yine de aklımdaki soruyu sormadan edemedim. "Bunun doğru bir karar olduğuna emin misin?"

"Eminim," derken derince iç çekti. "İnan bana iyi olacağım, ayrıca görüyorsun ya toparlanmaya çalışıyorum. Belki hemen eski halime dönemeyeceğim ama bil ki çabalıyorum. Bazı şeylere alışmaya uğraşıyorum, Emre'yi ve yaptıklarını geçmişe gömmeye çalışıyorum ve onları tamamen unutacağım da. O gün geldiğinde ise yepyeni tertemiz bir hayata başlayacağım. Umudum var, artık kendimi güçsüz hissetmiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Öne doğru eğilip elimi koluna koyarak nazikçe sıvazladım. "Sana inanıyorum, geçen haftadan çok daha iyisin bunu görebiliyorum. Daha da iyi olacaksın, birlikte atlatacağız bugünleri."

Yavaşça gülümsedi. "Yanımda olduğun için memnunum. Tüm bunları yalnız başıma atlatamazdım."

"Her zaman yanında olacağım, seni hayatta yalnız bırakmam," diyerek güvence verdim. "Bir şeye ihtiyacın olduğunda beni aramanı istiyorum. Hemen gelirim, biliyorsun."

Minnettarlıkla elini elimin üstüne koyarak hafifçe sıktı. "Biliyorum kanka, teşekkür ederim." Bir anlık duraksadığında yüzünden gülümsemesi silindi. "Bahadır senden ne istediğini söyledi mi?" diye sordu tedirgince. Bahadır'la aramızda geçen konuşmayı biliyordu, ona her şeyi ayrıntısıyla anlatmıştım ve bunun için de kendini suçlu hissediyordu.

Başımı iki yana salladım. "O günden beri onu hiç görmedim."

Cansu ve Gül yılların birikmişliğiyle karşı karşıya gelip yüzleştiklerinde büyük bir kavgaya girmeleri kaçınılmaz olmuştu, nitekim kavga ettiklerinde talihsiz bir kaza sonucu Gül merdivenlerden düştü ve korkunç bir şekilde yaralanarak apar topar hastaneye kaldırıldı. Öğrendiğimize göre hayati bir tehlikesi yoktu fakat kafatası çatladığı için birkaç gün hastanede kalmak zorunda kaldı, henüz onu gören kimse olmamıştı ancak bu dönem okula gelmeyeceğinin haberini almıştık.

Bu olayı bilen dört kişi vardı ve bunlardan biri de ne yazık ki Bahadır'dı. Elinde öyle kuvvetli bir delil vardı ki, Cansu ile Gül'ü kavga ederken görmekle kalmamış olay ânının fotoğrafını çekerek her birimizi ayrı ayrı kontrol etme gücünü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

eline geçirmişti. Bildiklerinden dolayı bizi avucunun içine hapsetmiş, acımasızca oyun oynamak için doğru ânı bekliyordu ve bu oyundaki tek muhatabının "Ben" olması da beni endişelendiriyordu.

"Bahadır'a güveniyor musun," diye sordu usulca.

Omuz silktim. "Gül ikimize de ulaşmadığına göre sözünü tutmuşa benziyor. Onu susturmuş olmalı. Aksi halde ikimizi de rahatsız ederdi, sen daha iyi tanıyorsun Gül'ü; bizi mahvetmek için bu fırsatı asla kaçırmazdı. Yanılıyor muyum?"

Düşünceli bir şekilde başını öne salladı. "Doğru, işimizi bitirmek için kazayı abartarak herkese anlatırdı. Şimdiye kadar çoktan polisler gelip beni götürmüş olurdu." Özür dilercesine gözlerimin içine baktı. "Seni böyle bir duruma soktuğum için çok üzgünüm. Bahadır gibi birine iyilik yapmak zorunda kalman beni çok rahatsız ediyor. Böyle olmasını hiç istemezdim, çok özür dilerim." Sonlara doğru sesi kısıldı.

Onu rahatlatmak için gülümsedim. "Sen beni düşünme, ne istiyorsa yapacağım ve Bahadır'dan da Gül'den de kurtulacağız. Sen yalnızca iyi olmaya odaklan, gerisini bana bırak. Ben her şeyi halledeceğim."

Cansu'nun gözlerindeki kaygı yavaş yavaş azaldı ve sevecen bir şekilde gülümsedi. Bana sonuna kadar güveniyordu ve ben de onun güvenini asla boşa çıkarmayacaktım. O an, yüzündeki rahatlamayı izlerken kendi kendime yemin ettim, her ne olursa olsun Cansu'yu korumak için elimden geleni yapacaktım.

Bir an tereddüt edip altdudağını dişledi. "Aslında biliyor musun, bazen Kağan'a gitsek mi diye düşünmüyor değilim, Bahadır'ı durdurabilir belki. Böylece kâbus gibi senin üzerine çökmesinden dolayı ben de deli gibi endişe etmemiş olurum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İç geçirdim. "Olmaz Cansu," dedim itiraz ederek. "Kağan ile Bahadır'ın karşı karşıya gelmesi felaket olur."

Telefonumun çalmaya başlamasıyla bakışlarımı yan tarafta duran çantama çevirdim ve fermuarını açarak içinde telefonumu aradım. Umarım arayan annem değildir diye içimden geçirirken telefonun sesi de yavaş yavaş yükseliyordu. Nihayet telefonumu bulup çıkardım ve hoşnutsuzlukla yüzümü ekşitirken ekranı çevirip Cansu'ya gösterdim.

"Bahadır arıyor," dedim rahatsız olmuş bir sesle. "Sabah sabah derdi neymiş diyeceğim de az çok tahmin edebiliyorum ne düşündüğünü, gece uyumak yerine bugünkü kötülükleri için plan yaptı herhalde."

Cansu midesi bulanmışçasına burnunu kırıştırdı. "Şaşırmazdım doğrusu, hiç vakit kaybetmiyor."

Kızgınlıkla aramayı reddettim. "Şu an hiç çekemeyeceğim onu. Kim bilir neler saçmalayacak, dinleyecek havada değilim." Telefonumu tekrar çantama atmıştım ki bu kez mesaj sesiyle titredi.

"Şimdi de mesaj mı gönderdi?" derken Cansu kaşlarını yukarı kaldırdı. "Vazgeçmek nedir bilmez mi bu herif?"

"Bahadır'ın vazgeçtiğini hiç gördün mü, adam baştan aşağı zorlayıcı bir tip." Cansu'ya belli etmesem de mesajı açarken Bahadır'ın başımıza bela kesileceğini o an net bir şekilde anlamıştım.

Bahadır: Neden telefona cevap vermedin?

Gözlerimi devirdim, sanki ona hesap vermek zorundaymışım gibi hareketlerimi sorgulaması beni kızdırmıştı. Onu geçiştirmek için kısa bir cevap yazarak gönderdim. Fazlasına gerek yoktu, umarım konuyu uzatmaz ve beni rahat bırakırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben: Yalnız değilim.

Bahadır: Neredesin?

Ben: Niye soruyorsun?

Bahadır: Bilmek istiyorum.

Ben: Neden seni ilgilendiriyor ki?

Bahadır: :)

Ben: ?

Bahadır: Unuttun mu yoksa?

Ben: Neyi?

Bahadır: Küçük sırrımızın bizi birbirine bağladığını.

Ben: Eee yani?

Bahadır: Artık seninle ilgili her şey beni ilgilendiriyor yavru kuş.

Kaşlarımı çatarken ağzım açık bir halde telefona baktım. "Saçmalık!" diye sinirle mırıldanarak telefonu hışımla çantama attım. "Kafayı yemiş olmalı!"

Cansu meraklı bir ifadeyle, "Ne oldu?" diye sordu.

"Çok fazla ileri gidiyor."

"Ne diyor ki?"

Arkama yaslanırken öfkeyle soludum. "Her zamanki Bahadır işte ne eksik ne fazla. Kendince imalarda bulunarak bana hatırlatma yapıyor."

Anlamış gibi gözlerini kıstı. "Tehdit ediyor değil mi?"

Sözlerini doğruladım. "Aynen öyle. Bundan sonra bizi sık sık rahatsız edeceğinin ince ince mesajını veriyor. Ondan daha azını beklemezdim zaten. Çocuğun hayatı acımasızlık ve bela üzerine kurulu."

"Bu biraz endişe verici." Memnuniyetsiz bakışları gözlerime kenetlendi. "Birkaç gün de olsa bekleyemez miydi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yani? Azıcık da olsa rahat nefes alacak kadar süre verse iyi olurdu. Bundan sonra ne yapacağımızla ilgili düşünürdük hiç olmazsa."

"Beni şaşırtmadı. Bu tam da onun yapacağı bir şey, kendi kurguladığı oyunu oynamak için sabırsızlanıyor."

"Fırsatçı piçin teki."

Kıkırdadım. "Bunu Bahadır'ın yüzüne karşı da söylemeliyiz."

"Şu durumda onu hakarete boğmak paha biçilmez olurdu."

Gözlerimi kapatıp mutlulukla gülümsedim. "Kulağa çok hoş geliyor. Hayali bile güzel." Gözlerimi tekrar açtığımda Cansu da gülümsüyordu.

"Aslında ben Bahadır'a orta parmağımı göstermek istiyorum. Ardından da siktir git diye bağırmak."

Neşeyle, "Bu çok daha etkili olurdu kesin," diye karşılık verdim. "Hayallerimizin gerçekleşemeyecek olması çok kötü."

Cansu uzunca bir duraksamanın ardından iç geçirdi. "Of ya, eline öyle bir koz verdik ki, bizi resmen içinden çıkılmayan bir döngüye mahkûm etti." Aklına son anda bir şey gelmişçesine kaşlarını çatarak bir an için düşündü. "Ya Kağan'la ilgili bir şey isterse, ya ondan ayrılmanı isterse?" diye sordu panik yüklü bir sesle.

Basitçe omuz silktim. "Hele bir istesin de gününü görsün. Kağan yasak bölge, hem o tarz bir şey isteyemez merak etme. Buna izin vermem."

"Eğer olur da öyle bir şey isterse ona siktir olup gitmesini söyleyeceksin, bana söz ver."

Kısa bir kahkaha attım. "Tamam. Büyük bir zevkle söyleyeceğime emin olabilirsin"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cansu gözleri suçlulukla ağırlaşırken, "Gerçekten özür dilerim, hepsi benim suçum. Böyle olmasını istemezdim," dedi.

Anlayışla gözlerinin içine baktım. "Benim için dert değil, seni korumak için her şeyi yaparım. Aynen senin de benim için yapacağını bildiğim gibi."

Ciddileşerek, "Yaparım tabii," dedi kendinden emin bir şekilde.

"O halde rahatla. Kendini kötü hissetmeni istemiyorum," derken hafifçe gülümsedim.

Tekrar yüzü düştü. "Nasıl kötü hissetmem, seni çok zor bir duruma soktum."

"Sorun etme, üstesinden gelemeyeceğim bir şey olmayacak," dedim ona güvence vererek. Ardından şakaya vurarak göz kırptım. "Benden cinayet işlememi ya da hırsızlık yapmamı falan isteyecek değil ya," diyerek takıldım.

Bir kaşını kaldırdı. "Bahadır'ın nasıl biri olduğunu düşününce çok da emin olamıyorum, açıkçası ondan her pislik beklenir."

"Dürüst olmam gerekirse ben de emin olamıyorum." Elimi geçiştirmek istercesine salladım. "Neyse bunu düşünerek kendimize eziyet etmeye gerek yok. Akışına bırakalım."

"Ânı yaşayalım," diyerek sözlerimi devam ettirdiğinde güldüm.

"Neler olacak görelim," deyip cümleyi tamamladım.

Cansu da gergin bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten boka battık değil mi?"

Gülmeye devam ederken onu onayladım. "Büyük ihtimalle."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hayal ettiğimiz şeyler çok uzak
ya da ulaşılmaz görünse de
gerçekten istersek
er ya da geç onlara ulaşırız.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5

Senden vazgeçmeyeceğim!

Ders zili çaldığında kahvaltı yapmayı yeni bitirmiştik. Cansu'yla henüz ders havasında olmasak da sınıfa çıkmamız gerektiğini biliyorduk ancak hiçbir eylemde bulunmadan tembelce oturmamız beni dersi asma isteğiyle dürtüyordu.

Cansu çantasını toplarken, "İlk derse girmesek nasıl olur?" diye sordum ve umutla yüzüne baktım, olumlu cevap vermesini umuyordum.

"Harika olur." Cevabı veren Cansu değildi.

Oturuşumu düzeltip arkamdan gelen sese doğru döndüm ve sevgilimi gördüm. "Kağan..." dedim neşeli bir şaşkınlıkla.

Onu görür görmez ruh halim değişmişti, şimdi dudaklarımda durduramadığım bir gülücük vardı ve midem mutlulukla kasılıyordu.

"Selam," diyerek üzerime doğru eğildi, bir elini çeneme koyup kaldırdı ve dudaklarıma kısa bir öpücük kondurup geri çekildi. İçim bir hoş olmuştu. Öpücüğümüzü derinleştirmek istiyordum ama kantindeyken bunun pek yerinde bir davranış olmayacağı ortadaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir sandalye çekip yanıma oturduğunda gözlerimi ondan alamadım. "Bu, dersi asıyoruz demek mi oluyor?" dedim muzipçe.

Elime uzanıp parmaklarını parmaklarıma geçirerek sımsıkı tuttu, dokunuşu içimi kıpır kıpır ediyordu. "Şu an olmak istediğim tek yer senin yanın, sen derse girmek istemiyorsan ben de girmiyorum."

Memnuniyetle gülümsedim. "O zaman tamamdır, dersi asıyoruz, tüm günü birlikte geçirebiliriz. Hiçbir derse girmek istemiyorum."

"Bugün için iyi bir başlangıç gibi görünüyor."

Şımarıkça kıkırdadım. "Eğer istersen devamı için de birkaç iyi plan yapabilirim."

Kağan eğlenerek gülerken keyifle parlayan gözlerini gözlerimden ayırmadı. "İşte şimdi beni heyecanlandırmayı başardın."

"Beklediğine değecek." Yoğun bakışları altında kalp atışlarım gittikçe hızlanmaya başladı.

"Eskiden olsa sana dersi asmayı ben teklif ederdim ve sen de dersi asarsak başımız derde girmez mi diyerek karşı çıkardın."

Omuz silktim. "Artık öyle hissetmiyorum."

Küstah bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. "Sen derslerine önem veren biri değil miydin?"

Sevimlice gülümsedim. "Şu an içimden hiç derse girmek gelmiyor." Kayıtsızca omuz silktim. "Canım eğlenceli şeyler yapmak istiyor."

"Bak sen." Kağan başını bana doğru eğip dudaklarını kulağıma sürtünce tatlı bir hisle ürperdim. "Sanırım benimle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

takılmak seni kötü bir kız yapıyor." Kulağımın hemen altını öperken usulca fısıldadı. "Kötü ve yaramaz bir kız."

Karnımdaki kıpırtılar nefesimi kesecek kadar çoğalınca yüzümü ona çevirdim, dudaklarımız neredeyse birbirine değecekti. "İtiraf et, bu halime bayılıyorsun."

"Hem de nasıl," diye karşılık verirken ima yüklü bir tavırla gülümsedi.

Yanaklarım kızarırken kıkır kıkır güldüm. "Bence sohbetimize burada son vermeliyiz."

"Halbuki gayet iyi gidiyorduk."

"Okuldayız," dedim onu azarlarcasına.

Çarpıkça gülümsedi. "Ee ne olmuş, kimin umurunda?"

"Benim umurumda."

Dudaklarıma ufak bir öpücük kondurup geri çekildi. "Olmasın." Öpücüğü öyle ayartıcıydı ki beni yaramazlık yapmaya teşvik ediyordu lakin kendimi tutmayı başardım.

İşaretparmağımı dudaklarına bastırıp gülümseyerek, "Uslu dur Kağan," dedim sahte bir azarlamayla.

Bu kez de parmağımın ucunu öptü ve elimi tutup bileğimi çevirdi, bir öpücük de avucumun içine bıraktı. "Uslu durmakta zorlanıyorum," dedi yavaşça.

Cansu'nun hızlıca gözlerini kaçırdığını fark ettim. Sanki çok özel bir şeye tanık olmuşçasına başını başka bir yöne çevirince kendimi suçlu hissetmekten alamadım. Onun yanımızda rahatsız ve huzursuz olmasını istemediğimden Kağan'ın elini bırakarak ondan biraz uzaklaştım.

Kağan kaşlarını yukarı kaldırarak bana baktı, çaktırmadan Cansu'yu işaret ettiğimde Cansu'ya anlık bir bakış atıp

tekrar bana döndü ve anlayışla başını hafifçe öne sallayarak beni anladığını belli etti ama masanın altından uzanıp bir kez daha elimi tuttu. Gizli bir biçimde olsa da temasımızı koparmak istemiyordu.

Cansu hoşnutsuzlukla kantine bakınıp, "Emre de buralarda değildir umarım," dediğinde ben de etrafıma bakınarak Emre'ye dair bir iz aradım; ama görünürlerde yoktu.

Kağan'ın dudağının bir kenarı kıvrıldı. "Hiçbir fikrim yok," diye yanıt verdi.

Cansu tekrar bize döndüğünde somurtuyordu. "Sabah sabah onu gerçekten çekemem. Zaten dün sabır kotamı doldurdu, bir de bugün karşıma çıkarsa günah benden gider. Hiç acımam, dalarım valla!"

Kağan ilgisizce omuz silkti. "Bugün onu hiç görmedim."

Kuşkuyla Kağan'a baktım, gereğinden fazla rahattı. Göz göze geldiğimizde muzipçe göz kırptı ve o an Emre'nin buralarda bir yerlerde olduğunu anladım. Nitekim yanılmadım, Emre Hakan'la birlikte kapıda göründüğünde zoraki bir şekilde gülümsedim.

"Cansu kötü haberi sana ben vermek istemem ama..."

Cümlemin nasıl devam edeceğini tahmin ederek hızla sözümü kesti. "Burada değil mi?" Kaşlarını çatarak bakışlarımı takip etti ve Emre'yi gördü. "Of al işte, geldi!" diyerek bir anda telaşa düşmesi beni neredeyse güldürecekti.

Açıkçası Emre ve Hakan'ı yan yana görmek beni şaşırtmıştı, onları en son Antalya'da kavga ederlerken görmüştüm. Hem de sonu kötü biten bir kavgaya tutuşmuşlardı. Nitekim Kağan ve Mert araya girmeseydi çok daha feci şeyler

olabilirdi, neyse ki o gün ikisi de oradaydı ve hemen müdahale etmişlerdi de olayların geri dönülemez bir noktaya ulaşmasına engel olmuşlardı.

Cansu'nun her şeyi öğrendiği o talihsiz anı hatırlamak istemiyordum. Korkunçtu, tam anlamıyla felaket bir gündü. Emre'nin geçmişte yaptığı hatalar gün yüzüne çıkmış Cansu'yu fena halde perişan etmişti. O gün Mert ve Hakan da tüm olanlara şahit olmuşlardı fakat Hakan, Mert'in aksine bu durumdan fazlasıyla rahatsızlık duymuştu, hatta sebepsiz yere Cansu'ya karşı ilgisi beni hâlâ düşündürüyordu ve olayların üstüne ne kadar kafa patlatsam da buna tatmin edici bir cevap bulamıyordum.

Hakan diğerlerinden çok farklıydı, onda çözemediğim şüpheli bir şeyler vardı, okunması imkânsız, her haliyle gizemli biriydi. O günü hatırladıkça zihnimde anlamlandıramadığım eksik parçalar oluşması beni Hakan'la ilgili gittikçe meraka sürüklüyordu.

Örneğin Emre'nin ısrarla Cansu'yla konuşmaya çalışması Hakan'ı çok kızdırmıştı ve sonuç olarak da araya girerek Cansu için arkadaşını karşısına almıştı, kimsenin ne düşündüğünü umursamadan onu korumuştu. Emre'nin itirazlarına rağmen Cansu'yu oradan uzaklaştırmış, onun için endişelenerek doğru düzgün tanımadığı bir kıza destek olmuştu.

Böyle bir şeyi kim, neden yapardı ki?

"Keşke derse girseydik diyorum şu an."

Cansu konuştuğunda daldığım düşüncelerden sıyrıldım. "Sen ve ders ha?" dedim şakayla karışık bir şaşırmayla. "Dünyanın sonu geliyor da bizim mi haberimiz yok."

"Gör işte, o kadar umutsuz durumdayım."

Güldüm. "Sakinleş," dedim onu uyararak. "Emre'yi görmemiz çok normal, aynı okuldayız. Her an karşılaşabiliriz, buna hazırlıklı olman lazım."

Öfkeyle homurdandı. "Batsın aynı okulu ya!" Gücenmiş bakışlarla Kağan'a döndü. "Onu okulda görmediğini söylememiş miydin?" dedi sitem ederek.

Kağan kayıtsız bir şekilde, "Benim hatam," dedi sakin sakin. "Günleri karıştırdım herhalde."

Şaka yaptığını bilerek kıkırdadım. "Ya da sadece arkadaşının arkasını kolluyordun."

Cansu bize doğru işaret parmağını uyarırcasına salladı. "Eğer bana bulaşırsa onu fena benzetirim haberiniz olsun. İkiniz de elimden alamazsınız."

Kağan çarpıkça gülümserken ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. "Benim aranıza girmeye hiç niyetim yok."

Ben ise gözlerimi devirmekle yetindim. "Saçmalama," dedim bıkkınlıkla. "Bazen şu aksi tavırlarını gerçekten abartıyorsun. Tamam, ona karşı öfkeli olabilirsin ama hayatına devam etmen gerekiyor, onu gördüğün her yerde sürekli düşmanlık besleyemezsin."

Ânında kendini savundu. "Hak etmediğini söyleme bana." Şaşırmışa benziyordu.

"Öyle bir şey demiyorum, bu konuda sana sonuna kadar hak veriyorum ama uzatmanı da istemiyorum. Gerçekten gerek yok. Bazı şeyleri arkamızda bırakmamız bizim için daha sağlıklı olur."

İtiraz etti. "Bence az bile yapıyorum."

Bilmiş bilmiş kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Sen Emre'yi aştığını söylememiş miydin?"

Cansu bana somurtkan bir bakış fırlattı. "Tabii ki de aştım. Şüphen olmasın."

Kocaman gülümsedim. "O zaman sorun yok, sadece rahat ol. Sıradan, normal bir arkadaşını görmüş gibi davran."

"Orada dur işte!" İğrenircesine yüzünü ekşitti. "Sıradan, normal bir arkadaş mı?" Kendi de söylediklerine inanamıyordu. "O kadar da uzun boylu değil."

Başka bir tanım denedim. "Peki, tamam. Şöyle olsun, okulda gıcık kaptığın sıradan normal bir arkadaş gibi diyelim biz ona. Ona rastladığında yokmuş gibi davranırsın, görmezden gelirsin ya, öyle biri olsun."

Gözlerini kısarak bu benzetmeyi kafasında tarttı. "Belki bunu deneyebilirim."

Rahatladım. "O zaman bu şekilde yapıyoruz, konu kapanmıştır. Artık düşmanlık falan yok."

Yüksek sesle nefesini bıraktı. "Bu kolay olmayacak."

Alıngan bir şekilde başımı yana eğdim. "Yaa Cansu lütfen... Bir kez olsun beni dinle, bu senin için de iyi olacak. Sürekli ters davranarak bir yere varamazsın."

Sabırsızca ofladı. "Tamam. Elimden geleni yapacağım."

Emre ve Hakan masamıza geldikleri zaman başta hepimiz sessiz kaldık, kimse konuşmadı. Aramızda uzun bir süre rahatsız edici, soğuk bir rüzgâr esti.

Emre'nin, özlem dolu gözlerini Cansu'ya diktiğini görünce göğsüm sıkıştı, oldukça üzgün bir hali vardı. Onun durumuna içimin acıdığını hissettim; çünkü nasıl hissetti-

ğini az çok anlayabiliyordum. İçten içe parçalara ayrılmış, yıkık döküktü. Hakan ise her zamanki gibi ifadesizdi. Ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Yüzünden duygularını okumak imkânsızdı.

Emre, "Oturabilir miyiz?" diye sorduğunda Cansu mesafeli bir sesle ona cevap verdi. "Başka bir masaya otursanız nasıl olur?"

Araya girdim. "Tabii oturabilirsiniz."

Cansu bana öyle kötü baktı ki sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olsam da geri adım atmadım. Zoraki bir şekilde gülümseyerek, "Lütfen olay çıkarma," dercesine gözlerinin içine baktım.

Emre, hemen Cansu'nun yanındaki sandalyeye oturdu.

Cansu ona tepeden bakarken yüzünde katıksız bir tiksinti belirdi, sandalyesini sürükleyerek Emre'den uzaklaştırdı ve yanıma geldi.

"Cansu!" diye kızgınca fısıldayıp ona azarlarcasına baktığımda uyarımı aldı ve yüz ifadesi biraz olsun yumuşadı. O da fısıldayarak bana karşılık verdi. "Onunla yan yana oturmak istemiyorum."

Emre'nin yüzünde yoğun bir hayal kırıklığı belirdi. Umut ettiği, belki biraz olsun ılımlı tepkiyi alamadığı için bozulduğu belliydi ama şansını zorlamasa iyi olurdu.

Cansu, Emre'ye kırıcı bir söz söylemeden ortamı yumuşatmaya çalışmanın iyi fikir olacağını düşünerek sevimlice gülümsedim. "Ee n'abersiniz çocuklar?"

Hakan bana bakarken kara gözlerini kıstı, hafifçe kıpırdandım, bu çocuk beni her zaman geriyordu. Yüz ifadesi

öyle hissiz ve soğuktu ki içimi ürpertiyordu. Huzursuzluğa kapılarak gözlerimi ondan kaçırıp Emre'ye döndüm.

Emre, "İyidir ne olsun, senden n'aber?" dediğinde hâlâ ısrarla Cansu'ya bakıyordu.

Cansu ise inatla ondan tarafa bakmaktan kaçınıyor, onun dışında her yere göz gezdiriyordu.

Omuz silktim. "Ben de iyiyim."

"Sen nasılsın Cansu?" diye soran Emre'nin ses tonu tedbirliydi.

Cansu bakışlarındaki sertlikle yüzünü hızla Emre'ye çevirdi. "Sana ne?" diye çıkıştı onu tersleyerek. "Benim nasıl olduğumdan sana ne yani?"

"Yalnızca seni merak ediyorum."

"Tüm yaptıklarından sonra beni merak etmen çok komik."

"Cansu bir dinlesen beni…"

Öfkeyle sözünü kesti. "Sakın o cümleyi bitirme!"

"Bana haksızlık ediyorsun…" Emre'nin sesinden ıstırap akıyordu.

Cansu sinirli bir şekilde güldü. "Şaka yapıyor olmalısın ya da kafayı falan yemişsin ve doğru düzgün düşünemiyorsun herhalde! En son bıraktığımda suçlu olan sen mağdur olan bendim! Şimdi sakın karşıma geçip masum numaraları yapma çünkü kanmıyorum!"

"Ne desen haklısın. Ancak bana inanmasan da yemin ederim olanlar için çok üzgünüm, her şey için özür dilerim. Sadece bir kez olsun sana açıklama yapmama izin ver. Bilmen gerekenler var."

Kalbim sızlarken Emre'yi izledim. O kadar çaresizdi ki, Cansu'yla konuşmaya çalışıyordu ama hiçbir sözü işe yaramıyordu.

"Boş versene! Seni dinlememin imkânı yok. Bir kez daha beni kandırmana izin vermeyeceğim. O aptal saf kız günlerim geride kaldı, şansına küs!"

"Sana doğruyu söylüyorum."

"Tabii. Kendini buna inandırmaya devam et. Ama ben almayayım olur mu, ikile şimdi!"

Emre biraz daha zorlarsa Cansu'nun, üzerine atlayıp kafasını kırmaya çalışacağına emindim.

"Emre..." dedim dikkatli bir şekilde. "Konuşmanız lazım biliyorum ama şu an hiç sırası değil." Cansu'ya doğru bir bakış attım. "Bence şimdilik bu kadarı yeterli."

Emre'nin omuzları gerildi ancak doğru bir tercih yaparak karşılık vermedi. Yorgun bir iç çekişle arkasına yaslanarak sessiz kaldı.

Cansu tehditkâr bir tavırla bana döndü. "Yok öyle bir dünya! Konuşmamız falan gerekmiyor." Ardından kızgın bakışlarını Emre'ye yöneltti. "Beni her gördüğünde yanıma gelme huyundan kurtul artık. Buna gerek yok, biz zaten son konuşmamızı yaptık ve bitti. Benimle hiçbir alakan kalmasın. Bu peşinde olduğun şey her neyse ilgilenmiyorum. Kabullen."

Emre sinirlenmişti, sabırsızca ayağa kalktı. "Benim için bitmedi," dedi kesin ve net bir şekilde. "Sonunda neye karar verirsen ver ama beni dinleyeceksin, kafanın dikine gitmekten vazgeç, bırak artık şu lanet olası inatçılığı! Hiçbir şeyi bilmeden yargısız infaz yapıyorsun!"

Cansu afalladı, Emre'nin ani tepkisine bir an şaşırsa da hemen toparlandı ve onun da gözlerine öfke hücum eder-

ken o da ayağa kalktı. "Dün evime geldiğinde ve zorla içeri girmeye çalıştığında sana, seni dinlemek istemediğimi, ne yapmış olursan ol önemsemediğimi belirttim! Hatta ne hissettiğini ya da pişmanlığını umursamadığımı ve aramızdaki konuyu sonsuza dek kapattığımı söylediğimden oldukça eminim," diyerek içindekileri döktükten sonra sahte bir kibarlıkla şunları ekledi. "Şimdi artık beni rahatsız etmeyi bırakabilirsin çünkü gerçekten sabrım tükeniyor."

Emre kaşlarını çattı. "Senden vazgeçmeyeceğim, bunu o inatçı kafana sok!" dedi her bir kelimenin üstüne basa basa.

Cansu inanamıyormuşçasına başını iki yana salladı. "Niye burada kalıp sana tahammül ediyorum ki?" Sabırsızca bana döndü. "Ben sınıfa gidiyorum, aksi halde biraz daha burada kalırsam delireceğim," dedikten sonra hışımla yanımızdan ayrıldı.

Emre, Cansu'nun ardından bakarken gözleri kederle ağırlaştı, tam peşinden gitmek için hareketlendiği sırada kolunu tutarak onu durdurdum. "Dur gitme, işleri daha da berbat bir hale sokacaksın," dedim uyarırcasına.

Emre gönülsüzce tekrar yerine oturdu. Bir anda dağılmış gibi omuzlarını düşürdü, yüzünde üzgün, perişan bir ifade vardı. "Zaten şu anda da her şey berbat bir halde değil mi, asla beni affetmeyecek. Daima beni suçlamaya devam edecek."

"Sadece çok sinirli." Umutsuzca iç çektim, ikisi için de çok üzülüyordum.

"Ve kin dolu." Sıkıntıyla ellerini saçlarının arasından geçirirken dalgın dalgın önüne baktı. "Benden nefret ediyor. Ama onun bana olan nefreti kendime hissettiğim nefretin yanına bile yaklaşamaz."

"Böyle söyleme, kendini suçlama."

"Geçmişimi tamamen silmek hatalarımı sonsuza dek arkamda bırakmak istiyorum," dedi sinirle. "Yaptığım seçimlerden nefret ediyorum! Geride bıraktığımı sandıklarım dönüp dolaşıp yine beni buldu ve her şey şimdi daha da boktan bir halde. Lanet olsun!"

"Eskiyi düşünmeyi bırak şimdi. Geçmiş geçmişte kaldı, şu an bugünün ve yarının zamanı. Düzelecek inan. Cansu da senin gerçekte ne hissettiğini görecek."

"Hiç umudum yok. Kendisine ulaşmama izin vermiyor, beni sürekli saf dışı bırakmaya devam ederse ona nasıl gerçek duygularımı anlatabilirim ki?"

"Zaten böyle olacağı belliydi, önüne tabii ki engeller çıkacak. Cansu şu an hem kırgın hem de öfkeli, âşık olduğu adam tarafından ihanete uğradı, feci halde hayal kırıklığı yaşadı. Öyle çabucak seni affetmesini bekleyemezsin ki. Kolay olmayacak, yüzleşmen gereken zorluklar var."

"Biliyorum... Yaptığım hiçbir davranışın kabul edilir bir tarafı yok ama beni affetmesi için her şeyi yapmaya hazırım, bu yüzden ısrarla konuşmak istiyorum."

"Bak çabanı takdir ettiğimi bilmeni istiyorum," diyerek temin ettim onu. Üzerindeki karabulutların dağılmasını istiyordum. "Ancak bir süre onunla konuşmaya çalışmayı bırakman lazım."

Kağan araya girdi. "Katılıyorum. Az önce olanları gördün işte, geri tepiyor dostum."

Emre'nin bakışları Kağan ile aramızda gidip geldi. Hakan'ın da bizi izlerken kaşlarını çatışı gözümden kaçmadı. Geldiğin-

den beri ilk kez bir tepki vermiş olması beni şaşırtmıştı doğrusu. Ayrıca tek kelime dahi etmemesi de çok tuhaftı!

Emre konuşmaya devam ettiğinde gözlerimi Hakan'dan çekip dikkatimi ona verdim.

"Onu çok kötü yaraladım, duygularını incittim biliyorum," dedi usulca. "Bir daha eski haline dönemeyecek kadar kalbini parçalara ayırdım. İğrenç herifin tekiyim!"

"Hayır Emre," diyerek itiraz ettim. "Tamir edebilirsin. Onu eski haline döndürebilirsin bu kadar umutsuz olma."

Üzgün bakışlarını bana çevirdi. "Ne yapmamı öneriyorsun?"

Birkaç saniye düşünerek cümlelerimi özenle seçmeye çalıştım. "Zamana ihtiyacınız var. Bu durumda önünde tek bir seçenek var o da ağırdan almak. Bir süre Cansu'yu kendi haline bırak. Yaşananları sindirmesine izin ver, üstüne gitme."

İlk defa gözlerinde umut gördüm. "Bu işe yarayacak mı?"

Basitçe omuz silktim. "Yarayacağına inanıyorum. Ne derler bilirsin zaman bütün yaraları iyileştirir."

"O günler çok uzaktaymış gibi görünüyor."

Kağan gür sesiyle araya girdi. "Er ya da geç varacaksın."

Emre dalgın dalgın kaşlarını çatarken iç geçirip bir eliyle alnını ovuşturdu. Kararsız ve fazlasıyla sıkıntılı bir ruh hali içerisindeydi.

Anlayışlı bir tavırla konuşmaya devam ettim. "Onu seviyorsun. Yalnızca hislerine odaklan. Tek önemli olan bu."

Emre bakışlarını bana çevirdi. "Tamam. Ağırdan alacağım," diye yanıt verirken çenesi kasıldı ama sözlerini onaylarcasına başını salladı. "Beni her gördüğünde yüzüme nefretle bakması beni öldürüyor ama onsuz acı çeksem bile bir süre Cansu'yu rahat bırakacağım."

Ve bir gün biri çıkar
sırf sen üzülme diye her şeyi yapar,
yalnızca mutlu olman için çabalar.

6

Sen iste, her şeyi yaparım senin için!

Emre ve Hakan gittikten sonra Kağan ile baş başa kaldık. Kantindeki öğrenciler de yavaş yavaş sınıflarına dağılmış etrafta fazla kişi kalmamıştı. Ortamdaki sessizlik aramızda asılı kalırken derin bir nefes alıp Kağan'a iyice yanaştım, başımı göğsüne yaslayıp elini sıkıca tuttum ve onun yakınlığının verdiği huzurla gözlerimi kapatıp kendimi rahatlatıcı varlığına bıraktım. Kağan da sarılışıma karşılık vererek kolunu omzuma atıp beni iyice kendine çekti. Bir süre ikimiz de konuşmadık ve birbirimize sarılmış vaziyette öylece kaldık. Nefes aldığım her saniye onun baş döndürücü kokusunu içime çekerken sıcaklığı içimi ısıtıyor, kulağımda atan kalp atışları beni rahatlatıyordu.

"Gerçekten yanımdasın değil mi?" diye mırıldandım. "Uzun zamandır yalnızmışım gibi geliyor."

Elimi sıkarken şakağıma bir öpücük kondurdu. "Yanındayım."

"Bazen kendimi çok çaresiz hissediyorum, sanki hayattaki bütün negatiflikler etrafımı sarmış ve ben bu yıkımın

ortasında yapayalnız kalmış gibi hissediyorum." Ben daha ne dediğimi fark etmeden kelimeler ağzımdan çıkıvermişti.

Kağan usulca geri çekilip bana göz atarken tereddütle sordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Hiç." Geçiştirdim.

Yüz ifadesindeki tereddüt yerini kaygıya bıraktı. "Sen iyi misin?"

Bedenimi tamamen ona çevirip yüzüne baktım. "İyiyim... Yani sanırım..." Bir an sustum. "Bilmiyorum. Kaybolmuş gibiyim sanki."

Kaşlarını kuşkuyla çattı. "Ben yokken neler oldu, seni üzen bir şey mi yaşadın?"

Onur'la annemi düşündüm, sonra babam da kayıptı, ondan uzun zamandır haber alamıyor ve çok endişeleniyordum. Ardından Cansu ve hamileliği düştü aklıma. Bir de Gül'le yaşanan talihsiz kaza olayı vardı ve bununla birlikte Bahadır'ın acımasız tehditleri.

Her bir yıkıcı gerçek bana saldırırken bunalarak derin bir nefes alıp yavaşça soluğumu bıraktım. Kağan'a anlatmam gerekiyordu, özellikle de Onur'un gerçekten kötü biri olduğunu ve hayatıma zorla dahil olarak ne kadar ileri gittiğini bilmesi lazımdı. Eskiden ona karşı adil davranmamıştım ve aramıza sırların girmesine izin vermiştim fakat bu kez ona her şeyi anlatmam şarttı.

Abisi, Onur Öztürk'ün nasıl adi bir adam olduğunu bilmeye hakkı vardı!

Ama... Şimdi değil diye geçirdim içimden. Önce bu konuyu benim hazmetmem gerekiyordu, ardından da Kağan'a

nasıl anlatacağıma karar vermeliydim. Bundan dolayı da bir süre daha susmayı tercih ettim.

"Daha sonra konuşalım mı, şu an seni dertlerimle sıkıp bunaltmak istemiyorum," diyerek sorusunu geçiştirdim.

Kağan ânında ciddileşti. "Hiçbir şey senden önemli değil, eğer bir sorun varsa şimdi öğrenmek istiyorum."

Onu rahatlatmak için zoraki gülümsedim. "Bekleyebilir."

"Ya da hemen anlatabilirsin." Sesi iyice yükselmişti.

"Kağan gerçekten yok bir şey..."

Sertçe sözümü kesti. "Yine benden bir şey saklamıyorsun değil mi, konu sen olunca pek güvenemiyorum doğrusu."

Haklıydı!

Yalandan alınmış gibi yaptım. "Aşk olsun yani, gören de her zaman senden gizli iş çevirdiğimi düşünür."

Dudakları belli belirsiz seğirdi. "Yapmadığını söyleyemezsin."

Utanarak tebessüm ettim. "Bu kez gerçekten senden bir şey saklamayacağım. Yalnızca şu an konuşmak istemiyorum, söz veriyorum kendimi hazır hissettiğimde neler olduğunu anlatacağım."

"Şimdi anlatacaksın," dedi zorlayıcı bir tavırla.

Annem ve Onur'u düşününce kararsızlıkla dudaklarımı ısırdım. Belki de gördüklerimi bir an önce anlatıp kurtulmalıydım. Bir nevi yara bandını hızlıca çekmek gibi olacaktı bu.

Evet, sanırım en mantıklısı buydu. Hemen her şeyi anlatıp bu yükten kurtulmak en makul çözümdü.

Kağan dikkatle bana bakarken gözlerini kıstı. "Anlatmaya başla Buket, bir kez daha tekrar etmeyeceğim." Kızgın

çıkan sesi ne kadar ciddi olduğunu gösteriyordu. "Bilmem gereken ne var?"

Pekâlâ! İşte başlıyoruz!

Sözcükler bir anda dudaklarımdan döküldü. "Annem babamı aldatıyor..." Utancımdan ses tonum giderek kısılırken ekledim. "Onur'la."

Hayretle kaşlarını yukarı kaldırdı. "Ne diyorsun sen?" diye sordu şaşırmış bir ifadeyle.

"Beni duydun." Bakışlarımı gözlerinden çekip dalgınca masaya diktim. "Annem Onur'la birlikte."

Sinirle soludu. "Bu saçmalık!"

Bakışlarımı tekrar yavaşça gözlerine çevirdim. "Onları gördüm," dedim acı acı. "Eminim. Birlikteler."

"Siktir!" Gittikçe siniri artıyordu. "Bu duyduğum en zırva şey!"

"Annem henüz öğrendiğimi bilmiyor... ve evde onu görmeye dayanamıyorum, annemin yüzüne baktıkça babamı aldattığı gerçeği gözlerimin önüne geliyor ve bu beni mahvediyor. Ona öyle kızgınım ki, onunla konuşmak dahi istemiyorum."

Kaşlarını çattı. "Konuşman lazım."

İsteksizce, "Ne diyeceğim ki?" diye mırıldandım. "Yalnızca bağırmak, kızmak istiyorum!"

"Böyle olmaz, bu şekilde olayları kendi içinde yaşaman doğru mu sence? Belli ki sadece kendini üzüyorsun ve ben seni üzgün görmekten nefret ediyorum."

Düşündüm. "Sanırım haklısın... Bu şekilde bir yere varamam."

"Bak bu olay cidden çok boktan bir durum, benim de pek hoşuma gittiğini söyleyemeyeceğim, ancak babanla olan konu her ne ise annenden dinlemelisin."

"Onları gördüm diyorum Kağan, her şeyi biliyorum. Annem babamı aldatıyor işte. Daha ne anlatacak ki bana?"

"Annen öğrendiğini bilmeli."

"Biliyorum ama... çok öfkeliyim ona. Hem dahası var, her şey bununla da bitmiyor," diye devam ettim sözlerime üzgün üzgün. "Babama ulaşamıyorum. Telefonu kapalı, hiç kimse nerede olduğunu bilmiyor. Annem onunla konuştuğunu söylüyor ama yalan söylediği o kadar belli ki."

Şaşırdı. "Ne zamandır?" diye sordu ilgiyle.

"Bayağı oldu. Başta şüphe etmemiştim fakat şu an gerçekten endişeleniyorum."

Kuşkuyla gözlerini kıstı. "Çok garip bir durum."

"Bence annem babamın nerede olduğunu biliyor ancak benden gizliyor."

Kağan düşünceli bir halde çenesini ovaladı. "Baban da senin gibi kendisini aldattığını öğrenmiş ve annenden ayrılmış olmasın?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Babam böyle bir durumda beni asla yalnız bırakmaz. Hiç değilse beni arardı ama tamamen ortadan kayboldu. Bu hiç babamın yapacağı bir şey değil."

"Peki sence ne oldu, bir tahminin var mı?"

Tereddütle altdudağımı ısırdım. "Aslında var," dedim dikkatlice. "Onur'un bu işte parmağı olduğunu düşünüyorum. Hatta eminim, babama bir şey yapmış olmalı. Başka bir açıklaması yok!"

Alnı kırıştı, söylediklerimi zihninde tarttığını görebiliyordum. "Biliyor musun, hiç şaşırmam."

Üzgünce omuzlarımı düşürdüm. "Bak işte senin de aklına ilk Onur geldi. Ondan her kötülük beklenir. Özellikle de konu bensem adamın hiçbir sınırı yok. Bana eziyet etmeyi hobi haline getirmiş durumda."

"Ben hayattayken sana kimse dokunamaz. Ne abim ne de bir başkası." Sesinin tonuna bakılırsa bundan hiç hoşlanmamıştı.

"Kabul edelim. Onur benden nefret ediyor! Bana acı çektirmek için her yolu dener."

Kağan kendinden emin, rahat bir ifadeyle karşılık verdi. "Ve hepsinde başarısız olur."

Gülmeden edemedim. "Beni her zaman koruyamazsın."

Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Bana olan güvenin gururumu incitti doğrusu."

Kendimi tutamayıp kıkırdadım. "Öyle demek istemediğimi biliyorsun, sen bu dünyadaki en çok güvendiğim kişisin. Sadece..." Doğru kelimeleri bulmak için bir an duraksadım. "Ondan gerçekten korkuyorum, ne yapacağı hiç belli olmuyor ya da ne kadar zarar vereceği. Öyle bencil ve umursamaz ki... Katı acımasızlığı beni çok ürkütüyor."

Kağan sıkıntıyla nefesini bıraktı. "Seni bu kadar etkilediğini bilmiyordum." Tedirgin bakışları dikkatle yüzümde gezindi. "Bana söylemediğin başka şeyler var mı?"

Bir düşünelim.

"Onu sürekli evimizde ve annemle birlikte buluyorum. Sanki babamın yerini almaya çalışıyor gibi," dedim usulca.

"Beni kontrol etmeye bayılıyor ve bulduğu her fırsatta damarıma basarak beni çıldırtıyor."

"Merak etme, buna son vereceğim." Kağan sandalyesini yavaşça iterek ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Abimle konuşacağım. Bunları bir de ondan dinleyelim bakalım neler söyleyecek. Ayrıca şüphelerin doğruysa babanın nerede olduğunu öğreneceğim."

"Bunu gerçekten yapar mısın?" İçim umutla doldu, babamın nerede olduğunu öyle merak ediyordum ki. Onu çok özlemiştim.

Sert yüz ifadesi yumuşadı. "Tabii ki yapacağım. Sen iste... Her şeyi yaparım senin için. Seni üzgün görmeye dayanamıyorum biliyorsun."

Kalbim ılık bir hisle sarmalanırken ben de ayağa kalkıp sıkıca Kağan'a sarıldım. "Çok teşekkür ederim, yanımda olduğunu bilmek öyle güzel ki, benimle olman içimi rahatlatıyor." Geri çekilip içtenlikle gülümseyerek gözlerinin içine baktım. "Seni çok seviyorum. Beni hiç bırakma olur mu?"

Kağan da gülümsedi. "Asla." Başını eğerek dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Abimle konuştuktan sonra seni ararım."

"Tamam."

Kurallar değişir!

7

Tehdit!

Derse çoktan geç kalmıştım ama belki öğretmenimiz arada girmemi sorun etmez diye düşünerek hızlıca çantamı topladım, koluma astım ve sınıfa çıkmak için merdivenlere doğru yöneldim.

"Sürpriz!"

Bir anda öyle bir irkildim ki dengemi kaybedip gerilerken çantam kolumdan kayıp yere düştü.

Aniden önüme çıkan Bahadır yüzüne yayılan çarpık bir sırıtışla karşımda durdu. "Hey sakin ol, benim."

"Beni korkuttun," diyerek bir adım daha geriledim.

Bakışlarına eğlenen bir ifade yerleşti. "Sadece selam vermek istemiştim yavru kuş, küçük bir sürpriz eşliğinde kendimi hatırlatayım dedim."

Eğilerek çantamı yerden alıp toparlandım. "Normal insanlar gibi selam veremez misin, illaki bir aksiyona mı ihtiyacın var?"

Bahadır'ın karşısında güçlü ve kendinden emin görünmeye çalışıyordum, oysa konu o olunca tedirgin olmamak mümkün değildi.

Birkaç adım atarak bana yine yaklaştı ve sırıtışı daha da

büyüdü, benimle resmen alay ediyordu. "Benden kaçıyor musun sen yoksa bana mı öyle geliyor?"

"Sana öyle geliyor," dedim basitçe. "Neden kaçacakmışım ki?"

Omzunu duvara yaslayıp başını yana eğdi ve beni şöyle bir tembelce süzdü. "Bak ne diyeceğim, duymak istediğin haberler getirdim sana."

Şimdi ilgimi çekmişti işte. "Nedir?" diye sordum hemen.

"Gül konusunu hallettim, kimseye bir şey söylemeyecek." Rahat bir tavırla ekledi. "Yani ben istediğim sürece. Eğer ben konuşmasını istersem konuşur..." Derin derin, tehditkâr bir şekilde gözlerimin için baktı. "Ve sonrasında neler olacağını tahmin edersin. Cansu için işler bayağı bir karışır."

Tamam bu kadarı yeterdi. Cansu'yla dalga geçmesine tahammül etmeye niyetim yoktu.

Hemen savunmaya geçtim. "Cansu bilerek kötü bir şey yapmadı, olanlar tamamen kazaydı. Onun bir suçu yok. Zaten şu an çok üzgün. Böyle çıkarcı olmak yerine biraz anlayışlı olmayı deneyebilirsin."

"Anlayış mı, o da ne?" dedi dalga geçerek. "Lügatimde olmayan bir kelime."

Kızgınlıkla yüzümü buruşturdum. Artık sakin kalamıyordum, yalnızca öfke hissediyordum. "Sen çok kötü birisin! Artık bundan eminim!"

"Evet öyleyim." Merhametsizliği elle tutulacak kadar yoğun bir halde yeşil gözlerinden okunuyordu. "Hiçbir zaman aksini iddia etmedim."

"Bu mu yani? Elinde bir koz var ve sen her fırsatta önüme dikilip tekrar ve tekrar beni tehdit mi edeceksin?"

"Hayır tabii ki... Olur mu öyle şey," dedi dalga geçmeyi sürdürerek. "Bu bizim küçük sırrımız. Aramızda bir anlaşma yaptık, sana en başta bir fırsat sundum, sen de kabul ettin. Şimdi bunu değerlendirmek senin elinde."

Hafif bir tedirginlik göğsüme baskı yaptı. "Ne olacak şimdi?" diye sordum.

Hiç hoşlanmayacağım şeylerin olacağı kesindi.

Gözleri heyecanla parladı. "Şu andan itibaren eşit şartlarda olmalıyız değil mi güzelim?"

"Bu da ne demek oluyor?"

Dudaklarına ağır ağır bir tebessüm yayıldı. "Ben üzerime düşeni yaptım. Şimdi sıra sende demek oluyor."

Usanmışçasına nefesimi bıraktım. "Ne istiyorsan söyle de bir an önce yapıp kurtulayım senden. Sıkılmaya başladım."

Sanki sadece kendi bildiği bir espri varmış gibi güldü. "O kadar kolay kurtulacağını mı sanıyorsun yavru kuş?"

Sabırsızca çıkıştım. "Bak gerçekten yeter, senin saçma sapan tehditkâr oyunlarını oynamak için vaktim yok benim. Derse geç kalıyorum."

"Dert etme. Artık hayatında endişeleneceğin şeylerin başında derslerin olacağını pek sanmıyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Anlamadım?"

"Çok açık yavru kuş, bundan böyle tek endişeleneceğin kişi benim."

"O kadar büyük görme kendini bence," diyerek tersledim.

"Bir anlaşmamız var değil mi, bunu bozamayız."

Bir an düşündüm. "Ya bozarsam?" deyiverdim kendime hâkim olamadan.

Bakışlarında ani bir öfke parıltısı dolandı. "Zamanımı

boşa harcamış olursan eğer bu benim için büyük bir sorun haline gelebilir."

Diretmekten vazgeçtim. "Tamam. Şimdi seni dinliyorum, kelime oyunlarını bir kenara bırakalım olur mu, ne istediğini açık açık söyle ve bu işi bugün bitirelim."

"İstediğim şey şu..." Elindeki gücün verdiği kibirle bana baktı. "Bundan sonra ben ne dersem onu yapacaksın."

Engel olamadığım bir kıkırtı dudaklarımdan döküldü. "Yok artık daha neler! Saçmaladığının farkında mısın? Ha değilsen eğer uyarımı yapayım, çünkü söylediğin şey tam bir saçmalık."

Kibri bir nebze olsun azalmadı, bana tepeden bakmaya devam etti. "Beni ciddiye almazsan eğer sen zararlı çıkarsın yavru kuş."

Duraksadım. "Sen gerçekten ciddi misin?"

"Hiç şüphen olmasın." Ses tonu keskinlik yüklüydü.

Kızgınlıkla kaşlarımı çattım. "Böyle konuşmamıştık Bahadır."

Alaycı bir tavırla dudağının bir yanı kıvrıldı. "Fikrimi değiştirdim."

"Olmaz," dedim hayret içinde. "Sen bana sadece bir iyilik demiştin. Tek bir istekten bahsetmiştin!"

Umursamazca omuz silkti. "Kurallar değişir." Öylesine sakin ve küstahtı ki onu oracıkta boğasım geldi.

"Değiştiremezsin." Gereksiz bir çaba olduğunu bilsem de itiraz ettim.

Bana küçümseyen bir bakış fırlattı. "Canım ne isterse onu yaparım."

Tavırlarından iyice huzursuz oldum. "Kendi kendine ka-

rarlar alarak sonra da karşıma geçip bana bunları dayatman çok adice. Resmen beni kandırdın."

"Sana adil olacağıma dair söz verdiğimi hatırlamıyorum." Omuzlarıma düşen saçlarımdan bir tutam alıp parmaklarına doladı. "Sana benden ufak bir tavsiye yavru kuş, eğer hayatta daima kazanmak istiyorsan kirli dövüşmen şart."

Saçlarımı geriye atarak parmaklarından kurtardım. "Senin gibi mi," dedim sinirle.

Bakışlarını tekrar gözlerime çevirdiğinde genişçe sırıttı. "Evet," dedi onaylayarak. "Benim gibi."

İnanmazlıkla kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Sana güvenmiştim," dedim alıngan bir ses tonuyla.

"Bana hâlâ güvenebilirsin."

Öfkelendim. "Koşulları değiştirdikten sonra mı diyorsun bunu?"

Eğlenerek güldü. "Hey sakin ol, fazla tepki gösteriyorsun," dedi alaycı bir biçimde.

Dişlerimi sıktım. Sanki her şey normalmiş gibi bir de utanmadan dalga geçiyordu benimle!

Kısa bir sessizlik oldu. "Bak güzelim şartlar artık bu şekilde. Yeni durumu ne kadar çabuk kabullenirsen senin açından iyi olur. İstediklerimi yaptığın sürece kimsenin canı yanmaz, Cansu da rutin sıkıcı hayatına kaldığı yerden devam edebilir."

Başımı olumsuzca iki yana salladım. "Bunu yapmayacağım Bahadır. Beni böyle istediğin gibi kullanmana izin vermeyeceğim."

Ânında ciddileşti. Bir süre gözlerini gözlerimden ayırmadan dik dik baktı. "Anlaşma yaptık," diye hatırlatırken bakışlarına acımasız bir tehdit yayıldı. "Söylediklerimi yapmayacaksan büyük bir sorunumuz var demektir."

Bakışlarına aynı ciddilikle karşılık verdim. "Umurumda değil."

"Peki, sen bilirsin." Elini cebine atarak telefonunu çıkardı, birkaç tuşa bastıktan sonra kulağına götürdü. "Senin hatanın bedelini Cansu ödeyecek. Başına gelecekleri izlemek için sabırsızlanıyorum." Ses tonu aşağılama doluydu.

Endişe bedenimi esir alırken Bahadır'ın üzerine atıldım, kolunu tutarak, "Dur bekle, kimi arıyorsun?" dedim korku içinde.

Hareketimden hiç etkilenmedi. "Gül, şimdi beni çok iyi dinle... Senden yapmanı istediğim bir şey var..."

Aman Allah'ım! Gül'ü aramıştı.

Telaşa kapıldım. "Lütfen kapat telefonu," dedim yalvarırcasına.

Bahadır beni hiç umursamadı. Aniden gelen bir cesaretle duruma el koymak zorunda olduğumu hissederek hızlı bir hareketle telefonu elinden çekip aramayı sonlandırdım.

Başını bana çevirerek bir kaşını yukarı kaldırdı. "Telefonumu geri ver." Elini bana uzatırken sesi mesafeli ve soğuktu.

Telefonunu verdim. "Al. Ama lütfen kimseyi arama." Gözlerimdeki sessiz yakarışla beni dinlemesini umut ettim.

"Susmamı istiyorsan güzelim, söylediklerimi yapacaksın. Başka bir alternatif sunmuyorum sana."

Of! Hayır deme şansım var mıydı ki acaba?

Bunalarak iç geçirdim. Fazlasıyla gerildim çünkü işler çok kötüye gidiyordu ve bunu durdurabilmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Adeta kapana kısılıp kalmıştım.

"Ne kadar ciddi olduğumu ya da blöf yapmadığımı anladın mı şimdi?" diye sorarken zorlayıcı bir biçimde ısrarla bana bakması acayip rahatsız ediciydi.

İsteksizce konuştum. "Anladım." İnatla direnscm de fayda etmeyeceğini o an anladım.

"Güzel." Dudağının bir kenarı kibirle kıvrıldı. "Benimle oyun oynanmayacağını öğren. En ufak hatanda bir saniye dahi düşünmem ikinizi de bitiririm."

Üstünlük taslayan tavrı sinirlerimi bozarken kaşlarımı çattım. İçimde gitgide büyüyen ve damarlarımda dalgalanan öfkeyi hissedince sakin olmam gerektiğini kendime hatırlatarak kötü bir laf etmekten kaçındım ve dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Sana son bir şans veriyorum. Tek ve net bir cevap istiyorum," dedi sertçe. "İyi düşün, cevabını ver."

Tereddüt içinde altdudağımı ısırdım, ona boyun eğecek miydim hakikaten, ne diyecektim şimdi, yanıtım ne olacaktı?

Bakışlarımı ondan kaçırıp Cansu'yu düşündüm, en iyi arkadaşımı, kardeşim gibi sevdiğim dostumu... ve onun küçük bebeğini... Son zamanlardaki melankolik hallerini, her ne olursa olsun toparlanmaya çalışmasını... Sonra ona verdiğim sözler geldi aklıma. Ona, her şeyi halledeceğime dair söz vermiştim.

Of! Neden bu kadar zor olmak zorundaydı ki!?

Sıkılmışçasına nefesini bıraktı. "Kararını çabuk ver." Dikkatimi çekme çabasıyla sesini yükseltti. "Bütün gün seni bekleyemem."

İçimde fırtınalar kopsa da teslim olarak iç çektim ve tekrar yüzüne baktım. "Tamam," dedim cılız bir ses tonuyla. "Ne istersen yapacağım."

Bahadır yeşil gözlerine yayılan tatminkâr bakışla yavaşça gülümsedi. "Nihayet mantıklı davranmaya başladın yavru kuş."

Dağılan bir ailenin yürek burkan tablosu ve geride tek başına kalan o üzgün, yaralı masum kız çocuğu.

8

Yüzleşme!

İçimizde can sıkıcı küçük bir ses olur ya hani, böyle kendiliğinden ara ara gelir, dikenli bir sarmaşık misali bizi içten içe yavaşça zehirler. Sen bu sesi susturmak istersin ama susturamazsın, duymazdan gelmek istersin gelemezsin, aksine iyi şeyler düşünmek istersin düşünemezsin. Hep orada, zihninin biraz gerisinde kalır ve acımasızca seni zehirlemeye devam eder. Her şeyi sorgulamana her şeyden nefret etmene sebep olur. Hayatındaki tüm olumsuzlukları sana hatırlatır ve güzel olan şeyleri de sırf sen görmeyesin diye karanlık bir örtü gibi üstünü örter. Sonra da seni mutsuz biri haline getirir.

Tam da şu an bu küçük can sıkıcı sesin bana yaptığı gibi...

Yatağımda uzanmış boş boş tavanı seyrederken son birkaç haftadır yaşadıklarımı düşünüyordum ve yine derinden gelen bir karamsarlıkla boğuşuyordum. Saat sabahın dokuzuydu. Normalde tatil günleri bu saatte uyuyor olurdum ama artık geceleri dahi uyumakta zorlanıyordum. Bu yüzden şu an uyanık olmak beni çok da şaşırtmıyordu, üstelik uyumak için de herhangi bir çaba sarf etmiyordum. Aslında uyuya-

kınlık ve kaygıyla geriledi. Suçlama dolu bağırışım onu hem afallatmış hem de korkutmuştu.

Yanından geçerek koşarcasına salona gittim, annem de hızla peşimden geldi. "Buket?" dedi endişeli bir ses tonuyla.

Bu sırada hızlı hızlı etrafı kolaçan ederek koltukların üstüne, yastıkların altına bakıp annemin telefonunu aradım. Öyle sinirliydim ki ellerim titriyordu.

Annem, "Ne arıyorsun?" diye sordu yine endişeyle.

Sonunda telefonu bularak ona uzattım. "Babamı ara!"

"Anlamadım... Neden?" Endişesi bir kat daha arttı, bunu gözlerindeki panikten anlayabiliyordum.

"Babamı ara anne," dedim zorlayıcı bir şekilde. "Onunla konuşmak istiyorum."

Gözleri bir anlık saate doğru kaydı. "Tatlım şu an saat çok erken, baban müsait olmayabilir. O daha sonra bizi arar. O zaman istediğin kadar konuşursun."

Gözlerim dolarken kızgınlıkla telefonu koltuğa geri fırlattım. "Aramıyor ama!" dedim sesimi yükselterek. "Hiç aramıyor! En son ne zaman sesini duyduğumu dahi hatırlamıyorum!"

"Buket, yapma böyle kızım."

"Onu yeniden burada, evimizde görmek istiyorum! Ama yok!"

"Ah bir tanem." Bana sarılarak şefkatle sırtımı okşadı. "Babanı çok özlediğini biliyorum. Ben de onu yeniden evimizde görmek istiyorum."

Söylediği yalan bıçak gibi göğsüme saplandığından aniden gerileyerek annemin kollarından kurtuldum. "Sen baba-

mı görmek istemiyorsun! Bana yalan söyleme!" Artık ağlamaya başlamıştım.

Gücenerek bana baktı. "Tatlım o nasıl bir laf öyle, ben de tabii ki babanı görmek istiyorum. Özellikle de senin için." Bana doğru yanaşarak ellerini yanaklarıma koyup gözyaşlarımı anlayışla sildi.

Ellerini iterek temasından kurtuldum. "Bırak beni, dokunma bana!"

"Buket... Niçin böyle kızgınsın, niye bu kadar kaba davranıyorsun bana?"

"Çünkü her şeyi biliyorum!"

Afalladı. "Neyi biliyorsun?"

Hayal kırıklığına uğramış bakışlarla gözlerinin içine bakarken gerçeği yüzüne çarptım. "Sen babamı aldatıyorsun!"

Kaskatı kesildi. "Sen... sen ne diyorsun?" dedi kısık sesle ancak ses tonundaki panik çok yoğundu.

"Beni duydun. Hani konuşalım diyordun ya az önce, hadi o zaman senin babamı neden aldattığını konuşalım!"

Annem bir anlık sessiz kaldı ve hiçbir şey diyemedi. Yüzü gergince kasıldı. "Sen bunu nerden öğrendin?" dedi kısık çıkan gergin sesiyle.

"Hiç öğrenemeyeceğimi mi sandın anne, ortaya çıkmadan gizli gizli bu ilişkiyi yürütebileceğini mi düşündün?"

"Sana bunu kim söyledi?"

"İnkâr bile edemiyorsun değil mi, bir ilişkin var! Babamı gerçekten aldatıyorsun, ona ihanet ediyorsun!"

Güçlükle yutkunup tedirgin bir halde dudaklarını yaladı. "Buket bak dinle beni kızım... Her kim ne dediyse..."

Öfkeyle sözünü kestim. "Kimse bana bir şey söylemedi! Ben kendi gözlerimle gördüm. Babamı Onur'la aldattığını biliyorum. Sizi gördüm."

Gözleri korkuyla açıldı, beti benzi atmıştı. "Buket bak beni dinle... Sakin ol. Anlatabilirim. Konuşalım olur mu?"

"Ne anlatacaksın anne?" diye sordum üzgün üzgün.

"Ne gördüğünü bilmiyorum ama açıklayabilirim, ben... Biz..." İç çekerek üzgün gözlerle bana baktı. "Son zamanlarda babanla bazı problemler yaşıyoruz, kavgalar, anlaşmazlıklar, kafam öyle karışıktı ki, seninle konuşacaktım... Ben de ne olduğunu tam anlayamadım... Kendimi birden... Ah biliyorum yanlış bir şey bu ama... Engel olamadım... Onur mükemmel biri ve bana karşı da çok ilgili... Baban yanımızda değil... Onunla sürekli telefonda kavga edince... Aramızdaki anlaşmazlıklar büyüyüp çözülemeyen sorunlara dönüşünce... Kendimi üzgün ve yalnız hissettim... Birden oldu her şey... Ne olduğunu inan ben de anlamadım... Kaptırdım kendimi..."

Tüm bu sözleri duymaya tahammül edemeyerek dehşet içinde geri çekildim. "Sus anne!" diye bağırdım ağlamaya devam ederek. "Konuşma, yeter!" Annemin tüm olanları itiraf etmesi midemi bulandırmaya yetmişti.

"Buket kızım... Zor günler yaşadım... Beni anlamalısın... Babanla artık anlaşamıyoruz... Aramızdaki aşk bitti..." dedi zayıf bir ses tonuyla.

Başımı hızla iki yana sallarken geri geri adım attım. "Daha fazla bir şey duymak istemiyorum!" diye karşılık verirken boğazım düğümlendi.

"Canım beni dinlemelisin, babanla birlikte bir karar verdik. Bu sadece bana ait olan bir karar değil. Hazır olduğunda seninle bu konuyu konuşup daha sonra da Onur'dan bahsedecektim..."

Konuşmanın gittiği yerden korkup sözünü kestim. "Neye karar verdiniz?"

"Boşanıyoruz."

"Ne?" diye fısıldadım. Zihnim annemin söylediklerini kavramakta zorlanıyordu.

"Bu şekilde öğrendiğin için çok üzgünüm bir tanem."

"Hayır, boşanamazsınız."

"Babanla konuştuk, ikimiz de ayrılmakta hemfikiriz. En doğrusu bu, artık evliliğimizi yürütemiyoruz, yollarımızı ayırmak bizim için en doğru karar."

"Hayır!" dedim duyduklarımı inkâr ederek. "Olmaz!" Histerik bir şekilde ağlamaya başladım, sanki nefes alamıyormuş gibi göğsüm acıyla sıkışıyor, bedenim hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Annem teselli etmek istercesine bana doğru geldi ve sarılmaya çalıştı fakat dokunmasına izin vermeyerek ondan uzaklaştım. "Babamı görmek istiyorum."

"Baban Ankara'da değil canım, onu göremezsin."

Sebepsizce içime derin bir korku çöktü ve bütün vücuduma yayıldı. "Nerede o zaman, söyle? Onunla konuşmam lazım."

"Buket bu şu an için imkânsız."

"Neden?"

Annem cevap vermeyerek anlayışlı ve kaygı dolu bakış-

larını üzerime dikti. Konuşmak istiyordu fakat bunun yanında kullanacağı sözcükleri özenle seçmek istercesine düşünceli bir hali de vardı. Benden sakladığı başka durumlar olduğu çok belliydi.

Sakinleşmeye gayret ederek derin bir nefes aldım. "Anne, babam nerde?" diye sordum yalvarırcasına. "Neden uzun zamandır onunla konuşamıyorum?"

"Ben de bir süredir babandan haber alamıyorum."

Güçlükle yutkundum. "Ne demek istiyorsun?"

Annem gözlerini kaçırdı. "Babanla ayrılmaya karar verdiğimizden beri ona ulaşamıyorum."

Üzgünce sordum. "Bu nasıl olur?"

Annem bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi ve hüzünlü bir ifadeyle cevap verdi. "Baban Avrupa'ya gitti Buket."

Gözlerim iri iri açıldı. "Hayır," dedim dehşete düşerek. "Babam böyle bir şey yapmaz, gitmez, bizi bırakmaz." Gözlerim hafifçe karardı, başım dönmeye başlayınca kendimi en yakındaki koltuğa attım. "Beni terk etmez, bunu bana yapmaz."

Annem hemen yanıma oturup kolunu omzuma atarak beni kendine çekip sarıldı. "Kabullenmesi zor biliyorum ama gitti. Sana en başından söylemek istedim lakin üzülmeni istemedim. Baban artık yurtdışında yaşıyor."

Hıçkırıklarım şiddetlenirken gözyaşlarım ardı ardına yanaklarımdan süzülüyor kalbim feci halde acıyordu. Uzun zamandır babamın nerede olduğunu merak ediyordum. Bazı şüphelerim olsa da asla bizi terk edip gidebileceğini düşünmemiştim. Hiçbir şey söylemeden, sessizce, ardına dahi

bakmadan annemi ve beni geride bırakıp kaçacağı aklımın ucundan dahi geçmemişti.

Ama artık gerçeği acı bir şekilde öğrenmiştim.

Babam yoktu.

Annem ise hayatta en nefret ettiğim kişiyle, Onur'la birlikteydi.

Nasıl göründüğünün
bir önemi yok...
Seni çok seviyorum
ve hayatımın sonuna
kadar da sevmeye
devam edeceğim.
Ne olursa olsun
bu asla değişmeyecek.

9

Aşk!

Ertesi gün de bir önceki sabahın kopyası gibiydi. Yine depresif duygular içinde ağır ağır yüzerken oldukça mutsuz ve yaşamaya dair isteksizdim. Annem sabah işe gitmeden önce yine birlikte kahvaltı yapmayı teklif etti, ben de yine teklifini reddettim. O bana anlayışlı anlayışlı bakıp benim için endişelendiğini söyledi, ben de merak etme iyiyim diyerek yalan söyledim. Ancak düne nazaran tek bir fark vardı, artık anneme eskisi kadar mesafeli değildim. Onu tam olarak affetmesem de -ki Onur'u annemle birlikte düşünmek hem midemi bulandırıyor hem de beni deli gibi öfkelendiriyordu- bir yandan annem için de üzülüyordum. Ben onu babamı aldattığı için suçlarken aslında durumun çok daha farklı olduğunu öğrenmiştim, oysaki annem bütün sorumlulukların üzerine yıkıldığı yalnız bırakılmış bir kadındı.

Telefonum çalınca isteksizce yatağımdan kalkıp arayanın kim olduğunu görmek için ekrana baktım. Hiç kimseyle konuşmak istemediğim için cevap vermeyi düşünmüyordum ancak ekranda Kağan'ın ismini görünce kalbimin etrafını saran hüzün yavaşça parçalanmaya ve dağılmaya başladı. O benim için herkesten her şeyden öteydi.

"Efendim."

"Bebeğim dün tüm gün boyunca telefonun kapalıydı, neden sana ulaşamadım?" Tavrı meraklı ve bir o kadar da suçlayıcıydı.

"Özür dilerim. Şarjım bitmiş, sonradan fark ettim," derken sesim zayıf çıkmıştı.

"Sesin kötü geliyor, neyin var?"

"Yok bir şeyim."

"Buket..." dedi bana inanmayan, ısrarlı bir sesle. "Yine ne haltlar dönüyor?"

Ne diyebilirim ki beni çok iyi tanıyordu.

Boğazımda biriken acıyı yutkundum. "İyi değilim Kağan," diye itiraf ettim hislerimi. O benim sığındığım limandı, içimi dökebileceğim ender insanlardan biriydi. "Dün annemle yüzleştim, ona olanları bildiğimi söyledim."

"Ne dedi peki?" Ses tonu oldukça ciddiydi.

"Ne diyebilir ki, öğrendiklerimi doğruladı, hiç de inkâr etmedi." Yüzümü buruşturdum. "Kahretsin ki Onur'la birlikteler."

"Evet öyleymiş," diye cevap verdi onaylamaz ve rahatsız olmuş bir şekilde. "Ben de abimle konuştum. Durum cidden boktan, yanlış bir şey bu... Tam bir saçmalık" Bir an sessizlik oldu, sıkıntıyla soludu. "Böyle olmasını istemezdim bebeğim. Kahretsin, yapabileceğim bir şeyler olsun isterdim."

"Keşke," diye mırıldandım.

"Babanla konuşabildin mi?"

Omuzlarımı düşürdüm, öfkem yerini incinmişliğe bıraktı. "Hayır."

"Ben de hiçbir şey öğrenemedim, abim konuşmaya pek istekli değildi. Sürekli beni geçiştirdi. Ama bu işin peşini bırakmayacağım. Bana güven."

"Boş ver uğraşma, artık gerek kalmadı."

"Neden?"

"Çünkü ben öğrendim. Babam gitmiş."

"Ne demek bu, nereye gitmiş?" Şaşırmıştı.

"Nerede olduğunu bilmiyorum ancak..." Sıkıntıyla nefesimi bıraktım. "Babam yurtdışına taşınmış Kağan, zaten uzun zamandır annemle araları bozukmuş ve boşanmaya karar vermişler. Ardından da bu olmuş işte babam Avrupa'ya gitmeye karar vermiş. Bundan dolayı ondan haber alamıyormuşuz. İnanabiliyor musun tek bir söz dahi etmeden resmen bizden kaçmış. Bir anda ortadan kaybolmasının sebebi buymuş."

"Bebeğim... Gerçekten çok üzgünüm." Ses tonundaki apaçık anlayış içimi ısıtırken bana asla yalnız olmadığımı, her zaman yanımda olacağını hissettirdi. "Seni almaya geleyim mi, buluşmak ister misin?"

Kararsız bir ifadeyle, "Bilemiyorum," dedim.

Aslında hem Kağan'la buluşmak ve bir nebze olsun beni yiyip bitiren dertlerden uzaklaşmak istiyordum hem de yatağımın içine saklanıp saatlerce uyumak. Şu durumda iki şıkkın da bana iyi geleceği kesindi.

"Seni yalnız bırakmak istemiyorum."

Burukça tebessüm ettim. Onu öyle çok seviyordum ki. "Tamam, şu an ikna oldum."

Keyifle güldü. "Yarım saate gelmiş olurum. Hazırlan."

"Olur, görüşürüz."

"Görüşürüz."

Kağan'ın sesini duymak bana iyi gelmişti. Bedenimde biriken tüm isteksizliği ve zihnimi esir alan depresif duyguları aşkı ve ilgisiyle yok etmeyi başarmıştı. Onun gibi müthiş bir sevgiliye sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyordum.

Dolabımın kapağını açıp ne giysem diye bakınırken elimi kıyafetlerimin arasında gezdirdim. Elbiselerimden birini rasgele seçip hızlıca giyindim. Eskiden olsa ne giysem diye uzun uzun düşünür sonra da saçımı ve makyajımı yapmak için ayna karşısında saatler harcardım. Ama bugün nasıl göründüğümle ilgili pek kafa yoracak halim yoktu. Beş-on dakika öncesine inat şimdi bir an önce hazırlanıp evden çıkmak istiyordum.

Belki de gerçekten evden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Beni tüketen karamsar düşüncelerle tek başıma baş etmektense her şeyin üstünü örtüp bütün kötü haberleri arkamda bırakarak kısa bir süre için de olsa sorunlardan kaçmak şu an için bana iyi gelecek en akıllıca hareket gibi gözüküyordu. Yani bir köşeye çekilip ağlamaktansa bana iyi gelen eylemlerde bulunacaktım, bana güzel hissettiren şeyler yaparak kendimi mutlu edecektim.

Kağan'ın siyah arabasını apartmanın girişinde görünce hafif bir heyecanla gülümsedim ve ona doğru yürürken adımlarımı hızlandırdım. Arabaya bindiğim anda bana sıkıca sarıldı, sanki içimde kopan fırtınaları biliyordu da hepsini sonsuza dek yok etmek istiyordu. Ben de kollarımı onun

boynuna dolayıp o nefis kokusunu derince içime çektim. Onun yanındayken güvendeydim, kimsenin bana ulaşamayacağı, kimsenin bana dokunamayacağı, kimsenin bana zarar veremeyeceği bir yerdeydim.

"İyi misin?" Geri çekilirken bir elini yanağıma koyup usulca okşadı. Diğer eliyle de yüzüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına itti.

Omuz silktim. "Sen dert etme beni. İyi olacağım."

Bana inanmıyormuş gibi yaparak tek kaşını yukarı kaldırdı. "Söz veriyor musun?"

"Evet, söz veriyorum, inan bana." Hafifçe gülümsedim. "Sadece zamana ihtiyacım var, bir de sana."

Çarpıkça güldü. "İşte beklediğim cevap." Dudağıma kısa bir öpücük kondurduktan sonra anahtarı çevirdi. "Atlatacaksın bunu bebeğim, birlikte üstesinden geleceğiz."

"Umarım çabuk atlatabilirim," diye mırıldanırken emniyet kemerini taktım.

Kağan arabayı çalıştırıp yola koyuldu, bir eli direksiyondayken diğer eliyle de elimi sıkıca tuttu. Öyle güçlü ve söz verir bir hali vardı ki sanki dokunuşuyla beni hiç bırakmayacağını söylüyordu.

"Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu ilgili bir tavırla.

"Hayır, pek aç değilim. Hatta bu ara hiç iştahım yok."

Başını bana çevirip tek kaşını kaldırdı. "Kahvaltı yaptın mı?"

"Yapmadım."

Bana kızgın bir bakış gönderdi. "O halde kahvaltıya gidiyoruz."

Yaklaşık yirmi dakika sonra güzel bir kafenin önüne park etti. Kafe dışarıdan fazlasıyla lüks ve gösterişli duruyordu. Günün erken saatleri olduğundan içerisi fazla kalabalık görünmüyordu, ortam gayet sakindi özellikle bahçe kısmı bomboştu. Kağan'la el ele içeriye doğru yürürken yalnız kalmak isteyerek bahçe kısmına doğru yöneldik, ayrıca havanın sıcak olmasından dolayı açık havada zaman geçirmek daha cazipti, bu aralar kapalı yerler içimi daraltıyordu. Bahçeye çıktığımızda hafifçe esen serin rüzgârın yanında kulağıma kısık sesli çalan güzel bir şarkı çarpınca seçimimizden memnun kaldım, müzik sisteminden azar azar yükselen, insanın içini titreten elektro gitar solosu mekâna melankolik bir hava katıyordu ve bu acayip hoşuma gitmişti.

Bahçenin köşelerine yerleştirilmiş geniş koyu renk koltuklardan birine geçince Kağan da yanıma oturdu. Önümüzde duran küçük masaya çantamı bıraktım, Kağan da masanın üzerindeki menüyü aldı, içine şöyle bir bakıp bizimle ilgilenmek üzere gelen baştan aşağı beyaz giyinmiş garsona kahvaltı siparişimizi verdi.

"Sevdin mi burayı?" diye sorarken kolunu omzuma atarak beni kendine doğru çekti.

"Evet," dedim. "Bayıldım, sakin bir atmosferi var. Evde baş başa vakit geçiriyormuşuz gibi hissettiriyor."

Ayaklarımı altıma toplayıp Kağan'a iyice yanaştım, başımı göğsüne yaslayıp elini sıkıca tuttum ve gözlerimi kapatıp kendimi müziğin etkileyici notalarına bıraktım. İnsanı dinledikçe rahatlatan bir tınısı vardı.

Kahvaltımız geldiğinde sohbet ederek yemeye başladık. Aslında pek aç değildim ama birbirinden güzel ve iştah açıcı

yiyecekler günlerdir ihmal ettiğim mideme iyi gelmişti. Birkaç gündür ne doğru düzgün yemek yiyordum ne de yemek yemeye dair bir isteğim oluyordu ama şimdi Kağan'ın ısrarıyla her şeyin tadına bakıyordum ve hepsi de öyle nefisti ki yedikçe daha çok yiyesim geliyordu.

"Böyle yemeye devam edersem aşırı kilo alacağım. Sonra da dolabımdaki kıyafetlerin hiçbirini giyemeyeceğim. Oysa daha giymediğim bir sürü şık giysi beni bekliyor." Yalandan korkmuş gibi yaptım.

Kağan keyifle beni izlerken, "Kilo alabilirsin, hiç sorun değil," dedi muzip bir sesle. "Biz de böylece sana yeni bir dolap ayarlarız."

Ona baygın bir bakış attım. "Eminim fazla açık saçık olmayan kıyafetleri alır doldurursun içine!"

"Elbette," dedi tereddüt etmeden. "Sorun mu bu?"

Gözlerimi devirdim. "Ah Kağan aş artık şu kıskançlığı." Cilveli bir tavırla altdudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp şuh bir sesle fısıldadım. "Hem dolabımdaki bazı kıyafetler senin çok hoşuna gidecek türden."

Tek kaşını kaldırdı, epey ilgisini çekmişti. "Bak sen, biraz detay vermek ister misin?"

"Eğer giydiklerime karışmayacağına söz verirsen neden olmasın, hem detayı bırak senin için seksi kıyafetlerimle bir ön gösterim bile yaparım." Parlak bir gülümsemeyle göz kırptım.

Mavi gözleri arzuyla karardı. "Bebeğim beni tuzağına mı düşürmeye çalışıyorsun?"

Sahte bir şaşkınlıkla elimi ağzıma götürdüm. "Ah, katiyen öyle bir niyetim olamaz."

"Neden hain bir tuzağa çekildiğimi hissediyorum o halde?" dedi bana sataşarak.

Masum masum baktım. "Yok, öyle demeyelim ona, şey diyelim mesela..." Düşündüm. "Buldum, ortak noktada buluşma."

"Her neyse." Meyve suyundan büyük bir yudum aldı, sertçe yutkundu. "O ön gösterimi en kısa zamanda istiyorum." Heyecanlanmışa benziyordu.

Tatlı tatlı gülümsedim. "Mağara adamı tavırlarını bırakmadığın sürece sana seksi kıyafet gösterisi yok. Yalnızca hayal etmekle yetin."

"Zaten şu an şöyle bir düşündüm de..." Hoşnut bir ifadeyle bedenimi süzerek dudaklarını yaladı. "Acayip ateşli göründün gözüme."

Bir kahkaha patlattım. "O zaman gerçeği için ne yapıyoruz?.. Son kelimeyi şirin bir sesle uzatarak söyledim. "Kıskançlık seviyemizi biraz azaltıyoruz."

Yüzünü ekşitti. "Beni gerçekten çok zorluyorsun," dedi aksi aksi.

Neşeyle bir öpücük attım. "Yalnızca olması gerekeni söylüyorum aşkım. Hiç olmazsa çabalayacağına dair söz ver. Bu bile yeterli benim için."

Somurtarak homurdandı. "Deneyeceğim."

"Harika! Bu sözünü daha sonra bol bol hatırlatacağım." Reçelli ekmeğimden koca bir ısırık aldım. "Şimdi gönül rahatlığıyla yemek yiyebilirim." Birkaç büyük ısırık daha alıp ekmeğimi bitirdim.

Beni izlerken bir kaşını kaldırdı. "Az önce şişmanlamaktan dolayı şikâyet etmiyor muydun sen?"

Omuz silkerek sevimlice sırıttım. "Kutlama yapıyorum şu an."

"Hangi konuda?"

"Bana deneyeceğini söyledin." Muhteşem bir haber almışım gibi ışıldıyordum. "Benim için çabalaman beni çok mutlu ediyor. Ben de bunu yemek yiyerek kutlamaya karar verdim. Tabii yiyeceklerin her birinin aşırı lezzetli olmasının da payı yok değil hani."

"Sen yine de fazla abartma," derken Kağan da sırıtışını gizleyemedi. "Sonra bir de seni spor yap diye zorlamayayım."

Dudaklarım çizgi halini alırken şakadan omzuna bir tane vurdum. "Ya Kağan, gıcıklık yapma." Surat astım. "Ne yani şişmanlarsam beni sevmeyecek misin?"

Derin bir kahkaha attı. "Gel buraya," derken bir elini çeneme koyup başını eğdi ve dudakları dudaklarımı yakaladı.

Heyecandan titreyerek öpüşüne karşılık verdim.

Kağan altdudağımı hafifçe ısırıp geri çekildiğinde yoğun bir şekilde gözlerimin içine baktı. "Nasıl göründüğünün bir önemi yok... Seni çok seviyorum ve hayatımın sonuna kadar da sevmeye devam edeceğim. Ne olursa olsun bu asla değişmeyecek. Anlaşıldı mı?"

Mutlulukla eridim. "Fazlasıyla hem de."

Çarpık bir gülümsemeyle burnunu burnuma sürttü. "Şimdi sen de beni ne kadar sevdiğini gösterebilirsin."

Gülerek kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Aşkımı ispat etmek istercesine önce yavaş yavaş yumuşak temaslarla öptüm onu sonra da kendimi anın büyüsüne bırakarak öpüşmemizi iyice derinleştirdim.

Daha sert daha istekli öpmeye başladım. Kağan da aynı yoğunlukla öpüşüme karşılık vermekte gecikmedi. Kalbim gittikçe hızlanırken hissettiğim güçlü duyguların arasında kayboldum ve bir kez daha Kağan'a deli gibi âşık olduğumu fark ettim.

Geri çekildiğimde neşeli bir sesle, "Yeterince açık oldu mu?" diye sordum şımarık şımarık.

Kağan bir gözünü kısıp düşünüyormuş gibi yaptı. "Sanırım biraz daha gösterebilirsin. Henüz tam anlayamadım." Ses tonu eğlendiğini belli ediyordu.

Başımı gökyüzüne çevirip bir kahkaha attım. Kağan'ın dudakları boynuma doğru kaymakta gecikmedi, küçük öpücüklerle boynumda oyalanıp çıplak omuzlarıma doğru geçerken heyecanla soluğumu tuttum. Öpücükleri öyle iyi hissettiriyordu ki içimde büyüyüp beni sarsan coşku karşısında sarhoş olup titriyordum adeta.

Güçlükle konuştum. "Bence artık durmalıyız." Her an aşırı doz hazdan bayılabilirim.

Kağan usulca güldü ama geri çekilmedi, aksine dudaklarını dudaklarıma sürterek beni kışkırtırcasına cevap verdi. "Hiç dürüst değilsin. Durmak istemediğini biliyorum."

Ukala sözleri aklımı başıma getirdi. "Çok kibirlisin," dedim geri çekilerek. "Sanki tek eriyip biten benmişim gibi konuşuyorsun."

Kocaman bir gülümseme yüzünü esir alırken gözleri parladı. "Ben bunu inkâr etmiyorum ki..." derken yeniden bana doğru yanaştı, yüz ifadesi ciddileşti ve derin derin yüzüme bakarken avucunu yanağıma yaslayarak hafifçe okşadı.

"Seni öperken asla durmak istemediğimi biliyorsun, seninle hep daha fazlasını istiyorum."

Yutkundum. Hiç beklemediğim bu ani itiraftan dolayı dudaklarım aralandı. Ensemden aşağı sıcak bir ürperti inerken utanarak gözlerimi kaçırdım. Bu konunun eninde sonunda açılacağını biliyordum ama yine de hazırlıksız yakalanmıştım. Kağan benim için çok farklıydı, ilk aşkımdı ve onu çok seviyordum. Tek istediğim birlikte güzel bir geleceğe sahip olmaktı ama ilişkimizde şu an için daha fazlasına hazır olup olmadığımdan emin değildim ve üzerinde düşünmek için konuyu şimdilik kapatmaya karar verdim.

İçimdeki heyecanı dağıtarak meseleyi değiştirmek üzere masaya doğru dönüp tüm dikkatimi kahve fincanıma verdim. "Ben bir kahve daha alacağım."

Kağan kaşlarını yukarı kaldırıp şöyle bir güldü. "Kahven bitmiş gibi durmuyor."

Başımı hızla fincanıma indirdim. Kahretsin ki sadece birkaç yudum alındığını ispat edercesine dopdoluydu!

"Şey... Evet, fakat... Soğumuş." Bakışlarımı tekrar Kağan'a çevirdim. "Yenilesem iyi olur, kahvemi sıcak içmeyi seviyorum."

"Pekâlâ, sen nasıl istersen bebeğim." Dudakları ima dolu bir ifadeyle kıvrıldı.

Konuyu değiştirme çabam gözünden kaçmamıştı, niyetimi anlasa da şükürler olsun ki üstelemedi. Ama üzerime kilitlediği bakışlarıyla ne yapmaya çalıştığımı bildiğini gizlemeye çalışmadan ısrarla gözlerimin içine bakması beni hem huzursuz ediyor hem de tatlı tatlı ürpertiyordu.

Yanaklarım yanarken feci halde kızardığıma emindim. "Bana öyle bakma," diye mırıldandım iyice gerilerek.

Of, neyim vardı benim! "Daha fazlası" neden bu kadar geriyordu ki şimdi beni!

Çenemden tutup beni kendisine doğru çevirdi. "Yanakların kızardı yine. Seni heyecanlandırıyor muyum yoksa?"

Kayıtsız görünmeye gayret ettim. "Hayır." Tabii ki koskocaman bir yalandı bu!

Çenemi okşamayı sürdürürken koyulaşan bakışlarında tatminkâr parıltılar dolandı. "Bunu öğrendiğim iyi oldu. Biliyorsun aramızda daha fazlası olduğunda..."

Gözlerim iri iri açıldı. Hemen sözünü kestim. "Ya Kağan, kapatabilir miyiz bu konuyu artık." Sesim sonlara doğru fısıltı halinde çıkmıştı.

Keyifli keyifli güldü. "Pekâlâ, şimdilik kaçmana izin veriyorum ancak bu, konuyu kapattığım anlamına gelmiyor." Dudaklarıma yavaşça kısa bir öpücük kondurdu. "Ayrıca sen böyle tatlıyken kaçışını kabullenmem hiç kolay değil. Seninle uğraşmayı seviyorum. Utandığın zaman yanakların kızardığında çok güzel görünüyorsun, fena halde karşı konulmaz ve ölümüne çekici."

Gözlerimi kıstım, dik dik suratına baktım. "Beni bilerek utandırıyorsun değil mi, her şey büyük eğlenceli partinin bir planı sadece. Buket'i utandır sonra da karşısına geç ve kahkahalara boğul."

Ukala bir tavırla göz kırptı. "Aslında kahkaha kısmı yerine yapmak istediğim şey daha çok öpüşme ve dokunma içeriyor."

Derin derin iç çektim ve Kağan'ın kışkırtıcı sözlerini yok sayarak dikkatimi önümdeki nefis kahvaltıma verdim. Sanki ömrüm boyunca aç kalmışım gibi büyük bir ilgi ve iştahla kaldığım yerden yemeye devam ettim.

Her yeni başlangıç
güzel umutları da
beraberinde getirmez mi?

10

Gazel için okulun ilk günü!

Alarmın melodik sesi yavaş yavaş yükselip odamın içini doldururken gözlerimi usulca araladım, esneyerek telefonuma uzanıp alarmı kapattım. Sonra da yumuşacık örtüme sıkıca sarınarak sıcacık yatağıma daha da gömüldüm. Öyle rahat ve huzur doluydu ki asla yatağımla vedalaşıp dışarı çıkmak istemiyordum, tüm günü burada boş boş yatarak geçirebilirdim. Ama ne yazık ki hiç vakit kaybetmeden hazırlanıp okula gitmem gerekiyordu zira bugünü hayatta kaçıramazdım.

Çünkü bugün Gazel'in bizim okuldaki ilk günüydü!

Kendi okuldaki ilk günümü hatırlayınca yüzümü buruşturdum. Ne gündü ama!

Yer yer utanç, yer yer kızgınlık, yer yer mahcubiyet, yer yer de heyecan hissettiğim garip ötesi bir gün olmuştu. Cansu'yla tanıştığım için çok mutlu olduğumu hatırlayınca gülümsedim, sonra Kağan'la yaşadıklarım aklıma düşünce yüzümü buruşturdum. Tam bir felaketti! Resmen en büyük düşmanımdı ve okulu bana zindan etmek için yaşıyordu!

Sonra ise... Ah sonrası karmaşa zirvesi! Sık sık inat-

laşma, rahatsız edici atışmalar, büyük kavgalar, üzüntüler, mutluluklar derken sonunda gerçeküstü bir aşkla noktalanan güzel bir beraberlik.

Anılar zihnimde birer birer canlanırken gülmeden edemedim. Vay canına! Kim derdi ki, o çocuk bir gün hayatımı derinden sarsıp beni kendine âşık edecekti?

Hayat cidden garipti doğrusu!

Boğazını sıkmamak için kendimi zor tuttuğum, elimden gelse bir kaşık suda boğmak istediğim, deli gibi nefret ettiğim, okulun en sinir bozucu kötü çocuğu şimdi hayatımdaki en büyük anlamı ifade eden sevgilim haline gelmişti.

Kağan...

Benim için her şey demekti.... O benim diğer yarımdı... Ve sonsuza dek seveceğim tek kişi olacaktı.

Okula giderken Gazel'e mesaj atarak ne durumda olduğunu sordum. İlk gün hiçbir şekilde yabancılık çekmesini istemediğimden her an yanında olmak istiyordum.

Buket: Neredesin kanka, okulda mısın?

Gazel: Evet! Geldim! Babamla birlikte müdürün odasındayız.

Buket: Ben de yoldayım, birazdan okulda olurum.

Gazel: Geç kalmışsın sanki seni şaşkın şey! :)

Buket: Öyle oldu. :)

Gazel: Yatağınla vedalaşamadın mı uykucu şirin? :)

Buket: Aslında o benden kopamadı, ben de anlayış gösterip azıcık daha yatak keyfi yaptım! :)

Gazel: Oh miss! :)

Buket: Şimdi okula girdim. Sınıfa gitmeden seni beklememi ister misin?

Gazel: Yok canımın içi sen sınıfa git, müdürün bizi bırakacağı yok.

Buket: O neden?

Gazel: Konuşuyor da konuşuyor. Babamı da beni de esir aldı resmen.

Buket: Öyledir, konuşmayı sever.

Gazel: Ay imdat! Fenalık geçireceğim şimdi!

Buket: Hahaha!

Gazel: Hayattan soğudum şu an!

Buket: Dayan ilk ders başlamak üzere. Bırakmak zorunda! :)

Gazel: Dakikaları sayıyorum!

Buket: Sınıfta görüşürüz, öptüm çok!

Gazel: Ben de! mCx!

Sınıfa girdiğimde son zamanlarda sıkça karşılaştığım gibi Cansu'yu sıramızda yemek yerken buldum, kantinden en sevdiği yiyecekleri toplayıp önüne yığmıştı. Büyük bir iştahla bir ondan bir bundan yemeye çalışırken yanakları dolu doluydu. Bu hali beni gülümsetti, zira aşırı tatlı görünüyordu. Eskiden olsa geç geldiğim zamanlar onu hep başını çantasına koymuş sıranın üzerinde uyuklarken bulurdum ancak bu aralar uyumak yerine yemek yemeyi tercih ediyordu.

"Günaydın. Afiyet olsun." Cansu'nun yanına geçip otururken gülümsedim.

Beni görünce ağzındakileri hızlıca yutup o da gülümsedi. "Günaydın." Önündeki yiyecek yığınını işaret ederek, "Yesene sen de" dedi.

"Yok canım sağ ol, ben pek aç değilim. Öğle arası yerim."

Cansu mahcup bir bakışla yemek yemeyi sürdürdü. "Ben

hep açım. Sürekli canım bir şeyler istiyor. Hiç durmadan yemek yiyebilirim. Özellikle de tatlı şeyler!" Özlem ve istekle iç çekti. "Bak canım yine acayip tatlı çekti. Şimdi şurada kocaman bir pasta olsaydı, hepsini yiyebilirdim."

Neşeyle sırıttım. "O zaman okul çıkışı seni tatlı yemeye götürüyorum." Sesimi biraz alçaltarak sözlerime devam ettim. "Görünüşe göre minik bebeğimizin canı tatlı yemek istiyor, o halde teyzesi hemen halledecek."

Cansu'nun yanakları kızarırken güldü. "Yakında aşırı derecede şişman bir kıza dönüşeceğim."

"Dert etme. Sadece biraz dikkat etsen yeter."

Omuzlarını silkti. "Edemiyorum ki... Bir de bu ara mide bulantıları başladı. En ufak bir koku midemi bulandırmaya yetiyor."

"Çantanda tuzlu kraker bulundur. Mide bulantısına iyi gelir."

"Tamam. Umarım işe yarar." Cansu yemek yemeye devam ederken aramızda bir süre sessizlik oldu. Ardından gözleri masaya kilitlenmiş bir vaziyetteyken, "Sanırım ben kararımı verdim Buket," dedi dalgın bir fısıltıyla.

Başımı ona çevirdim. "Ne kararı?" Neden bahsettiğini anlamadım.

Elindekini sıraya bırakıp o da bana döndü. "Biliyorsun ne yapacağımı henüz kestiremiyordum ama artık biliyorum. Bebeğimin canına kıyamam, onu aldırmak istemiyorum. Bu ihtimali düşününce canım çok acıyor, kendimi kötü hissediyorum. Yapamam, onu öldüremem."

Anlayışla kolunu sıvazladım. "İyi düşündün mü bunu,

ne gibi sorumluluklar üstleneceğinin farkında mısın?" diye sordum emin olmak için.

Başını olumlu anlamda salladı. "Dün bütün gece bu konuyu düşündüm. Bebeğimi dünyaya getireceğim. Kararım kesin."

Gülümsedim. "Neye ihtiyacın olursa yanındayım, unutma."

"Teşekkürler kanka." Aklına ne geldiyse endişeyle dudaklarını dişlemeye başladı. "Anneme nasıl açıklayacağım durumu hiç bilemiyorum, bana çok kızacak."

"Üzülme, onun da bir yolunu buluruz," diyerek ona destek olmaya çalıştım.

Yanakları pembeleşirken "Sence benden iyi bir anne olur mu?" diye sordu.

Hiç tereddüt etmedim. "En iyisinden olur hem de şüphen olmasın."

Burukça iç çekti. "Elimden geleni yapacağım."

Onayladım. "Elbette yapacaksın."

"Bebeğime güzel bir hayat sağlamaya çalışacağım. Artık önceliğim o."

"Ben de teyzesi olarak üstüme düşeni yapacağım. Çok mutlu bir bebek olacak, güven bana."

Bebek fikri her ne kadar korkutucu olsa da diğer yandan huzur verici hoş bir hisse neden oluyordu açıkçası.

O sırada Emre ve Mert'in sınıfa girmesiyle sohbetimize ara verdik. Cansu yerinde huzursuzca kıpırdandı ve onları görmezden gelerek ifadesiz bir şekilde yemek yemeye geri döndü.

Emre yanımda geçerken, "Günaydın Buket," dedi konuşmaya istekli bir sesle, ancak gözleri ve tüm ilgisi Cansu'nun üzerindeydi.

"Günaydın," dedim sadece.

Onunla sohbet etmek şu an pek iyi bir fikir gibi gelmiyordu. Zira Cansu'nun daha fazla huzursuz olmasını istemiyordum. Emre de bunu anlamış olacak ki yanımızda fazla durmadı ve arkaya doğru ilerledi.

Şükürler olsun!

Esma Hoca sınıfa girince Cansu toplandı, ikimiz de başımızı kapıya doğru çevirdik. Gazel de Esma Hoca'nın ardından sınıfa girdi ve kapıyı ardından kapattı. Yüz ifadesinde şen şakrak bir ifade varken az biraz da heyecanlı gibiydi. Ona cesaret vermek istercesine el sallayıp kocaman gülümsedim.

"Günaydın çocuklar. Derse başlamadan önce sizinle güzel bir bilgiyi paylaşmak istiyorum. Bugün sınıfımıza yeni bir arkadaşımız kayıt oldu." Esma Hoca anaç ve sıcacık bir gülümsemeyle Gazel'e baktı. "Sınıfımıza hoş geldin." Elini Gazel'in omzuna koyarak hafifçe sıktı ve onu öne doğru yönlendirdi. "Arkadaşlarına kendini tanıtmak ister misin, sonra da derse başlarız."

Gazel yine her zamanki gibi şahaneydi. Koyu renk, sade bir formanın içinde bile asil ve güzel görünmeyi başarabilmesine hayrandım doğrusu. Ateş kızılı saçlarını açık bırakmış, dalga dalga omzuna dökülüyordu. Adeta kırmızı bir şelaleyi andıran saçları kusursuz bir parlaklığa sahipti. Uzun kirpiklerinin çevrelediği yeşil iri gözleri mutlulukla ışıldıyor, dudaklarındaki şirin gülümsemenin etkisiyle de üzerinden cana yakın bir enerji akıyordu.

"Merhaba arkadaşlar!" Gazel coşkulu ve sevimli bir şekilde sınıfa el salladı. "Benim adım Gazel. Buraya İzmir'den geldik. Babamın işinden dolayı artık Ankara'da yaşayacağız."

Yerinde duramayan neşeli bir halde hayranlıkla ekledi. "Bu arada Ankara'yı çok sevdim! Her şey bir harika! Tamam deniz yok ama kimin umurunda, değil mi!" Kocaman gülümsedi. "Umarım hepinizle çok iyi anlaşırız."

Esma Hoca, "Teşekkürler Gazelcim," dedi gülerek. "Kendine boş bir yer bulup oturabilirsin. Ben de etkinlik dosyasını ayarlayayım sonra da derse başlarız."

Gazel hemen önümüzde boş olan bir sıraya doğru yöneldi, aslında burada Timuçin oturuyordu ancak artık aramızda değildi. Babasının işinden dolayı başka bir şehre tayinleri çıkmış ve ailece Ankara'dan taşınmışlardı. Timuçin'i gerçekten özlüyordum, o çok iyi bir dost ve düşünceli bir arkadaştı.

"Selam kızlar!" Yerine oturur oturmaz hemen arkasını bize dönerek heyecanla fısıldadı. "Vay canına artık aynı sınıftayız! Feci mutluyum!"

"Merhaba sıra arkadaşım." Mert hiç vakit kaybetmeden Gazel'in yanına geçip oturdu. "Bu bana bahşedilen bir mucize olmalı. Seni tekrar görmek ne hoş bir sürpriz böyle." Ses tonundan aşırı bir ümit ve bir o kadar da memnuniyet vardı. "Hem de artık aynı sınıfta olacağımızı öğreniyorum. Aman Yarabbi, farkında olmadan birine baba bir iyilik yapmış olmalıyım ve şimdi de ödüllendiriliyorum."

Gazel, Mert'e doğru döndüğü sırada mutlu yüz ifadesi yerini hoşnutsuzluğa bıraktı. "Yine mi sen! Yapışkan çocuk!"

Mert genişçe sırıttı. "Evet yine ben." Kaşlarını aşağı yukarı oynattı. "N'aber güzelim, beni özledin mi?"

"Hayır!" Gazel iğrenerek yüzünü buruşturdu. "Hiç özlemedim!"

Mert sırada kayarak iyice Gazel'e yanaştı. "Ama ben seni çok özledim," dedi çapkın çapkın göz kırparak. "Her gün rüyalarıma giriyordun. Şimdi ise gerçek oldun."

Gazel ellerini Mert'in göğsüne koyarak onu geriye doğru itti. "Lütfen benden uzak durur musun!? Özel alanımı gasp ediyorsun!"

"Duramam. Artık hayatta senden ayrı kalamam hayat ışığım."

Gazel inanmazlık ve şaşkınlık arasında gidip gelirken başını iki yana salladı. "Cidden tebrikler!" dedi iğnelercesine. "Sapıklıkta seviye atlamış olabilirsin şu an."

Mert yılışık bir gülümsemeyle cevap verdi. "O halde hemen bir sonraki seviyeye geçmeliyim."

Gazel'in ağzı açık kaldı. "Gerçekten pes."

Mert pis pis güldü. "Pes etmek yok, daha yeni başlıyoruz kızıl kraliçem."

Cansu ile birbirimize bakıp bir kahkaha patlattık. "Kızıl kraliçe mi?"

Mert derince iç çekti ve hülyalı bakan gözlerini Gazel'e dikti. "Evet, o benim kızıl kraliçem."

Gazel tiksintiyle burnunu kırıştırdı. "Okulun delisi falan mısın sen?"

"Bilemedin red queen'im. Sadece sana deliyim."

Gazel bıkkınlıkla gözlerini devirdiği sırada Cansu eline ders kitabını alıp arkadan Mert'in kafasına indirdi.

Mert acıyla inleyip elini başına götürdü ve usulca ovaladı. "Ne yapıyorsun be!?" dedi Cansu'ya sitemle.

"Gazel'i rahat bırak, vır vır vır konuşup kıza asılarak tepemin tasını attırma benim."

"Bu seni niye ilgilendiriyor?"

"Rahatsız oluyorum senden."

"Ne yapayım kızım. Olma."

"Kendi sırana git o halde, şu arkadaki en uzak olan sıraya. Hep orada otururdun ya hani?"

"Canım burada oturmak istiyor. Benim sıram artık burası, Gazel'in yanı."

Cansu, Mert'in kafasına kitabı bir kez daha sertçe vurdu. "Al sana o zaman!"

Mert acıyla inlerken, "Salak mısın kızım!" deyip kitabı Cansu'nun elinden kapmaya çalıştı ama başarılı olamadı. "Ver şunu."

"Git buradan!"

"Sana neden gıcık olduğumu şimdi bir kez daha anladım."

Cansu yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Ah ne güzel. Duygularımız karşılıklı Mertçim. Ben de sana bayılıyor değilim."

Mert, Cansu'yu boş vererek tekrar Gazel'e döndü. "Bu hafta sonu bir planın var mı... Düşünüyordum da belki birlikte dışarı çıkarız, ne dersin?"

Cansu yine araya girdi. "Hayır der tabii ki Mert, bir de soruyor musun?"

Mert çileden çıkmışçasına arkasını döndü. "Kendi işine baksana sen Cansu." Mert de artık Cansu kadar kızgın görünüyordu.

Sakince omuz silkti. "Şu an tek işim sensin."

"Olmayayım." Pis pis sırıttı. "Git Emre'yle uğraş."

Cansu sinirle burnundan soludu. Emre'nin ismini işitmek sinirlerini zıplatmaya yetiyordu. "Şimdi ya kaparsın koca çeneni ya da sınıfa küçük bir gösteri yaparım. Esma Hoca

beni dersten atana dek o boş kafanı kırana kadar kitapla vurmaya devam ederim."

Mert, Cansu'ya düşmanca bir bakış fırlattı. "Üşütük karının tekisin." Onun bu şekilde davranmasından hiç hoşlanmamıştı. "Biliyorsun değil mi?"

Cansu istifini hiç bozmadan sinirli sinirli Mert'e bakmayı sürdürürken, "Susacak mısın, susmayacak mısın?" diye sordu tehditkâr bir sesle.

Mert nefretle gözlerini kısarak bir süre kötü kötü Cansu'ya baktı, sonra da gönülsüz bir halde önüne döndü ve Gazel'le uğraşmayı bıraktı. Cansu'yla inatlaşmaya cesaret edememişti.

Gazel'le göz göze gelince ikimiz de kıkır kıkır güldük. Cansu da halinden memnun bir şekilde rahat bir tavırla arkasına yaslanıp elinde sıkıca tuttuğu silahını, yani ders kitabını, sıraya bıraktı ve kollarını göğsünde birleştirdi.

Görünen o ki, Gazel'in Mert'ten, Mert'in de Cansu'dan epey bir çekeceği vardı!

Öğle arası Gazel'e okulu gezdirdik, okul binamız çok büyük değildi ve oldukça eskiydi, bahçemiz ise kupkuru beton, etrafı tellerle çevrili küçük bir alandı ancak Gazel öyle mutlu ve hevesliydi ki her yer ona şahane geliyordu. Benim karanlık, basık ve boğucu bulduğum kantine bile bayılmıştı.

"Ah ne şirin bir yer burası böyle. Bu okul bana inanılmaz farklı deneyimler sunacağa benziyor, şimdiden aşırı heyecanlanmaya başladım!" demişti neşeyle.

Gazel böyleydi işte. Güzel, iyi ve sıcacık duygularla harmanlanmış pembe bir balonun içinde yaşardı, bir nevi Pollyanna gibiydi, hayata hep olumlu bakar ve pozitif düşünürdü.

Okul çıkışında Cansu ile tatlı yemeye gittik. Gazel ise alışverişe çıkacağını söyleyerek bizden ayrıldı. Onu özel şoförüyle birlikte son model kocaman bir cip almaya gelmişti ve bu da herkesin dikkatini çekmeyi başarmıştı. Çünkü okulda özel şoförü ve kendine has arabası olan tek kişi kendisiydi. Diğer öğrencilerin çoğu yakın çevrede oturan orta halli ya da düşük gelirli ailelerin çocuklarıydı. Çoğunun üzerindeki forma bile yıllarca giyilmekten yıpranmıştı. Onların dünyasında Gazel gibiler birer masal prensesiydi. Ulaşılamaz ve göz kamaştırıcı... Gazel kimi şaşkın kimi hayranlıkla dolu bakışlara sevecen bir tavırla el sallayarak karşılık verip okuldan ayrılmıştı.

"Eee ufaklık nasıl hissediyor, yediğimiz muzlu ve çikolatalı pasta hoşuna gitmiş mi annesi?" diye sorduğumda Cansu'nun evinin olduğu sokağa girdik. Onu yalnız bırakmak istemediğimden evine kadar birlikte yürümeyi teklif etmiştim.

Karnını işaret etti. "Şu an memnuniyetle uyuyor olmalı, çok güzeldi teşekkürler kanka."

"Rica ederim ne zaman istersen." Biraz düşününce aklıma gelen fikri Cansu'yla paylaştım. "Bebek için alışverişe çıkmalıyız."

Başını bana çevirip güldü. "Henüz erken değil mi?"

Ben de güldüm. "Bilmem ki öyle midir?" dedim tatlı bir şaşkınlıkla. "İlk teyzelik deneyimim malum biraz heyecana kapılıp acele ediyorsam ne var bunda?"

Cansu bir kahkaha atarken koluma girip başını omzuma koydu. "Gerçekten iyi ki varsın."

"Daha adını bile bilmediğimiz garip bebek eşyalarına da bakmamız lazım," dedim şen şakrak bir sesle. "Eve gidince biraz araştırma yapacağım."

Kıkır kıkır gülüyordu. "Senin gibi bir teyzesi olduğu için bebeğim çok şanslı."

Havalı havalı saçlarımı savurdum. "Tabii ya sen ne sandın." Teyze deyince aklıma Gazel geldi. "Gazel'e ne zaman söylemeyi düşünüyorsun?"

Yüzünü astı. "Aslında öğle arası söylemek istedim ama bir türlü konuya giremedim." Dudaklarında küçük bir tebessüm oluştu. "Malum tüm gün çok heyecanlıydı ve hiç yerinde duramıyordu. O bu kadar enerjik ve mutluyken onu dertlerimle meşgul etmek haksızlık olurdu."

Doğruydu, Gazel bugün acayip enerji doluydu. "Bir de şu sosyal medya paylaşımları yok muydu, gerçekten bayılıyorum kafa yapısına. Hayata bakışı öyle güzel ve olumlu ki."

"Aynen, insan hayran kalıyor masumluğuna."

Gazel gün boyu sosyal medya hesabından fotoğraf ve video paylaşımı yapıp şirin şirin yazılar yazmıştı.

1. Arabada müzik eşliğinde video – *"Yeni okul için yola düşüldü!"*
2. Müdür odasında fotoğraf – *"Heyecanlı bekleyiş!"*
3. Kantinde yemek yerken video – *"İlk gün partisi!"*
4. Üçümüz sıramızda otururken fotoğraf – *"Dikkat! Aşırı tatlılık içerir!"*
5. Çikolata yerken fotoğraf – *"Bir doz mutluluk!"*
6. Cansu ile fotoğraf – *"Nesin sen bal falan mı?"*
7. Benimle fotoğraf – *"Vazgeçilmezim!"*
8. Üçümüz poz verip gülerken fotoğraf – *"Hayatımdaki en güzel iyi'kilerim!"*
9. Esma Hoca ile fotoğraf – *"Tanıdığım en şeker öğretmenlerden biri ektedir!"*

Cansu derince içini çekti. "Gazel'e hâlâ söylememiş olmam beni kötü bir arkadaş yapar mı?" İfadesi pişmanlıkla doluydu.

"Üzülme, kendini hazır hissettiğin zaman söylersin," diyerek onu teselli etmeye çalıştım.

"Tamam," dedi rahatlayarak. "En kısa zamanda ona anlatacağım."

Cansu'nun suçluluk hissettiğini fark edince farklı bir konuya geçtim. "Ee hiç bahsetmiyorsun, Murat'la durumlar nasıl?"

"Bok gibi. Hem provalarda fiziksel olarak hem de ikili ilişkimizde manevi olarak bayağı bir yıpranmama sebep oluyor kendisi." Gözlerini devirdi. "Beyefendi çok kuralcı."

"Şu sahne işini bayağı ciddiye alıyor ha?"

"Aynen, şimdi de prova günlerini ve saatlerini artırmaya karar vermiş."

"Şaşırmadım, çocuk hırslı birine benziyor."

"Öyle fakat daha çok zamanımız var. Buna rağmen bizi deli gibi çalıştırması çılgınlık, gören de dünya turuna falan hazırlandığımızı sanır," dedi bıkkınlıkla. "Hamilelik stresiyle birlikte yoğun provalarla baş etmekte zorlanmaya başladım."

"Her çalışmaya katılmak zorunda mısın?"

"Evet ama onunla konuşacağım, haftada bir günümü ayırsam yeterli olur diye düşünüyorum. Bakalım ne diyecek."

"İyi fikir."

"Böylece hem ben yorulmam hem de annem şüphelenmez. Biliyorsun sahneye çıkacağımı öğrenirse kıyameti koparır."

Cansu yolun ortasında aniden yürümeyi bırakıp durunca ben de onunla birlikte durdum.

"Ne oldu?" dedim şaşkın şaşkın. "Niye durduk?"

Gözlerini kısmış dikkatli bir şekilde karşıya doğru bakıyordu. "Şu adam Koray Amca değil mi?" dedi garipseyen bir tonla. "Bizim eve neden gelmiş olabilir ki?"

Bakışlarımı karşıya çevirdim. Koray Amca Cansuların evinden çıkıp yol kenarına park ettiği arabasına doğru yöneldi. Adımlarını hızlı hızlı atıyordu, bir an önce oradan uzaklaşmak ister gibi agresifti. Yüzüne baktığım zaman sinirli ve gergin göründüğünü fark ettim, kaşlarını çatmış, ifadesi sertleşmişti. Bir şeylere fazlasıyla öfkelenmiş olduğu çok belliydi.

Nitekim arabasına da kızgın bir şekilde binip kapıyı kabaca çekti ve hızlıca motoru çalıştırıp büyük bir gümbürtüyle sokaktan ayrıldı.

Cansu ile göz göze geldik. "Bu da neydi şimdi?" diye sordu afallamış bir biçimde.

Omuz silktim. "Ben de anlamadım."

Kaşlarını şaşkınlıkla havaya kaldırdı. "Anlamıyorum. Koray Amca bizim eve niye gelsin ki?"

"Hiçbir fikrim yok."

Cansu bakışlarını tekrar evlerine çevirdi, birbiri ardına düşüncelerin kafasında koşturduğu belliydi. Bir süre aramızda sessizlik oldu, dalgın dalgın evlerine bakmayı sürdürdü. Ardından aklına bir şey gelmişçesine tedirgince altdudağını dişlerken başını hızla bana çevirdi.

"Annem beni öldürecek!"

Ne demek istediğini anlamadım. "Neden?"

"Hatırlasana!"

"Neyi?" diye sordum kafa karışıklığıyla. Gerçekten hiçbir şey anlamıyordum.

"Kolej muhabbetini işte. Koray Amca bizi koleje göndermek istemişti ya, tüm masraflarımızı karşılayacağını söylemişti."

"Evet ama o fikirden vazgeçti, Gazel artık bizim okulda."

"Belki de bizi içten fethetmeye çalışıyordur. Bugün benim annemle konuştu, yarın da seninkiyle konuşacaktır."

Kararsızca, "Pek sanmıyorum," dedim.

"Başka ne olabilir kanka? Aklıma gelen tek ihtimal bu... Ve eminim bundan. Çünkü Koray Amca bana çok iyi davranıyor, bana hep yardım etmek istiyor. O çok iyi bir adam, şimdi de evime kadar gelip annemle görüşüyor baksana."

Mantıklıydı. "Doğru..."

Cansu üzgünce inledi. "Annem bana çok kızacak! Kimseden yardım almayı kabul etmez o. Hep kendimize yetmemiz gerektiğini söyler durur. Koray Amca'yı en başından kesin bir dille reddetmem gerektiğini anlatan uzunca bir nutuk atacak şimdi kesin."

Yüzümü buruşturdum. "Üzüldüm."

"Yandım ben." Çabucak bana sarılıp geri çekildi. "Acilen eve gitsem iyi olacak kanka, annemi sakinleştirmem lazım, yarın okulda görüşürüz."

"Tamam canım. Görüşürüz."

Cansu koşa koşa evlerine yönelirken arkasını dönüp aceleyle el salladı. "Bana şans dile," diye seslenip sonra da gözden kayboldu.

Siyah siyaha etki etmez!

11

Küçük bir işimiz var!

Güneş bulutların arasından bir görünüp bir kaybolurken eve doğru yürüyordum. Karabulutlar uzaktan kendini göstermeye başlamıştı. Yağmurun yağması an meselesiydi. Havada oradan oraya esen ılık bir rüzgâr vardı, arada yavaşça esiyor usul usul tenimi okşuyor saçlarımı arkaya savuruyordu.

Apartmanımızın önüne vardığımda tanıdık gri renk bir araba dikkatimi çekti. Gözlerimi kısarak daha bir dikkatli baktığımda yanılmadığımı anladım. Bu arabayı daha önce birçok kez görmüştüm, bu Bahadır'ın arabasıydı.

Yine beni rahatsız etmeye gelmişti anlaşılan!

Hızlı ve kızgın adımlarla ona doğru yürümeye başladım. Evime kadar gelmek de neyin nesiydi şimdi!

Dikiz aynasından beni fark etmiş olacak ki arabanın kapısı açıldı, Bahadır kendinden emin bir tavırla arabadan indi. Bir elini kolay kolay rastlanmayan kahve sarı karışımı saçlarından geçirip geriye attı. Üzerine beyaz tişört ve koyu renk kot giymişti. Ayakkabıları da beyazdı. Bu haliyle kusursuz bir yakışıklılığa sahip olduğunu söyleyebilirdim ancak onun kalbi kusurluydu, Bahadır kötü biriydi.

Yüzünü bana çevirdiğinde yeşil gözlerini üzerime dikti ve eğlenir bir bakışla ona doğru yürüyüşümü izledi.

"Ne arıyorsun burada?" diye sorarken bir yandan da tedirgince etrafa bakındım. Zira Kağan'ın Bahadır'ı evimin önünde görmesi çok kötü olurdu.

Tembel bir ifadeyle gülümsedi. "Seni almaya geldim."

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Neden?" dedim şaşkın şaşkın.

"Çünkü..." dedi ağır ağır. "Bugün seninle halletmemiz gereken bir işimiz var."

Sakin görünmeye gayret ederek, "Bunun için önce uygun olup olmadığımı sorman gerekmez mi?" diye sordum. Artık bana yaptırmak istediği iş her ne ise belki onu şimdilik bundan vazgeçirebilirdim.

"Hayır."

Pekâlâ!

"Kesin ve netsin yani," diye mırıldandım hoşnutsuz bir tavırla.

"Aynen öyle." Ses tonu da bakışları kadar zorlayıcıydı.

Bir kaçış yolu düşünürken altdudağımı dişledim. Kesinlikle onunla gitmek istemiyordum.

"Bahadır," dedim ılımlı bir sesle. "Tüm gün dışardaydım. Sabah zaten okul vardı. Çok yorgunum ve eve gidip biraz uyumak istiyorum. Şu dediğin işi bugün yapmasak, senden rica etsem başka güne erteleyemez miyiz?"

Dudağının bir kenarı yavaşça kıvrıldı. Bu kesinlikle normal bir gülüş değildi, küçümser ve bir o kadar da tehditkârdı. "Sana son kez basitçe açıklama yapacağım yavru kuş. Ben anlaşmamızın bana ait olan kısmını çoktan yerine getirdim, sorununuzu çözdüm. Şimdi sıra sende. Gayet adil değil mi?"

"Öyle evet..." Alnımı kırıştırdım. "İnan ki aşırı yorgun ve bitkin hissediyorum."

"Bahanelerin yeteri kadar iyi değil."

"Ama gerçekten çok halsizim, dinlenmeye ihtiyacım var."

Sabırsızca nefesini bıraktı. "Boşuna konuşup kendini yorma Buket, ne hissettiğin umurumda değil."

"Ne demek umurumda değil!" dedim sesimi yükselterek. "Tamam yeni şartlarını kabul ettiğimi söyledim ancak kafana her estiğinde evime gelip bana bir şeyler yaptıramazsın Bahadır."

Sakince omuz silkti. "Evet, yaptırabilirim."

Ağzım açık kaldı. "Ne yani benim hiç söz hakkım olmayacak mı?"

"Olmayacak."

Yok artık! "Hiç hayır diyemeyecek miyim sana?"

Gözlerini kıstı. Sakinliği yerini zalimliğe bıraktı. "Bu anlaşmada senin hayır deme hakkın yok, bu konuyu açıklığa kavuşturduğumuzu sanıyordum." Bir kaşını kaldırdı. "Yanılıyor muyum yoksa?"

Yüzüm iyice asıldı. Ne dersem diyeyim onu vazgeçiremeyeceğim ortadaydı. Ne bugün ne de başka bir gün.

Acınası bir halde bir kez daha ona ulaşmayı denedim. "Bahadır... belki şöyle yapabiliriz..."

Sertçe sözümü kesti. "Arabaya bin," dedi itiraz istemediğini belli eden bir sesle. "Benimle geliyorsun."

Kendimi tutamadım ve hızlıca karşılık verdim. "Seninle gelmezsem ne olur?"

Söylediğim sözlere ânında pişman oldum! Kahretsin!

Bazen asi tarafıma yersiz konuşmaması için engel olmayı öğrenmem gerekiyordu.

Yüzünden hafif bir şaşkınlık ifadesi geçti, ardından eğlenircesine çarpık bir şekilde gülümsedi. "Buket," dedi usulca ve soğuk bir sesle. "Beni kötü şeyler yapmaya teşvik etmek istemezsin değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Ciddi olamazsın." Bana zarar vermeye öyle hazırdı ki bu beni hem şaşırtıyor hem ölesiye korkutuyor hem de deli gibi kızdırıyordu.

Yeşil gözleri ürkütücü bir ifadeyle kararda ve bakışları tehlikeli bir hal aldı. "Ne kadar ciddiyim denemek ister misin?"

Dudaklarım aralandı. "Hayır," diye fısıldadım.

Sözlerinin boş bir tehdit olmadığı çok belliydi. Zira yüz ifadesi feci şekilde ciddi görünüyordu. Kalp atışlarım hızlanmaya ve kafamda ardı ardına tehlike sinyalleri çalmaya başlayınca yavaşça yutkundum. İç sesim avaz avaz sakın Bahadır'ı kızdırma diye bağırarak beni uyarıyordu.

Gözlerimi ondan kaçırdım, zira bakışları altında eziliyormuş gibi hissediyordum ve bu his beni çaresiz bırakıyordu. Bir süre sessiz kalıp boş boş etrafa bakındım, bir çıkış yolu düşünüyordum ancak bulamadım, ardından mecbur kalarak tekrar ona doğru döndüm.

"Nereye gideceğiz?" diye sordum gönülsüzce.

Dudaklarına yavaşça kibirli bir tebessüm yayıldı. "Arabaya bin. Detayları yolda konuşuruz."

Bir süre sonra sanayi sitelerinin olduğu bir sokağa girdik. Sıra sıra dizilmiş çeşitli işyerleri bizi karşıladı. Bunlardan çoğu otomobil parçaları üzerine çalışıyor gibi görünüyordu.

Nitekim bir süre sonra büyükçe bir oto tamirhanenin önünde durduk. Filmlerde izlediğim tehlikeli insanların gizli işler çevirdiği hangar gibi büyük bir binaydı ve hiç tekin gözükmüyordu.

Üç katlı binayı incelerken, "Neden buradayız?" diye sordum tedirgin bir sesle.

"Soru sormak yok." Torpido gözüne uzanıp kapalı bir zarf çıkardı ve bana uzattı. "Bunu içeri götüreceksin."

Gözlerim zarfa indi. "Ne var içinde?" Tedirginliğim katlanarak büyüyordu.

"Seni ilgilendirmeyen şeyler." Uğursuz bir şekilde gülüp göz kırptı.

İsteksizce zarfı elime aldım. "Kime götüreceğim?"

Cebinden bir kart çıkarıp bana uzattı. "Adamın adı burada yazıyor. Onu bul."

Bu iş hiç de bana göre değildi. "Bahadır... ben pek bu işe uygun olduğumu sanmıyorum," dedim gönülsüzce.

"Sana fikrini sormadım, yalnızca ne yapman gerektiğini söyledim."

Kaygıyla altdudağımı dişledim. "Hiç değilse içinde ne olduğunu bilsem..."

Sertçe sözümü keserek konuşmama engel oldu. "Acele et. Seni burada bekleyeceğim."

Derince iç çektim. "Pekâlâ," diye mırıldandım üzgünce.

Gözlerimi Bahadır'dan çekip tekrar üç katlı binaya çevirdim. Bina bile fazlasıyla ürkütücü dururken içerisi nasıl görünüyordu düşünmek bile istemiyordum.

Arabadan inip girişe doğru ürkek adımlarla yürürken yavaşça yutkundum. Kapıda beni iriyarı bir adam karşıla-

dı. Kollarını geniş göğsünde birleştirip yolumu kesercesine önümde dağ gibi durdu. Üzerinde siyah bir tişört, siyah deri pantolon ve ayağında asker botları vardı. Kafası tıraşlıydı, suratında ufak tefek yara izleri belli oluyordu. Yüz ifadesi somurtkan duruşu çok agresifti.

Allah belanı vermesin senin Bahadır diye içimden geçirirken içine düştüğüm şu duruma lanetler yağdırdım.

"Merhaba," dedim zoraki bir biçimde gülümseyerek.

Cevap vermedi. Kaşlarını çatarak karşımda durmayı sürdürdü.

Buraya neden geldiğimi hatırlayıp sesimi çıkarabildiğimde, "Şey ben..." dedim ve hemen elimde tuttuğum karta göz atıp üzerinde yazan isme baktım. "Ben Kenan Özen'i görmek için geldim."

Bir kaşını yukarı kaldırdı, bu bilgi ilgisini çekmişti. "Ne için?"

Tam olarak ne diyeceğimi bilemediğimden zarfı gösterdim. "Ona vermem gereken bir şey var da."

Gözlerini kısıp başını usulca sağa doğru eğdi ve baştan aşağı beni incelercesine dikkatle süzdü. "Kenan Bey'in senin gibi küçük bir kızla ne işi olabilir ki?"

Gerginliğim anbean artarken karnıma keskin bir kramp girdi. "Dediğim gibi sadece ona vermem gereken bir şey var, o kadar. Zarfı teslim edip gideceğim."

"Yani Kenan Bey'i tanımıyorsun?" Sesi kuşku yüklüydü.

"Hayır," dedim hızlıca. "Tanımıyorum."

"Seni kim gönderdi," diye sordu bu kez şüphesini belli ederek. "Zarfı kimden aldın?"

"Bahadır verdi," dedim korka korka. "Buraya gelmemi de o istedi zaten."

"Bahadır?" dedi sorgularcasına. Şüphesi artıyor gibiydi.

"Bahadır Akın."

Yüzüne ağır ağır sinsi bir gülüş yerleşti. "En başından söylesene küçük kız." Önümden çekilerek bana yol gösterdi ve onu takip etmemi istedi. "Benimle gel."

Beni girişin sol tarafındaki uzun holden yürütüp geniş bir alana götürdü. "Burada bekle," deyip ortadan kayboldu.

Kapısı olmayan küçük küçük odacıklara ayrılmış çok büyük bir yerdi burası ve etraf hem kalabalık hem de fazlasıyla hareketliydi. Beklerken çevreme şöyle bir bakınınca her bir odada ondan fazla arabanın üstünde çalışıldığını gördüm. Adamlardan bazıları arabaların lastiklerini değiştiriyor, boya yapıyor bazıları da ya arabanın altında çalışıyor ya da kaputu açıp motorla uğraşıyorlardı.

"Beni mi görmek istedin."

Karınca gibi çalışan kişilere öylece gözlerimi dikip bakakalmış bir vaziyetteyken duyduğum sert ve kaba bir sesle etrafı izlemeyi bırakıp aceleyle adama doğru döndüm. Bu o olmalıydı, Kenan Özen.

O da beni buraya getiren adam kadar iriyarı ve heybetli görünüyordu. Ancak diğerinden farklı bir tarafı vardı, zira bu adam ölüm gibi soğuktu. Ürpertici bakışlarından çok güçlü biri olduğu anlaşılıyordu. Duruşunda bir liderlik havası seziliyor, konuşmadığı zaman bile otoritesi etrafa yayılıyordu.

Zarfı ona uzattım. "Bu sizin." Fazla uzatmaya gerek yoktu, bir an önce buradan gitmek istiyordum nihayetinde.

Elini tembel bir hareketle kaldırıp zarfı benden aldı. "Hımm."

Hızlıca ekledim. "Bahadır size vermemi istedi."

Cevap vermedi, hatta bana bakmaya bile tenezzül etmeden zarfı açıp içinden çıkan birkaç kâğıdı kontrol etti. Sonra da yeniden zarfın içine koydu.

Beni buraya getiren adama döndü. "İş tamam, aynen istediğimiz gibi."

Adam sanki bu sözcüklerde bir mesaj varmışçasına yanımızdan ayrıldı, bir dakika geçmeden yanımıza geri geldi. Bu kez onun da elinde bir zarf vardı. Ancak Bahadır'ın bana buraya getirmem için verdiği zarftan farklıydı bu seferki. Daha büyük ve daha dolgun görünüyordu. İçimden bir ses içinde tomar tomar para olduğunu söylüyordu ve düşününce bu gayet olasıydı.

Ancak önemli olan soru şuydu ki; Bahadır bu kadar çok parayı hak edecek ne gibi bir iş çeviriyordu?

Kenan Özen adamdan zarfı aldı ve karanlık gözleriyle gözlerimin içine baktı. "Bunu Bahadır'a ver." Ses tonu yine sert ve kabaydı.

Çekinerek zarfı aldım. "Tamam," dedim usulca.

Kenan Özen başka hiçbir şey demeden gitti, diğer adam da beni çıkışa kadar götürdü ve sessizce uzaklaşmamı bekledi. Oradan ayrıldığımda rahatlayarak soluklandım. Başıma bir şey gelmeden bu lanet yerden çıkmayı başarmıştım ya da sadece bugünlük ucuz atlatmıştım! Sonrasında neler olacağını hayal etmek bile boğazımda bir şeylerin düğümlenmesine sebep oluyordu ya neyse!

Arabaya bindiğimde Bahadır telefonuyla uğraşıyordu. Beni görünce telefonu bırakıp bana doğru döndü.

Zarfı kucağına attım. "Al," dedim ters ters. "Bunu sana gönderdiler."

Yeşil gözlerinde tatminkâr parıltılar gezinirken zarfı açıp içindeki paraları kontrol etti. "Aferin yavru kuş. İyi iş çıkardın."

Kendimi tutamadım ve aklımdaki o soruyu sordum. "Neden sana bu kadar çok para verdiler?"

Bahadır beni şaşırtarak cevap verdi. "Çünkü onlar için biraz bilgi topladım." Zarfı tekrar kapatıp arka koltuğa attı.

"Ne bilgisi?" Gördüğüm kadarıyla Kenan Özen tehlikeli biriydi ve onun gibi karanlık adamları ilgilendiren durumlar pek de sıradan olmazdı.

"Gizli bilgiler."

Düşündüm. "Birilerinin sakladığı sır gibi mi?"

Gülümsedi. "Senin o küçük tatlı burnunu sokmaman gereken büyük sırlar."

O an merak ettim. "Tüm bunlarla uğraşmak seni korkutmuyor mu?" diye sordum merakımı dile getirerek.

Omuz silkti. "Neden korkutsun ki?"

"Böyle adamlarla içli dışlı olmak er ya da geç bir gün başını belaya sokabilir."

Çarpıkça güldü. "Güzelim ben de o adamlardan biriyim. Siyah siyaha etki etmez. Biz aynı takımdayız."

Huzursuzluğa kapıldım. "O zarfın içinde ne olduğunu bilmek istiyorum," dedim ciddi bir sesle. "Beni nasıl bir işe alet ettiğini öğrenmeye hakkım var."

Söylediklerimi ya duymazdan geldi ya da umursamadı.

"Bahadır bir şey demeyecek misin?" diye sordum ısrarla.

"Bilmen gerektiği kadarını biliyorsun zaten fazlasına lüzum yok."

Kaşlarımı çattım. "Çok güzel ya, gerçekten harika. Yeterli bir açıklamayı bile hak etmiyorum ama nasıl oluyorsa sen istediğin zaman evime gelip beni istediğin yere sürükleme hakkına sahipsin. Bu resmen adaletsizlik."

"Adil olmam gerektiğini de nereden çıkardın?" Sinirlenmişe benziyordu.

Bozuldum. "Olmalısın ama," dedim yavaşça.

Sıkılmışçasına bakışlarını benden çekip arabayı çalıştırdı. "Biliyor musun sabrımın sınırına tehlikeli bir şekilde yaklaşmaya başladın."

Somurttum. "Sadece bir cevap istedim, o kadar zor olmamalı."

Bahadır sıkıntılı bir nefes alıp başını yeniden bana çevirdi ve gözlerini kıstı. "Canımı sıkıyorsun ve canım sıkıldığında pek de hoş tepkiler vermem yavru kuş."

"Neye bulaştığımı bilmeden sorumluluk almamı beklemen ne kadar doğru?"

"Kes artık konuşmayı!" Birden gürlemesi beni korkuttu. "Yalnızca sana denileni yap."

Soğukça bana bakarken omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Bana bağırma," diye mırıldandım koltuğuma gömülürken.

"Ben bir konuda son sözü söylemişsem, o mevzu artık tartışmaya açık değildir, öğren bunu."

Sanırım şu an sessiz kalmak sağlığım açısından iyi olacaktı.

Geri adım atmaya karar verdim. "Tamam, sustum," diye geveleyip bakışlarımı kaçırdım ve ön camdan önümüzde uzanan yola çevirdim gözlerimi.

"Bugün burada gördüklerinden kimseye bahsetme, eğer ağzını sıkı tutmazsan canına okurum."

Hayret düşmüş şekilde ona bakakaldım, çok ciddiydi. "Unuttum gitti," dedim aksice.

Israrla gözlerimin içine baktı. "Akıllıca olur senin için. Eğer bir hata yaparsan bedelini ödetirim."

Sabır dilercesine derin bir nefes alıp bıraktım. "Artık işimiz bittiğine göre beni eve bırakır mısın?"

İfadesiz bir sesle yanıt verdi. "Tabii, hiç sorun değil."

Birbirimizi anlıyor muyuz?

12

Ben senin bileğine dolanan zincirim, hatırladın mı?

O gün bizi okula Gazel'in babası Koray Amca bırakmıştı. Önce Cansu'yu almışlardı, ardından da bizim eve uğrayıp beni aldılar. Yol boyunca aşırı eğlendik, üçümüzün neşeli kahkahaları arabayı çınlatırken kendi aramızda ufak çaplı bir parti havasındaydık. Yüksek sesli müzik dinleyip kız kıza dans ederek yolculuk etmek üzerimize yapışan sabahın o uyku mahmurluğunu bayağı bir atmıştı üzerimizden ve bu şekilde fütursuzca eğlenmek bize çok iyi gelmişti. Kahkahalarımız bitmek bilmiyordu. Zaten her nerede olursak olalım Cansu ve Gazel gerek esprileriyle gerekse hareketleriyle ortamı koparmayı başarıyorlardı, birlikte öyle uyumlulardı ki adeta bütünleşerek birbirlerini tamamlıyorlardı.

Okula gidince ilk dersin boş olduğunu öğrenmek bize verilen müthiş bir armağan gibi oldu. Bu boş saati çok iyi kullandık tabii ki. Hep birlikte kantine gidip baş başa nefis bir kahvaltı eşliğinde sohbet ederek eğlenceli başlayan günümüzü devam ettirdik.

Ama gün içinde bu güzel ruh halimin bozulacağını biliyordum. İçimden bir ses tez vakitte neşemin silineceğini söylüyordu.

Nitekim oldu da.

Telefonuma gelen mesaj sesiyle arkadaşlarımın sohbetinden sıyrılıp telefonu elime aldım.

Bahadır: Bana kahve getir.

Ağzım açık kaldı. "Yok artık," diye kızgınlıkla mırıldanırken kızlar konuşmayı bırakıp bana döndü.

Cansu, "Ne oldu?" diye sorarken Gazel de merakla, "Kötü bir haber mi aldın?" dedi.

"Yo hayır..." diyerek geçiştirmeye çalıştım. "Önemli bir şey değil."

Onları bu işe karıştırmaya niyetim yoktu. Özellikle de halihazırda çok fazla suçluluk duyan Cansu'yu.

Sohbet etmeye devam ederken bir yandan da kantinde etrafıma bakınıp Bahadır'ı aradım, bir-iki saniye sonra gözlerimiz birbirini buldu. Tembelce sandalyesine yayılmış, bakışlarına yayılan yılışık bir ifadeyle beni izliyordu. Ayrıca yalnız da değildi. Yanında Deniz ile Egemen de vardı.

Kızlara çaktırmadan başımı hafifçe iki yana sallayarak Bahadır'a, "Hayır," mesajı verdim.

Yeşil gözlerinde karanlık bir alev parlarken dudağının bir kenarı yavaşça kıvrıldı.

Gazel bakışlarımı takip ederek, "Nereye bakıyorsun sen?" dedi ve ardından Bahadır'ı fark etti. "Vay canına kim bu yakışıklı çocuk?" Gazel öyle dikkatliydi ki gözünden hiçbir şey kaçmazdı. "Yabani bir güzelliği var, tam bir alfa erkeği."

Cansu da Bahadır'ı fark edince iğrenmişçesine dudağını büktü. "Ne diye bize bakıyor böyle pis pis?"

Gazel bakışlarını Bahadır'dan çekip bize döndü ve sorusunu tekrarladı. "Kim ki o?"

"Boş ver, önemsiz biri."

"Bana hiç öyle gelmedi." Omzunun üzerinden Bahadır'a kısa ve ilgili bir bakış daha attı.

Hemen lafa girdim. "Bizim için öyle önemsiz, cidden Gazel, inan ki hakkında konuşmaya bile değmeyecek biri o."

Gazel gözlerini devirdi. "Ah hadi ama anlatın. Öleceğim şimdi meraktan. Kim bu?"

Cansu iç çekerek cevap verdi. "Adı Bahadır ama biz ona aramızda uyuz diyelim. Pek iyi biri değil tamam mı, ondan uzak durman şart, hatta grup kuralımız bu ona göre. Kağan'ın da en büyük düşmanı zaten. Biz onu burada pek sevmeyiz. Şu yanındakiler de angut Egemen ve gerzek Deniz."

Gazel, Bahadır'a yeniden baktı, sonra da omuz silkerek gözlerini bize çevirdi. "Zaten sarışınları hiç sevmem. Sinsi olurlar," deyip şımarık bir kahkaha attı. "Ben genelde kumral esmer arası tipleri çok çekici buluyorum."

Güldüm. "Yani Hakan gibileri," dedim yarı eğlenir yarı onaylamaz bir tavırla.

Gazel'in gözleri kocaman açıldı ve koluma hızlı bir şaplak attı. "Yaa Buket! Sussana sen!"

Cansu'nun gözleri parladı. "Aslında Mert de verdiğin tarife tıpatıp uyuyor," dedi ona takılarak. "Neden ona bir şans vermiyorsun?"

Gazel bir şaplak da Cansu'ya attı. "Ömür boyu alışverişten uzak kalmayı kabul ederim de yine Mert'e şans vermem."

Bir kahkaha patlattım. "Çok büyük bir laf oldu bu."

"O derece itici buluyorum Mert'i görün işte."

Cansu kolunu ovuştururken gülüyordu. "Tamam tamam kızma." Mert'in taklidini yaparak ekledi. "Kızıl kraliçe."

"Bu çok iyiydi," diyerek Cansu'nun kahkahasına eşlik ettim. "Tıpkı Mert gibi söyledin."

"Bir de şunu izle." Cansu hızını alamayıp sesini sertleştirdi, bir taklit daha yapıverdi. "Gazel sana âşık oldum hayat ışığım." Ellerini dua edercesine birleştirip yalvarır gibi durdu. "Ne olur evet de bana, kabul et beni kızıl sarayına."

"İğrençsiniz!" Gazel bize baygın bir bakış atıp içeceğine gömülürken, "Gidin başkasıyla dalga geçin gıcıklar," diye homurdanmayı ihmal etmedi.

Bir kolumu omzuna atarak onu kendime doğru çekip yanağına bir öpücük kondurdum. "Sadece takılıyoruz."

"Mert'ten hoşlanmıyorum." Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Çocuk çok ısrarcı ve aşırı yapışık."

"Çünkü onu etkiledin." Ortada olan gerçeği dile getirdim. "Seni ikna etmek için çabalayıp duracak sürekli."

Gazel ânında savunmaya geçti. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Yapmana gerek yok ki sen çok güzelsin, herkesin dikkatini çekiyorsun," diye açıklama yapan Cansu meyveli sodasından büyük bir yudum aldı. "Bence senden hoşlanmayacak erkek yoktur, o kadar net diyorum yani."

Gazel iç çekti, dalgın bir edayla gözlerini masaya dikti. "Sanırım herkesin dikkatini çekmekte başarılı değilim." Ses tonu kısık ve düşünceliydi.

Telefonuma gelen yeni bir mesaj sesiyle dikkatimi kızlardan çekip telefonuma baktım. Yine Bahadır'dan bir mesaj gelmişti!

Bahadır: Kahvemi bekliyorum.

Derin bir nefes aldım, şansını fazla zorluyordu. Kahve istemek de neyin nesiydi şimdi!

Buket: Kahveni kendin al Bahadır! Ben senin hizmetçin değilim.

Bahadır: Yanlış cevap yavru kuş. Bugün hizmet etmeni istediysem, edeceksin.

Buket: Oldu, başka bir arzun var mıydı?

Bahadır: Şimdilik yok, olursa söylerim.

Buket: İyice saçmalamaya başladın!

Bahadır: Şikâyet etmeye hakkın olduğunu sana düşündüren nedir?

Buket: Umuyordum!

Bahadır: Umma. Dediğimi yap.

Buket: Hayır! Bu kadarı çok fazla ve lüzumsuz! Yapmayacağım!

Bahadır: Seçeneğinin olmadığını konuşmuştuk yavru kuş. Bazı noktaları tekrar hatırlatmama gerek var mı?

Öfkeyle telefonu sıktım.

Buket: Sana kahve getirmeyeceğim Bahadır! Unut bunu!

Bahadır: Bu kötü bir fikir.

Buket: Her istediğini yapacak değilim, vazgeç bu saçmalıktan.

Bahadır: Pekâlâ, bir kez daha tekrarlayayım. Bu oyunu benim kurallarıma göre oynuyoruz. Eğer istediklerimi yapmayacaksan az sonra birinin canı yanacak... ve bu sen olmayacaksın, Cansu olacak. Bu riske girmek istiyor musun?

Ağzımın kuruduğunu hissettim, hiç tereddüttü yok gibi görünüyordu. Stresle başımı telefondan kaldırıp Bahadır'a baktım, o da bana bakıyordu. Gözlerimiz buluştuğu an dudakları alaycı bir sırıtışla kıvrıldı. Resmen bile bile sınırlarımı zorlayarak bana açıkça meydan okuyordu.

Telefonumu cebime atıp Cansu ile Gazel'e baktım, birbirlerine takılarak gülüşüyorlardı. "Ben bir kahve daha alacağım," diye belirterek ayağa kalktım. "Siz bir şey istiyor musunuz?"

Şükürler olsun ki Bahadır'ın oturduğu masa arka tarafta kalıyordu ve kızların bizi görme olasılığı bir hayli düşüktü.

Cansu başını olumsuz anlamda sallayınca Gazel de "Yok tatlışım sağ ol, sağlıcakla git, sağlıcakla gel," dedi şakalaşıp bana uzaktan öpücük atarak.

İsteksiz bir şekilde kahve almaya gittim mecburen. Adımlarım gönülsüz ve ağırdı. Bir yandan da kantin neden bu kadar kalabalık diye etrafımdaki öğrencilere suratsız bakışlar attım, ayrıca içimden Bahadır'a lanetler yağdırmayı da ihmal etmedim. Yani bir insan ancak bu kadar çekilmez ve pislik olabilirdi! Aklından neler geçiyordu böyle, kahve getir diye emretmek nedir ya! Resmen şu an beni zor duruma sokmak için uğraşıyor, bilerek asabımı bozmaya çalışıyordu. Yaptığı apaçık psikolojik şiddetti!

Ayrıca bir de Kağan'ın beni Bahadır'a kahve verirken görme sorunsalı vardı ki... İçlerinden en kötüsü buydu! Çevreme dikkatlice bakınarak temkinli şekilde yürürken Kağan'ın bir anda ortaya çıkıp beni görmemesi için dualar etmeye başladım.

Zira bu benim için hiç iyi olmazdı!

Aklıma gelen bu kötü olasılığı zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak kantinde çalışan ablaya bir kahve istediğimi söyledim ve tedirgince kahveyi hazırlamasını bekledim.

"Vay vay vay... Kimleri görüyorum. Buket, bu ne güzel bir karşılaşma. Bayağıdır görüşemedik."

Duyduğum flörtçü sesle arkamı döndüm ve karşımda en nefret ettiğim insanlardan birini buldum.

"Egemen?" dedim memnuniyetsizce onu süzerken.

"Selam beş yıldızlı bebek." Yanında duran Deniz'in omzuna dirseğini dayayıp lakayt bir biçimde, "N'aber?" dedi.

"Sana ne?" Sertçe tersledim.

Deniz pis pis güldü. Egemen hiç etkilenmeden sanki ben de ona nasılsın demişim gibi kendi kendine cevap verdi. "Ben de iyiyim işte ya, ne olsun her şey bıraktığın gibi."

Gözlerimi devirdim. "Çok da umurumdaydı ya senin nasıl olduğun."

Bir kahkaha patlattı. "Bilgi için teşekkürler çok iyi geldi. Bilirsin beni tersleyen hatunlardan hoşlanırım."

"Ve sadece hoşlanmakla kalırsın."

Sırıttı. "Biliyor musun tatlım hiç değişmemişsin. Yine tahrik oldum!"

"Sen de hiç değişmemişsin. Hâlâ yılışık, iğrenç, zavallı ve içler acısı bir haldesin."

"Ah," dedi yalandan alınmış gibi yapıp elini kalbine koyarak. "Kalbimi kırıyorsun ama Buket, bunlar çok ağır laflar. Üzülüyorum."

Şirin şirin gülümsedim. "Sende kırılacak bir kalp olduğunu hiç sanmıyorum Egemen. Malum yüzsüzlük zirvede. Şimdi kaybol ve beni rahat bırak."

"Bence şu an en rahat yer benim yanım." Kaşlarını arsızca yukarı aşağı oynatarak çapkınca sırıttı. "Baş başa kalacağımız bir yerlere kaçalım mı?"

Ona tiksinti dolu bir bakış fırlattım. "Umarım bir gün şu aptal beynin çalışmaya başlar Egemen. Belki böylece sana faydası olur da kişisel gelişimini tamamlamak için bir girişimde bulunursun."

Gülerek omuz silkti. "Suç senin. Güzelliğin aklımı başımdan uçuruyorsa hata bende mi?"

"Teşekkür ederim, artık defolup gider misin?"

Alaycı bir şekilde göz kırptı. "Nereye gitmemi istersin?"

"Cehennemin dibine!"

"Tamam ya gerilme hemen." Başını çevirip Cansu ile Gazel'in oturduğu tarafa bakıp masayı işaret etti. "Söylesene şu yanınızdaki kızıl saçlı yavru kim?"

Ofladım. "Sana ne Egemen, kimse kim!" Fazlasıyla sabrımı zorluyordu.

"Fıstık müthiş gözüküyor." Sesinde yoğun bir ilgi vardı.

Aksi aksi yüzüne baktım. "O sapık zihniyetli kafanın içindekileri kendine sakla!"

Salak ya!

"Bizi tanıştırsana."

Hayretle karışık bir alayla güldüm. "O dediğin asla olmaz işte."

Asla böyle bir şey yapacak değildim! Ölürdüm de Gazel'i Egemen'le tanıştırmazdım. Henüz o kadar kafayı yememiştim!

"Niye?" Dudaklarını yalayıp altdudağını dişlerinin arasına aldı. "Belki takılırız," dedi rahat bir tavırla. "Yaparız bir şeyler."

Dalga geçerek kısa bir kahkaha attım. "Gerçekten Gazel'le aranda bir şey olabileceğini mi sanıyorsun?"

İğneleyici sözlerime aldırmadı. "Demek adı Gazel... İsmi de kendi gibi çok güzelmiş. Ve evet, neden olmasın?" dedi hâlâ Gazel'e bakarken. "Söylesene okula yeni mi geldi bu çıtır?"

"Ağır zekâ geriliği var galiba sende. Arkadaşımdan uzak dur Egemen. Ve sakın ona da asılayım deme seni sapık manyak!"

Gevrek gevrek gülerken bakışlarını bana çevirerek göz kırptı. "Merak etme sen hep benim gözde kızım olacaksın."

Aşağılayan bir şekilde, "Salaksın!" dedim vurgulu bir tonla. "Gerçekten aşırı salaksın!"

Verdiğim kahve siparişinin hazır olduğunu duyunca önü-

me dönüp kahve bardağını aldım ve son kez Egemen'e buz gibi mesafeli bir bakış attım.

"Biliyor musun Egemen insan olmak için insan gibi görünmenin yeterli olmayacağına dair koca bir kanıtsın." Deniz'e dönerek Egemen'i işaret ettim. "Arkadaşını hayvan koruma barınaklarından birine teslim etmeyi ihmal etme. Zira hak ettiği tek yer orası."

Bahadır'ın yanına gittiğimde keyifsizce bana baktı. "Geciktin."

Umursamaz bir edayla kahveyi masaya bıraktım. "Benden istemek yerine kendin de alabilirdin. O zaman bu tarz gecikme sorunları yaşamamış olurdun."

Güldü, gülüşü soğuk ve tedirgin ediciydi. "Demek öyle?"

Omuzlarımı dikleştirdim. "Benden bir daha sakın böyle bir şey isteme," dedim açık açık. "Bu ilk ve son olsun:"

Aniden bileğimi tutup sertçe sıktı ve beni hızla kendine doğru çekti. "Anlamadım, bir şey mi dedin?"

Bileğimi ısrarla sıkması canımı öyle acıttı ki birden irkildim. "Ah, dur," dedim ürkekçe. "Ne yapıyorsun?"

Bir anda öfkelenmesi üzerime bir yumruk gibi inerek ödümü kopartmaya yetmişti.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırarak ürkütücü bir sesle fısıldadı. "Ben ne istersem, bana istediklerimi vereceksin."

Ona karşı direnmeye çalıştım ama güçlü tutuşuna karşın başarılı olamadım, Bahadır'dan kendimi kurtaramadım. Gücü çok fazlaydı.

"Sana bunu daha kaç kez hatırlatacağım?" İstifini hiç bozmadan sözlerini sakin bir tehlikeyle devam ettirdi. "Aptalca bir şey yaparsan cezasını Cansu çeker. Bunun farkındasın değil mi?"

Kaygıyla yutkundum. "Bırak beni, canımı acıtıyorsun." Korku tüm bedenimi kaplamıştı.

"Böyle davrandığın sürece canını daima yakarım. Nafile olduğunu bildiğin halde bana karşı gelmeye çalışıyorsun. Bunu sakın bir daha deneme." Ses tonuna acımasız bir tehdit yayıldı.

"Bahadır lütfen... bırak."

Bileğimi iterek kolumu bıraktı, dengemi kaybedince bir adım geriledim. Öylesine afallayıp korkmuştum ki şoka girmişçesine taş kesildim ve ona doğru öylece kıpırdamadan bakakaldım. Bir anda böylesine saldırgan ve öfkeli davranması ödümü kopartmaya yetmişti.

Tek kaşını kaldırdı. "Birbirimizi anlıyor muyuz?" Yüz ifadesi sert ve karanlıktı, tıpkı ses tonu gibi.

Dudaklarım aralandı. Çaresizliğin hissettirdiği öfkeden ve içine düştüğüm dehşetten cevap veremedim. Ancak onu çok iyi anladığımı gösterircesine usulca başımı salladım.

Yeşil gözleri zalimce koyulaştı ve durumdan hoşnut bir şekilde tebessüm ederek arkasına yaslandı. "Güzel," dedi kibirli bir tavırla.

Ona gözlerimi dikmiş korku ve nefretle bakarken içimde büyüyen öfke daha da arttı. "Sen düşündüğümden de acımasız birisin."

"Emin ol sana henüz o yüzümü göstermedim." Delici bakışlarını bir an olsun gözlerimden ayırmıyordu.

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti indi ve içimi yakıcı bir panik duygusu kapladı.

Kahvesine uzanan Bahadır, şerefe der gibi bardağı kaldırıp ukala bir şekilde başını hafifçe yana eğdi. "Şimdi git," dedi emrederek. "Ama buralardan başka bir yere ayrılma daha sonra belki kahvemi tazelemeni isteyebilirim."

Bir adım geriledim. "Benden uzak dur," dedim cılız bir tonla.

"Beni uzak tutmak için ne yapabilirsin ki?"

"Ne gerekiyorsa..." Sözlerime kendim de inanamadığımdan olsa gerek sesim titreyince konuşmaya devam edemedim.

Güldü. "Bu asla olmayacak yavru kuş. Ben senin bileğine dolanan zincirim, hatırladın mı? Ne kadar şiddetli çekiştirirsen sonuçları o kadar acı verici olur."

Hissettiğim boğucu korkuyla bir an sarsıldım. Gözlerim öfkeyle yanmaya başlayınca ağlamamak için gözlerimi kırpıştırdım. Ona boyun eğmek canımı öyle acıtıyordu ki gözyaşlarım akmak için adeta beni zorluyordu ama Bahadır'ın önünde ağlamayacaktım, ona bu zaferi tattırmayacaktım.

Kaçarcasına yanından uzaklaşıp tuvalete gittim, kafamı toparlayana kadar kendimi içeri kilitledim ve öfkemin geçmesini bekledim. Kapının arkasına yaslanarak defalarca derin derin soluk alıp yavaşça verdim. Gözyaşlarım yavaş yavaş yanaklarımdan süzülmeye başladı. Ağlamamak için verdiğim savaşı sonunda kaybetmiştim ama hiç olmazsa burada tek başımaydım ve istediğim kadar ağlayıp ona olan öfkemi içimden atabilirdim.

Sakinleşmek adına lavabonun başına geçerek soğuk suyla yüzümü yıkadım. Ardından açık olan pencerenin önüne geçtim ve güneşin sıcaklığı tenimi ısıtırken dışardan gelen temiz havayı soludum. Havayı derin derin içime çektim, soluduğum hava sanki Bahadır'a olan öfkemi bedenimden dışarı atıyordu.

Bahadır tarafından kapana kısılmak beni öyle bunaltıyordu ki bazen iliklerime kadar çaresizliği yaşarken boğazım sıkışıyor, nefes alamadığımı hissediyordum.

Orada ne kadar kaldım bilmiyorum ancak telefonuma gelen aramalara ve mesajlara bakılırsa oldukça fazla zaman harcamıştım. Ders zilinin çalmasıyla saatime baktım, diğer ders başlamak üzereydi. Az biraz daha kalıp sakinleştiğime kanaat getirince üzerimdeki bezginlikle sınıfa çıktım. Bir-iki dakika sonra telefonum yine çalınca bu kez bakmaya karar verdim.

Arayan Cansu'ydu.

"Efendim." Ses tonumun normal çıkması için yoğun bir çaba harcamıştım ama ne yazık ki moralim aşırı bozuktu.

"Kanka neredesin sen? Kahve almaya gidiyorum dedin sonra da ortadan kayboldun. Telefonuna da cevap vermedin. Merak ettik seni."

"Sınıftayım canım."

Arkadan Gazel'in sesini duydum. "Neredeymiş, neredeymiş?" diye soruyordu büyük bir merakla.

"Bu kadar zaman sınıfta mıydın yani?" Cansu'nun ses tonu hayret dolu çıkmıştı. Ardından Gazel'e cevap verdiğini işittim. "Sınıftaymış."

Dirseğimi sıraya yaslayarak elimi alnıma koydum. "Evet, başım ağrıyordu da biraz. Sakin sessiz bir yer aradım kendime," diye yalan söyledim.

"Niye bize haber vermiyorsun be kızım. Endişelendik."

Zoraki bir şekilde güldüm. "Aklıma gelmedi... Üzgünüm."

"Tamam salla. Şimdi nasılsın, başının ağrısı geçti mi, iyi misin?"

Hayır hiç iyi değildim ama yine yalan söylemek zorunda kaldım. "İyiyim kanka. Merak etmeyin."

Uzun bir sessizlik oldu. "Buket," diyen Cansu'nun sesi kısık çıktı. "Bahadır'la ilgili bir durum yok değil mi?" Gazel duymasın diye gizli gizli sorduğu belliydi.

"Hayır, endişe etme. Öyle bir şey değil."

"O zırdeli herif az önce buralardaydı da içime kuşku düştü." Bir an tereddüt edip sonra ekledi. "Kanka bence her şeyi Kağan'a anlatmalıyız... Sen çekiniyorsan ben konuşabilirim..."

Sözünü kestim. "Hayır, sakın Cansu. Kağan'ı bu olaya dahil edemeyiz, aksi halde neler olacağını biliyorsun."

İsteksizce yanıt verdi. "Peki, sen nasıl istersen."

"Hadi siz de sınıfa gelin artık." Sahte bir şekilde gülerek konuyu kapatmaya çabaladım. "Tek başıma sıkıldım burada."

"Tamamdır kanka. Geliyoruz şimdi. Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Telefonu kapatıp cebime attım. Sahte gülüşüm solup giderken çantamdan aynamı çıkardım, gözlerim kızarmış mı diye kontrol ettim. Neyse ki ağladığım çok belli olmuyordu. Hızlıca dudaklarıma nemlendirici sürüp saçlarımı düzelttim, oturduğum yerde omuzlarımı dikleştirerek üzgün duruşumu toparladım. Olabildiğince sakin ve iyi görünmeye gayret ederek kızların sınıfa gelmesini bekledim.

Cansu ve Gazel kapıdan kol kola girdiler. Artık aralarında ne konuşuyorlarsa beyaz dişlerini ortaya sererek içten kahkahalarıyla sınıfı aydınlatıyorlardı. Onları böyle mutlu görünce bugün yaşadıklarımın sebep olduğu üstümdeki o ezici ağırlığın ve üzüntünün uçup gittiğini hissettim ve ben de dudaklarıma kocaman bir gülücük yerleştirdim.

Ardından da bu dakikadan öncesini unutarak Bahadır'ı umursamamaya karar verdim.

Bizim kimseye ihtiyacımız yok.
Sen ve ben birbirimize yeteriz.

13

Geç oldu ama seni bulduğum için mutluyum!

CANSU'DAN...

Hafifçe çiseleyen yağmur asfalt yola narin narin inerken adımlarımı hızlandırdım. Bugün hava kapalıydı ve hava durumu haberlerine bakılacak olursa sağanak yağmur bekleniyordu. Kahretsin! Islanmaktan nefret ederdim. Neyse ki gideceğim yere fazla uzak sayılmazdım. Yalnızca biraz daha dayanıp hızlı yürümem gerekiyordu o kadar. İçim burulunca yavaşladım ve birden yükselen mide bulantımı bastırdım.

Yine başlamıştı işte!

Bu aralar o kadar sık midem bulanıyordu ki beni bu şekilde olur olmaz yerlerde hazırlıksız yakalaması sinirlerimi bozuyordu. Bir de buna ek olarak her gün sabah erkenden uyanıp okula gitmem gerekiyordu. Bu daha da fazla sinirlerimi bozuyordu çünkü sabahları midem daha kötü oluyordu. Ayrıca uykum da feci ağırlaşmaya başlamıştı. Bazı zamanlar sürekli uykum geliyordu ve kendimi halsiz hissediyordum.

Of!

Şikâyet etmeye hakkım yok. Zira tüm bunların nedeni belli. Benim küçük bebeğim!

İstemsizce elim karnıma giderken içimi derin bir sıcaklık sardı ve mutlulukla gülümsedim. Miniğimi dünyaya getirme kararımdan dolayı memnundum. Hani annelerimiz hep der ya, sen de bir gün anne olunca anlarsın diye... Sanırım şimdi o hissi anlamaya başlıyordum, henüz tam olarak hissedemesem de içimde bir canlının büyüdüğünü bilmek çok mucizeviydi. Önceliklerim değişiyordu ve bebeğim hayattaki her şeyden daha değerliymiş gibi geliyordu.

Hamilelikle birlikte değişen hormonlarımın etkisiyle duygularımda inişler çıkışlar yaşıyordum, fiziksel olarak da ara ara yorgunluk çekiyordum. Yani gün içinde hem ruh halim çalkantılı oluyor hem de her şey sebepsizce ağır gelip yoruyordu beni. Ancak dert etmiyordum hiçbirini çünkü bebeğim için katlanmaya mecburdum ve içten içe onun için önüme hangi engel çıkarsa çıksın mücadele edeceğimi biliyordum. Her ne olursa olsun miniğim için herkesle ve her şeyle savaşmaya hazırdım.

Koray Amca'nın yeni açılan kafe & restoranına geldiğimde içeri girmeden önce giriş kapısında duraksadım, başımı kaldırıp önümde şatafatlı bir şekilde uzanan iki katlı lüks mekâna gözlerimi diktim. Baştan aşağı camla kaplı dış cephe mekâna çok şık bir hava katmıştı. Girişin her iki yanına yerleştirilmiş yapay havuzdan sular akıyor, havuzun içindeki renkli çakıl taşları parıldıyordu.

Vay canına! Şahane ötesi görünüyordu burası!

Adresi Gazel'den almıştım. Buraya niye geldiğimi düşününce tedirginlikten ellerimin terlediğini hissettim. Umarım Koray Amca beni yanlış anlamazdı. Çünkü bana o kadar iyi

davranıyor ve her daim yardımcı olmak istiyordu ki iyi niyetini suiistimal etmekten ve onu gücendirmekten korkuyordum.

Dün eve gittiğimde annemi ağlarken bulmuştum, daha öncesinde Buket'le birlikte Koray Amca'nın bizim evden çıktığını görmüştük. Ağlamasının nedeni ikisi arasında geçen konuşmaydı muhtemelen çünkü Koray Amca da aşırı öfkeli bir şekilde sokağı terk etmişti ancak ne kadar ısrar etsem de annem bana neden ağladığını söylemeyi reddetmişti. Ondan defalarca özür dileyince de seninle ilgisi yok deyip ağlamaya daha şiddetli bir halde devam etmişti. Ardından sanki beni kaybetmekten ödü kopuyormuş gibi yüzümü ezberlemek istercesine gözlerini üstümde gezdirerek bana sıkıca sarılmıştı.

"Seni seviyorum," demişti hıçkırıklarının arasından. "Sen benim her şeyimsin. Seni benden kimse alamaz." Sonra da ağlayışının arasından ardı ardına, "Seni çok seviyorum benim güzel kızım," deyip durmuştu.

Koray Amca'yı tanımaktan çok mutluydum o aşırı iyi niyetli ve çok güzel kalpli dürüst bir adamdı. Beni neredeyse kızı gibi seviyor ve ne zaman karşılaşsak bana şefkatle yaklaşıyordu. Tıpkı bir baba gibiydi. Lakin dün annemi üzecek bir şey yapmıştı. Annemle aralarında bilmediğim bir mevzu geçmişti ve sonuç olarak annem yıkılmıştı. Bu konu üzerine kafa yorduğumda aklıma tek bir düşünce geliyordu o da Koray Amca bize maddi yardım yapmak istemiş olabilir diye düşünüyordum. Hatta daha kötüsü özellikle şu kolej konusunu açmış olabilirdi. Ya da okul masraflarımı karşılamayı teklif etmişti kim bilir?

Annem de bu teklifi onur kırıcı bularak kabul etmemişti kesin ve kalbi incinmişti. Çünkü annem çok gururluydu ve bugüne kadar canla başla çalışmış, kimseden destek almadan, kimseye minnet duymadan tek başına ayakta durarak güçlü bir kadın imajı çizip beni büyütmeyi başarmıştı.

İşte tam da bu konuyu konuşmak üzere bugün buraya gelmiştim. Zira annemi üzgün görmeye dayanamıyordum. Varsın paramız olmasın, varsın zar zor geçinelim ama mutlu olalım istiyordum. Annemin yüzü hep gülsün hiç asılmasın istiyordum.

İçeri girdiğimde beni orta yaşlı görünen takım elbiseli biri karşıladı. Oldukça sevecen ve kibardı. Saçları yer yer kırlaşmış, kısa boylu ve toplu biriydi.

"Merhabalar. Hoş geldiniz."

"Merhaba," dedim gülümseyerek.

"Yemek bölümümüze mi geçmek istersiniz yoksa kafe bölümümüze mi?"

"Aslında ben... Şey... Koray Amca'yı... Yani Koray Bey'i görmek için gelmiştim." Bir an duraksayıp sözlerime nasıl devam etsem diye düşündüm. "Müsaitse tabii ki... Zaten arkadaşımın babası olur kendisi... Hem de en yakın arkadaşlarımdan birinin... Gazel'in... Ben şey... Yabancı değilim... Tanıyorum onu... O da beni tanıyor."

Kahretsin! Ne diyordum ben böyle!? Kes artık kes!

İyice saçmalamaya başlamıştım. Daha fazla konuşup kendimi rezil etmeden dudaklarımı birbirine bastırarak sustum.

Anlayışla gülümsedi. "Anladım efendim. Ancak şu an bir misafiri var, biraz beklerseniz eğer görüşebilirsiniz." İçeriyi

işaret ederek geçmem için yana çekildi. "Siz içeriye geçip oturun, orada bekleyin isterseniz."

Rahatladım. "Tamam. Çok teşekkürler."

"Rica ederim."

"İyi günler."

"Size de."

Ortam on numaraydı. Daha önce böyle lüks bir yere gitmediğim için her detaya ağzım açık bakakalıyordum. Büyük ahşap masaların etrafları bej rengi koltuklarla çevrelenmişti. Her masanın üzerinde ufak bir kaktüsle tasarım işi olduğu her halinden belli mumluklar konulmuştu. Bir tarafta kocaman bir ahşap kütüphane, onun içinde de çeşitli dekorasyon dergileri vardı. Mekâna çok hafif caz tınılarıyla tarçın kokusu hâkimdi.

Etrafımdaki şıklığı ve beni kendine hayran bırakan muazzam kafeyi inceleyerek yürüyordum ki gözüme takılan manzarayla birden olduğum yerde donakaldım. Yok daha neler, diye mırıldandım kendi kendime. Zira bu harbiden beklenmedik bir görüntüydü.

Koray Amca ve annem bir masaya geçmişler, baş başa karşılıklı oturmuş hararetli bir şekilde konuşuyorlardı ve ben böyle bir karşılaşmayı katiyen beklemiyordum.

Kendimi toplar toplamaz hızlı adımlarla yanlarına gittim. "Anne?" dedim şaşkınlıkla.

Koray Amca ve annem beni gördükleri an konuşmalarına ara verip toparlandılar.

Annem, "Cansu?" dedi telaşa kapılarak. "Sen neden buradasın?"

"Aynı şeyi ben de senin için merak ediyorum anne." Merakla kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Ne yapıyorsun bu kafede, niye geldin?"

"Ben..." Telaşı artmıştı, sanki ne diyeceğini bilemiyormuş gibi kaygılı görünüyordu. "İş başvurusu için geldim," dedi birden.

Dudaklarım aralandı. "İş başvurusu mu?" dedim şaşkın şaşkın.

"Evet canım. Biz de iş görüşmesi yapıyorduk." Annem Koray Amca'ya dönüp baskıcı bir ses tonuyla, "Değil mi Koray Bey," diyerek onu onaylamasını istedi.

Göz ucuyla Koray Amca'ya baktım. Annemin aksine oldukça sakindi. "Evet," dedi hoşnutsuz bir tavırla. "Sen bu şekilde bir açıklama yapmak istiyorsun madem."

Hâlâ şaşkındım. "Artık bu kafede mi çalışacaksın yani?" diye sordum.

"Hayır," dedi öfkeyle ve ayağa kalkıp çantasını koluna taktı. "Tabii ki de burada çalışmayacağım."

İyice kafam karışmıştı. "Ama iş için geldiğini söylemedin mi?"

Annem derin bir nefes aldı. "Öyleydi fakat iş şartları bana uymadı. Vazgeçtim."

Dalgın dalgın başımı salladım. "Hımm...Anladım."

Üzülmüştüm. Annemin zaten bir işi vardı ve buna nazaran ek iş araması kalbimi acıtmıştı. Durumumuz tahmin ettiğimden de kötü olmalıydı.

"Suratın niye asık senin?" Koray Amca oturduğu yerden kalkıp şefkatle saçlarımı okşadı.

Ona doğru dönerek tam yok bir şeyim dercesine gülümsüyordum ki aniden gelen mide bulantım yine beni hazırlıksız yakaladı ve istemsizce yüzümü buruşturdum.

Bu mide kasılmaları da artık çok olmaya başlamıştı ama ha!

Endişeyle, "İyi misin Cansu?" diye sordu bu kez. "Yüzün bembeyaz kesildi."

"İyiyim." Hafiften başımın dönmesiyle olduğum yerde yalpaladım.

Of! Mide bulantıma ek olarak başımın dönmesi tam da şu an hiç iyi olmamıştı.

Koray Amca'nın endişesi daha arttı. "Sen iyi değilsin. Oturmak ister misin?"

Başımı olumlu anlamda salladım. "Evet, iyi olur. Teşekkürler."

Bakışlarımı anneme çevirdiğimde dehşete düşmüş bir şekilde bizi izlediğini fark ettim. "Kızım ne yapıyorsun, oturma, kalk eve gidiyoruz."

"Anne ne olur azıcık oturalım." Hiç değilse başımın dönmesiyle mide bulantım geçene kadar diye geçirdim içimden. "Kendimi kötü hissediyorum."

"Neyin var?" Annem kaygılı bir ifadeyle elini alnıma koyup ateşime baktı. "Ateşin yok gibi ama hastalandın mı yoksa?"

"Havalardan herhalde ya biraz başım döndü. Grip oluyorumdur belki de."

"Tamam," diyen annem gönülsüzce tekrar yerine oturdu. "Sadece sen biraz kendini toparlayana kadar kalıyoruz. Sonra hemen gideceğiz."

Koray Amca annemin sözlerine karşın sinirli bir tavırla soluğunu bıraktı. "Cansu burada istediği kadar kalabilir. Hatta ne zaman isterse gelebilir, ona engel olmaya hakkın yok." Ardından yanıma oturarak yumuşak bir sesle konuşmasına devam etti. "Doktora gitmek ister misin ufaklık, hatta istersen buraya bir doktor çağırabiliriz."

Annem hışımla araya girdi. "Kızımı doktora ben de götürebilirim."

Hızlıca cevap verdim. "Yok hayır. Doktora gerek yok, iyiyim ben." Zoraki bir şekilde gülümseyerek Koray Amca'ya döndüm. "Sadece yorgunum hepsi bu. Gerçekten birazdan kendime gelirim."

Doktora asla gidemezdim, asla!

"Pekâlâ ufaklık sen nasıl istersen." O da bana içtenlikle gülümseyerek karşılık verdi. Ela gözlerindeki bakışlar öyle sevecen ve babacandı ki. "O halde bir şeyler yemek ister misin? Sana önerebileceğim harika menüler var."

Yüzüm hevesle aydınlandı. "Yaa öyle mi! Şey aslında çok ister..." derken bakışlarım anneme kaydı, onun öfkeyle bana bakan yüzünü görünce istemeye istemeye, "Hayır, teşekkürler aç değilim," diye homurdanarak yalan söyledim ve yemek teklifini geri çevirdim.

"Olmaz öyle şey hiç değilse tatlı ye," diyen Koray Amca etrafına bakınıp birine işaret etti. "Dilek Hanım buraya tatlı menüsü getirin lütfen."

"Tatlı mı?" dedim heyecanla. "İşte şimdi beni kalbimden fethettin Koray Amca! Tatlıya bayılırım. Hatta dünyadaki tüm tatlılara âşığım ben!" Coşkuyla anneme dönerek beni onaylamasını istedim. "Değil mi anne?"

Annem cevap vermedi. Sadece gözlerini kısmış kötü kötü bakmakla yetindi. Ondaki bu sinirin kaynağını çözemedim ve önüme dönüp bakışlarımı annemden çektim.

Derken menü geldi ve Koray Amca'nın ısrarıyla tam üç dilim pasta siparişi verdim. Muzlu, frambuazlı ve çikolatalı!

Pastalar gelir gelmez mutlulukla ellerimi birbirine çarptım. "Yaaa şahane! Güzel bir rüyanın içine hapsolmuş gibi hissediyorum."

Koray Amca eğlenerek beni izliyordu. "Aynı Gazel gibisin, o kadar çok benzer noktanız var ki," dedi özlem dolu bir iç çekişle.

Hiç vakit kaybetmeden muzlu olan tabağı önüme çektim. Pastadan kocaman bir lokma alarak ağzıma attığımda muhteşem tadı karşısında hayranlık dolu bir inlemenin dudaklarımdan kaçmasına engel olamadım. Ve hiç dur durak bilmeden büyük bir parça daha koparıp ağzıma attım.

"Kesinlikle âşık olunası bir tadı var." Daha ağzımdaki lokmayı yutmadan bir parça daha aldım... ve bir parça daha... ve bir parça daha...

Annem sinirli bir fısıltıyla beni uyardı. "Kızım yavaş yesene."

Surat astım. Yanaklarım dolu doluyken, "Ama tadı çok güzel, daha önce hiç böylesini yememiştim," dedim.

Koray Amca bu halime neşeyle gülerek elini başıma koydu ve sevgiyle okşadı. "Dilediğin kadar yiyebilirsin güzelim."

Ağzımdaki lokmaları yuttum. "Bu muzlu pastadan bir dilim daha isteyebilir miyim yani?" diye sordum coşkulu bir hevesle.

"Cansu!" Annem bir hışımla kolumu çimdikledi.

"Ya anne ne yapıyorsun!?" dedim acıyan kolumu ovalarken.

"Bence bu kadarı yeterli," dedi gözlerini öfkeyle büyüterek. "Artık kalkalım. Ben sana evde daha güzel pastalar yaparım."

Yaa tabii! Bunun tercümesi: Evde senin canına okuyacağım idi.

Koray Amca'nın neşesi kaçarken sıkıntıyla soluğunu bıraktı. "Sedef rahat bırakır mısın Cansu'yu, gitme üstüne. Ne yemek istiyorsa yiyebilir. Sıkıştırma kızı." Ardından az önce masamıza bakan Dilek Hanım'ı yanımıza çağırdı.

"Buyurun efendim?"

"Menüdeki tüm pastalardan paket yapın." Yüzünü bana çevirerek muzipçe göz kırptı. "Bugün çok özel bir misafirimiz var ve öğrendiğime göre kendisi pastalara bayılıyor."

Dilek Hanım başını salladı. "Peki efendim, hemen hazırlatıyorum," deyip gitti.

"Yok artık!" Yanaklarım kızarırken gözlerim iri iri açıldı. "Hepsi benim için mi yani?"

Elini saçlarıma atıp tatlılıkla karıştırdı. Dokunuşu öyle yumuşak ve ilgi doluydu ki, kalbimi ısıtıyor ve beni mutlulukla sarıp sarmalıyordu. "Tabii ki senin için ufaklık. Benden sana küçük bir hediye olsun." Sıcacık gülümsedi. "Başka isteğin varsa çekinme sakın, söylemen yeterli."

Yüzüme yayılan geniş gülümsemeyle mutlu mutlu anneme baktım. Benim aksime annemin bakışlarındaki hoşnutsuz ifade öyle yoğundu ki ânında mutluğuma taş koydu. Dudaklarımdaki gülümseme yavaşça silinirken tüm neşemi de bir anda silip götürdü.

"Şey... Hiç zahmet etmeseydin Koray Amca." Üzgün üzgün iç çekerken gözlerim yine anneme kaydı, sinirli ruh hali güçlükle yutkunmama sebep oldu. "Zaten hepsini yiyemem."

Koray Amca bakışlarımı yakaladığı zaman annemden çekindiğimi anladı. "Zahmet de ne demek kızım, bu sadece bir hediye. Tek istediğim şey seni mutlu görmek." Gözlerini anneme dikerek imalı bir şekilde konuşmasını sürdürdü. "Bence annen de benimle aynı fikirdedir. Değil mi Sedef?"

Annem bir an sessiz kaldı, sonra da rahatsız olarak bakışlarını kaçırdı. "Evet, madem bir hediye. Kabul edebilirsin," diye geveledi isteksizce.

Sevinçle kocaman sırıttım. "Çok teşekkür ederim!" Kendimi tutamadım ve Koray Amca'nın kollarına atılarak ona sıkıca sarıldım, o da bana sarıldı. "Sen şahane bir adamsın, ciddiyim aşırı derecede çok iyisin, iyi ki seni tanıdım."

Derin derin iç geçirdi. "Ben de seni tanıdığım için çok memnunum ufaklık." Ses tonu duygularının yoğunluğundan dolayı hafifçe çatlamıştı. "Geç oldu ama seni bulduğum için mutluyum."

Ne demek istediğini anlamadım. Şaşkınlıkla kaşlarımı yukarı kaldırırken geri çekilip yüz ifadesini inceledim. Yüzü sevgi doluydu gözleri ise şefkatle parlıyordu. Bakışlarında da biraz burukluk ve fazlasıyla özlem vardı.

Annem aceleyle araya girerek tüm dikkatimi dağıttı. "Artık eve gitsek iyi olacak."

"Cansu daha yeni geldi, izin ver pastasını yesin lütfen."

Sızlandım. "Evet anne ne olursun. Daha diğer pastalarımı yemedim. Frambuazlı olanın tadını çok merak ediyorum."

Annemin öfkesi yeniden belirdi. "Çabuk ol öyleyse."

"Tamam." Frambuazlı pastayı hızlıca yemeye koyuldum. Bir yandan da, "Burası çok güzel bir yermiş Koray Amca," dedim beğenimi dile getirerek. "Daha önce hiç böyle lüks bir yere gitmemiştim."

Güldü. "Ne zaman istersen tekrar gelebilirsin ufaklık. Seni misafir etmekten büyük keyif alırım."

Annem ters ters bana baktı. "Yeter artık bu kadar yediğin. Gidiyoruz."

Usanmış bir şekilde ofladım. "Of anne neden böyle acele ediyorsun ki?"

"Sedef lütfen." Koray Amca'nın ses tonu ilk kez otoriter çıkmıştı. "Yapma."

Annemin omuzları gerildi ve bir anlık bocaladı. Masamıza soğuk bir sessizlik çökerken ikisi de gözlerini birbirlerine diktiler ve aralarında çözemediğim bir bakışma geçti. Zaten geldiğimden beri annemin davranışları çok tuhaftı, yersiz bir şekilde gergin ve öfkeliydi. Şimdiyse ikisi de acayip davranmaya başlamışlardı.

Annem konuştuğunda sesi titredi. "Bu yanlış."

Koray Amca sertçe güldü. "Nedir yanlış olan?" diye sordu çileden çıkmışçasına. "Cansu'yu düşünmem mi, onun ihtiyaçlarıyla ilgilenmem mi?"

Annem çenesini kaldırdı. "Ben onun tüm ihtiyaçlarını karşılıyorum zaten. Kimseye ihtiyacımız yok bizim."

"Öyle mi?"

"Öyle! Biz kızımla birbirimize yetiyoruz."

Aman Yarabbi!

Annemin gururu yine zirve yapmıştı! Birilerinin bize yardım etmesine katlanamıyordu.

Tedirgin bir halde dudaklarımı dişledim, bir ona bir diğerine bakarken bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. Umarım kavga etmezler diye düşünürken ne yapacağımı bilemeden korkuya kapıldım. Zira annemin inatçılığı onu esir almıştı ve bu hiç de hayra alamet değildi.

Of, ne vardı sanki Koray Amca'ya böyle diklenmese ve sadece minnettar olup teşekkür etse. Kötü niyetli bir adam değildi ki o.

"Pekâlâ. Geç kalınmış bir konuşmayı şimdi mi yapmak istiyorsun Sedef?"

Annem bembeyaz kesildi. "Hayır."

"Neden hayır?" Gözlerini kıstı. "Her şeyi şimdi konuşalım, bana uyar." Koray Amca da annem kadar öfkeli görünüyordu artık.

Annem inatla başını iki yana salladı. "Konuşmak istemiyorum." Huzursuzluğu elle tutulacak kadar yoğundu.

"Ama ben istiyorum."

"Lütfen, gerçekten sırası değil."

Kavga etmelerini engellemek istercesine lafa atladım. "Ne olur tartışmayı bırakın," dedim üzüntülü bir halde. "Neden birbirinize çıkıştığınızı bile anlamıyorum."

Gerçekten de anlamıyordum, ne konuşacaklardı da şimdi sırası değildi?

Derken Dilek Hanım elinde sayamayacağım kadar çok pasta paketiyle yanımıza geldiğinde herkes sus pus oldu. Masadaki gerilim had safhadaydı ve adeta her yerden soğuk rüzgârlar esiyordu.

Ortamı yumuşatmak adına dikkatlerini Dilek Hanım'a çekmeye çalıştım. "Vay canına, bu kadarını beklemiyordum," diye fazlaca bir heyecanla cıvıldadım. "Hayatımda aldığım en güzel hediyelerden biri." Koray Amca'ya dönüp kocaman gülümsedim. "Sanki bugün doğum günümmüş gibi hissediyorum."

Öfkesi ânında kayboldu. "Gelecek doğum gününü sabırsızlıkla bekliyorum, burada kutlarız ne dersin?"

Gözlerim ardına kadar açıldı. "Gerçekten mi, çok isterim!"

Annem çileden çıkmışçasına ayağa kalkıp toparlandı. "Hiç sanmıyorum." Ben hâlâ yerimden kalkmayınca da tepemde dikilip, "Kalk Cansu, hadi. Bu defa kesinlikle gidiyoruz," dedi azarlayarak.

"Anne ya..." diye sızlandım.

İtiraz istemeyen bir sesle sözümü kesti. "Kalk dedim sana."

Çatalımı masaya bırakıp bakışlarımı Koray Amca'ya çevirdim. "Her şey için teşekkürler, pastalar çok güzeldi." Oturduğum yerden kalktım. "Ayrıca hediye için de teşekkürler. Acayip mutlu oldum."

Koray Amca sandalyesini arkaya itip kalktı. "Hiç önemli değil ufaklık." Bana bakarken bakışları hep cana yakındı, az önceki öfkesinin uçup gittiğine sevinmiştim.

Dilek Hanım gülümseyerek paketleri uzattı. "Afiyet olsun küçük hanım."

"Sağ olun."

Annem yanımda, "Buna hiç gerek yoktu ama neyse," diye mırıldanarak şikâyetlerine devam etti ve istemeye istemeye birkaç paketi de o eline aldı.

Gözlerimi devirdim. Onu gerçekten anlamıyordum, bugün gereksiz yere siniri tavan yapmıştı. Bu şekilde davranarak Koray Amca'yı kırdığını düşünemiyor muydu? Bir de ona karşı sesini yükseltmişti! Gerçekten pes! Böyle aksi davranmaya devam ederse adam artık daha fazla sabretmeyecek ve bizi buradan kovacaktı.

Nihayetinde vedalaşıp sağ salim bir şekilde kafeden ayrıldığımız için içimden şükür duaları ettim. Yani az daha içeride kıyametler kopacaktı! Hem de ne için? Annemin gururu yüzünden! Daha sonra Koray Amca'nın yanına uğrayıp ondan özür dilemeyi zihnimin bir kenarına not ettim.

Eve giderken annemle aramızda boğucu bir sessizlik oluştu ancak aldırmadım. Ayrıca annemin öfkesi de hâlâ varlığını koruyor gibiydi zira adımları sert ve çok hızlıydı. Resmen yeri döverek saldırgan bir şekilde yürüyordu. Asfalttaki her bir noktayı Koray Amca'nın suratı olarak hayal etmiyordu inşallah.

"Anne bugün senin neyin var, neden o kadar sinirli davrandın?" diye sorarak sessizliği bozmak istedim.

Sorumu geçiştirdi. "Bir nedeni yok, sadece o adamdan hoşlanmadım. Hepsi bu."

"İyi de onu tanımıyorsun bile. Hem Koray Amca gerçekten iyi biri, onu seviyorum."

Annem yürümeyi bıraktı ve sinirle bana döndü. "O adamdan uzak duracaksın Cansu! Anladın mı beni!" dedi aniden hiddetlenerek.

Yükselen sesi karşısında afalladım. "Neden?"

"Çünkü ben öyle istiyorum. Bir daha asla o kafeye gitme-

yeceksin!" Aklına aniden önemli bir şey gelmiş gibi gözlerini kıstı. "Hakikaten, sen bugün neden o kafedeydin?"

Güçlükle yutkundum. Aha! Yakalanmıştım işte! Ne diyecektim şimdi?

"Şey ben..." Düşün kızım düşün hadi. "Seni gördüm," dedim yalan söyleyerek.

Annem şaşırdı. "Beni mi gördün?"

Hızlıca başımı salladım. "Evet. Bu civarlarda dolaşıyordum, bilirsin işte belki biraz alışveriş yaparım diye düşünmüştüm. Malum indirim haftası."

Annem bana inanmadığını belli edercesine şüpheli bir biçimde, "Eee?" dedi devam etmemi isteyerek.

İyice gerildim. "Sonra geziyordum işte, vitrinlere göz gezdirerek etrafıma bakıyordum. Camdan seni gördüm."

Annem kaşlarını çattı. "Demek beni gördün."

Sanırım şüphelerini bastırmayı başarıyordum. Devam et kızım, diyerek kendime moral verdim.

"Aynen. Koray Amca'yı da tanıdığım için -ki biliyorsun sınıf arkadaşım Gazel'in babası- sana daha önce ondan bahsetmiştim."

Annem dalgınca, "Evet, tahmin etmeliydim," diye mırıldandı.

"İkinizi görmek beni çok şaşırttı. Ben de seni merak ederek hemen yanına koştum anne."

Annem düşüncelerinden sıyrılarak ciddi bir şekilde bana baktı. "O adamla bir daha görüşmeyeceksin Cansu tamam mı, bana söz ver."

Sanırım annemin inadını kıramayacaktım. "Peki," dedim onu rahatlatmak için. "Sen nasıl istersen."

Annem rahatlayarak gülümsedi. Cevabım onu cidden sevindirmişti.

Ben de gülümsedim.

"Bizim kimseye ihtiyacımız yok Cansu. Sen ve ben birbirimize yeteriz, öyle değil mi?" Benden onay almak için ısrarla gözlerimin içine bakıyordu.

İç çektim, bu konu onun için fazlasıyla önemliydi anlaşılan. "Öyle anne, merak etme."

"Seni çok seviyorum kızım."

"Ben de seni anne."

Aşk ne garip bir duygu,
birini koşulsuz sevdirir bize,
bağlanırız o kişiye...
Peki ya bizim için
doğru kişi o değilse?

14

Bana saygı göstermek zorundasın!

"Buket sen mi geldin kızım?"

Eve girer girmez annemin sesini duydum. "Benim anne." Kapıyı arkamdan kapatıp anahtarı vestiyere bıraktım.

"Gelsene, sana söyleyeceklerim var."

Annemin odasına girdiğimde onu makyaj masasının başında hazırlanırken buldum. Üzerinde siyah renk iddialı bir elbise vardı, saçlarını da sıkı bir topuz yapıp yüzünün tüm güzelliğini ortaya çıkarmıştı. Yaşına göre çok daha genç görünen annem makyaj yaparak kendini daha da cazibeli bir hale getiriyor, güzelliğine güzellik katıyordu.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordum merak ederek.

Aynadan bana baktı. "Biz gidiyoruz tatlım. Sen ve ben. Akşam yemeği için yer ayırttım. Birlikte zaman geçirmeyeli epey oldu, ne dersin?"

İç çektim. "Yorgunum anne, başka bir güne ertelesek olmaz mı?"

"Olmaz," dedi tatlı tatlı. "Bak ben hazırlanmaya başladım bile. Hadi sen de kendine güzel bir kıyafet seç ve hazırlanmaya başla."

Sızlandım. "Evden çıkmamak için her şeyi yapabilirim şu an."

Başını iki yana salladı. "Kabul edilmemiştir hanımefendi."

"Anne cidden hiç çıkasım yok," dedim bezgince. "Ne olur evde kalalım bu akşam."

Sandalyesini çevirerek tamamen bana döndü. "Beni kıracak mısın Buket?" diye sordu üzgünce.

"Duygu sömürüsü yapıyorsun."

Kaşlarını yukarı kaldırıp şirince cevap verdi. "İşe yarıyor mu peki?"

Omuz silktim. "Çok değil."

Surat astı. "Lütfen hevesimi kırma kızım, bugün çok güzel bir plan yaptım ikimiz için, birlikte dışarı çıkalım anne kız vakit geçirelim istiyorum." Umutla gözlerimin içine baktı. "Eski günlerdeki gibi."

Tebessüm ettim. Eski güzel günlerimizin aksine son zamanlarda yaşadığımız tatsızlıkları hatırlayınca kalbim burkuldu, Onur yüzünden annemle aramızda öyle derin bir uçurum açılmıştı ki neredeyse aşılamaz gibiydi. Ama babamın gidişini öğrendiğimden bu yana öfkem azalmaya başlamıştı, içimdeki hayal kırıklıkları yavaş yavaş onarılıyordu. Artık Ankara'da bir başımızaydık, yalnızca biz vardık. Annem ve ben. Birbirimizden başka kimsemiz yoktu. Annem de şimdi kendince akşam yemeği jestiyle aramızdaki buzları eritmeye çalışıyordu anlaşılan. Yine geçmişteki gibi çok iyi olalım istiyor, bunun için de kendi yöntemleriyle çabalıyordu.

"Tamam," dedim ellerimi kaldırıp teslim olmuş gibi yaparak. "Hazırlanayım madem."

Şen şakrak bir şekilde güldü. "Seviyorum seni."

"Ben de."

Rahatlatıcı bir duş aldıktan sonra odama geçip yemek için hazırlanmaya başladım. Saçlarıma fön çekerek açık bıraktım, pembe tonlarında hafif bir makyaj yapıp pembe rujumu sürdüm. Kolları dantel detaylı beyaz gömleğimi ve toz pembe kısa şortumu giydim. Gömleğimin uçlarını şortumun içine sokup beyaz deri kemerimi taktım. Ardından da beyaz topuklu ayakkabılarımı giyerek beyaz renkli küçük çantamı da koluma astım, annemin yanına gittim.

"Ben hazırım anne, çıkabiliriz."

Annemin de hazırlanması sona ermiş telefonuyla uğraşıyordu. Sesimi duyunca başını telefondan kaldırıp beni baştan ayağa süzdü. "Harika görünüyorsun bir tanem. Bu renkler sana çok yakışmış."

"Teşekkürler anne." Gülümsedim.

Telefonu çantasına attı ve o da kocaman gülümsedi. "Çıkalım o halde."

Yemek için Koray Amca'nın yeni açılan restoranına gittik, annemle beni büyük bir nezaketle karşıladı. Öyle kibar ve nazikti ki tıpkı Gazel gibiydi. O da her zaman herkese içten ve sevecen davranırdı. Koray Amca'yla bir süre sohbet ettikten sonra bize masamıza kadar eşlik etti ve ardından da iyi akşamlar dileyip yanımızdan ayrıldı.

"Ne kadar güzel bir yer değil mi anne?"

Karşıma yerleşen annem bakışlarını etrafta gezdirdi. "Evet ben de çok beğendim burayı." Bana dönüp sıcacık bir ifadeyle tebessüm etti. "Sık sık geliriz bundan sonra ha ne dersin?"

Menüyü incelerken kıkırdadım "Olur. Yemekleri enfes görünüyor."

Annem de menüye uzandı. "Bir bakalım neler varmış."

Hoparlörden yayılan yumuşak tonda klasik müzik usulca kulaklarımıza doluyordu. Terasta olduğumuz için akşamın serin havasını ılık ılık tenimizde hissedebiliyorduk. Masamızdaki mumlardan yayılan loş ışık rüzgârın hafif esintisiyle dalgalanıyor, hoş bir ambiyans katıyordu.

Annem bugün konuşmaya pek bir hevesliydi doğrusu, çabası istemsizce içimi ısıtıyor, aramızda geçen tartışmaların üstünü örtmeyi başarıyordu. Sürekli sorular sorup beni konuşturmaya çalışması hoşuma gidiyordu. Siparişlerimiz gelince uzun uzun sohbet ederek yemeklerimizi yemeye başladık. Ben biraz okuldan ve derslerimden bahsettim, annem de işlerini ve üzerinde çalıştığı projeleri anlattı.

"İyi akşamlar, afiyet olsun hanımlar."

Hayatta en nefret ettiğim kişinin sesini duyunca başımı hızla ona doğru çevirdim. Kahretsin! Yüzünü görmek bile yemeğimizi mahvetmeye yetmişti!

"Onur?" diyen annem şaşkınlıkla gülümsedi. "Ofiste olduğunu sanıyordum. Bu gece sabahlayacağını söylemiştin."

Onur eğilerek annemin alnını öptü. "Aynen öyle hayatım ama kızınla yemeğe çıkacağını söyleyince size bir sürpriz yapmak istedim."

"Anne!" dedim kızgınlıkla. "Onun ne işi var burada?" Bir duygu isyanı yükseldi içimde. "Baş başa yemek yiyeceğimizi söylemiştin! Sadece ikimiz olacaktık hani?"

Annem huzursuzca kıpırdandı. "Tatlım öyleydi ama bu güzel sürpriz çok hoş olmadı mı sence de?" Annem yanın-

daki boş sandalyeyi işaret etti. "Ayakta durma öyle Onur, bize katılsana."

"Büyük bir zevkle." Onur sanki bu teklifi bekliyormuş gibi ânında annemin yanındaki yerini aldı. "İki güzel hanıma eşlik etmekten onur duyarım."

Annem kıkırdadı. "Çok tatlısın."

Öfkeyle çatal bıçağımı masaya bıraktım. "Ben onunla aynı masada oturmam! Gitmesini söyle!"

"Buket, kızım çok ayıp. Lütfen kabalık etme."

"Anne kız yemeğine çıkmamış mıydık biz. Ne işi var onun bizim yanımızda."

Annem Onur'a bakarken gülümsedi. "Onur bize sürpriz yapmak istemiş tatlım ve yanımıza uğraması beni çok mutlu etti." Ardından bana dönüp konuşmasını sürdürdü. "Hem bu buluşma sayesinde siz de birbirinizi yakından tanımış olursunuz."

Kaşlarımı çattım. "Ben onu yeterince tanıyorum ve kendisinden hiç hoşlanmıyorum," dedim üstüne basa basa.

Onur eğlenerek güldü. "Beni sevmek zorunda değilsin Buket."

Hoşnutsuz bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Bunu öğrendiğim iyi oldu. Artık daha fazla nefret edebilirim!"

Gülüşünü hiç bozmadan bana bakmaya devam etti ancak mavi gözlerine tehlikeli bir parıltı yerleşti. "Ama bana saygı göstermek zorundasın." Sadece benim anlayabileceğim şekilde beni tehdit ediyordu. "Ve hak ettiğim saygıyı göstereceksin."

Omurgamdan aşağı bir ürperti inerken bakışlarımı ondan çekip anneme çevirdim. "Anne gidebilir miyiz lütfen."

Annem iç çekti. "Önce yemeğini bitir canım."

Tabağımı ileri doğru ittim. "Doydum ben."

Annem gücenen bir bakış attı. "Buket, şımarık küçük bir kız çocuğu gibi davranmayı bırakıp yemeğini yemeye devam eder misin?" Ses tonu dargın çıkmıştı.

Somurtkan bir halde kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ters ters Onur'a baktım. "İştahım kaçtı."

Annemin telefonu çalınca, "Ah affedersiniz," deyip çantasına uzandı ve telefonunun ekranına baktı. "Ofisten arıyorlar." Özür dileyen bakışları ikimizin arasında gidip geldi. "Buna cevap vermem gerekiyor."

Ben daha ağzımı açamadan Onur araya girdi. "Cevap ver öyleyse hayatım."

Kararsız bir ifadeyle gözlerini kıstı. "Sizi yalnız bıraksam mı bilemedim."

Onur annemin elini tutarak üzerine bir öpücük kondurdu. "Bizi düşünme Sedacım, git görüşmeni yap. Ben de Buket'le baş başa sohbet etmiş olurum. Sanırım bazı açıklamalara ihtiyacı var."

"Peki madem. Çabucak dönerim." Gülümseyerek masadan kalktı ve telefona cevap vermek için daha sakin bir yere doğru yürümeye başladı.

Onur, annem uzaklaşana kadar gözlerini ondan ayırmadı, görüş alanından çıktıktan sonra da öfkeyle kararan bir yüzle bana döndü. "Bu akşamki çirkin ve terbiyesiz tavırlarını neye borçluyuz Buket?"

"Bizi rahatsız etmene!" diye çıkıştım. "Annemle aramıza girmekten vazgeç artık."

Birden keyiflendi. "Varlığıma alışsan iyi edersin küçük hanım. Annenle güzel giden bir birlikteliğimiz var." Yalandan düşünüyormuş gibi yaparak hafifçe çenesini ovaladı. "Ama sen zaten bunu biliyordun değil mi, duyduğuma göre ilişkimizi öğrenmişsin."

Nefretle gözlerimi kıstım. "Bunu asla kabul etmeyeceğim."

Derin bir kahkaha attı. "Sana fikrini sorduğumu hatırlamıyorum. Sen istesen de istemesen de biz annenle beraberliğimize devam edeceğiz. Hem de her geçen gün artan yoğun bir tutkuyla."

İğrenmişçesine yüzümü buruşturdum. "Keşke ölüp gitsen de hayatımdan çıksan!"

Bir kahkaha daha attı. "Beni gerçekten çok eğlendiriyorsun. Somurtkan ve devamlı sızlanan şımarık küçük kız hallerine çok gülüyorum."

Öfkeyle yumruklarımı sıktım, tırnaklarımın avucuma battığını hissedebiliyordum. "Anneme senin gerçek yüzünü göstereceğim, o da anlayacak ne kadar kötü biri olduğunu. Sonra da seni terk edecek!"

Onur kayıtsızca bir kaşını kaldırıp sadece gülümsedi. "Saçma sapan temennilerini kendine sakla. Boş ve gereksiz konuşmalardan hoşlanmam."

"Gerçekler saçmalık mı oldu şimdi..."

"Kes!" dedi otoriter bir tavırla. "Haddini aştığın zaman beni sinirlendiriyorsun." Artık gülmüyordu aksine ciddileşmişti.

Omuzlarım gerildi. Kızdığı zaman saldırganlaşıyor ve gerçekten ödümü koparıyordu bu adam!

"Bu akşam buraya niye geldim biliyor musun, annene bir sürpriz daha yapacağım ve bu sürpriz seni de ilgilendiriyor."

"Senin hiçbir şeyini istemiyorum."

Beni duymazdan gelerek sözlerine devam etti. "Harika bir tatil planı yaptım. Aslında annenle yalnız gitmek isterdim ama eminim o senin de bizimle gelmeni isteyecektir."

Gözlerim iri iri açıldı. "Seninle asla tatile falan gelmem!"

"Annen nereye giderse sen de onunla gitmek zorundasın. Başka bir seçeneğin olduğunu sakın düşünme."

"Asla," dedim hiddetle. "Senin olduğun hiçbir yerde bulunmam ben!"

Yalandan gücenmiş gibi yaptı. "Bu beni üzer ama, biliyorsun ben artık senin cici baban sayılırım."

Bu söyledikleri bardağı taşıran son damla olmuştu. "Sen benim hiçbir şeyim değilsin!" dedim sesimi yükselterek.

Aniden öne doğru eğilip yakıcı bir kızgınlıkla kaşlarını çattı. "Sabrımı sakın zorlama." Ses tonu tehditkârdı. "Sabrımı aşmaya devam edersen eğer hem senin hem annenin hayatına ufak dokunuşlar yapmak zorunda kalırım." Sahte bir yakınlıkla gülümseyerek arkasına yaslandı yeniden. "Bunu istemeyiz değil mi?"

Endişeden kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum. "Annemden de benden de uzak dur."

Delici mavi gözlerini kısarak dik dik yüzüme baktı. "Buna ancak ben karar veririm."

Masamıza çöken sessizlik beni iyice huzursuz ederken o an aklıma gelen fikirle korkumu bir yana bırakıp hızlıca konuştum. "Eğer annemle tatile gitmezsen sana önemli bir bilgi vereceğim."

Küçümseyen bir şekilde dudak büktü. "Benimle pazarlık edebilecek durumda değilsin," dedi kibirli kibirli.

"Bahadır'la ilgili."

"Bak sen." Ağır ağır gülümserken bakışları söylediklerimi hesaplar gibiydi. "Konuş." Sonunda dikkatini çekmeyi başarmıştım.

"Geçen gün Bahadır'la birlikte sanayi bölgesine gittik."

Keyifle güldü. "Kağan'ın bu buluşmadan haberi var mı peki?"

Rahatsız olarak kıpırdandım. "Biz Kağan'la görüşmüyoruz," dedim yalan söyleyerek.

Bana aptalmışım gibi baktı. "Beni kandırabileceğini mi sanıyorsun sen?" dedi tiksinti dolu bir sesle. "Tatilde neler olduğundan haberim var, aranızda geçenleri biliyorum."

Eyvah!

"Şanslısın ki annenden gerçekten hoşlanıyorum, aksi halde sonun ellerimden olurdu. Lakin yine de Kağan'la olan aptal ilişkinizi onayladığımı sanma sakın akılsız kız!" Beni aşağılarcasına süzdü. "Her seferinde ne yapıp edip onu tekrar kendine çekmeyi başarıyorsun öyle değil mi?"

Hemen savunmaya geçtim. "Ben bir şey yapmadım."

"Sevgili olduğunuzu inkâr mı edeceksin?" Sevgili kelimesini iğrenerek söylemesi dikkatimden kaçmamıştı. "Aranızdaki bağın bu derece güçlü olması beni şaşırttı doğrusu." Yüzünde bunun sebebini gerçekten merak ettiğine dair bir ifade belirdi.

Gözlerimi kaçırdım. "Bu konu Kağan'la benim aramda, seninle onun hakkında konuşacak değilim," dedim ters ters.

Sabırsızca elini salladı. "Her neyse sadede gel, uzatma. Bahadır ne yaptı?"

"Sanayideki bir adama kapalı bir zarf götürdü, o da bu zarfa karşılık olarak bir sürü para verdi."

Ânında ciddileşen Onur hafifçe öne geldi. "Adamın adını istiyorum," dedi sertçe.

İlgisi beni huzursuz etti. Kenan Özen ismini kendime saklamaya karar vererek sakince omuz silktim. "Bilmiyorum."

Gözlerini kıstı ve geriye doğru yaslanarak dalgın dalgın düşünmeye başladı. "Bilgi sattığı kişiyi öğrenmem lazım," dedi kendi kendine. "Kim bilir kime ne sızdırıyor sersem."

"Bilgi sattığını nerden anladın?"

Bana yine küçümseyen bir bakış gönderdi. "Başka ne olabilir ki aptal."

Gözlerimi devirdim. Beni küçümsemesi sinirlerimi bozuyordu!

"Birilerine bilgi satıyor, bu zaten şüphelendiğim bir durumdu. Ama asıl öğrenmem gereken şey çalıştığı adamların kim olduğu ve onlara hangi bilgileri sağladığı."

Neyse ne!

Benim için asıl önemli konuya geri dönerek, "Annemle tatile gitmeyeceksin değil mi?" diye sordum.

Bir süre öylece ifadesiz bir yüzle beni izledi, sonra da başını yana eğerek ağır ağır konuştu. "Tatil planını şimdilik ertelemeye karar verdim."

Kızgınlıkla kaşlarımı çattım. "Şimdilik mi?"

"Dur, tepki verme hemen," diyerek güldü. "Bana isim getireceksin ve Bahadır'ın başka ne işler çevirdiğini öğreneceksin."

"Bu imkânsız!" dedim itiraz ederek. "Senin için köstebeklik yapmayacağım."

Gülüşü kayboldu. Yüz hatları sertleşirken tekinsiz bir şekilde gözlerimin içine baktı. "Evet, yapacaksın," dedi sakince. "Bir dahaki sefere o zarfın içine göz atacaksın ve bana kesin, net bilgilerle geleceksin."

"Bir dahaki sefer olacağını da nerden çıkarıyorsun?"

"Olmasını sağlayacağın konusunda sana güveniyorum diyelim." Ukala bir halde hafifçe tebessüm etti. "Ne de olsa her şey anneni benden uzak tutmak için değil mi? Eminim bir şeyler düşünürsün sen."

"Tatilden vazgeçeceksin," dedim meydan okuyarak.

O da aynı şekilde karşılık vermekte gecikmedi. "Sen de dediklerimi yapacaksın."

Derin bir nefes alarak soluğumu yavaşça bıraktım. "Deneyeceğim."

Karşılık vermedi, yalnızca güldü ancak gülüşü fazlasıyla tatminkâr ve kibirdi.

Annemin masaya dönmesiyle Onur yine davranışlarına sahte bir kibarlık katarak ayağa kalktı ve annemin oturacağı sandalyeyi çekerek lüzumsuz bir nezaket şovu sergiledi.

Annem cilveyle kıkırdadı. "Teşekkür ederim Onur." Bana dönerek tekrar özür dilercesine baktı. "Bir tanem ben yokken sıkılmadın değil mi, gerçekten çok üzgünüm ama önemli bir konuydu ve cevap vermem gerekiyordu."

"Sorun değil," diye mırıldandım.

Onur, "Dert etme hayatım, biz Buket'le bol bol sohbet ettik. Beni seveceği konusu üzerinde uzunca durduk," diyerek

kendince şaka yaptı. "Çok yakında beni sevecek, bundan hiç şüphen olmasın."

"Seni asla sevmeyeceğim."

Annem şaşkınlık ve kızgınlık arasında gidip gelirken gözlerini kocaman açtı. "Kızım lütfen yapma. Çok ayıp."

"Ne var anne ya, rol mü yapmamı istiyorsun? Sevmiyorum işte onu."

"Beni zor durumda bırakıyorsun ama."

"Umurumda değil."

Annem sıkıntıyla nefesini bırakırken Onur'dan özür diledi. "Kusura bakma ne olur." Sesi mahcup çıkmıştı. "Normalde çok kibar bir kızdır."

"Hiç önemli değil hayatım, aksine ben oldukça eğleniyorum," diye cevap verirken genişçe sırıttı. "Buket'in küçük şımarıklıkları çok tatlı. Onunla vakit geçirmekten çok hoşnudum."

Tiksintiyle yüzümü buruşturdum. "Ben hiç hoşnut değilim, keşke gitsen!" diye homurdandım.

Onur kahkaha atarak ayağa kalktı. "Her neyse size doyum olmaz hanımlar." Gözlerini bana çevirip buz gibi bir bakış atarak ekledi. "Özellikle de sana Buketçim, zira bugün epey formundasın," dedi imalı imalı.

Annem de ayağa kalktı. "Aaa gidiyor musun canım."

Öfkeyle soludum. Canım nedir anne ya canım nedir!

"Evet gideyim artık, sizi yalnız bırakayım."

"İyi olur!"

Annem suratını astı. "Yeni gelmiştin ama biraz daha kalsana."

"Yalnızca seni görmek için gelmiştim, gördüm ve şimdi gidiyorum." Çapkın bir tebessümle göz kırpıp annemi yanağından öptü. "Yarın ofiste görüşürüz."

"Tamam canım. Görüşürüz."

Onur gider gitmez tekrar yemeğime gömüldüm, biraz soğumuştu ancak tadı hâlâ enfesti.

Annem bana laf çarparak, "Sen doymamış mıydın kızım?" diye sorunca umursamazca omuz silktim. "Sadece iştahım kaçmıştı ama şimdi yerine geldi. Onur gittiğinden olsa gerek."

Sıkıntıyla iç çekti. "Bak biliyorum, Onur'la birlikteliğim seni çok kızdırdı ve haklı olarak çok şaşırdın. Beklediğin ya da umduğun bir şey değildi."

"Öyle."

"Anlıyorum seni Buket ancak senin de beni anlamanı bekliyorum. Baban gittikten sonra öyle büyük bir boşluğa düşmüş gibi hissettim ki Onur'un yakınlığına tutundum. Aramızda yaşanacakları inan ki tahmin edemedim, her şey bir anda gelişti."

Huzursuzca kıpırdandım. "Bunları duymak istemiyorum," diye fısıldadım.

"Senden özür diliyorum bir tanem, bir süredir öyle mutluyum ki bu ilişkinin seni nasıl etkileyeceğini düşünemedim."

Dudaklarım aralandı. "Anne," dedim üzgünce. "O adam senin için doğru kişi değil."

"Onu sevmediğini biliyorum."

"Ondan nefret ediyorum!"

Annem başını iki yana sallarken şaşkındı. "Aranızda olup bitenleri hakikaten anlamıyorum," dedi garipseyen bir

tonla. "Tamam babanın yerini almasından korkuyorsun ve bunu anlayabiliyorum ama sanki ikinizin arasında çok daha büyük ve aşılmaz duvarlar var gibi hissediyorum. Bu nefretin nedeni ne bana söyler misin?"

Tereddüt ettim. Anneme şimdilik Onur'la ilgili gerçekleri anlatamazdım. Fakat onu istediğim kadar kötüleyebilirdim değil mi?

Öyle de yaptım.

Onur'un arkasından demediğimi bırakmadım ve aklıma ne gelirse atıp tuttum. Yemek boyunca Onur'u iyice yere gömdüm. Bir sürü kötü özelliği üzerinde durdum hatta bazılarını uydurdum, annemin ondan iyice soğumasını hedefliyordum ama hiç de başarılı oluyormuşum gibi gelmiyordu bana. Çünkü annem beni gülerek dinliyordu ve bu anlattıklarım onu bayağı eğlendiriyor görünüyordu.

"Söylediklerimi ciddiye almıyorsun değil mi?" İçerleyerek surat astım.

Annem neşeli gülüşünün arasından konuştu. "Devam et, başka neler diyeceksin, çok merak ediyorum."

Bıkkınlıkla yüzüne baktım. "Of anne ya."

Bana doğru uzanarak avucunu yanağıma koydu. "Hayatımıza kim girerse girsin, sen benim için her zaman önce geleceksin tatlım. Kimse seni ikinci plana atamama sebep olamaz."

Hafifçe başımı salladım. "Biliyorum anne."

"O zaman bazı şeyleri bu kadar dert etmeyi bırak tamam mı, ancak kendini üzüyorsun... ve sen üzüldüğünde ben daha çok üzülüyorum."

"Anladım."

Derince iç geçirdim. Ah, korktuğum ve çekindiğim şeylerin neler olduğunu bir bilseydi.

Geri çekilip içtenlikle gözlerimin içine baktı. "Gülümse hadi bakayım, senin o kimsede olmayan gamzeli gülüşünü görmek istiyorum."

Dediğini yaptım ve gülümsedim.

Annem için.

Sen fedakâr bir arkadaşsın,
arkadaşını tehlikeye atmamak için
ne gerekiyorsa yaparsın!

15

Aramızda bir köstebek var!

Sabah uyanmakta güçlük çektim. Hayal meyal alarmı birkaç kez ertelediğimi hatırlıyorum neyse ki sonunda annem odama gelmişti de beni uyandırmayı başarmıştı. Aksi halde okula epey geç kalabilirdim.

O gece yemekten sonra annemle birlikte bir çılgınlık yapıp saatin çok geç olmasına aldırmadan sinemaya gitmeye karar vermiştik. Güzel romantik bir film seçip baş başa izlemiş ve bol bol mısır yemiştik. Eve gelince de henüz uykumuz olmadığından annem ikimize sıcacık birer çay yapmıştı ve çaylarımızı yudumlayarak biraz dertleşmiştik. Ertesi gün annem işten izin almıştı, ben de okula gitmemiştim ve annemle birlikte alışverişe çıkıp yeni sezon bir sürü kıyafet almıştık. Aramız gittikçe düzeliyordu ve bu en çok da annemin hoşuna gidiyordu.

Apar topar hazırlanıp okula gittiğimde uykumun açılması için kahve almak üzere kantine koştum. Henüz dersin başlamasına bayağı vardı ve bu ayılmam için yeter de artardı bile.

Aceleyle kahvemi almış içmeye başlamıştım ki Bahadır'ın Deniz ve Egemen'le birlikte kantine girdiğini gördüm.

"Hay aksi," diye kendi kendime mırıldanırken beni görmemeleri için aceleyle etrafıma bakınıp saklanacak bir yer aradım ancak bu pek de işe yaramadı, çünkü Bahadır beni ânında fark etmişti bile. Sanırım üzerinde özel olarak beni algılayan bir alet falan olmalıydı!

"Günaydın, yavru kuş."

Cevap vermedim ve onlara doğru hoşnut olmadığımı belli eden bir bakış fırlatıp varlıklarını görmezden geldim.

"N'aber beş yıldızlı bebek." Bu kez konuşan Egemen'di.

Burnumu kırıştırdım. "Arkadaşın değilim ben senin, nasıl olduğumdan sana ne?"

Diğer taraftan Bahadır elimden kahvemi kapıp içtiğinde ağzım açık kaldı. "Ne yapıyorsun!" dedim hayrete düşerek.

"Soğumuş bu," deyip bardağımı çöpe attı.

"O benim kahvemdi!" Ayrıca daha yeni almıştım ve hiç de soğuk değildi!

Umursamaz bir tavırla, "Artık değil," dedi. Ardından da tekinsiz bir gülümseme eşliğinde, "Bize üç kahve ve yanında da yiyecek bir şeyler getir," dedi emir veren bir ses tonuyla.

Egemen ve Deniz bu emir karşısında hafif bir şaşkınlıkla birbirlerine bakıp gülerlerken ben de dik dik Bahadır'a baktım. "Yine mi?" dedim aksi bir halde. "Ciddi olamazsın."

"Gayet ciddiyim." Bahadır yanıma yaklaşıp kulağıma doğru eğilerek, "Avucumun içinde olduğunu kabullen artık yavru kuş," diye fısıldadı yalnızca benim duyabileceğim şekilde.

Bir adım geriledim. "Benim bir sabrım olduğu aklına geliyor mu hiç?" Öfkelenmiştim.

Kayıtsız bir biçimde, "Hayır," dedi basitçe. "Hiç gelmiyor. Sonuçta sen fedakâr bir arkadaşsın değil mi, arkadaşını tehlikeye atmamak için her şeyi yaparsın."

Nefretle gözlerimi kıstım. "Bir gün tüm bunların hesabını sana soracağım."

Arsızca sırıttı. "O gün geldiğinde konuşuruz. Şimdi acele et ve bizimle ilgilen."

En yakın masaya geçip oturduklarında Bahadır'ı deli gibi dövmek için içimde feci bir istek duydum, hatta kafasına kafasına vurup çeşitli işkencelerle onu öldürme hayalleri kurdum. Kendisi yetmiyormuş gibi şimdi bir de arkadaşlarına da hizmet etmemi bekliyordu uyuz şey!

Neyse ki bugün Kağan okula geç geleceğine dair bir mesaj atmıştı da şimdi bir de ona görünmekten ödüm kopmayacaktı.

Elimdeki tepsiyle yanlarına gittiğimde aralarında ciddi bir şeyler konuşuyorlardı. Artık konu her neyse Bahadır'ı oldukça sinirlendirmişe benziyordu, zira kendisi sohbete pek dahil olmuyor, düşünceli ve kızgın bir suratla yalnızca konuşulanları dinliyordu ve ne alakası varsa delici bakan yeşil gözlerini benden bir saniye dahi ayırmıyordu. Her hareketimi dikkatle izleyerek uğursuz bakışlarını üzerime kilitlemişti adeta. Bu davranışı beni fazlasıyla huzursuz edip germeye başlamıştı ama ona açık vermeye hiç niyetim yoktu, tedbiri elden bırakmayacaktım.

Olabildiğince rahat görünmeye gayret ettim ve kahveyle yiyecekleri yavaş hareketlerle dağıtırken konuşmalarına biraz kulak kabartmanın iyi olacağını düşündüm.

Egemen, tavırlarından okunan stresle bir elini saçlarından geçirdi. "Kimden öğrenmiş olabilir ki?"

Bahadır sakince cevap verdi. "Bilmiyorum, emin değilim. Hâlâ iz peşindeyim."

Beni izlemeye devam ediyordu, kahretsin!

"Aramızda bir köstebeğin gezindiği çok belli."

"O kesin."

"Bu nasıl olur abi," diyen Deniz, Bahadır'a sitem etti. "Sen kolay kolay açık vermezsin."

"Araştırıyorum."

"Aynen soruşturalım, kim bu kadar aramıza sızmış öğrenelim, bunun üzerinde durmak şart. Ne de olsa bu ilk defa başımıza geliyor."

"Çok fazla sızmış sayılmaz, isim ve bilgi yok ellerinde."

Egemen burnundan soludu. "Henüz yok."

"Belki de yalnızca şüpheleniyorlardır."

"Sanmıyorum, bir şeyler bildikleri belli, yoksa bu kadar özenli davranmaya başlamazlardı."

Bahadır diğerlerine teminat verircesine, "Onu bulacağım," dedi yavaşça. Ardından zalimce yanan gözlerini yine üzerime dikti. "Bize ihanet etmeye kim kalkıştıysa eceline susamış olmalı. Hayatını cehenneme çevirebileceğimden haberi yok."

Eyvah! Benden şüphe ediyordu galiba!

İçten içe telaşa kapılarak bakışlarımı kaçırdım. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine vererek duruşumu değiştirdim, zira iyice rahatsız olmuştum ancak telaşımı da gerginliğimi de belli etmemeye gayret ettim. Sakin olmam gerektiğini kendime tekrar tekrar hatırlatarak ilgisiz bir role büründüm.

Deniz saldırgan bir şekilde lafa girdi. "İkili oynayan şerefsizlerden nefret ederim, onu bulursak cezasını önce ben vereceğim," dedi yüksek bir sesle. "Canlı canlı derisini yüzeceğim o piçin."

Egemen parmaklarını birbirine geçirerek çıtlattı. "Dostum sıraya gir, o puşt önce benim."

Kanım buz kesti. Onur'a anlattıklarım etkisini göstermeye başlamıştı işte ve lanet olsun ki başım derde girmek üzereydi! Neyse ki Onur'a isim vermemiştim! En azından bu da bir şeydi. Eğer o adamın ismini söyleseydim şu an suçlu olarak bütün oklar beni gösterirdi. Şükürler olsun ki nerede susmam gerektiğini fark edip ağzımı sıkı tutmuştum. Sonuç olarak şu anki durum da benim için pek iç açıcı olmasa da hiç değilse bir hedef tahtasına dönüşmemiştim. Sanırım sadece şüpheli listesindeki isimlerden biriydim.

"Salı gecesi neredeydin Buket?" diye aniden soran Bahadır beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

Sakin görün, sakin görün.

Yavaşça omuz silktim. "Okuldan sonra eve gittim, sonra da annemle yemeğe çıktık ve eve döndük."

"Kağan'la konuştun mu?" diye sordu bu kez büyük bir ciddiyetle.

Çenemi kaldırdım. "Bu seni ilgilendirmez..."

Sertçe sözümü kesti. "Konuştun mu! Cevap ver." Aşırı derecede agresifti.

Kabalığı karşısında afalladım. "Hayır konuşmadım."

Gözlerini kısarak bir süre sessizce bana baktı. "Gittiğimiz yerden Kağan'a bahsetmiş olamazsın değil mi?"

"Hayır tabii ki," dedim hemen savunmaya geçerek. "Kağan seninle konuştuğumu bile bilmiyor."

Of, kahretsin! Şimdi de Kağan'dan şüpheleniyordu!

"Böyle bir şey yaparsan çok büyük akılsızlık etmiş olacağının farkındasındır umarım."

"Merak etme. Onu bu işe asla karıştırmam."

Sonunda bakışlarını benden çekti. "Git," dedi soğuk bir sesle.

Gitmedim. "Neden sordun ki Kağan'ı..." Biraz şansımı zorlayıp olayı kurcalamaya karar verdim. "Hem ne oldu ki, kim neyi öğrendi. Az önce neyden bahsediyordunuz?"

Yüzünden okunan memnuniyetsizlikle tekrar bana döndü. "Seni ilgilendirmez."

Bozuldum. "Sadece merak ettim."

"Etme." Gözleri koyulaşırken tehlikeli bir şekilde parladı. "Bilirsin meraklı insanların başına kötü şeyler gelir."

Gözlerimi devirdim. "Yaa tabii. Ben de tehditler ne zaman gelecek diye merak etmeye başlamıştım."

Bahadır sıkılmışçasına soluğunu bıraktı. "Git artık, kaybol," dedi zorlayıcı ve baskın bir tavırla.

Kayıtsız görünmeye çalıştım. "İyi, ne haliniz varsa görün o halde," dedim küçümsercesine ve yanlarından ayrıldım.

Sınıfa çıktığımda Cansu'nun çoktan geldiğini ve sıramızdaki yerini aldığını gördüm. "Günaydın," dedim neşeyle.

Anlamsızca karaladığı defterden başını kaldırıp beni gördüğü an kocaman sırıttı. "Günaydın kanka."

Yanına geçip oturdum ve ders kitaplarımı çantamdan çıkarıp önüme koydum. "N'aber, nasılsın?" Dikkatle rengi kaçmış yüzünü inceledim. "Sanki yorgun gibisin?"

"İyiyim ya... Sadece her zamanki halim işte, yani uykum var."

Güldüm. "Bugün ben de zar zor uyandım."

"Hiç sorma. Ben de." Elini yanağına yaslayarak dirseğini masaya koydu. "Bu aralar okul işkence gibi geliyor. Sanki hiç derdim yokmuş gibi bir de okula katlanmak zorundayım."

Anlayışla omzunu sıvazladım "Bir şeye ihtiyacın varsa ne olursa bana söyleyebilirsin biliyorsun."

"Doktora gitmem lazım ama nereye gideceğim, ne yapacağım, kime ne diyeceğim hiçbir fikrim yok."

"Merak etme, birlikte hallederiz. Önce biraz araştırma yapalım, sonra da hangi doktora gideceğimize karar veririz."

Hafifçe tebessüm etti. "Çok iyi olur, bir an önce doktora gidip bebeğimin durumunu öğrenmek istiyorum."

"Acaba kız mı olacak yoksa erkek mi?" dedim heyecanla. "Acayip merak ediyorum."

Mutlu mutlu kıkırdadı. "Yakında belli olur."

Gazel sınıfa girdi ve nefes nefese yanımıza geldi. "Kızlar size harika bir haberim var!" Merdivenleri koşarak çıktığından olsa gerek yanakları kıpkırmızıydı. "Buna bayılacaksınız!"

Cansu ile merakla bakıştık. "Ne oldu?"

"Evden iki günlüğüne izin alıyorsunuz," dedi Gazel cıvıl cıvıl bir sesle.

"O niye," diye sordum şaşkınlıkla.

"Çünküüüüüü," dedi uzatarak. "Ufak bir kafa dinleme kaçamağı yapacağız."

"Nereye?" Bu kez soran Cansu idi.

"İsimlerimizi hafta sonu kampına yazdırdım." Gazel coş-

ku içinde ellerini havaya kaldırarak genişçe açtı. "Hazırlanın şekerlerim, cumartesi sabahı kampa gidiyoruz."

Cansu aynı heyecanı paylaşarak, "O afişi görmüştüm ve deli gibi gitmek istemiştim," dedi ve birdenbire aklına ne geldiyse yüzü düştü. "Biraz pahalı gelmişti bana, o yüzden size söylemedim bile. Sanırım ben gelemem."

Gazel, Cansu'nun yanağından bir makas aldı. "Çıtırım pıtırım düşünme sen o işleri. Ben o konuları çoktan hallettim."

"Nasıl?" diye sordum Gazel'e.

"Ücretleri ödeyip isimlerimizi yazdırdım tabii ki."

Cansu'nun gözleri iri iri açıldı. "Bizimkileri de mi ödedin."

"Evet." Gazel sanki bu sıradan bir şeymiş gibi omuz silkti. "Ne var bunda?"

Cansu mahcup bir tavırla cevap verdi. "Bunu kabul edemem Gazel, hatırladığım kadarıyla gezi çok pahalıydı."

"Cansu haklı," diyerek çantama uzanıp cüzdanımı çıkardım. "Ne kadar borçluyuz sana?"

Gazel derin derin iç çekti. "Kızlar aramızda böyle şeylerin lafı olmaz tamam mı, böyle davranarak ancak beni üzersiniz ve ben üzgün bir kız olduğumda çekilmez birine dönüşürüm haberiniz olsun."

"Olmaz ama ya..."

Gazel oflayıp pufladı. "Eğer bu konuyu kapatmazsanız vallahi küseceğim." Sonra kınarcasına bana bakıp ekledi. "Sen de kaldır o cüzdanı bakayım deli misin nesin?"

Cansu ile göz göze geldik.

"Boşuna bakışmayın," diyen Gazel itiraz istemeyen bir tavırla bizi azarladı. "Başka bir gün de siz bir şeyler yaparsınız."

Teslim oldum ve cüzdanımı çantama geri koydum. "Bir sonraki gezi benden o halde."

Gazel neşeyle şakıdı. "Süpersin! İşte böyle."

Cansu, "O zaman ben de size yemek ısmarlarım," dedi ve konuşmasını sürdürürken yanakları utançla kızardı. "Biliyorsunuz bütçem ancak buna yeter."

Gazel anlayışla gülümsedi, ardından Cansu'nun yanına geçip oturdu ve bir kolunu omzuna attı. "Senin varlığın yeter canım benim, minik kelebeğim."

Cansu rahatlayarak başını Gazel'in omzuna yasladı. "Teşekkür ederim, öyle iyisin ki."

"Günaydınlar kızıl kraliçem ve kankaları." Bu, Mert idi.

Gazel sesi duyar duymaz oturduğu yere iyice gömüldü. "Iyyy geldi yine başımın belası! Saklayın beni ne olur, saklayın."

Mert'in arkasından Emre ve Kağan göründü.

Cansu'dan da Gazel'inkini aratmayan bir tiksinti nidası koptu. "Ve Emre pisliği de yanında."

Sanırım halinden tek memnun olan bendim çünkü Kağan'ı karşımda görmek içimi mutlulukla doldurmaya yetmişti. Onu ne zaman görsem kalbim bir depremi andırırcasına yerinden oynuyordu.

Gülümseyerek yürüyüşünü izledim, onun da bakışları ânında benimkileri buldu. Muhteşem görünüyordu. En ünlü modelleri bile aratmayacak kadar yakışıklı ve fazlasıyla cool'du. Gür siyah saçları daima olduğu gibi dağınık bir şekilde yüzünü çevreliyordu. Hafif çıkmaya başlayan kirli sakalları erkeksi yüzüne sert bir hava katıyordu. Birbirimize gözleri-

mizi dikmiş bakarken her zaman hissettiğim duygu yoğunluğuyla çarpıldım ve etrafımdaki insanlar yavaşça silinirken tüm dünyam Kağan oluverdi yine.

"Selam bebeğim." Başını yüzüme doğru eğdi, dudaklarımız kısacık bir öpücükle birleşti. Ardından da dudaklarını kulağıma götürdü. "Seni özledim," diye fısıldayıp kulağımın altından öptü.

"Ben de seni özledim." Öyle tatlıydı ki mutluluktan erimek üzereydim şu an.

Dudaklarında kışkırtıcı bir gülümseme belirdi. "N'aber?" Karşımdaki sıraya geçip oturdu.

"İyidir. Sen?" Aptal âşık gülüşümü durdurmak için altdudağımı dişledim, onu her gün görsem de gerçekten aşırı özlüyordum.

Omuz silkti. "Aynı." Mavi gözleri koyulaştı ve bakışları iyice derinleşti. Bana öyle derin bakıyordu ki bakışlarındaki arzu başımı döndürüyor, beni heyecandan titretiyordu.

"Hafta sonu kampa gidiyoruz," dedim aniden. "Siz de gelsenize."

Cansu kolumu çimdikledi. "Kafayı mı yedin sen?" dedi sinirli bir fısıltıyla. "Emre'yi görmek istemiyorum."

"Tamam geliriz." Kağan diğerlerine döndü. "Siz ne diyorsunuz?"

Emre tembelce omuz silkti. "Bana uyar." Ruhsuz gibiydi ve Cansu'nun bakışlarını yakalamak için ısrarla ona bakıyordu.

Mert bilmiş bilmiş genişçe sırıttı. "Ben zaten gidiyorum gençlik." Gazel'e dönüp göz kırptı. "Girişte seni stant görev-

lisiyle konuşurken duydum, sonra dedim ki oğlum Mert sen niye gitmiyorsun, dağda taşta bayırda red queen'imi yalnız bırakmak olmaz."

Gazel'in ağzı açık kaldı. "Sen gizli gizli beni mi takip ediyorsun?"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Mert alnını kırıştırarak mahcup bir tavırla ensesini ovaladı. "Takip değil de gözlem diyelim biz ona, kulağa daha hoş geliyor."

"Birini gizlice izlemek hiç hoş değil. Beni sinsice takip etmekten vazgeç."

Mert ona gücenerek baktı. "Bana nefes almayı bırak diyorsun resmen."

Gazel inanmazlıkla başını iki yana salladı. "Beni gerçekten korkutmaya başladın yapışkan çocuk."

Mert kurnazca sırıttı. "Bence benim gibi bir hayrana sahip olduğun için mutlu olmalısın."

Göz ucuyla şöyle bir Mert'i süzdü. "Lütfen eksik kal olur mu?" dedi aksi bir sesle.

"Göremiyor musun kızıl kraliçem, biz birbirimiz için yaratılmışız."

"Gördüğüm tek şey senin tuhaf hayal dünyan," diyerek onu tersledi Gazel.

Mert darılmışa benziyordu. "Hep böyle ters tepkiler mi verirsin?"

Gazel ona tepeden bir bakış gönderdi. "Yalnızca senin gibilere."

"Neyim varmış benim?" Mert bunun cevabını gerçekten merak ediyor gibi dikkatle Gazel'in vereceği cevaba odaklandı.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet."

Gazel bir omzundan saçlarını geriye doğru havalı biçimde savurdu. "Kişisel alanıma fazla dahil oluyorsun, nereye gitsem karşıma çıkıyorsun, hiç utanman ve çekinmen yok. Çok yüzsüzsün. Ayrıca flört konusunda berbatsın."

Mert dalgın bir ifadeye büründü. "Öyle mi..." Bütün ithamları kafasında tartıyor, üzerinde derin analizler yapıyor gibiydi. "Daha önce hiçbir kız bana böyle şeyler söylememişti."

"Belki de konuşmalarına fırsat vermediğindendir."

Gazel'le Mert'in atışmalarını izlemeyi bırakıp Kağan'a döndüm, yüzüme parlak bir gülümseme yerleşirken eline uzandım. "Yani hafta sonu birlikteyiz." Kalbim aşkla dolup taşıyordu, onu öyle çok seviyordum ki günler, saatler, dakikalar saniyeler az geliyordu, zaman yetmiyordu adeta.

"Sabırsızlanıyorum." Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı, keyifli bir şekilde gülümsedi. "Birlikte kısa bir kaçamak iyi gelecek bize."

Gazel şımarık bir sevinçle sesini yükselterek herkese duyuru yaptı, "Eee söyleyin bakalım millet, kampa hazır mıyız?"

Mert düşünmeyi bir kenara bırakıp yeniden aramıza katılarak hemen lafa atladı. "Hiç olmadığım kadar hazırım." Gizemli bir ifadeyle kaşlarını oynattı.

Gazel ona buz gibi bir bakış fırlattı. "Olmasan şaşardım doğrusu."

16

Arkadaşlarla hafta sonu kampı!

Cumartesi sabahı çok ama çok erken vakitte -ki hava hâlâ aydınlanmamıştı ve epey karanlıktı- okulun ayarladığı otobüslere binerek kamp alanına vardık. Neyse ki alana vardığımızda gökyüzü aydınlanmıştı ve doğanın o yemyeşil, insana huzur veren ortamı bizi günlük güneşlik ferah ve açık bir havayla karşılamıştı. Ağaçlar bir ressamın yeni yaptığı tablodan fırlamışçasına yemyeşil gözüküyordu, kocaman gövdeleriyle sanki kollarını açmış bize hoş geldin der gibiydiler. Dalları gür yeşil yapraklarla donatılmıştı. Yerlerde ise baharın yeni yeni filizlendirmeye başladığı sarı papatyalar toprağın üzerini adeta bir kilim gibi örtmüştü.

Omuzlarımızda sırt çantalarımız ve uyku tulumlarımızla bize ayrılan kamp alanına doğru yürürken öğretmenlerimiz de bazı kurallardan bahsederek ufak tefek uyarılarını yapıyorlardı. Sonunda ağaçların daha az olduğu, açık bir alanda durduk. Oldukça güzel bir yerdi burası ve az ötede bulunan göl de göz kamaştırıcıydı doğrusu.

"Bize ayrılan bölüm çitlerle çevrili çocuklar, herkesin bu alanda kalmasını istiyoruz, ormana girmeniz kesinlikle

yasak. Aşağı bölgelerde mağaralar bulunuyor oralardan da kesinlikle uzak duruyorsunuz. Anlaştık mı? Şimdi dörderli gruplara ayrılıp Esma Hocanızdan çadırlarınızı ve çadır lambalarınızı alın." Son olarak gülerek ekledi. "Umarım diğer kişisel malzemelerinizi kendiniz yanınıza almayı ihmal etmemişsinizdir çocuklar." Ellerini birbirine vurarak dikkatleri üzerine topladı. "Haydi bakalım yerleşmeye başlayalım!"

Öyle de yaptık. Kızlarla çadırlarımızı alarak kendimize güzel bir yer bulduk, Kağanlar da hemen yanımıza gelip çantalarını yere bıraktılar ve kendi çadırlarını kurmaya giriştiler. Bu konuda bir hayli usta görünüyorlardı zira hiç şaşırıp duraksadıkları bir an olmuyordu. Çadırların direklerini çıkarıp hemen toprağa gömdüler ve çadırın tentesini de direklerin üzerine yerleştirmeye başladılar.

Cansu da benim gibi burayı çok sevmişti, tek sıkıntısı Emre'yle dip dibe olmaktı ama bunu da onu görmezden gelerek aşmaya çalışıyordu. Gazel ise surat asıyordu çünkü Hakan kampa katılmamıştı ve Mert gereksiz yere yardım etme bahaneleriyle onu taciz edip duruyordu.

Çantalarımızı ağacın dibine bıraktığımızda en büyük çantanın Gazel'e ait olduğunu fark ettim. "Ne var bunun içinde, neden bu kadar çok eşya doldurdun?"

Gazel bilmişlik taslayarak güldü. "Aklına gelebilecek her şey tabii ki. Kısaca şöyle söyleyeyim şekerim neye ihtiyacınız olursa bana gelmeniz yeterli."

Cansu gözlerini çantaya dikti. "Belli oluyor, bayağı bir hazırlıklı gelmişsin."

"Tıpkı ayaklı bir mağaza gibisin Gazel." Kıkırdadım. "Niye şaşırıyorum ki sen hep böyleydin."

"Biz ona temkinli olmak diyelim bebekler." Gazel neşeli neşeli konuşmaya devam etti. "İzmir'deyken ailece sürekli bir yerlere kaçardık, babam kamp yapmaya bayılır! Doğaya karşı hazırlıklı olmayı babamdan öğrendim. O tıpkı benim yaşam koçum gibidir, kampa dair birçok şeyi babam sayesinde biliyorum."

Cansu özlemle iç çekti. "Bir kızın yanında dağ gibi duran babasının olması çok güzel bir his olmalı," dedi dalgın dalgın.

"Evet," diye mırıldandım.

İstemsizce yüzümü astım. Çünkü ben de Cansu gibi baba hasreti çekiyordum ve babamı feci özlemiştim. Şimdi neredeydi acaba, kiminleydi, ne yapıyordu? Neden beni hiç aramıyordu, sesimi duymak istemiyor muydu, diye düşünmeden edemiyordum. Niçin bir anda çekip gitme kararı almıştı onu bile çözemiyor, bir noktadan sonra tıkanıyordum, her şey öyle karışık ve mantığıma ters geliyordu ki çoğu zaman düşündükçe delirecek gibi oluyordum.

Gazel konuşmasını sürdürünce dalıp gittiğim düşüncelerden sıyrıldım.

"Annemle babam gezmeyi, yeni yerler keşfetmeyi çok severler. Küçüklüğümden beri bana da aşıladılar bunu. Birlikte sık sık yeni ve güzel yerler keşfederiz. Ülkemizde ki çoğu şehri gezdik. Karadeniz ve Ege bitti. Şimdi sırada diğer bölgeler var. Ailece en büyük hedeflerimizden biri önce Türkiye turu yapmak, sonra da dünya turuna çıkmak."

Cansu onu hayranlıkla dinliyordu. "Yaa ne kadar güzel. Sana öyle özeniyorum ki."

Gazel, Cansu'nun babasının olmadığını hatırlamış olacak ki yüzüne söylediklerinden dolayı mahcup bir ifade yerleşti. "Bak sana ne diyeceğim bir sonraki turumuzda sende bize katılsana, babam senin gelmene acayip sevinir. Seni gerçekten çok seviyor! Ne dersin, bize eşlik etmek ister misin?"

"Gerçekten mi!" Ses tonu hem heyecanlı hem de mutlu çıkmıştı.

"Tabii ya."

"Teşekkürler, annemden izin alabilirsem gelmeyi çok isterim." Cansu'nun dudaklarında buruk bir tebessüm oluştu. "Koray Amca mükemmel biri, öyle bir babaya sahip olduğun için çok şanslısın."

"Sağ ol kanka." Sıcacık gülümsedi. "Annenden izin alma işini sen bana bırak tamam mı, kesinlikle bizimle geliyorsun." Şirince göz kırptı. "Şimdiden hazırlığını yap derim bal küpüm."

Üzerimize düşen gölgeyle sohbetimiz bölündü.

"Çadır için yardıma ihtiyacınız var mı?" Gelen Emre idi.

Cansu'nun mutlu hali kayboldu, aniden kaşlarını çattı. "Yok, kendimiz kurabiliriz," diye Emre'yi terslerken ben, "Aslında var," dedim utana sıkıla. "Nasıl kurulacağını çözmeye hiç niyetim yok. Yardım çok iyi olur vallahi."

"Tamam ben hallederim, sorun değil." Hafifçe gülümseyen Emre çadırı eline aldı. "Zaten bizimkini Kağan ve Mert hallediyor. Ben boştayım, bana da bir uğraş olur."

Cansu memnuniyetsizce soludu. "Sırf bize yardım ediyorsun diye aramız düzelmeyecek."

Emre şaşkınlıkla ona döndü. "Bunun için gelmedim."

Cansu dudak büküp Emre'ye göz ucuyla baktı. "Ben uyarımı yapmış olayım da."

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum, altında farklı anlamlar aramana gerek yok."

"Konu sensen eğer neyin ne olduğu hiç belli olmuyor," diyerek laf çarptı Cansu zalimce. "Malum yine kandırılırız falan, hiç zahmet etme, aman sağ ol almayalım biz yalan dolan."

Emre sabırla karşılık verdi. "Hayır, bu kez sadece iyi niyetimle yardıma geldim. Hepsi bu."

"Senden gelecek hiçbir yardımı istemem ben." Ortamdan rahatsız olmuşçasına başını öte yana çevirdi, Emre'den başka her yere bakıyordu.

"Ben de sadece Buket ve Gazel için yaparım o halde." Emre hâlâ sakinliği koruyordu ancak çenesinde seğiren kas aslında içten içe neler hissettiğini dışa vuruyordu.

Kavga etmelerinden endişe ederek araya girdim. "Teşekkürler Emre, çok iyisin," dedim ona destek olurcasına.

Cansu kızgınlıkla yanan gözlerini bana çevirdi. "Bu sana pahalıya patlayacak Buket!" diye fısıldadı yalnızca benim duyabileceğim şekilde.

Ben de aynı tonda karşılık verdim. "Abartma kanka. Allah aşkına bırak artık kin tutmayı."

"Sen kimden yanasın?"

"Tabii ki senden," dedim üstüne basa basa. "Bunu sorman bile beni gücendirir."

"O zaman Emre'ye yüz verme ne olur."

"Ona yüz verdiğim falan yok, unutma ki o da benim arkadaşım ve çabasını görmezden gelmek acımasız bir hareket

olur. Çocuk sırf yardım etmek istiyor diye onu tersleyecek değilim."

"Acımasızlığın âlâsını yapan o zaten."

"Geçmişte," diye ekledim. "Hepimiz hata yaparız Cansu, önemli olan hatalardan ders çıkarmak öyle değil mi?"

"Emre için yanıtım her zaman olumsuz olacak."

"Yanlış yapıyorsun."

"İyi sen doğrusunu yap o halde." Alıngan bir biçimde dudaklarını düşürdü. "Git Emre'yle arkadaşlığına devam et, ben mâni olmayayım." Küskün bir halde hışımla yürüyerek yanımdan uzaklaştı.

Gözlerimi devirdim. Ah, hamilelik hormonları!

Çok geçmeden peşinden giderek ona yetiştim. "Çocuk gibisin Cansu," diye çıkıştım azarlarcasına.

Durdu. "Hayır, yalnızca kalbi kırık bir kızım!" İncinmiş bir halde kollarını göğsünde kavuşturdu.

Ilımlı olmaya karar verdim. "Farkında değil misin, Emre gerçekten çok acı çekiyor."

Hiç etkilenmedi. "Onun ne hissettiğiyle ilgilenmeyi çoktan bıraktım."

"Kaç kere söyleyeceğim sana konuşmanız lazım diye, hem onu dinlemek ne kadar zor olabilir ki?"

"Düşündüğünden daha zor." Uzaklara dalıp gitti.

"Hadi ama Cansu, yapma, bu kadar zalim biri değilsin sen. Emre bir şansı hak ediyor."

"Elimde milyonlarca şans olsa tek birini bile onun için harcamazdım."

"Çok katısın. Onu bir kere dinlesen bunun kimseye zararı olmaz."

"Bana olur."

"Saçmalama." Sıkıntıyla ofladım. "Onu sevdiğini biliyorum."

Kaşlarını çattı. "Artık değil!" Öfkesini yine ortaya çıkmıştı.

Kalbim burkulurken uzunca iç çektim. Emre'ye olan kayıtsızlığı beni çok üzüyordu. "Ona haksızlık ediyorsun."

"Bana onu savunma Buket, gerçekten sinirlerim bozuluyor." Gözleri dolmaya başlayınca ağlamamak için gözlerini kırpıştırdı.

"Hiç düşünemiyorsun değil mi?" dedim üzgün bir sesle. "Onun da kalbi seninki kadar kırık. Sen her fırsatta Emre'yi suçluyorsun ya, o kendini senden daha çok suçluyor, buna emin ol. Nasıl bir cehennemde olduğunu göremiyorsun veya görmek istemiyorsun."

Bocaladı, cevap vermek için ağzını açtı sonra bir şey söylemeden geri kapattı. Dişlerini sıkarken dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı.

Ne düşündüğünü anlamaya çalışmadım, daha fazla yanında kalmadan onu kendisiyle yalnız bırakarak Gazel'in yanına döndüm.

"Şükürler olsun gelebildin," dedi beni gördüğüne sevinerek. "Mert kafamı şişirdi."

Gülüşüme engel olamadım ve kahkaha attım. İkisinin arasındaki garip ilişki bir hayli komikti.

Gazel usulca yanıma sokulup alçak sesle konuştu. "Kanka senden bir şey rica edeceğim."

Şaşırdım, konu Gazel olunca ne diyeceğini tahmin etmek kolay değildi. "Tabii ne olursa."

Çekinerek altdudağını dişledi. "Kağan'a sorsana... Şey... Hakan niye gelmemiş?"

Sorusundan hoşlanmadım. "Yine mi Hakan, bu çocuk sende saplantı haline gelmeye başladı."

Bana baygın bir bakış attı. "Hiç de bile öyle değil."

"Çok tehlikeli bir oyun oynuyorsun Gazel, bence bırak onun peşini."

Şımarıkça göz kırptı. "Oyun oynamaya bayılırım."

"Sonunda üzülmenden korkuyorum."

"Kendimi üzüleceğim bir duruma sokmayacağım, şu an sadece neden gelmediğini merak ediyorum, o kadar."

"Niye?" Ona inanıp inanmamakta tereddüt ettim.

Kocaman sırıttı. "Çünkü ben meraklı bir kızım."

"İşte bu doğru." Kıkırdadım.

"Soracak mısın?" Yalvarırcasına gözlerimin içine baktı. "Lütfeeen lütfeeeen."

"Neden sen sormuyorsun?"

Ses tonunu fısıltı haline getirdi. "Çünkü enişte beyden hâlâ ödüm kopuyor."

Güldüm. "Tamam sorayım bari madem merak ediyorsun," dedim gönülsüzce, belli ki Gazel için çok önemliydi.

Çadırın hâlâ ufak tefek birkaç işiyle uğraşan Kağan oldukça ciddi görünüyordu. Mavi kotunun üstünde gri renk dar bir tişört vardı ve hayal kurmaya yer bırakmayacak şekilde kaslı bedenini gözler önüne seriyordu. Güçlü kollarıyla en zor işleri bile rahatlıkla hallediyordu. Kollarının her hareketiyle kasları meydana çıkıyor, bu onu çok fena çekici gösteriyordu. Eğilip kalktıkça vücudundaki her bir nokta-

yı daha ayrıntılı bir biçimde görebiliyordum ve onu izlemek çok hoşuma gitmişti. Ya ona âşık olduğumdan ya da karşı konulamayan cezbedici havasından dolayı işini bitirene kadar sessizce onu izleyebilirdim ve bundan zerre sıkılmazdım.

Ya da bu aralar hormonlarım fazla çalışıyordu!

Gazel yanımda kıpırdandı. "Sevgilini yemek istermiş gibi kesmeyi tahminen ne zaman bırakırsın?"

Gözlerimi devirdim. "Tamam, soruyorum şimdi." Kendimi toparlayarak Kağan'a seslendim. "Aşkım, bir şey soracağım. Hakan niye sizinle gelmedi?"

"Neden sordun?" Bana bakmamıştı, tüm dikkati işindeydi.

"Yani siz hep birlikte takılırdınız ya ondan."

Kağan bir an duraksayarak iç çekti. "Gelemezdi," deyip kestirip attı.

"Ama niye?" Şaşırmıştım.

"Boş ver bebeğim. Gelmedi işte." Ses tonu biraz kaba çıkmıştı, daha fazla konuşmak istemiyordu.

Gazel en tatlı sesiyle Mert'e sordu. "Mert niye gelmedi sen söylesene." Kağan'dan bilgi alamayacağımızı anlamıştı sanırım.

Mert hemen boşboğazlık ederek konuştu. "Bugün kız kardeşinin ölüm yıldönümü de ondan."

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Hakan'ın kız kardeşi mi vardı?"

"Evet ikizi vardı."

Gazel'le göz göze geldik, ikimiz de şaşırmıştık. "Ne zaman ölmüş peki, nasıl ölmüş?" Ardı ardına sorularımı sıralarken Hakan için derin bir üzüntü hissettim.

"İki yıl önce falan..." Bir an duraksadı. "Bulunduğu evi ateşe vererek intihar etmiş."

Ağzımın kuruduğunu hissederken midem kasıldı. Sevdiğin birinin intihar etmesi hatta böyle bir ölüme tanık olmak çok zor olmalıydı.

"Bunu yapacak kadar kötü ne yaşamış olabilir ki?" Gazel dehşete düşerek elini ağzına götürdü. "Çok korkunç," diye fısıldadı korku içinde.

Kağan öfkeyle Mert'i uyardı. "Bu kadarı yeter Mert. Kapa çeneni." Ardından kızgın bakışlarını sertçe bana yöneltti. "Siz de daha fazla kurcalamayın artık."

Yanaklarımı ateş bastı. "Tamam," diyebildim sadece cılız bir sesle. Zira benim de daha fazla soru sormaya niyetim yoktu.

Hakan gece kadar siyah renk gözlerinde başka nasıl sırlar saklıyordu, o buz gibi soğuk görünüşünün altında bilmediğimiz daha neler yaşamıştı merak ediyordum. Ve ne olmuştu da sonunda böyle ruhsuz ve ürkütücü birine dönüşmüştü?

Tüm bunları düşünürken o an gözümün önünde Hakan canlandı, onu ilk gördüğümde bana hoş ve bir o kadar da tuhaf gelen kolundaki dövmeleri hatırladım. Bileğinden yukarı doğru çıkan karanlık alevler resmedilmişti koluna ve alevler gitgide daha da büyüyor, başka alevlerle birleşerek gölgeler oluşturuyordu teninde. Öyle muazzam bir dövmeydi ki tüm kolu adeta gerçekten ateş almış gibi görünüyordu.

Şimdi anlamıştım işte, o dövmenin çok acı bir hatırası vardı. Acı ve derin keder yüklü bir hatıra barındırıyordu içinde. Bir nevi kız kardeşinin anısını taşıyordu dövmelerinde.

Çadırlar kurulduktan sonra yemek hazırlığına giriştik. Cansu ise ortalıkta görünmüyordu ama pek aldırmadım, düşünmeye ihtiyacı vardı ve bunun için de biraz zamana ihtiyaç duyması doğaldı.

Kağan yanıma gelip kollarını belime doladı ve burnunu saçlarıma gömerek saçlarımın kokusunu içine çekti, ardından başımın üstüne bir öpücük bıraktı. Gülümseyerek yanağımı göğsüne yasladım ve rahatlatıcı kalp atışlarını dinleyerek kendimi onun güvenli kollarına bıraktım.

"Ateş için odun toplamamız gerekiyor."

Gazel oturduğu yerden ayağa kalktı. "Ben toplarım, zaten sıkıldım. Etrafı gezmek iyi gelir. Kafamın dağılmasına ihtiyacım var."

Hâlâ Hakan'ı düşündüğüne bahse girebilirdim. Bugün onunla ilgili bayağı bilgi edinmişti ve bunlar hiç de hoş ayrıntılar değildi.

Mert de hızlıca ayağa kalktı ve Gazel'in yanındaki yerini aldı. "Ben de sana yardım edeyim."

Gazel iç çekti. "Neden hiç şaşırmadım acaba?"

"Çünkü ben iflah olmaz bir beyefendiyim, güzel hanımlara yardım etmek birinci vazifemdir."

Gazel gözlerini devirdi. "Gerçekten işsiz bir hayatın olmalı."

Mert iyice Gazel'e yanaştı. "Bu hayatı varlığınla doldurmaya ne dersin?"

Gazel, Mert'in koluna bir şaplak indirdi. "Tam bir saçmalık derim."

Mert kolunu sıvazlarken arsızca güldü. "Ah bu acıttı ama hoşuma gitti. Bir daha yapsana."

"Kes artık!" Gazel gözlerini büyüterek bize döndü. "Nasıl birine tahammül etmek zorunda kaldığımı görüyor musunuz?"

Güldüm. "Biraz tuhaf olduğunu kabul ediyorum."

"Tuhaf masum kalır yanında." Gazel sanki iğrenç bir böcekmiş gibi parmak uçlarıyla Mert'in yakasından tuttu. "Yürü, odun toplamaya gidiyoruz ama hormonlarına hâkim olsan iyi edersin budala!"

Mert haylazca sırıtarak Gazel'in peşine düştü. "Elimden geleni yaparım."

"Ayrıca konuşmayı da kesmen gerek, kulaklarım sesini duymayı hak etmeyecek kadar hassas."

"İşte buna söz veremem. Bu bir kere doğama ters."

"Niye, yarım saat dudaklarına fermuar çeksen ölür müsün?"

Mert bir an düşünür gibi yaptı. "Ölmem ama senin sesini duymaktan mahrum kalırsam bu beni öldürebilir işte," deyip gevrek gevrek kahkaha attı.

Gazel bunalmış bir yüz ifadesiyle başını ona doğru çevirdi. "Sadece odun toplayalım ve bir an önce dönelim tamam mı?" dedi bezgince.

Mert'in keyfi yerindeydi. "Emrinize amadeyim kızıl kraliçem."

"Bana bir daha öyle seslenme!"

"Ne dememi istersin?"

"Mümkünse hiçbir şey."

"Üzdün."

"Oh iyi yaptım!"

"Ruhumu yerle bir edip yıkıyorsun red queen'im."

"Bak ya! Deme diyorum, yine diyorsun!"

"Ağzıma yerleşmiş bir kere durduramıyorum kendimi kızıl kraliçem."

"Sus artık. Gereksiz garip konuşmalarınla beni germeye başladın!"

"Ben seni eğlendirdiğimi düşünüyordum."

"Yanlış düşünmüşsün sersem, hiç güldüğümü gördün mü, hayır!"

"Gülsene..." dedi Mert hayranlıkla. "Gül de bir dakikalığına dünyam aydınlansın."

"Biliyor musun sana dayandığım için ödül falan almalıyım."

"Ödülün ben olsam?"

"Sen daha çok ceza gibisin."

"Yine üzdün bak beni vicdansız kadın."

Gazel tiz bir çığlık attı. "Of! Beni cidden delirtiyorsun."

"Hey bu kadar kızma vahşi şey."

Ve laf dalaşına devam ederek ağaçların arasında kayboldular.

Her ne yaşarsanız yaşayın,
kendinizi sevmekten asla vazgeçmeyin.
Kimse sizden daha değerli değil.

17

Neden kanka olmuyoruz?

GAZEL'DEN...

Her zaman pozitif ve iyimser düşünen biri olmuştum. Herkes fazlasıyla enerjik olduğumu söylerdi ve ben böyle olmaktan acayip keyif alıyordum. Dur durak bilmeden oradan oraya koşturmayı, sürekli bir şeylerle meşgul olmayı çok seviyordum. Çünkü her dakikamın dolu dolu olması beni mutlu ediyordu. Eğlenceli, neşeli ve bol kahkahalı bir hayatın içinde yaşamak enerjimi daha da artıyor, içimi kıpır kıpır ediyordu. Kendimi bazen gökkuşağı gibi hissediyordum, rengârenk ve capcanlıydım! Her türlü güzel duyguyu barındırıyordum bedenimde. Bazen güneş gibiydim, sıcacık! Çevremi ısıtmak için çabalardım. Bazen ise pembe bir balonun içinde yaşıyordum sanki, her taraf umut kokulu pespembe renkteydi ve ben tıpkı bitmeyen kahkahalar ve tükenmeyen bir mutlulukla dans ediyordum içinde. Yaşamayı seviyordum, kendimi seviyordum, hayatı seviyordum.

Eh biraz tuhaftım belki! Ama tuhaf olmayı da seviyordum, farklı şeyleri sevdiğim gibi.

Mert kimi zaman bana kendimi hatırlatıyordu, mesela yüzünden o aptal sırıtış hiç eksik olmuyordu, dur durak bilmeden konuşuyordu ve onun da bitmeyen bir enerjisi, sönmeyen bir umudu vardı hayata karşı. Tabii o bu güzel enerjiyi çoğu kez kızları tavlamak için kullanıyor ve yılışık uslanmaz bir çapkına dönüşüyordu. Resmen Kazanova gibi davranmayı kendine huy edinmişti. Beni de en çok bu hoyrat çapkın hali yoruyor, bunaltıyor ve sinirlendiriyordu.

İşte şimdi Mert'in tüm günümü mahvetmek için yeminliymiş gibi davranması sabrımın sınırlarında gezinmeme yol açıyordu.

"Kafamı ütülemeyi kesecek misin, çünkü bünyem artık gevezeliklerini kaldırmıyor. Sistemim error vermeye başlayacak birazdan."

Bana yandan eğlenen bir bakış attı. "İlk kez baş başa kalmışız bunu konuşmayarak değerlendirmemek ahmaklık olur."

Gözüme çarpan birkaç kuru odunu toplarken, "Lütfen sus Mert, biraz kafamı dinlemeye ihtiyacım var," diye belirttim açıkça. "Bir süre sessizlik istiyorum."

Çünkü düşüncelerim sürekli Hakan'a kayıyordu ve onu çok merak ediyordum. Özellikle de bugün öğrendiklerim hem merakımı artırmış hem de kalbimi sızlatmıştı. Onu feci halde önemsediğimi hissedince buna kendim bile inanamadım. Nihayetinde onu fazla tanımıyordum ancak tanımak için ölüyordum. Tanıştığımız günden beri varlığıyla aklımı meşgul ediyordu. Onu bir kez daha görmek için aptalca çabalarda bulunmama sebep oluyor ve her defasında da kendine ulaşmamı engelliyor, girişimlerimi sonuçsuz bırakıyordu.

Şu an ise burada olmak yerine Hakan'ın yanında olmayı, kız kardeşinin ölüm yıl dönümünden dolayı onu teselli etmeyi istediğimi fark ettim. Beni görmezden gelse de bana her defasında aksi davransa da Hakan'a sarılmak onunla ilgilenmek, her zaman yanında olacağımı söylemek, yaralarını sarmam için bana izin vermesini istiyordum. Tabii o buna asla izin vermezdi ama işte ben yine de umut ediyor ve deli gibi onun yanında olma isteğimden vazgeçemiyordum.

Ah! Tam bir umutsuz vakaydım!

"Bil diye söylüyorum kızıl kraliçem kızlar beni sever, bana sus demezler."

Dalgın dalgın mırıldandım. "Konuşmaya devam edersen seni tokatlamayı düşünüyorum."

Şaşırmışa benziyordu. "Bugüne kadar hiçbir kızdan tokat yemedim."

"Aa öyle mi," dedim yalandan bir hayretle. "O halde az sonra bir ilki yaşayacaksın."

Gözleri parladı. "Oo heyecanlandım bak. İlkler özeldir, hiç unutulmaz." Eğilip yerden kalınca bir dal alıp ikiye kırdı ve diğer topladıklarına ekledi. "Ama tokat yerine öpücük olsa o."

"Ayy çok sersemsin!"

Arsızca güldü. "Sen de çok güzelsin."

Öfkeyle yerden dalları toplayıp kucağıma yığdım. "Seni cidden öldürmek istiyorum, beni çileden çıkarıyorsun!"

Mert bana arsız bir gülücük daha yolladı. "Bence beni seviyorsun."

Sözleri beni güldürdü. "Henüz o kadar kafayı yemedim canım."

"Niye, bu kötü mü olurdu sanki?"

"En kötüsünden hem de." Gülmeye devam ettim.

Bir süre konuşmayarak odun toplamayı sürdürdük, ardından sessizliği ilk bozan Mert oldu. "Biliyor musun Gazel, gerçekten zor bir kızsın. Daha önce senin gibisini görmedim."

Ses tonundaki samimiyet ona bakmamı sağladı. "Ne yani sürekli önüne gelen her kıza asılıyorsun da içlerinden en dişlisi ben mi çıktım?" dedim yarı şaka yarı ciddi bir şekilde.

Mert yüksek sesli bir kahkaha attı. "En zorlusu ve en seksisi."

Gözlerimi devirdim. "Tebrikler! Sapık olmanın hakkını fazlasıyla veriyorsun."

Bir kaşını yukarı kaldırıp, "Daha bende ne numaralar var görmek ister misin?" diye sordu küstah bir tavırla.

Sıkıntıyla oflayıp taşıdığım odunları bir kenara bıraktım. "Tamam bu kadarı yeter!" dedim sinirle ve ellerimi belime koyarak Mert'in karşısına geçtim. "Bu delicesine asılma saçmalığına ve 'En sapık benim adamım' oyununa bir son ver artık!"

Mert'in kafası karışmış gibiydi. "Ben oyun oynamıyorum."

Sabırsızca çıkıştım. "Ne yani sapık zihniyetli olmak doğal halin mi?"

Durgunlaştı. "Hayır, değil."

Ne kadar ciddi olduğumu fark etsin diye gözlerinin içine baktım. "Bak lütfen bana bir iyilik yap ve dur. Gerçekten yeterince sınırı aştın, yeter."

"Niyetim seni rahatsız etmek değildi Gazel." O da cidileşmişti ve bu hali beni şaşırttı doğrusu. "Özür dilerim."

Derince iç çektim. "Gel hadi biraz oturup konuşalım seninle."

Hiçbir imada bulunmadan, "Tamam, olur," diyerek başını salladı.

Tebessüm ettim. Mert'in böyle karşılık vermesi beni umutlandırdı ve içimden bir ses doğru yolda olduğumu söyledi.

Gölge bir yer bularak yere oturduk. "Neden böylesin Mert, biraz anlatsana," diyerek konuya girdim.

"Nasılım?" diye sordu, bunu gerçekten merak ediyormuş gibiydi.

"Böylesin işte..." Onu işaret ederek elimi salladım. "Cıvık, yılışık, çapkın, her kıza asılmaya meyilli falan işte. Hiç ağırbaşlı değilsin. Hayat senin için kocaman bir şakaymış gibi davranıyorsun."

Güldü. İlk defa gülüşü içten ve normaldi. "Neden çocuk gibisin, neden olgun büyük bir adam gibi davranmıyorsun mu demek istiyorsun?" dedi alaycı bir bakışla.

Kıkırdadım. "Eh işte öyle bir şeyler, anladın sen."

"Zaten yaşımız büyüdüğünde olgun davranmak zorunda kalacağız, niye bunun için acele edelim ki?"

Hak verdim. "O da doğru."

"Eğlenmeyi, gülmeyi, ona buna sataşmayı, şaka yapmayı seviyorum ben. Bu benim mizacım, değiştiremem. Ayrıca rutin ve sakin bir düzen beni bozar abi, ben aksiyonu seviyorum. Heyecan ve adrenalin adamıyım çok net."

"Aslında bu güzel bir hayat tarzı, adrenaline âşık olmak, sürekli gülüp eğlenmek ama..." Bir an duraksayıp doğru kelimeleri aradım. "Sen bu yönünü farklı bir alana yönel-

tiyorsun. Örneğin hayatta yapabileceğin bir dolu güzel şey varken senin boş boş takılarak önüne gelen her kıza asılman ve yılışık davranman çok itici."

Düşünceli bir hale büründü. "Öyle mi?"

"Kimse seni uyarmadı mı?"

"Hayır," dedi. "Zaten hiç kız arkadaşım yok, erkekler de böyle şeyleri pek takmaz."

Gülümsedim. "Ona ne şüphe."

Hızlıca ekledi. "Ama senden gerçekten çok hoşlanıyorum Gazel. Hatta âşık olmak üzereyim diyebilirim."

"Delirme." Abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim. "Aşk değil seninki, ben anlarım, sen sadece kendini kandırıyorsun. Bir de flört etmeye bayılıyorsun, hepsi bu."

Genişçe sırıttı. "Bak sana açık olacağım. Beni iyi çözdüğün için bu bir bonus bilgi olacak. Ayrıca seni gerçekten sevdim harbi kızsın."

"Dökül bakalım!" dedim ona sataşarak. "Kendimi çok şanslı hissettim şu an."

"Ben cidden kızlarla olmayı seviyorum. Flört edebileceğim bir kız bulursam o ortam benim için en kral ortam olur."

Bilmiş bilmiş başımı salladım. "Demiştim sana."

Omuz silkti. "Ne yapayım, ben erkeğim."

"Hormonları epey hareketli bir erkek hem de."

Bir kahkaha koyuverdi. "Gibi gibi." Haylazca göz kırptı. "Bir de şu var ki ben kimseye bağlanamıyorum, hiçbir kıza sanki dünyam oymuş gibi bakamıyorum. Mesela biriyle çıkmaya başlıyorum takılıyoruz falan sonra o ilk günkü heyecanım giderek azalıyor."

"Normalde artması gerekir."

"Artmıyor işte, dediğim gibi aksine azalıyor. Bu da kızdan sıkılmama sebep oluyor. Bugüne kadar aynı kızla en fazla üç kez buluşmuşumdur."

"Vay canına, bu çok..." Uygun kelimeleri bulmak için duraksadım. "Garip ve üzücü."

"Ve acınası değil mi?" Tatlı bir mahcubiyetle ensesini ovaladı.

"Bence bunun nedeni seçici olmaman ve önüne gelenle flört etmen. Buna son vermelisin."

"Seçici olursam eğer bu sorunu çözebilir miyim?"

Omuz silktim. "Muhtemelen."

Birlikte gülmeye başladık. Onunla ilk defa düzgün bir şekilde sohbet ediyorduk ve bu hoşuma gitmişti. Mert eğlenceli biriydi. Tabii arkadaş olarak.

"Neden kanka olmuyoruz?" deyiverdim aniden.

Şaşırdı. "Biz mi?"

Gözlerimi devirdim. "Yok şu karşıdaki ağaçlara demiştim. Tabii ki biz şaşkın, kim olacak başka."

Dudağının bir kenarı kıvrıldı. "Bunun yerine neden sevgili olmuyoruz?" Kaşlarını çapkınca aşağı yukarı oynattı.

Oflarken omzuna bir yumruk geçirdim. "Beni bu konuşmayı yaptığıma pişman etme salak!"

Yana çekilip benden kaçtı. "Tamam tamam kızıl kraliçem, sadece şakaydı." İçtenlikle yüzüme baktı. "Seninle kanka olmayı çok isterim. Uzun zamandır kimseye bu kadar rahat bir biçimde kendimi açmamıştım." Ses tonu samimiydi.

Şımarıkça güldüm. "Süper!" Yumruğumu uzatıp onun da

yumruğunu vurmasını bekledim. "Kural bir! Asla asılmak yok ona göre. Sıkı dostlar birbirine asılmaz."

"Aksine birbirlerinin arkasını kollarlar." Yumruğuma yumruğunu vurdu. "Şaka yapmaya izin var mı peki?" diye sordu hevesle.

Düşünüyormuş gibi yaptım. "Küçük şakalar yapabilirsin tabii ki."

"Tamam," dedi mutlulukla. "Hayır diyeceksin diye ödüm koptu lan."

Kahkaha attım. "Sen yine de şakalarını süzgeçten geçir. Çok da güvenemiyorum sana ya neyse."

"İşte orada dur kızım. Kankama yanlışım olmaz merak etme."

Neşeyle ellerimi birbirine vurdum. "Bu harika! Her şey daha iyi olacak bak gör."

"Şey… Şimdi sarılmamız falan gerekiyor mu, çünkü bu çok hoşuma giderdi."

Başımı iki yana sallayarak bir kahkaha daha attım. "Hayır sarılmamız gerekmiyor."

Şansını tekrar denedi. "Ama bir söz mühürlemesi yapmak gibi düşünürsek sarılmak iyi olabilirdi."

"Mert!" dedim gözlerimi kocaman açarak. "Öyle bir şey olmayacak."

Sırıttı. "Hey kızma, beni bilirsin şansımı sonuna kadar denemek zorundaydım."

Yerden çalı çırpı avuçlayıp suratına savurdum. "Bilmez miyim," dedim ona sataşarak. "Bak senin içinde iyi biri var bunu görebiliyorum, artık vakit kaybı olan şu saçma sapan

flört işlerini bırakıp içindeki bu iyi adamı ortaya çıkaracak bir kızla gerçekten sevgili olman gerek."

Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Doğru diyorsun," diye mırıldandı dalgınca.

Sözlerime ciddiyetle devam ettim. "Birine âşık ol, o da sana âşık olsun ve tüm enerjini ona harca. Bunu herkes gibi sen de hak ediyorsun Mert, bu güzel duyguları yaşamanı çok isterim."

Düşüncelerinden sıyrılıp yine sırıttı. "İlk kanka tavsiyesini aldım mı yani şimdi?"

"Şikâyetin mi var?"

"Hayır," derken cana yakın bir şekilde tebessüm etti. "Bir kız arkadaşa sahip olmak süper bir şeymiş lan."

Kendimi beğenmiş bir vaziyette saçlarımı geriye savurdum. "Ve bu kişi özellikle bensem süper ötesi olmalı."

Daha da keyifle sırıtmaya başladı. "Peki söylesene bunu nasıl yapacağım?"

Omuz silktim. "Tabii ki sadece kendin olarak ama şu sulu yanını cidden törpülemen lazım."

"Anladım," dedi yavaşça, söylediğim her bir kelimeyi dikkate aldığı çok barizdi. Bir süre sessiz kalarak ormanın sakinliğini dinledik. "Eee sende ne var ne yok peki, biraz da sen anlatsana."

Ne dediğini anlamadım. "Ne gibi?"

"İşte bilirsin aşk meşk işleri ne âlemde? Var mı biri?"

Usulca soluğumu bırakırken dalgınca yerdeki otları koparmaya başladım. "Yok," dedim.

Sabırsızca, "Hadi ama yavru buna inanmamı bekleme," dedi.

Bakışlarımı yerden çekip ona çevirdim. "Ne dememi bekliyorsun?"

Bana inanamıyormuş gibi şaşkınca baktı. "Sen çok güzel ve seksi bir kızsın elbette hayatında biri olmalı, kimse seni yalnız bırakmaz kızım. Bunun için fazla mükemmelsin."

Yanaklarım kızarırken utanarak gülümsedim. "Teşekkürler," dedim içtenlikle. "Ama gerçekten hayatımda biri yok."

Gözlerini kısarak bir-iki saniye kadar beni süzdü. "Sende bir hikâye var, seziyorum."

Altdudağımı dişledim belki birazcık Hakan'dan bahsedebilirdim, sonuçta Mert onun en yakın arkadaşlarından biriydi nihayetinde. Hem bir erkekle bu konuyu konuşmak daha iyi olabilirdi.

"Aslında hoşlandığım biri var," dedim hızlıca.

Kaşlarını hayretle yukarı kaldırdı. "Ya o," diye sordu hayretle. "O senden hoşlanmıyor mu?"

Burnumu kırıştırdım. "Pek değil... yani bilmiyorum biraz karmaşık biri."

"Vay puşt!" Tekrar gözlerini kıstı, düşünüyordu. "Ben tanıyor muyum bu birini?"

Zoraki bir şekilde gülerek geçiştirdim. "Boş ver kapatalım bu konuyu."

"Hayır red queen'im kapatmıyoruz, madem bu çocuktan harbiden hoşlanıyorsun onun seni fark etmesini sağlayacağız."

Uzaklara bakıp iç çektim. "Bunun kolay olacağını sanmıyorum. O çok farklı biri, devasa bir buz kütlesi gibi soğuk ve ulaşılmaz."

"Hey," dedi dikkatimi kendine çekerek. "Senin artık benim gibi bir kankan var bro. Güçlerimizi birleştirirsek kimse elimizden kurtulamaz. Sen ve ben kızım herkesi fethedebiliriz."

Dudaklarım neşeyle kıvrıldı. "Bu kulağa çok hoş geliyor. Bir gün sana onu anlatıp yardımını isteyeceğim tamam mı ama şimdi değil." Çenemi kaldırarak kendisini işaret ettim. "Şu an senin zamanın. Hani bahsettik ya iyi adam olmak falan filan ne dersin belki bugün o gündür ha, kendin olma günüdür yani. Gerçek Mert'i ortaya çıkaralım."

Başını olumlu anlamda salladı. "Tamam deneyeceğim, ne kadar zor olabilir ki? Sadece hormonlarımı bir kafese kapatıp fazla coşmalarını engellemem yeterli."

Bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. "Aynen öyle! İşte sana fırsat kanka, göster kendini!"

"Dileğiniz benim için emirdir kızıl kraliçem," dedi muzipçe.

"O zaman şov başlasın!" Yumruğumu bir kez daha kaldırıp vurmasını bekledim.

Gülerek yumruğunu yumruğuma dokundurdu. "Bu kanka işine harbiden bayıldım!"

Gülüşüne katıldım. "Ben de!"

Bende anlamın öyle büyük ki,
benim için sonsuzlukla eşdeğersin!

18

Dünyam seninle başlıyor, seninle bitiyor!

Yemekten sonra herkes bir yerlere dağıldı, biz de Kağan'la şu muhteşem gölde biraz yüzmeye karar verdik ancak yanıma mayo almamıştım ve iç çamaşırlarımla yüzmeye de hiç niyetim yoktu doğrusu. Ama içten içe de çantamın bir kenarına tatlı ve seksi bikinilerimden birini atmadığım için pişmanlık çekiyordum zira Kağan'la vakit geçirirken güzel görünmeyi çok seviyordum, saçlarımın ve makyajımın kusursuz olması hoşuma gidiyordu, her zaman en şahane kıyafetlerimle onun karşısına çıkmak istiyordum. Bu hem ona dünyanın en güzel kızı olarak görünmek istememden kaynaklanıyordu hem de şık olmak kendimi iyi hissetmeme sebep oluyordu ve özgüvenimi artırıyordu. Ama gel gör ki şu an için hiç hazırlıklı değildim!

Hem kim kampa giderken yanına mayo almayı akıl eder ki?

Tabii ya!

"Gazel!"

Aklıma gelen düşünceyle hemen çadıra koştum. "Gazel, acilen mayo ya da bikiniye ihtiyacım var," diyerek hızlıca içeriye girdim.

Gazel Cansu'nun saçlarını örüyordu, beni görünce durakladı ve sorgulayan bir edayla kaşlarını kaldırdı. "Niye ki?"

"Kağan'la göle gireceğiz." Kızların yanına geçerek yere oturdum. "Lütfen şu devasa çantanın bir yerlerinde giyebileceğim mayoya da bikini olduğunu söyle yoksa romantik göl planım hayal olacak."

Kıkırdadı. "Elbette de var," dedi kendini beğenmiş bir sesle. "Şu yandaki küçük fermuarlı gözü aç, içlerinden beğendiğini alabilirsin."

Cansu hayretle Gazel'e döndü. "Bir değil birden fazla getirdin hem de?"

"Ne sandınız şekerişkolar, size hazırlıklı geldiğimi söylemiştim. Ben kamp konusunda tam bir bordo bereliyim. Elcaazlarıma kimse su dökemez."

Cansu güldü. "Daha neler var o çantada cidden merak ediyorum."

Gazel neşeyle cevap verdi. "Tabii ki neye ihtiyacınız varsa. Kısacası her şey!"

"Hangisini giysem ki?" Çantayı karıştırırken kararsız kaldım.

Gazel cevap verdi. "Bence kesinlikle siyah olan bikini, çünkü aşırı deli bir parça." Ardından alaycı bir tavırla göz kırparak ekledi. "Ama uyarmadı deme Kağan'ı çıldırtabilir. Yani hem kıskançlıktan hem de bilirsin işte."

Utandım. "Yaa çok fenasın," dedim gözlerimi büyüterek.

Gazel eğlenerek kocaman sırıttı. "Ee doğrusu bu ama yahu."

Cansu'ya döndüm. "Sen nasıl oldun, daha iyi misin?" diye sordum.

Onu düşünmesi için yalnız bıraktıktan sonra bir saat içinde yanıma gelip hamilelikten dolayı aşırı alıngan olduğunu belirterek özür dilemişti. Ben de sorun olmadığını söyleyerek ona sarılmıştım ve kendisini iyi hissetmesini istediğimden Emre konusunu açmaktan sakınarak onu yemek alanına götürmüştüm. Yemek yemeye başladığımız sırada Cansu'nun ha bire midesi bulanmaya başlamıştı. Kimseye belli etmemeye çalışıyordu ancak yüzünü buruşturup ara ara midesini tutmasından bir sıkıntısı olduğunu anlamıştım. Nitekim dakikalarca bulantı çekip midesi bir türlü durulmayınca yemek yemeyi bırakmış ve kokulara dayanamayarak tuvalete doğru kaçıp gözden kaybolmuştu.

"Daha iyiyim," dedi minnetle gülümserken. "Kraker iyi geldi. Teşekkürler." Ona yemesi için yanıma aldığım tuzlu krakerleri vermiştim. "Mide bulantımı bayağı bastırdı."

"Emre çok endişelendi. Peşinden gelmek için fırladı ama izin vermedim." Gazel'in sesi küçümseyici çıkmıştı. "Ona ne oluyorsa pis densiz şey."

Cansu öfkelendi. "Boşuna yormasın kendini, onun ilgisine ihtiyacım yok."

Gazel Cansu'nun saçlarını örmeye devam ederken, "Sen benim ilgimle iyi olacaksın merak etme kuzum," dedi hoşgörülü bir şekilde. "Hem bu kusmalar da neyin nesi. Okulda da birkaç kez lavaboya koştuğunu görmüştüm, kronik bir hastalığın falan mı var?"

Cansu kaskatı kesildi, yavaşça yutkunurken göz göze geldik. Gazel'e hamile olduğunu söylemek istiyordu ama sanırım vereceği tepkiden çekiniyordu. Yardım istercesine üzgün üzgün gözlerimin içine bakarken kalbim burkuldu ve başımı

destek verircesine usulca salladım. Söyle ona, dedim bakışlarımla zira Gazel'in de tüm olanları bilmesi gerekiyordu.

Derken Cansu ağzını açtı. "Gazel sana bir şey söyleyeceğim... Aslında ben..." Sözlerine devam edemeyerek bir anlık sustu. Olanları anlatacak diye düşündüm lakin Cansu vazgeçmiş olacak ki derince iç çekip yalnızca iki kelime fısıldayabildi. "Üşüttüm herhalde."

Galiba itirafını biraz daha ertelemeye karar vermişti.

Cansu omuzlarını düşürdü, sadece dudaklarını oynatarak bana, "Söyleyemedim, utandım," dedi sessizce.

Anlayışla tebessüm ettim. "Üzülme, sonra söylersin." Ben de aynı şekilde sessizce cevap verdim.

Gazel onaylamaz bir şekilde soluğunu bıraktı. "Böyle olmaz minnoşum, dönünce bir doktora görün mutlaka. Önemli bir hastalığın olabilir, ihmal etme."

Cansu'nun yanakları kızardı. "Tamam, giderim," diye geveledi konuyu geçiştirme çabasıyla.

Siyah bikiniyi alıp incelerken, "Vay canına bu cidden çok iddialıymış," diyerek ayağa kalktım. "Kesinlikle bunu giyeceğim."

"Çok doğru bir seçim. Git ve sevgilini baştan çıkar kızım."

Şuh bir kahkaha patlattım, "Hadi ben kaçtım kızlar, tuvalete gidip hazırlanacağım, sonra görüşürüz."

İkisi bir ağızdan, "Görüşürüz," derken Gazel muzipçe ekledi. "Fazla geç kalma kızım, erken gel."

Gözlerimi devirerek güldüm. "Olur anneciğim."

Bikinimi giydikten sonra Kağan'ın yanına gittim, göl kenarında yere oturmuş manzaraya bakıp beni bekliyordu. Tişörtünü ve pantolonunu çıkarmıştı. Üzerinde sadece şor-

tu vardı ve enfes karın kaslarıyla güneşin altında muhteşem görünüyordu. Güneş ışıkları pürüzsüz vücuduna yansıyınca adeta Yunan heykellerinin kusursuz vücutlarını andırıyordu.

"Daha ne kadar orada durup beni izleyeceksin?" diye sordu alaycı bir sesle. Ardından başını bana çevirdiğinde öylece kalıverdi. Arzuyla ağırlaşan mavi gözleri yavaşça tüm bedenimde yavaşça dolaştı. "Buket?" dedi kaşlarını yukarı kaldırarak. "Bu varla yok arası bikiniyi hangi boktan yerden buldun."

Pekâlâ, beklediğim tepki bu değildi.

"Abart iyice abart. Bence gayet güzel. Sen de beğendin ama itiraf edemiyorsun," diyerek yanına doğru yürüdüm.

Ayağa kalktı, yüzü ifadesizdi. "Elbette beğendim, çok hoş görünüyorsun, her zaman olduğu gibi büyüleyicisin ne eksik ne fazla."

"Teşekkürler aşkım!" Kendi etrafımda döndüm. "Yüzmeye hazırım," dedim şen şakrak bir sesle.

Bir kaşını kaldırdı. "Ona ne şüphe," dedi ters bir tavırla. "Gereğinden fazla hazırlanmışsın."

Boynuna sarıldım. "Bu bikiniyi ne zor şartlar altında buldum biliyor musun?" Dudaklarımı kulağına sürttüm. "Sadece senin için, sana minik bir tavsiye, tadını çıkar."

Bakışları kararırken derince iç çekti. İçimi titreten yumuşak bir hareketle kollarını çıplak belime doladı, dokunuşu öyle baştan çıkarıcıydı ki heyecandan titredim.

"Ama burada benden başkaları da var ve içlerinden bazıları da erkek." Dudaklarını boynumda dolandırarak küçük öpücükler kondurup geri çekildi ve tutkuyla gözlerimin içine baktı. "Ve ben kıskanç bir adamım."

"Kağan," dedim sabırsızca.

"Şu an çevredeki tüm erkekleri öldürmeyi ne kadar çok istediğimi biliyor musun?"

"Eminim istiyorsundur ama yapmayacaksın." Cilveli cilveli burnumu burnuna sürttüm. "Çünkü bu beni çok üzerdi."

"Ama beni rahatlatırdı," dedi sakince.

Kaşlarımı çatarak çenemi kaldırdım. "Kıskançlık konusunu geride bıraktığımızı sanıyordum."

İstifini hiç bozmadı. "Yanılmışsın," dedi kısaca.

Küskün bir bakış attım. "Sen de biliyorsun ki bu çok barbarca."

Saçımın bir tutamını kulağımın ardına iterken gözlerini yüzümde gezdirdi. "Kendimi durduramıyorum. Seni sadece kendime saklamak istiyorum."

"Ben zaten sana aitim aşkım. Aksini aklına dahi getirme," diye yanıt verdim içini rahatlatmak için. "Benim dünyam seninle başlıyor, seninle bitiyor. Seni çok seviyorum ve ömrümün sonuna dek seveceğim tek erkek sen olacaksın."

Bakışları karardı. "Yine bir sözünle beni benden almayı başarıyorsun," diye fısıldayarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öpüşmemiz tatlı ve arzu doluydu, ağır ağır bir keşifti adeta. Dudaklarını benden çekmeden, "Ama ben hâlâ kıskanç bir adamım ve kayıtlara geçsin üstündekinden nefret ettim," deyip geri çekildi.

Şirince tebessüm ettim. "Bunu da atlatırsın merak etme," dedim ona sataşarak.

Kaşlarını çattı. "Çok dik başlısın," diye homurdandı memnuniyetsizce. "Tişörtümü giymeni istesem kabul etmezsin herhalde değil mi?"

"Asla," dedim kahkaha atarak. "Kıskançlığı bir kenara bırakman gerek, ilişkimizin huzuru ve iyiliği için bu şart. Hem bana değişeceğine dair söz vermemiş miydin sen, unuttun mu yoksa?"

Sertçe solurken göğsü yükseldi. "Bu benim için çok zor olacak." Bakışları yine çıplak tenimde dolaştı. "Özellikle de sen böyle fena halde seksi görünürken."

Yanağına bir öpücük kondurdum. "Zor ya da kolay, bir yerden başlaman gerek öyle değil mi? Zira deneyeceğini söylemiştin."

"Pekâlâ," dedi isteksizce. "Hiç ikna olmadım ama neyse, tekrar deneyeceğim."

"Süper!" Bir-iki adım gerileyip heyecanla, "Hadi yüzelim artık," dedim kocaman gülümseyerek ve elini tutup onu göle doğru çektim.

Kağan'la birlikte suya doğru koşarken neşeyle kahkaha attım. Ayağımızın altından sıçrayarak uçuşan su damlaları etrafımızda dans ederken güneşin altında uzanan masmavi göl ışıl ışıl parlıyor, hafifçe titreşen dalgalar resmen bize göz kırpıyordu. Su o kadar berraktı ki içindeki çakıl taşları bizi adeta suya davet edercesine güneş ışınlarının altında yanıp sönüyordu.

Göl çok güzeldi! Hissettirdiği huzurla kafanızdaki her şeyi silebilirdi. Ayrıca şükürler olsun ılık ve çok temizdi. Suyun duruluğu ve yumuşak dokunuşları bizi ânında sarıp sarmalamıştı. Tenime değen her bir damladan şifa buluyordum sanki. Usul usul yüzerek kıyıdan uzaklaşırken aşırı derecede mutluydum zira hem suda olmak hem de sevgilimle vakit geçirmek çok güzel hissettiriyordu.

"Eskiden evimizin bahçesinde dev gibi bir havuzumuz vardı, gören herkes hayran kalırdı," dedim İzmir'deki villamızı hatırlayarak. "Orada yüzmeye bayılırdım."

Kağan bana doğru yüzüp karşımda durdu. "Hadi ya, o zaman yeni eve bayılacaksın," dedi gülümseyerek.

Ne demek istediğini anlamadım. "Nasıl yani," dedim şaşkınca.

"Taşınıyorum." Sakince omuz silkti. "Abimin asistanlarından biri bana ev buldu."

"Ev aradığını bilmiyordum."

"Bahsetmeyi unutmuşum. Uzun süredir bakıyorlardı ama buldukları evler hep zırvaydı, sonunda kafama yatan güzel bir ev buldular. İki artı bir dubleks daire, müthiş bir Ankara manzarası var. Görmen lazım bebeğim. Çok seveceksin."

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Ne zaman taşınıyorsun peki?" diye sordum merakla.

"Biz buradayken taşınma işini halledecekler. Döndüğümüzde yeni evime geçeceğim."

Gülümsedim. "Bu çok güzel, senin için sevindim. Daha önce haberim olsaydı yardım ederdim."

"Dert etme. Ben de bir şey yapmadım zaten. Her şeyi asistanlar hallediyor."

Kağan bana yaklaştığında titrek bir nefes aldım. Ellerini yanaklarıma koyarak dudaklarıma eğildi ve büyük bir ihtiyaçla beni öpmeye başladı. Yarı belimize kadar suyun içinde olduğumuzdan güç almak için kaslı kollarına tutundum ve öpücüklerine aynı ihtiyaçla karşılık verdim. Etrafımızdaki su aniden ağırlaştı sonra da alev alev yakıcı bir yoğunluğa

dönüştü. Sırılsıklam bir halde uzun uzun öpüşerek sevgilimin ve dokunuşlarının tadını çıkardım.

Geri çekilirken nefes nefeseydim ve kalp atışlarım düzensizleşmişti. "Kağan," diyerek ismini fısıldadım arzuyla. Heyecandan ölüyordum ve acilen nefes alışverişlerimi kontrol altına almam gerekiyordu.

"Sende kaybolmak istiyorum, sonsuza dek," dedi kısık bir sesle. "Biliyor musun seninleyken hayat farklı geliyor, yaşamaya değer. Kimsenin yanında olmadığım kadar mutluyum seninle."

"Ben de mutluyum," dedim ona katılarak. "Sadece senin yanındayken yaşadığımı hissediyorum."

"Al benden de o kadar." Başparmağı altdudağımın üstünde gezindi. "Bende anlamın öyle büyük ki, benim için sonsuzlukla eşdeğersin."

Dayanamadım ve bu kez ben dudaklarımı dudaklarına bastırdım, ona ne kadar âşık olduğumu gösterircesine onu derin bir açlıkla öptüm. "Seni seviyorum."

"Seni çok seviyorum." Dudakları çenemden başlayarak ıslak boynumda dolaştı. "Üzerimdeki etkin tahmin edemeyeceğin kadar fazla," dedi öpücüklerinin arasından.

"Kurtulmak istiyor musun peki," dedim ona takılarak. Sesim heyecandan kesik kesik çıkmıştı.

Güldü. "Asla kurtulmak istemiyorum. Ben ancak seninleyken iyiyim, sen beni iyi yapan her şeyin ta kendisisin." Kulağımın altını ıslak ve yumuşak bir şekilde öpmeye başladı. "Sensiz yapamam, dağılırım."

Heyecan tüm bedenimi sarsarken duygu yoğunluğuna

dayanamayarak gözlerimi kapattım. "Kurtulma o zaman. Daima sev beni."

Ağzımdan küçük bir inleme kaçtığında Kağan, "Hoşuna gitti mi?" diye sordu keyifle.

Memnuniyetle iç çektim. "Hem de çok," dedim aklımdan geçeni itiraf ederek.

Alnını alnıma yasladı. "Neden bana taşınmıyorsun," dedi başparmağıyla yanağımı okşarken.

Gözlerimi yavaşça açıp başımı geriye atarak yüzüne baktım. Aşırı derecede afallamıştım. "Anlamadım."

Sözlerini yineledi. "Bana taşın. Birlikte yaşayabiliriz."

Bir an sessiz kalarak öylece yüzüne baktım. "Bunu gerçekten istiyor musun?" Hâlâ şaka yaptığını düşünüyordum.

Ânında cevap verdi. "Evet, çok istiyorum." Bir gözünü kısarak başını yana eğdi. "Sen istemez misin benimle aynı evi paylaşmayı?" Ses tonunda yoğun bir istek saklıydı.

Yüzüne su sıçrattım. "Dalga geçiyorsun benimle."

Benden kaçtı. "Hayır aksine çok ciddiyim," dedi oldukça net bir şekilde. "Şimdi cevap vermek zorunda değilsin sadece düşün tamam mı?"

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, Kağan hakikaten ciddiydi. Şaka yapmıyordu!

Zoraki bir şekilde güldüm. "Aynı evde yaşamak için evlenmemiz gerekir şaşkın." Ardından alaycı bir sesle ekledim. "Ben senin bildiğin kızlardan değilim bayım, ben başkayım, çok farklıyım."

Neden bilmiyorum ama bu ciddi teklif karşısında midem kramplar girerken şaka yaparak kaçmaya çalıştım.

"Biliyorum." Yüzünde içten ve samimi bir tebessüm belirdi. "Bu yüzden sana âşığım ya."

İçim sıcacık oldu, dayanamadım kocaman gülümsedim. Birkaç kez üzerine su sıçrattım ama hedef tutturmada başarısız oldum.

Kağan bütün dişlerini ortaya seren gür bir kahkaha attı ve intikamını almak üzere o da yüzüme su sıçrattı ancak ben onun gibi hızlıca kaçamadım, zira benim aksime hedefini ıskalamamıştı.

Gözlerime giren suyu silerken sızlandım. "Yaa of."

Kahkahası devam ederken bana doğru yüzdü, bir kez de o gözlerimi sildi. "Kıyamam." Dudaklarıma kısa bir öpücük kondurdu. "Ama bu bir daha yapmayacağım anlamına gelmiyor."

Ve birlikte yüzüp su savaşı yapmayı sürdürdük.

Güneş batmak üzereyken gölden çıktık. El ele tutuşup kendimize sakin, gözlerden uzak bir yer bulup oturduk zira güneşin batışını birlikte izlemek istiyorduk. Kağan bir kolunu omzuma atarak beni kendine doğru çekti ben de rahat bir şekilde kollarının arasına yerleşip yanağımı göğsüne yasladım.

Tenime değen çıplak vücudu sıcacıktı. "Üşüdüm," diye inledim ve kollarımı beline dolayarak iyice göğsüne doğru sokuldum.

"Tişörtümü giymek ister misin?"

Kıkırdadım. "O tişörtü bana illaki giydireceksin değil mi?"

"Yani giymen için bayağı bir sebebim var."

"Hah, neymiş bakalım onlar?"

"Öncelikle üşüdüğün için, ikinci olarak seni kıyafetlerimin içinde görmek çok hoşuma gittiği için, son olarak da küçük bikininden nefret ettiğim için."

Gülerek kaslı sert göğsüne vurdum. "O tişörtü bikinimi küçük bulduğun için giymeyeceğim."

Derin bir nefes alıp bıraktı. "Her neyse," dedi aksice. "Denemeye değerdi."

Geri çekilerek tişörte uzandım ve başımdan geçirdim. "Yalnızca üşüdüğüm için giyiyorum ve bir de kıyafetlerini giymemden hoşlandığın için."

Sırıttı. "İşte benim bebeğim."

Tişörtün uçlarını çekiştirerek bacaklarımı örttüm, gerçekten bayağı üşümeye başlamıştım oysa daha bir saat önce hava sıcacıktı. Ankara'nın havası da bir tuhaftı doğrusu, resmen çalkantılı bir ruh haline sahipti başkent. Rahatça üstümü örtüp oturuşumu ayarladıktan sonra Kağan'a baktım. Mavi gözlerine yerleşen anlam veremediğim bir bakışla dikkatle beni izliyordu.

"Ne oldu," diye sordum. "Niye öyle bakıyorsun bana?"

Ufak bir gülümseme dudaklarında gezindi. "Şu göldeki konuşmamızı düşünüyordum."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Hangi konuşma?" O kadar çok şey konuşmuştuk ki.

"Evlen benimle," dedi aniden ciddi bir sesle.

Gözlerim iri iri açıldı. "Ne dedin?" dedim şaşkın şaşkın.

"Beni duydun. Evlenelim."

Öylece kalıverdim. "Sen... Ne... Ama..." Zihnim kendiliğinden tepki vererek çalışmayı bıraktı, hiçbir şey düşünemiyor, cümle dahi kuramıyordum.

Usulca bana yanaştı, bir eliyle yanağımı kavrayarak çenemi kaldırdı ve gözlerinin ta içine bakmamı sağladı. "Ben çok ciddiyim evlen benimle."

Ağzım açık bir halde Kağan'a baktığımı fark edince hemen kendimi topladım ve güçlükle yutkundum. "Ben... Ben ne diyeceğimi bilemiyorum," diyebildim zar zor çıkan bir sesle.

Anlayışlı bir tavırla hafifçe tebessüm etti. "Bak benim hayatım seninle başladı, seninle de bitsin istiyorum. Evet de bana. Nefes aldığım süre boyunca yanımda sen ol, her ânım yalnızca senden ibaret olsun."

Midemden göğsüme sıcacık bir ateş yükseldi. "Kağan..." dedim nefesim kesilirken. "Evlilik düşüncesi... Çok çılgınca." Şaşkınlıktan hâlâ doğru düzgün düşünemiyordum.

"Birlikte ne kadar mutlu olacağımızı bir düşün."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Ben de seninle aynı şeyi istiyorum ama evlilik tamamen mutlu olmaktan ibaret olmayabiliyor," diyerek hissettiğim kaygıları dile getirdim.

"Zor günler elbette olacak," dedi anlayışla. "Ama sen ve ben beraber olduktan sonra üstesinden gelemeyeceğimiz şey yok."

İç çekerek hafifçe tebessüm ettim. "Tıpkı bir aile gibi," deyip sözlerini tamamladım.

Keyifle sırıttı. "Aynen öyle bebeğim, aile gibi."

"Bunu hiç beklemiyordum."

"Sensiz bir hayat istemiyorum Buket," dedi kendinden emin bir ifadeyle. "Evlenelim işte."

"Ama daha okulumuz bitmedi, hem önümüzde daha üniversite var. Bir sürü ders, sınav, stres ve evlilik gibi büyük bir sorumluluk yüklenecek omuzlarımıza," dedim içimde biriken korkularımı dışa vurarak.

"Çekincelerini anlıyorum bebeğim ama okul bu yıl bitiyor, ayrıca evli olup da üniversite okuyan birçok insan var. Biz neden onlardan biri olmayalım."

Derince iç çektim. "Bilemiyorum," dedim kararsızlıkla.

Bir kaşını kaldırıp şakayla karışık bir ciddiyetle sordu. "Yoksa benimle aynı evde yaşamak istemiyor musun?"

Güldüm. "Bunun beni biraz tedirgin ettiğini itiraf edebilirim ancak seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, şu hayatta tek istediğim kişi sensin. Sen bana bir bakış atıyorsun ben ânında eriyorum, dokunuşun heyecandan ölmeme sebep olacak kadar etkili üzerimde. Her günümün seninle dolu dolu olmasını öyle çok istiyorum ki. Seninle her şey heyecan verici, sen yanımdayken çok güçlüyüm, ulaşılmazım, dokunulmaz gibiyim. Sonsuz bir enerjiyle hayat doluyum. Ayrıca huzurlu ve acayip mutluyum." Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktım. "Fakat itiraf etmeliyim ki evlilik biraz ödümü kopardı, beni hazırlıksız yakaladın."

Dudağının bir kenarı kibirle kıvrıldı. "Ani kararlar almayı ve plansız hareket etmeyi severim."

Altdudağımı dişledim. "Bunu gerçekten istiyor musun?" diye sordum emin olmak için.

"Hiç bu kadar emin olmamıştım." Derin, mavi gözlerinde duygu yüklü bir ifadeyle bana baktı. "Sen benim diğer yarımsın Buket," diye itiraf etti birden. "Hayatıma girdiğin andan beri bende eksik olan her şey tamamlandı."

Yanaklarım kızarırken kendi kendime güldüm. "Bana evlenme teklifi ettiğine inanamıyorum." Halen olanları idrak etmekte güçlük çekiyordum ve her şey rüya gibi geliyordu.

Mahcup bir halde burnunu kırıştırdı. "Ve sen henüz bana cevap vermedin."

Sevinçten yanaklarım daha da kızardı. "Cevap beklemene lüzum yok, tüm kalbimle 'EVET' diyorum tabii ki."

Yüzü tatminkâr bir keyifle aydınlandı. "Kesinlikle pişman olmayacaksın," dedi yemin edercesine. "Seni mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Beni sev yeter," dedim içtenlikle.

Kalbimin teklemesine sebep olacak şekilde gülümsedi. "Daima seveceğim." Bana öyle aşk dolu bakıyordu ki dizlerimin bağı çözülüyordu.

Geçmişte yaşananlar aklıma düşünce ekledim. "Kalbimi hiç kırma olur mu?" dedim yalvarırcasına.

Omuzları gerildi. "Söz veriyorum," dedi her kelimenin üstüne basa basa. "Hayatımın en güzel günlerini bana yaşatan kadını asla üzmeyeceğim."

Tekrar gülümsedim. İşittiğim güzel sözlerin tadını çıkarıyordum.

"Güven bana olur mu?" Elimi tutup kalbinin üstüne yerleştirdi. "Burada yalnızca sen varsın. Senin kalbin kırılırsa benimki de kırılmış demektir."

"Güveniyorum sana," dedim ciddi bir sesle. "Ama ne olursun acele hareket etmeyelim Kağan, hiç değilse önce okulumuzu bitirelim. Zaten birkaç ay sonra on sekiz yaşında olacağım, yani biraz beklememiz şart. Ayrıca..." Elimi havaya kaldırarak yüzük parmağımı gösterdim. "Tek taş olmadan evlilik teklifi olmaz aşkım," dedim ona takılarak.

Beni hızla kendine çekerek sıkıca sarıldı. "Bu durumu düzelteceğim. Tek taş yüzüğünüz en kısa zamanda parmağınızda yerini alacak Buket Öztürk."

Midemde yeni bir sıcaklık hissi oluşmaya başladı ve mutlulukla kıkırdadım. "Bu soyadına bayıldım," dedim şımarıkça. "İsmimle harika bir uyum sağlamadı mı sence de?"

Alnımdan öptü. "Evet bebeğim hem de sana çok yakıştı."

"Bana en çok yakışan sensin Kağan Öztürk, yalnızca sen."

Ne kadar geçmişi kurcalarsan
bir o kadar mutlu olmayı
ertelemiş olursun.

19

Benden ne saklıyorsunuz?

Kampın ikinci günü sabah güneşin doğuşuyla birlikte uyandım. Normalde evdeyken bu saatlerde uyanmakta güçlük çekerdim ancak oksijen bolluğundan olsa gerek hiç zorlanmadan erkenden uyanmıştım ve kendimi gayet dinç hatta dinlenmiş hissediyordum. Aslında kampa gelmeden önce biraz endişelerim vardı çünkü börtü böcekten aşırı derecede korkuyordum ve çadırda yatmak da kulağa hiç konforlu gelmiyordu. Oysa şimdi burada olduğuma çok memnundum, daha henüz bir gün de olsa kamp hayatına hemen ayak uydurmuştum ve doğa ortamıyla hiç sorun yaşamamıştım.

İzmir'de yaşarken Gazel'in ailesiyle hafta sonları ara sıra kamp yapmaya kaçmalarının nedenini şimdi daha iyi anlıyordum. Şehrin gürültüsünden, kirli havasından, yoğun iş temposundan uzaklaşıp kendini ağaçlarla dolu temiz havaya atmak insanın hem ruhunu arındırıyor hem de kalabalıktan uzakta huzurlu birkaç gün geçirmesine sebep oluyordu.

Cansu ve Gazel mışıl mışıl uyurken sessizce telefonuma uzandım ve ekranı kontrol ettim. Üç cevapsız arama ve bir de mesaj vardı. Önce mesajı açtım, annem kampın nasıl

geçtiğini sormuş ve benden bol bol fotoğraf göndermemi istemişti. Her dakikanın keyfini çıkar ve eğlenmeye bak diye ekleyip bir sürü de öpücük göndermişti. Mesajı beni gülümsetirken hızlıca cevap yazıp çektiğim fotoğrafları ekleyip gönderdim, sonra da aramaların kimden geldiğine baktım, hepsi Bahadır'dandı.

"İşsiz adam ya gerçekten işsiz!" diye mırıldandım kendi kendime. "Yat uyu yahu! Beni niye arıyorsun acaba?"

Dün gece tam üç kez beni aramıştı, uyumadan önce telefonumu sessize aldığım için de aramalarından şimdi haberdar olmuştum. Ama yine de umursamadım, telefonlarına geri dönecek kadar onu önemsemiyordum.

İnternette biraz gezinip zaman geçirdikten sonra telefonumu kenara bıraktım. Gözlerim derin derin uyuyan kızlara doğru kaydı ve artık uyanmaları gerektiğine karar verdim. Zira yalnız başıma kalmaktan çok sıkılmıştım! Zaten kahvaltı saatine de az kalmış, bu yüzden de gerçekten artık uyanmaları gerekiyordu.

"Hadi bakalım kızlar uyanın, kalkma vakti geldi!" diye duyurdum sesimi yükselterek.

İlk uyanan Cansu oldu, kısık gözlerinin ardından bana şöyle bir baktıktan sonra tekrar gözlerini kapatarak uyumaya devam etti. Gazel ise hiç kıpırdamamıştı bile.

Gözlerimi devirdim. "Uyanın artık! Sabah oldu!" Bu kez resmen bağırmıştım.

Cansu inleyip kafasını yastığa gömdü. "Uyanmak istemiyorum," diye homurdandı. "Azıcık daha uyuyayım ne olur."

"Olmaz! Uyan yaa," diyerek sızlandım yüksek sesle. "Tek başıma oturmaktan sıkıldım."

Cansu tekrar gözlerini açtı, ağır ağır gözlerini kırptı ve şükürler olsun bu kez geri kapatmadı, uykulu uykulu yattığı yerden doğruldu. "Saat kaç?" Kahverengi saçları darmadağındı.

"Yedi," dedim. "Hazırlanıp kahvaltıya katılmamız gerek."

Daha saçımı başımı düzeltip makyaj yapacak ve giymek için güzel bir kıyafet seçecektim. Kampta olsak da bir moda ikonu misali podyumda yürüyecekmiş gibi güzel görünmem şarttı. Çünkü kahvaltıda sevgilim de olacaktı!

Gözlerini ovuştururken genişçe esnedi. "Gazel niye hâlâ uyuyor?"

"Gazel!" diye bağırdım. "Uyansana."

Aldığım tek cevap şu oldu. "Hımmmm."

O kadar sevimliydi ki gülmeden edemedim. Gazel'in uykusunun ne kadar ağır olduğunu hatırladım, eskiden de beraber kaldığımız zamanlarda sabahları onu zar zor uyandırırdım.

Cansu yastığını kaparak Gazel'in omzuna indirdi. "Ben uyandıysam sen de uyanacaksın!" dedi gülerek. "Kalk!

Gazel oflayarak kendi yastığını çekip yüzüne kapattı. "Çok kötüsünüz, sadece azıcık daha uyumak istiyorum o kadar," dedi sızlanarak.

Kıkırdadım. "Kabul edilmemiştir!" dedim yalandan azarlayan bir sesle.

Yastığı yüzünden çekip oturma pozisyonu aldı. "Eh tamam," diyerek önüne düşen gür kızıl saçlarını omuzlarından geri atıp hızlıca dağınık bir topuz yaptı. "Artık uyandığıma göre şimdi ne yapıyoruz?"

Telefondan eğlenceli ve hareketli bir müzik açıp yeni gün için kız kıza hazırlanmaya başladık sonra da hep birlikte kah-

valtıya gittik. Kahvaltımız çok keyifliydi, böyle kalabalık ortamlarda şen şakrak sohbetler eşliğinde yenen yemeklere bayılırdım zaten. En sevdiğim arkadaşlarımla ve Kağan'la olmak benim için bir hediye gibiydi adeta. Ancak tek bir sorun vardı o da yemek boyunca Emre'nin aşırı üzgün ve çaresiz görüntüsü ile Cansu'nun kızgın ve mutsuz haliydi. İkisinin bir an önce barıştığını görsem gerçekten feci mutlu olacaktım.

Telefonum çalınca cebimden çıkarıp ekrana baktım ve Bahadır'ın adını görünce ânında gerildim. Şu an gerçekten hiç sırası değildi!

Herkes kahvaltısına devam ederken Kağan'ın beni izlediğini fark edince gergince gülümsedim.

"Kim o?" diye sordu hemen.

Hızlıca aramayı reddettim. "Annem," diyerek yalan söyledim.

Gözlerini kıstı. "Neden cevap vermedin?"

Telefonum tekrar çalınca yine reddettim ve bu kez sessize aldım. "Kahvaltıdan sonra ararım ben onu," dedim geçiştirerek.

Ve telefonum bu kez ısrarla titremeye başladı. Kahretsin!

Kağan bir kaşını kaldırdı. "Önemli bir şey varmış gibi geldi bana."

Bahadır'ın aradığını ekranda görmesin diye telaşla ayağa kalktım. "Haklısın cevap vereyim en iyisi. Yoksa sürekli arayıp duracak."

Bana şüpheli bir bakış attı. "Tamam," dedi ancak gözlerini bir saniye olsun üstümden çekmemişti.

Yanaklarım kızardı. Kendimi ele vermemek adına onlar-

dan uzaklaşarak ormana doğru yürüdüm ve kızgın bir şekilde telefonu açtım. "Ne istiyorsun Bahadır?"

Ondan bir an önce kurtulmayı ümit ediyordum, ne vardı sanki beni biraz olsun rahat bıraksa!

"Aramalarıma neden yanıt vermiyorsun?" diye sordu öfkeyle.

Aynı öfkeyle karşılık verdim. "Meşgul olabileceğim hiç aklına geliyor mu, ya da aradığında uyuyor olabileceğim mesela?" Dün geceki aramalarını kastederek rahatsızlığımı dile getirdim.

Bir-iki saniye sessiz kaldıktan sonra, "Neredesin?" dedi sertçe. "Evde misin?"

"Hayır, evde değilim. Kamptayım."

"Hımm şu okulun düzenlediği kamp mı?" Arkadan korna sesleri ve motor gürültüleri geliyordu, yoldaydı anlaşılan.

"Evet." Yanıtım kısaydı.

"Bana kampa gideceğini söylememiştin," dedi bu kez hiç hoşnut olmayan bir sesle.

Sinirli bir şekilde güldüm. "Nereye gidersem sana haber vermek zorunda olduğumu bilmiyordum."

Cidden çok komikti.

"İyi, öğrenmiş oldun o halde," dedi sakin ama tehlikeli bir sesle. "Bundan sonra ona göre davranırsın."

Ağzım açık kaldı. "Benim özel hayatım seni niye alakadar ediyor ki?"

"O küçük anlaşmamızdan sonra yaptığın her şey beni ilgilendiriyor artık."

"Bence şansını fazla zorluyorsun Bahadır," dedim aksice.

"Sınırları zorlamayı severim."

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. "Bak işim var tamam mı, kapatmam gerek."

Bahadır'ın bu ukala tavırları canımı fazlasıyla sıkıyor ve tahammülüm iyice azalmaya başlıyordu.

Küstah bir şekilde, "Bu telefon ancak ben kapatmak istediğimde kapanır Buket," dedi.

Kibri karşısında sinirlenirken dişlerimi sıktım. "Peki söyle o zaman, tahminen ne zaman yakamdan düşersin?" diyerek sert bir şekilde yanıt verdim.

Güldü, ama bu gülüş hiç tekin bir gülüş değildi. "Benimle bir sorunun mu var yavru kuş?"

Sinirlenmişe benziyordu. Geri adım atmam gereken noktayı hatırlatıyordu bana.

"Hayır yok," dedim yavaşça. "Sadece konuşmak için müsait değilim ve senden birazcık anlayış bekliyorum."

Beni nasıl kontrol altına alabileceğini öyle iyi biliyordu ki bu gerçekten dehşet vericiydi.

"Sana neredeyse inanacağım," dedi alay ederek.

Kaşlarımı çattım. "Yalan söylemiyorum," dedim kendimi savunarak. "Az önce kahvaltı masasından kalktım ve geri dönmem gerek."

"Belki özür dilersen bugünlük seninle işim olmadığına karar verebilirim ve telefonu da kapatırım."

Sinirle soluğumu bıraktım. "Sırf sen istiyorsun diye senden özür dilemeyeceğim!"

Kafayı yemiş olmalıydı kesin!

"Peki," dedi eğlenerek. "Oraya geliyorum." Ani bir fren sesi telefonun diğer ucundan yükseldi.

Gözlerim büyüdü. "Ne! Hayır! Buraya gelemezsin!"

"Gelmemi istemiyorsan özür dile," dedi ukala bir tavırla. "Yoksa biraz sonra yüzüme karşı özür dilemek zorunda kalacaksın."

İçimde yanan öfkeyle gözlerimi sıkıca kapattım. Gözlerimin ardında biriken kızgın gözyaşlarımın varlığını hissedebiliyordum. Bahadır'ın kibrine ve benimle acımasızca oyun oynamasına katlanmakta öyle güçlük çekiyordum ki onun oyuncağı olmayı kendime yediremiyordum.

"Özür dilerim." Bir damla gözyaşım yanağımdan usulca akıp gitti.

Bir süre sessizce durdu. "Seni bir daha aradığımda telefona cevap ver," dedi duygusuz bir sesle ve telefonu yüzüme kapattı.

Yakınlardaki bir taşın üzerine gidip oturdum ve sakinleşmek için derin derin soluyarak temiz havayı ciğerlerime çektim. Bahadır'la konuşmak bir yana onun baskısına maruz kalmak her seferinde psikolojimi altüst ediyordu. Ne zaman ona karşı dik durmaya kalksam elindeki kozu ustaca kullanarak savunma mekanizmamı yıkmayı başarıyordu! Ve ben bu duruma düşmekten nefret ediyordum! Bir itaatkâr gibi boyun eğmeyi daha ne kadar sürdürebileceğimden emin değildim. Ancak hayatıma bu şekilde müdahale etmeye devam ettiği sürece şantajlarına daha fazla dayanamayacağım ortadaydı, bir şekilde Bahadır'dan kurtulmanın yolunu bulmam gerekiyordu.

Kamp alanına yürürken Kağan'ı görme umuduyla şöyle bir etrafıma bakındım ama görünürlerde yoktu. Ayrıca Emre ve Mert de ortalıkta görünmüyordu. Belki de kahvaltıdan sonra biraz erkek erkeğe vakit geçirmek istediler diye düşündüm ve Kağan'ı aramaktan vazgeçtim.

Bu sırada bana doğru gelen topu fark edince öne doğru uzanarak topu yakaladım ve voleybol oynayan arkadaşlara geri attım.

Topun peşinden koşan kız, "Teşekkürler," deyince "Rica ederim. İyi oyunlar," diyerek gülümsedim.

Göl kenarında takılan öğrencileri saymazsak gezi grubumuz fazla kalabalık değildi ancak epey canlı ve neşeli bir gruptuk. Zira orman güçlü kahkahalarla dolup taşıyor, heyecanlı konuşmalar çevremizde çınlıyor, keyifli sesler kuşların cıvıltılarına karışarak coşkuyla yükseliyordu. Bir tarafta erkekler futbol diğer tarafta kızlar voleybol oynuyorlardı. Hiçbir aktiviteye katılmayıp sessizce çimlere uzanıp kitap okuyan ya da müzik dinleyeler de vardı.

Herkes halinden oldukça memnundu ve bir yerlere dağılmış canlarının istediği şekilde bu güzel hafta sonunun tadını çıkarıyordu.

Gözlerim bu sefer de Gazel ve Cansu'yu aradı fakat çevrede onlardan da herhangi bir iz yoktu. Belki de çadıra geri döndüklerini düşünerek çadırların olduğu alana doğru yürümeye başladım.

Yanılmamıştım, ikisi de çadırdaydı. Cansu uzanmış dinleniyor, Gazel de onun başucuna oturmuş telefonuyla uğraşıyordu.

Herkes dışarıda keyif yaparken onların içeri tıkılmalarını garip bularak sordum. "Hayırdır kızlar neden burada saklanıyorsunuz, kötü bir gün mü geçiriyorsunuz?" dedim takılarak.

"Cansu kahvaltının ardından yine kusup durdu, sonra başı dönmeye başlayınca buraya geldik." Cevap veren Gazel'di.

"Biraz dinleneyim geçer, merak etmeyin." Cansu doğru-

larak oturur pozisyona geçti. "Şimdiden iyi hissetmeye başladım bile." Gülümseyerek içimizi rahatlatmaya çabaladı.

Gazel kuşkuyla Cansu'yu süzdü. "Bence senin acilen doktora görünmen şart. Belli ki bir hastalığın var. Niye bu kadar umursamaz davranıyorsun anlam veremiyorum."

Bakışlarına yoğun bir tedirginlik yerleşti. "Alışığım ben ya, arada oluyor bana böyle sonra kendiliğinden geçiyor." Elini geçiştirmek istercesine salladı. "Boş ver takılma sen de."

Gazel'in kuşkusu geçmedi. "Saçmalama. Antalya'dayken o kadar vakit geçirdik hiç midenin bulandığını görmedim." Gözlerini kısarak bir süre düşündü. "Yemek yerken çok iştahlısın, canının hep tatlı çektiğini söylüyorsun, sık sık miden bulanıyor ve kusuyorsun, bir de başın dönüyor." Bir cevap bulmuşçasına aniden konuşmayı bıraktı sonra da kıkır kıkır gülmeye başladı. "Seni tanımasam hamile olduğunu düşüneceğim."

Cansu'nun gözleri büyüdü, ne yapacağını bilemez bir halde tüm kanı yüzünden çekildi.

"Ay aklıma neler getiriyorsun yahu..." Cansu ile şok içinde göz göze geldiğimizi fark eden Gazel'in gülüşü yavaşça durdu, artık gülmüyordu. "Neden birbirinize dehşete düşmüş gibi bakıyorsunuz?" diye sordu şüpheyle. "Siz sanki benden bir şey saklıyorsunuz."

Cansu üzgünce inledi. "Sana söyleyecektim," dedi özür dilercesine. "Ama bir türlü söyleyemedim, çekindim."

Gazel kafası karışmış vaziyette, "Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu.

Güçlükle yutkundu. "Az önce dediklerin, sıraladığın tüm o gerçekler, sonrasında tahmin ettiğin şu şey..." Cansu'nun sesi

sona doğru kısılıp yok olurken sıkıntıyla nefesini verip bir elini alnına koydu. "Bunu nasıl anlatacağım bilemiyorum."

Gazel ânında ipuçlarını birleştirdi. "Aman Allah'ım!" dedi elini ağzına götürürken. "Sen gerçekten hamilesin!"

Ses tonu öyle yüksek çıkmıştı ki araya girdim. "Gazel sessiz ol, birisi bizi duyabilir."

Gazel gözlerini Cansu'dan ayırmadı. "Bu nasıl oldu... ne zaman..." Şaşkınlıktan ne diyeceğini kestiremiyordu.

Cansu ellerini kucağında birleştirip başını yere eğdi. "Antalya'dayken Emre'yle barıştığımız zaman..."

"Dur." Gazel elini havaya kaldırarak sözünü kesiti. "Daha fazlasını duymaya kalbim dayanmayacak." Ardından kaşlarını çatarak ekledi. "Şu an sana aşırı kızgınım, neden daha önce söylemedin?"

"Söyleyecektim... İnan ki anlatacaktım... Sadece biraz daha zaman geçsin diye düşündüm."

"Yanlış düşünmüşsün. Bu önemsiz bir konu değil ki bekliyorsun. Hemen söylemen gerekirdi." Gazel hem gücenmiş hem de bir o kadar kızgındı.

Cansu hızlıca Gazel'in elini tuttu ve yalvarırcasına gözlerine baktı. "Özür dilerim. Lütfen kızma bana. Ben bile daha yeni alışmaya başladım bu duruma. İlk başlarda yalnızdım, hamile olduğumu öğrendiğim zaman ödüm kopmuştu. Ne yapacağımı bilemiyordum. Şimdi yeni yeni farkına varıyorum her şeyin. Ne olursun anla beni, kolay değil yaşadıklarım."

Gazel dargınlığı bir kenara bırakıp yumuşadı. "Canım benim sen asla yalnız değilsin tamam mı, anlıyorum seni ama bu durumu benden sakladığın için küsmeye hakkım var. Tabii şu an dargınlığım biraz geçti ya neyse." Gözlerini

devirip ciddileşti. "Hem çekinmek de neymiş ben seni asla yargılamam aksine hep yanında olmak için çabalarım, en iyi arkadaşlar birbirlerine kayıtsız şartsız destek olmazlar mı?"

Cansu usulca başını salladı. "Olurlar tabii."

"O zaman sorun yok. Peki kararın ne yönde, aldıracak mısın yoksa..."

Cansu kararlı bir tavırla Gazel'in devam ettiremediği sözleri tamamladı. "Onu dünyaya getireceğim."

"Tahmin etmiştim." Gazel'in yeşil renk gözleri şefkatle Cansu'nun karnına doğru indi. Ee söylesene kız mı erkek mi?" Sonra dua eder gibi ellerini birleştirdi. "Ne olur kız olsun, onu prensesler gibi büyütürüz. Tatlı küçük tüllü tüllü pembe bir elbise giydiğini hayal etsenize ne şeker olurdu değil mi? Bir de pembe bir şapka, pembe kalpli çoraplar sonra pembe ışıltılı ayakkabılar! Ay çok heyecanlandım şu an!"

Onun bu tatlı heyecanı beni eğlendirdi. "Benim de en çok merak ettiğim cinsiyeti." Mahcup bir edayla ekledim. "Ve içten içe ben de kız olmasını çok istiyorum!"

"Cinsiyeti öğrenmek için henüz erken." Cansu hafifçe gülümsedi. "Ayrıca daha doktora gitmedim," diye eklerken yüzünü buruşturdu. "Çok korkuyorum."

"Neden?" diye sordu Gazel merakla. "Korkacak ne var ki?"

"Bilmiyorum." Omuz silkti. "Korkuyorum işte, büyük bir sorumluluk sonuçta. Doktor ne diyecek, bundan sonra neler olacak, ben ne yapacağım..." Üzgünce içini çekti. "Anneme nasıl söyleyeceğim, durumu nasıl karşılayacak... Hepsi birer soru işareti."

Gazel kaşlarını çattı. "Emre'ye söylemediğini tahmin ediyorum." Bu soru cümlesinden ziyade bir tahmindi. Ve

tahmininde emin olmak istiyordu. "Böyle bir aptallık etmediğini söyle bana ne olur?"

Cansu bakışlarını kaçırdı. "Hayır, onun bilmesini istemiyorum. Gerek yok."

Gazel, "Ne demek gerek yok! Delirdin herhalde," dedi inanamayarak. "Bebeğin babası olarak yanında olması şart. Her şeyin senin üzerine yüklenmesine nasıl razı geliyorsun, tüm bunların altından tek başına hayatta kalkamazsın. Baba desteği mutlaka olmalı."

Cansu itiraz ederek başını iki yana salladı ve önceden bana yaptığı açıklamanın aynısını Gazel'e de yaptı. "Onu yanımda istemiyorum, bu bebek sadece benim, Emre bebeğimin hayatının hiçbir noktasında olmayı hak etmiyor." Konuşurken gözlerine yerleşen derin bir acı ve hayal kırıklığı vardı.

Gazel sabırsızca gözlerini devirdi. "Saçmalardan seçmeler yani," dedi bezgince. "Emre'yi pek sevmiyorum fakat hamile olduğunu bilmeye hakkı var. Çünkü bu bebek senin olduğu kadar onun da bebeği."

"Gazel haklı Cansu, geçmişi kurcalamayı bırak artık," diyerek konuşmaya dahil oldum. "Bencillik ediyorsun."

"İkiniz de beni anlamıyorsunuz." Cansu kızgınlıkla burnundan soluyup ayağa kalktı. "Ona öyle sinirliyim ki yaptıklarını hatırlayınca kalbim acıyor. Olanları hazmedemiyorum." Gözyaşlarına hâkim olamayarak ağlamaya başladı.

"Cansu ağlama ne olur." Hemen ayağa kalkarak yanına gidip ona sarıldım. "Tamam sen nasıl istersen öyle olsun ama lütfen üzülme."

Gazel de pişman olup oturduğu yerden kalkıp Cansu'nun

sırtını sıvazladı. "Ağlama canımın içi, üstüne geldiğimiz için özür dileriz," dedi teselli ederek. "Sadece sen ve bebeğin için iyi olanı fark etmeni istedik, seni incitebileceğimizi düşünemedik. Ağlama."

Cansu geri çekilip elinin tersiyle yanaklarını sildi. "Ağlamıyorum tamam." Burnunu çekti. "Bir anda patladım kusura bakmayın, sizi kırmak istemedim sadece bazen her şey üstüme üstüme geliyormuş gibi hissediyorum, daralıyorum. Sonra da duygularımı kontrol edemiyorum ve her şeyi çok yoğun yaşıyorum."

Gazel zoraki bir sırıtışla, "Hamilelik hormonlarından olsa gerek. E olur o kadar artık ne yapalım," diyerek ortamı yumuşatma girişiminde bulundu ve başarılı oldu.

Cansu'nun dudaklarından bir kıkırtı dökülürken ben de güldüm. "Merak etme zamanla tepkilerin normale döner."

"Ah umarım." İkimize birden sarılıp yanaklarımızdan öptü. "İyi ki varsınız kızlar, yanımda olduğunuz için teşekkürler."

"Ne demek, her zaman."

"Biraz dışarı çıkıp nefes alalım, ne dersiniz?" diye sordu Cansu. "Çok gerildim, temiz havaya ihtiyacım var. Hem göl kenarında otururuz, sohbet ederiz."

"Çok iyi olur."

"Harika fikir." Onu onaylayarak peşinden gittik.

Cansu çadırın dışına adım atar atmaz panik içinde donakaldı. "Sen..."

"Demek hamilesin." Emre'nin ses tonu fazlasıyla sert ve hiddetliydi.

Sende kendimi kaybettim...
Hem aklımı çeldin
hem kalbimi zapt ettin!

20

Ben hayatım boyunca sadece seni sevdim, bugün de dahil buna!

EMRE'DEN...

Cansu karşısında beni görmeyi beklemiyordu, bu yüzüne yayılan dehşet ifadesinden epey belli oluyordu. Kanı yüzünden çekilmişçesine bembeyaz kesilmişti. Eh, benim de ondan aşağı kalır bir yanım yoktu doğrusu çünkü ben de duyduklarım karşısında şaşkınlığa uğramıştım. Söylenenleri ilk başta duyunca inanamamıştım. Zihnim neler olduğunu idrak edince elim ayağım buz kesip kulaklarım uğuldamaya başlamıştı.

Cansu hamileydi ve bizim bir bebeğimiz olacaktı!

Siktir!

Bu kesinlikle beklediğim bir şey değildi!

Sersemliğinden kurtulur kurtulmaz, "Buna cevap bile vermeyeceğim!" diyerek beni tersledi.

"Yeteri kadar duydum zaten!"

"Sen ne cüretle bizim konuşmalarımızı dinlersin?" Cansu öfkeyle bağırdı ama boşuna uğraşıyordu, bu kez beni asla sindiremeyecekti.

O öfkeliyse ben ondan daha öfkeliydim!

"Aslında hastalandığın için sadece sana bakmaya gelmiştim. İyi ki de gelmişim ve konuşmalarınıza kulak misafiri olmuşum. Yoksa senin bana söyleyeceğin yokmuş baksana!"

Gerçekten de durum buydu. Kahvaltının ardından Cansu'nun telaşla tuvalete koşması ve sonra da kusması beni endişelendirmişti, sırf nasıl olduğuna bakmak için çadırlarına gelmiştim ama konuşmalarda ismimin geçtiğini işitince kalıp neden bahsettiklerini anlamaya çalışmıştım.

Ve bingo! Büyük haber! Baba olacağımı öğrenmiştim.

"Ne diye sana söyleyecekmişim ki!"

Sertçe güldüm. "Bir düşünelim bakalım, babası ben olduğum için olabilir mi?"

"Sen bebeğimin hiçbir şeyi olmayı hak etmiyorsun!"

Hassiktir! Yok öyle bir dünya!

"Sen istesen de istemesen de bu bebek ikimizin ve beni geri planda tutamayacaksın," dedim hiddetle. "Hele ki şimdi asla! Bundan sonra varlığıma alışsan iyi edersin!"

Cansu irkilince Gazel araya girdi. İşaretparmağını bana uzatıp kızgınlıkla salladı. "Cansu'yu rahat bırak, düş onun yakasından, seni yanında istemiyor anlamıyor musun?"

Omuzlarım kasıldı, öfkemi kontrol etmek için çabalarken gözlerimi kıstım. Bu yeni kız iyice canımı sıkmaya başlamıştı, ne zaman ağzımı açsam beni azarlayıp duruyordu.

"Sen sakın konuşma kızıl, bu yalnızca Cansu ile beni ilgilendirir," diyerek ona çıkıştım. "Bu konuda laf söylemek sana düşmez. Burnunu sokma bizim işimize."

"Pardon?"

Afalladı, epey şaşırmışa benziyordu. Eh, olsun o kadar, daha öncesinde ona hiç tepki göstermemiştim, ne zaman

beni terslese Cansu'nun arkadaşıdır diye eyvallah demiştim ama artık buraya kadardı, bundan böyle gerçek Emre'yi tanıyacaktı. Bana laf etmek mi istiyor, etsin de göreyim.

Buket söze karışarak kolunu tuttu. "Gazel sen karışma, kendi aralarında halletsinler."

Güzel! Hiç değilse bir destekçim vardı.

Cansu inatla çenesini kaldırdı. "Hallolacak bir durum yok." Yanımdan geçip gitmeye yeltendi ancak önüne geçerek gitmesini engelledim. "Hiçbir yere gitmiyorsun Cansu, konuşmamız henüz bitmedi. Bana bir açıklama borçlusun."

"Yanılıyorsun sana hiçbir şey borçlu değilim."

"Benden kaçmak için bahane arama, çünkü kaçmana izin vermeyeceğim. Bu kez olmaz anladın mı?"

"Ne yapacağımı söylemek sana düşmez taş kafa!"

"Bu şekilde davrandığın sürece benden kurtulamayacaksın!"

"İzle ve gör!" Ellerini göğsüme koyarak tüm siniriyle beni geriye itti. "Çekil yolumdan!" deyip hızlı adımlarla yürüyüp gitti.

Kızgınlıkla arkasından bağırdım. "Bundan sonra tek işim sensin!"

O da aynı şekilde bağırarak karşılık verdi. "Sakın peşimden gelme seni adi pislik!" Ormana doğru koşturdu.

"Unut bunu! Seni yalnız bırakmaya hiç niyetim yok." Tam Cansu'nun peşinden gitmek üzereydim ki Buket beni durdurdu. "Emre," dedi ihtiyatlı bir sesle. "O çok üzgün ve öfkeli. Sana, kendine ve yaşadıklarınıza öfke duyuyor. Öyle stresli bir dönemdeki şu an ona karşı anlayışlı davran olur mu, çok üstüne gitme."

Kaşlarımı çattım. "Ben de farklı durumda değilim ki Buket, biliyorsun neler hissettiğimi," dedim iç çekerek. "Vicdan azabı çekiyorum, yaşanan her şey için pişmanlıktan ölüyorum. Keşke zamanı geri alabilsem, o zaman hiç düşünmez her şeyi farklı yapardım."

Buket üzgün üzgün suratıma baktı. "Biliyorum Emre, sana ve hislerine güvenmesem arkanda durmazdım."

Gazel bana küçümseyerek baktı. "Benim hâlâ seninle ilgili şüphelerim var," dedi dudak bükerek. "Ama kabul ediyorum Cansu'nun sana ihtiyacı var. Daha doktora bile gitmemiş biliyor muydun, ama eminim onu da duymuş olmalısın."

Buket onu onayladı. "Çaresiz ve korkuyor, daha ne yapacağını bile bilmiyor. Güçlü görünmeye çalışıyor fakat savunmasız, böyle bir sorumluluğun altından desteğin olmadan kalkamaz."

Göğsüm sızladı, Cansu'nun yalnız, üzgün ve korkmuş olduğunu öğrenmek üzerime bir balyoz inmişçesine darmadağın etti beni. Ayrıca o asla bir başına kalmayacaktı, çocuğumu istemediğimi falan mı sanıyorlardı?

Hah, tam bir saçmalık!

Sinirlendim. "Cansu yalnız değil önce bunu bir açıklığa kavuşturalım, ben hem onun hem de bebeğimin daima yanında olacağım. İkisinin de neye ihtiyacı olursa bunu karşılayacağım. Her türlü yardıma hazırım." Bir an durakşayıp sıkıntıyla bir elimi saçlarımdan geçirdim. "Tek sorun Cansu'nun öfkesini aşamamak, beni dinlemek bile istemiyor, onunla konuşmak çok zor. Sürekli beni itiyor, bir türlü ulaşamıyorum ona."

"O zaman bir çaresini bul Emre," dedi Buket ısrarla. "Artık ikinizden de önemli bir durum var ortada. Bebeğiniz için orta yolu bulmak zorundasınız."

Aynen öyle!

Buket, "Eee ne duruyorsun Emre, gitsene Cansu'nun peşinden," diye beni uyardı.

Gazel nahoş bir şeye bakıyormuş gibi beni izliyordu. "Seni pek sevmiyorum ama sanırım gerçekten artık gitmen gerek. Git Cansu'yla konuş ve kendini affettir. Hamileyken en çok senin yanında durman lazım, bebeğin babası olarak bu süreci birlikte sırtlamanız şart."

Başımı onaylayarak salladım. Ardından daha fazla orada oyalanmadan kendimden emin bir halde ağaçlara doğru koştum ve ormanda âşık olduğum kızı aradım.

Onu bulduğumda bir yandan ormanın içinde agresif adımlarla yürüyor, bir yandan da kendi kendine söylenip elindeki dal parçasını küçük parçalara ayırarak sinirle yere fırlatıyordu. İç sesim Cansu'nun o dal parçasını benim bedenim olarak hayal ettiğini söylese de bu rahatsız edici sesi susturmayı başardım. Ancak yine de bu durum ürpermeme sebep olmadı değil yani.

Of küçük cadı! Ne olur sanki beni affetsen!

"Cansu dur, beni bekle."

Şaşkın halde dönüp bana baktı. "Sana peşimden gelme demiştim taş kafa!" diye bağırdı çileden çıkmışçasına. "Casus gibi beni takip etmeyi bırak!" Benden uzaklaşma çabasıyla yine koşmaya başladı.

Onu ormanın derinlerine kadar izledim ve sonunda girdiği mağaraya kadar arkasından koştum. Mağaranın giriş

kısmı oldukça aydınlıktı ancak ileride uçsuz bucaksız bir karanlık uzanıyordu. Buradan görebildiğim kadarıyla duvarlardan tehlikeli şekilde sarkıtlar uzanıyordu. Zemin kaygan ve taşlı görünüyordu.

"Cansu daha fazla ileri gitme," diyerek onu uyardım. "Burası tehlikeli bir yere benziyor."

Nefes nefese kalmış bir haldeyken olduğu yerde durup etrafına bakındı.

Benim yüzümden başına kötü bir şey gelirse eğer kendimi asla affetmezdim. Şimdilik pek koşmayı sürdürecekmiş gibi durmuyordu ancak bana aldırmayıp bu kez de karanlığa doğru koşmaya karar verirse eğer onu kolundan tutup geri çıkaracaktım kesin! İstediği kadar bağırıp hatta bana vurabilirdi ama o dipsiz derinliğe girmeyecekti. O kadar!

Aramızdaki kısa bir sessizlikten sonra Cansu mağaradan çıkmaya yeltendi ancak önünü keserek gitmesine engel oldum.

"Burada kalıyorsun."

"Gitmek istiyorum Emre!" diye haykırdı sinirle. "Sinir krizi geçirmemi istemiyorsun benden uzak dur!

İstifimi hiç bozmadım. "Bu söz konusu dahi olamaz."

"Allah Allah ya! Ne zamandan beri bana emir vermeye başladın!"

"Şu andan itibaren," dedim basitçe.

Gözlerini devirdi. "Yolu kapatmayı bırak da çekil önümden." Ses tonu bezgin çıkmıştı.

"Sana hayır dedim." Kollarımı göğsümde birleştirerek dik dik yüzüne baktım.

"Bana öyle bakmayı kes, bu çok rahatsız edici tamam mı!"

"Sen de inatçılık yapmayı kes." Israrla yüzüne bakmaya devam ettim ve kılımı dahi kıpırdatmadan olduğum yerde kaldım.

Gözlerini kıstı. "Anlamıyor musun! Kızlar benim için endişelenmeden kamp alanına dönmem lazım."

"Onları dert etme, benimle birlikte olduğunu tahmin ediyorlardır."

"Ama ben seninle birlikte kalmak istemiyorum!"

"Eğer daha uygun bir yerde benimle konuşmayı kabul etseydin, şimdi böyle bir mağarada seni tutmak zorunda kalmazdım."

Kaşlarını çattı. "Beni zorla burada tutacak değilsin herhalde?" Zorla, kelimesini vurgulu bir halde söylemişti.

"Gerekirse tutacağım. Bana başka çare bırakmıyorsun."

Ağzı açık kaldı. "Adi utanmaz pislik herifin tekisin!" diye bağırdı hınçla.

Umursamadım. "Daha kötülerini de duymuştum," dedim sakince.

"Eminim duymuşsundur!"

Ellerimi saçlarımın arasından geçirerek sabırsızca nefesimi bıraktım. Bu konuşma hiç de istediğim doğrultuda gitmiyordu, resmen bir kısır döngüye saplanıp kalmıştık ve gereksiz yere tartışıp duruyorduk!

Gönlünü almaya çalışırcasına yumuşak bir sesle, "Bak seninle tartışmak istemiyorum Cansu," diye belirttim tüm içtenliğimle.

Bana buz gibi bir bakış fırlattı. "Yaa aman ne güzel, içim çok rahatladı," dedi alay edercesine.

Kendimi sakin olmaya zorladım. "Lütfen beni dinle," de-

dim rica ederek. "Geç kalmış bir konuşmayı yapmamızın zamanı gelmedi mi artık?

"Ne o, bir anda beni önemsemeye mi karar verdin?"

"Ben seni her zaman önemsiyorum, bunu gösteremiyorum belki ama benim için hep önemli oldun."

"Davranışların hiç de öyleymişim gibi göstermiyor ama." Gözlerini benden çekerek yüzünü başka yöne çevirdi.

Cevap vermedim, biraz sakinleşmesi için beklemenin uygun olacağını düşündüm. Bir süre sonra mağaradaki rahatsız edici sessizliği bozmak adına ihtiyatlı adımlarla Cansu'ya yanaştım. Onu korkutmak ya da kızdırmak istemediğim için temkinli hareket etmeye çalışıyordum. Nitekim eline uzandım ve usulca tutmak istedim, dokunuşumla ona yaklaşmayı umdum.

"Bizim çocuğumuz olacak gerçekten ha?" dedim yumuşak bir sesle.

"Bırak! Dokunma bana!" Kolumu sertçe iterek benden uzaklaştı.

Sıkıntıyla soludum. "Sana ulaşmak neden bu kadar zor?"

"Çünkü beni kendinden nefret ettirdin Emre."

Pes etmedim ve ona doğru biraz daha yaklaştım. "Cansu ne olur yapma böyle, bu şekilde davranarak çıkmaza sürüklüyorsun her şeyi."

"Sakın bana yaklaşma, olduğun yerde kal!"

Teslim olurcasına ellerimi havaya kaldırdım. "Tamam, tamam oldu mu. Sakin ol, panik yapma sadece konuşmak istiyorum."

Öfkeyle soluğunu bıraktı. "Bir kez daha senin yalanlarını dinlemeye niyetim yok." Konuşurken sesi titremişti,

gözlerinin yaşardığını fark edince ağlamak üzere olduğunu anladım. "Her şeyi kafamda bitirmeye çalışıyorum, çok zor olsa da kendi yoluma bakıyorum, sonra sen yine bir yerlerden çıkıp kafamı karıştırmaya başlıyorsun! Beni yalanlarınla kandırıyorsun, ardından da her zaman yaptığın gibi beni yüzüstü bırakarak terk edip gidiyorsun! Dur artık anladın mı dur! Bu hastalıklı oyununa son ver! Beni rahat bırak!"

Haklıydı, şerefsizin tekiydim!

"Bir daha duygularımla oynamana müsaade etmeyeceğim." Nefret yüklü bakışlarını üzerime kilitledi.

Zaten delicesine hissettiğim pişmanlık derin bir kederle karıştı. "Bu kez farklı," dedim üzgünce. "Eskiden sadece senin mutlu olmanı istiyordum, bunun dışında hiçbir şeyin önemi yoktu ve bensiz daha iyi olacağına inandığım için hayatından çıkmaya karar vermiştim."

Bana inanamayarak baktı. "Sence mutlu görünüyor muyum!"

İç çektim. "Üzgünüm, sana yaşattığım şeyler için çok özür dilerim. Geçmişi değiştiremem fakat telafi edebilirim. Artık yanında olmak istiyorum, sen istediğin sürece seninle kalmak istiyorum."

"Bebek için benimle birlikte olmak zorunda değilsin, senden hiçbir sorumluluk üstlenmeni beklemiyorum, ben bebeğime kendim de bakabilirim. Kimsenin yardımına ihtiyacım yok hele ki seninkine hiç yok."

"Hayır bebek için değil," diyerek itiraz ettim. "Seni sevdiğim için yanında olmak istiyorum. Seni mutlu etmek için."

Alnı kırıştı. "Artık yalanlarına kanmıyorum Emre, başka bir şey dene."

"Seni seviyorum," dedim bir kez daha üstüne basa basa. "Sen ne kadar benim duygularıma kör olsan da ben aramızı düzeltmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

"Öyle yalancısın ki..."

"Yalan değil. Ben hayatım boyunca sadece seni sevdim. Bugün de dahil buna."

"Sus..." Yanağından bir damla gözyaşı akıp giderken usulca ağlamaya başladı.

Hassiktir! Benim yüzümden ağlıyordu!

"Ağlama," dedim usulca. "Lütfen."

Kendime duyduğum öfkeyle dişlerimi sıktım. Keşke onu teselli edebilseydim ancak bana izin vermeyeceğini biliyordum. Ela gözlerindeki sert bakış bunu yeterince belli ediyordu.

"Sen beni kırdın Emre. Kimse beni senin kadar yaralayamazdı."

Acıyla yutkundum, boğazıma koca bir yumru otururken suçluluk içimde yükseldi. Doğru söylüyordu, onu suçlayamazdım. Çok fazla yanlış yapmıştım.

Evet, kesinlikle iğrenç bir heriftim!

Yorgun bir şekilde omuzlarını düşürdü. "Neden duygularımla oynadın?" diye sordu alçak sesle. "Niye bana bunu yaptın?"

Günlerdir cehennem azabı çekerken sonunda konuşma cesareti buldum.

"İki yıl önce farklıydım, bu yaptıklarımı hafifletmez, kabul ediyorum çok büyük bir hata yaptım. Her şeyin farkındayım ve feci pişmanım, her saniye suçluluktan ölüyorum. Bir oyunla başladı belki her şey ama sonra durum tersine döndü. Seninle öyle mutluydum ki bir gün bu hatanın aya-

ğıma dolanacağını hiç hesaba katamadım. Hiç bulaşmamalıydım biliyorum, öyle aptalım ki başta gururuma yenik düştüm, boktan bir oyunun parçası oldum ancak zamanla seni tanıdım, seni sevdim…" Bakışlarımı hasretle ağır ağır yüzünde gezdirirken güçlükle nefes aldım. "Ela gözlerindeki sıcak ışıltıda kayboldum, utandığında kızaran yanaklarında hapsoldum, neşeli kahkahalarında boğuldum, içinde alev alev büyüyen cesaret ateşinde yandım, sevdiklerin için korkusuzca savaşmana hayran kaldım, heyecanlandığında saçmalamana kapıldım, öfkelendiğinde şapşal hallerine vuruldum… Sende kendimi kaybettim… Hem aklımı çeldin hem kalbimi zapt ettin… Ben sana âşık oldum Cansu."

Gözbebekleri büyürken şaşkınlıkla elini ağzına götürdü, bütün duyguları birbirine karışmış gibiydi. Şaşkınlık… Öfke… Sevgi… Utanma… Yüzünden hepsi birer birer okunuyordu. Daha şiddetli bir şekilde ağlamaya başladı.

Konuşmaya devam ettim. "Sonrasında yaşananlar içinden çıkılmaz bir hal aldı, üst üste o kadar çok şey yaşadık ki iyiliğin için hayatından çıkıp gitmem gerekiyordu. Başka çarem yoktu. Söz verdim onlara… Hayatımın en zor ânını yaşadım, seni terk etmek zorunda kaldım. Bu cehennem gibiydi, berbattı!"

Yüzü şüpheyle gölgelendi. "Onlar mı? Onlar da kim?" diye sordu merak ederek. "Ne demek istiyorsun?"

"Seninle birlikte bir parçam da öldü yüreğimde ancak yapmam gerekeni yaptım. Yokluğunda hiçbir şeyin anlamı olmasa da senin mutluluğun için kendi mutluluğumdan vazgeçtim." Bir an duraksayarak derin bir nefes çektim ciğerlerime. "En çok ne acıttı canımı biliyor musun, seni her gün

üzgün görüp buna rağmen senden uzak kalmak, seni yalnızca gizli gizli izlemekle yetinmek. Sana dokunamamak, seninle konuşamamak... Kendimi hep bomboş hissettim ama senin hep iyi olacağını umut ettim."

Sersemlemiş görünüyordu. "Emre," diye fısıldadı kafası karışmış bir vaziyette. "Ne demek tüm bunlar, kimlere ne için söz verdin de bu hale düştük?"

Derken kulakları sağır eden bir gürültü aramızda yankılandı. Yer ayaklarımızın altında şiddetle sarsılmaya başladığında bütün sinir uçlarımı bir anda alarma geçirdi.

Siktir! Deprem oluyordu!

Cansu şok içinde gözlerime baktı. "Neler oluyor! Bu da ne!"

"Deprem!"

"Dışarı çıkalım!" dedi telaş içinde.

Cansu'nun tepesindeki tavanın çökmek üzere olduğunu görünce nabzım hızlandı. "Dikkat et!" diyerek üzerine atıldım ve onu duvara doğru ittim. Onu dev gibi kayaların altında kalmaktan kurtardım ancak ben o kadar şanslı değildim, mağaranın duvarı olduğu gibi üzerime yığıldı. Neyse ki bir şekilde kendimi korumayı başardım da hayati tehlikeyi atlattım ama göçük altında kalmaktan kaçamadım. Yine de duvar tek parça halinde üzerime düşmediği için şanslıydım. Cansu dehşet içinde bağırdı. "Emre!"

"Git hemen buradan!" Yer sallanmaya devam ediyordu. "Mağaradan çık!" Bir boşluk bulduğumda üzerime düşen tavan parçalarını itmeye uğraştım fakat öyle ağırdı ki hareket etmekte bile güçlük çekiyordum.

"Yardım getireceğim! Dayan!" derken iyice paniğe kapılmıştı.

"Dikkatli ol!"

Cansu'yu küçük bir aralıktan zar zor görebildiğim kadarıyla mağaranın çıkışına doğru koşturdu ancak önüne düşen kaya parçaları ve şiddetli sarsıntılar yüzünden dengesini kaybederek yere düştü.

"İyi misin?" diye sordum endişeyle, düştüğü yerden kalkmaya çalışıyor ama başarılı olamıyordu.

Siktir!

"Cansu, iyi misin bir şey söyle!" Çaresizliğim çok fazlaydı.

"Kolum sıkıştı, hareket edemiyorum! Burası çok dar!" İtme ve zorlama sesleri işittim. "Olmuyor, kahretsin! Kurtulamıyorum buradan! Kolum fena sıkışmış."

"Başka yerinde bir şey var mı?"

"Yok, sadece kolum."

Rahatsız edici uğultuyla birlikte sallantı da sona erdi.

Kulak kabartarak, "Galiba deprem durdu," dedim ve el verdiğince kıpırdandım, altında kaldığım yığından kurtulmaya çalıştım. "Lanet olsun! Ben de sıkıştım! Kıpırdamak bile güç!"

Cansu korkuyla, "Ne yapacağız şimdi, nasıl kurtulacağız bu mağaradan!" diye sordu. "Girişin de yarısından fazlası kapanmış, dışarısı pek görünmüyor. Burada mahsur kaldık!"

"Telefonun yanında mı?" Benimkini çadırda bırakmıştım. Hoş cebimde olsa bile telefonuma ulaşmam ya da şu durumda onu kullanmam imkânsızdı.

Üzgünce iç çekti. "Hayır, yanımda değil."

İçimden bir küfür savurdum, içinde bulunduğumuz durum gerçekten çok boktandı!

"Canın acıyor mu?" Dikkatimi Cansu'ya verdim.

"Biraz. Sadece kıpırdandığım zaman."

"Bir süre hareket etmemeye çalış tamam mı?"

"Tamam." Sesi titriyordu, ağlamamak için kendiyle savaşıyordu sanki.

"Korkma sakın, kurtulacağız, eminim yakında bizi aramaya gelirler." Onun korkması ve çaresiz kaldığı düşüncesi beni deli ediyordu.

Derince iç çekti. "İnanmak istiyorum," dedi titreyen bir sesle.

"İnanmak zorundasın, söz veriyorum. Buradan çıkacağız."

Bu kez sessiz kaldı.

Umudunu kaybetmesini istemiyordum. "Duyuyor musun beni?" dedim üsteleyerek. "Kurtulacağız."

"Ya kimse bizi bulamazsa ya her şey daha da kötüleşirse," dedi umutsuzluk içinde.

İhtimaller karşısında mideme huzursuzluk yayılsa da, "Hayır!" dedim sesimi yükselterek. "Böyle bir şey olmayacak."

"Galiba burada öleceğiz."

"Ölmeyeceğiz! Kendini de beni de germeyi bırakmaya ne dersin, bu halin hiç yardımcı olmuyor."

"Bebeğimi kaybetmek istemiyorum," diye fısıldadı derin kaygıyla.

Kalbime feci bir acı saplandı. "Karamsar düşünceleri aklından çıkar at. Bebek de sen de hayatta kalacaksınız tamam mı?" İçimde hissettiğim derin üzüntüyü bastırmaya çalıştım, şu durumda birimizin güçlü durması gerekiyordu.

"Sen ne durumdasın?" dedi yavaşça. "İyi misin?" diye sordu çekinerek.

Beni merak edişi tebessüm etmeme sebep oldu. "Daha iyi günlerim olmuştu," dedim şakaya vurarak. "Beni dert etme."

"Ne kadar aptalım," diyerek kendine kızdı. "Bu mağaraya asla girmemeliydim."

Karşı çıktım. "Düşünme şimdi bunları," dedim onu yatıştırmak istercesine. "Nerden bilebilirdin ki."

Birkaç dakika sessizliğin ardından usulca konuştu. "Beni kurtardın. Hiç düşünmeden önüme atladın, kendi canını hiçe sayarak beni korudun." Öncesine nazaran ses tonundaki öfke dağılmıştı.

"Kim olsa aynını yapardı."

İtiraz etti. "Hayır yapmazdı. Sen ölebileceğini bile bile riske girdin."

"Bazı şeyler risk almaya değer."

Birkaç dakika boyunca sustu. "Neden beni kurtarmayı seçtin, neden böyle bir tehlikeye attın kendini?"

"Çünkü seni seviyorum... Bana inanmak istemiyorsun ama gerçek bu... Sen iyi ol diye ölmem gerekiyorsa eğer gözümü dahi kırpmadan ölüme giderim."

"Ölmeni istemiyorum," derken sesi titredi. Ardından dalgın dalgın konuşmayı sürdürdü. "Şu an senin yerinde ben olabilirdim ve tavanın çöktüğünü fark etmediğim için çok ciddi yaralanabilirdim..." Güçlükle yutkundu. "Belki de ölebilirdim."

Boğazım acıyla yandı. "Sana zarar gelmesine asla müsaade etmem. Anlıyor musun beni? Hem şimdi hem de daha sonrasında elimden geldiğince seni koruyacağımı bil." İçimden bir ses geçmişte yaşadıklarımızı hatırlatınca ekledim. "Sana yaşattığım her şey için özür dilerim. Belki seni kendimden koruyamadım ama her şeyi telafi edeceğime söz veriyorum, yeter ki bana izin ver."

Cevap vermedi, ben de bir kelime daha etmeden sustum ve şimdilik üzerine gitmemeye karar verdim. Kızgınlığının geçmiş olması bile benim için büyük bir mucizeydi ve bu küçük gelişmeye minnettardım. Ayrıca zaten şu durumda önceliği bu lanet yerden kurtulmaya vermemiz gerekiyordu. Sonrasında ise yine uğraşımı sürdürmek için önümde koca bir zaman olacaktı.

Bundan böyle ne Cansu'yu ne de bebeğimizi yalnız bırakmaya niyetim yoktu. Onlarsız bir hayat düşünmek istemiyordum, geçmişte yanlış kararlar vererek âşık olduğum kızı terk etmeyi seçmiştim ama şimdi katiyen kimseye kulak asmayacaktım, aşkım ve bebeğim için kiminle mücadele etmem gerekiyorsa edecektim. Bundan böyle kimsenin tehdidi bana sökmezdi! Bir kez daha karşıma çıkıp Cansu ile arama girmeye çalışırlarsa eğer benden korksalar iyi ederlerdi!

Uzunca bir süre ikimiz de sessiz kaldıktan sonra ilk konuşan Cansu oldu. "Emre sesleri duyuyor musun?"

Cansu konuşunca dalıp gittiğim derin düşüncelerden çıkıp dikkatimi ona verdim. "Neyi?"

"Bize sesleniyorlar," dedi umutlu bir ses tonuyla. "Adımızı bağırıyorlar!"

Dışarıdan gelen uğultuları dinledim. Gerçekten de uzaklardan adımızı bağıran sesler yükseliyordu.

"Duydun mu?" dedi tekrar.

"Sana bizi aramaya geleceklerini söylemiştim!" dedim aşırı derecede rahatlayarak.

"Evet." Cansu gergin bir halde güldü. "Kurtulduk!"

Ardından ikimiz de avazımız çıktığı kadar bağırarak dışardakilere sesimizi duyurmaya çalıştık.

"Yardım edin!"

"Buradayız!"

Nitekim bir arama kurtarma ekibi gelerek bizi mağaradan çıkarmayı başardı ve apar topar sedyelerle hastaneye götürüldük. Hayati tehlikemiz yoktu sadece ufak tefek hasarlarla günün deprem gazisi olmuştuk. Öğretmenlerden işittiğimiz azar -ki Esma Hoca bizim için öyle çok korkmuştu ki neredeyse kalp krizi geçirecekti- ve çocukların bize epeyce kızması dışında tek parça halinde o boktan mağaradan çıktığımız için mutluydum.

Cansu'nun fena halde kolu ezilmişti, yüzünde de yer yer çizik ve morluklar vardı. Boynu da zarar görmüş olabilirdi, hareket ettirirken zorlanıyordu.

Ben de ise...

Cidden vahim durumdaydım, bacağımda ve kolumda ciddi ezikler vardı. Düşerken yüzümü sertçe yere çarptığım için sol gözüm morarmış, kaşım da hafiften açılmıştı. Kaburgalarımdaki bir-iki kırık dışında başka bir yerimde kırık çıkık yoktu. Neyse ki bir şekilde daha kötüsünden yırtmayı başarmıştım. Ya kollarımda ve bacaklarımda kırık olsaydı? Günlerce alçılar içinde hastane yatağına mahkûm olmak berbat bir son olurdu benim için.

Bugünün en sevmediğim kısmı buydu, ambulans, hastane, doktorlar, hemşireler ve bir ton ıvır zıvır!

Ancak şöyle bir geriye bakınca içimde yükselen rahatlamaya ve suratıma yayılan gülümsemeye engel olamıyordum. Çünkü sonunda Cansu'yla konuşabilmenin verdiği mutluluk ve baba olacağımın hissettirdiği heyecan her şeye değerdi.

Geçmiş bir bir ortaya dökülüyor,
acı gerçekler açığa çıkıyor.

21

Seni hiç bırakmayacağım, her zaman yanında olacağım!

CANSU'DAN...

Üzerimde derin bir uykunun varlığını hissettiren yorgunluk vardı. Kaslarım kontrolü kaybetmiş, bedenim bitkin bir şekilde boşlukta süzülüyormuş gibi hissediyordum, bilincim uyanıklık ile hiçlik arasındaki o ince çizgide geziniyordu adeta. Kendimi zorlayarak şuurumu hiçlikten kurtarmaya ve o tatlı uykudan zihnimi çekip koparmaya, beni ele geçiren uykudan uyanmaya çalıştım. Gözlerimi usulca kırpıştırdığımda bir hastane odasında yattığımı fark ettim. Yavaşça boğazımı temizledim, zira kupkuru kalmıştı. Sanki günlerdir uyuyormuşum da epeyce susuz kalmışım gibi hissediyordum.

"Cansu uyandın mı?"

Gözlerimi zar zor araladım ve duyduğum sese odaklandım. "Buket sen misin?"

"Evet, benim canım." Yumuşak bir dokunuşla başımı okşadı. "Yanındayız."

"Uyandın sonunda!" Biri yatağımın ucuna oturarak şefkatle elimi tuttu. "Öyle korktuk ki!"

"Gazel?"

"Buradayım balım."

Buket ve Gazel'i odamda, yanı başımda uyanmamı beklerken görmek beni hem çok sevindirdi hem de bir o kadar rahatlattı.

"Ne kadar zamandır buradayım, en son sedyeyle taşındığımı hatırlıyorum." Yatakta doğrularak oturur pozisyonuna geçtim ve tedirgin tedirgin beni izleyen kızlara baktım. "Lütfen şu yüzünüzdeki endişeyi silin, merak etmeyin iyiyim ben."

En iyi günüm sayılmazdı, ama iyiydim yani telaşa gerek yoktu.

Buket, "Ağrın falan var mı, hemşireyi çağırmamı ister misin?" diye sordu.

Hayır, dercesine başımı iki yana sallamak istedim ama ânında boynuma bir sancı saplanınca yüzümü buruşturdum. "Ah canım acıdı." Elimi boynuma götürerek ağrı giren yeri kontrol ettim.

"Hey kızım, ani hareketler yapmasana!" Gazel beni kendince, sevimli sevimli azarladı.

Buket telaşla, "Ben doktor çağırayım en iyisi," dediğinde eline uzanarak onu yanı başımdaki koltuğa çektim. "Doktorluk bir durumum yok, iyiyim." O an aklıma gelen düşünceyle kalbim hızlandı, rahatlama hissim ânında kayboldu ve yerini korkuya bıraktı. "Emre," dedim hızlıca. "Emre nasıl, iyi mi?"

Gazel gözlerini devirdiğinde bana cevap veren Buket oldu. "İyi sayılır, kaburgalarında birkaç kırık varmış. İkiniz-

de çok şükür hayattasınız ve nefes alıyorsunuz ama söyler misin o mağarada ne işiniz vardı Allah aşkına?"

Utançla kızardım. "Hepsi benim hatam."

Buket şüpheyle, "O ne demek?" diye sordu. "Nasıl senin hatan olabilir?"

"Aptal gibi Emre'den kaçarken hiç düşünmeden önüme gelen yere attım kendimi işte, gerçekten bazen acayip sorumsuz olabiliyorum," diyerek kendime kızdım.

"Kendini suçlamayı bırak."

"Hak ediyorum. Bizi içine düşürdüğüm duruma baksana. Yani koskocaman karanlıklara gömülmüş bir mağaradan bahsediyoruz! O an cidden bir manyaklık tribine girdim sanırım. Beynim çalışmayı bıraktı tamamen."

Gazel kaşlarını çattı. "Hiç de bile," diyerek sözlerime itiraz etti. "Aptal olan Emre, peşinden gitme olayını biraz yanlış anlayarak seni ölümüne kovalamak olarak algılamış deli! Haliyle senin de ödünü kopardı."

Buket onaylamaz bir tavırla homurdandı. "İkiniz de birbirinizden delisiniz."

Gazel kıkırdadı. "Kafadan kontaklar."

Gülüşüme engel olamadım ve rahat bir nefes alarak başımı arkamdaki yastığa yasladım, yumuşaklığın verdiği rehavetle gözlerimi kapatarak yaşadıklarımı düşündüm.

Ne gündü ama! Cidden büyük bir felaket atlatmıştık.

Bir de Emre'nin ardı ardına ettiği itiraflar silsilesi vardı değil mi?

Vay canına!

Onu daha önce hiç bu kadar duygusal ve ciddi görmemiştim, bana yalvarırcasına bakarken gözlerindeki pişmanlığı

ve duyduğu devasa suçluluğu iliklerime kadar hissetmiştim. Bana âşık olduğunu itiraf etmiş sonra da kendine göre aramızda geçenler bir yalanla başlamış olsa da yaşadığımız her şeyin gerçek olduğunu dile getirmişti. Öyle içten ve samimi konuşmuştu ki her şey için ne kadar üzgün olduğunu anlamam için yakarıyordu adeta. Hâlâ ona deli gibi kızgındım ama nefretimin geçtiğini hissedebiliyordum, artık içimde ona karşı ne nefret ne de kin vardı.

Söylediklerini zihnimden geçirirken içim ürperiyordu doğrusu, çünkü ona inanmayı istiyordum. Zira kimse âşık olmadığı biri için hayatını feda ederek kendi canını ortaya atmazdı. Emre o mağarada bunu yapmıştı, ölümü göze alarak beni kurtarmıştı. O an onun için önemli olan tek şey vardı, o da bendim.

Of! Peki o bahsettiği kişiler kimdi, geçmişte bilmediğim neler olmuştu, kimler Emre ile aramda bir dizi duvar örerek bizim ayrılmamıza sebep olmuşlardı? Emre'nin hayatımdan çıkıp gitmesini kimler sağlamıştı? Bunu ne için yapmışlardı? Amaçları neydi?

Odamın kapısı açılınca düşüncelerimden sıyrılıp gözlerimi açtım, gelen Koray Amca'ydı.

"Cansu kızım," diyerek kaygı içinde yatağımın başına geldi. Gazel kalkınca, kızından boşalan yere Koray Amca oturdu. "Senin için öyle korktum ki." Beni şaşırtarak bana sıkıca sarıldı ve yavaşça sırtımı sıvazladı. "Sana bir şey olsaydı ne yapardım ben, tam da seni yeni bulmuşken, bir kez daha kaybetseydim eğer kendimi asla affetmezdim, asla," dedi çok kısık bir sesle.

"Ne?" dedim şaşkın şaşkın.

Geri çekildiğinde gözlerinin yaşardığını fark ettim, sarsılmış görünüyordu. "Bundan böyle seni hiç bırakmayacağım, her zaman yanında olacağım, başına bir şey gelmesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım, Koray Amca'nın söylediklerine bir anlam veremiyordum. Neden böyle konuşuyordu ki? Beni bu kadar çok mu seviyordu, adeta kızıymışım gibi?

Bir elini yanağıma koyarak hafifçe okşadı. "Kendini nasıl hissediyorsun ufaklık?"

"Ee... Şey... iyiyim," diye mırıldandım iyice afallayarak.

"Emin misin, biraz solgun görünüyor yüzün." Aşırı derecede ilgili davranıyordu.

"Gerçekten iyiyim," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Yemin ederim."

Yüzüne bir rahatlama yayıldı. "Sevindim," dedi küçük bir tebessümle. "Bir şeye ihtiyacın olursa söyle olur mu, çekinme sakın."

Tıkandığımdan dolayı başımı sallamakla yetindim.

"Doktorla konuştum zaten, önemli bir şeyin yokmuş. Ama yine de dikkat edeceğiz tamam mı?"

Hayrete düşerek sordum. "Siz hep burada mıydınız?"

"Tabii ki, Gazel beni arayıp haber verdiğinde kazayı duyar duymaz geldim." Gözlerinde yoğun bir duygusallık birikirken derince iç çekip yavaşça bıraktı. "Beni çok korkuttun ufaklık."

Zihnime derin bir kuşku yayıldı. Bu konuşma gittikçe garip bir hal alıyordu. Yardım istercesine bakışlarımı Buket

ve Gazel'e çevirdim, ikisi de çoktan kapının önüne çıkmış aralarında konuşuyorlar, bize bakmıyorlardı. Koray Amca ile aramızda geçen konuşmaları duymaları mümkün değildi.

Buket onlara baktığımı görünce tekrar içeri geldi. "Annenin cep telefonunu aradım fakat kapalı, iş numarasını verirsen oradan arayabilirim," dedi gülümseyerek. "Bugün neler olduğunu bilmek isteyecektir."

"Hayır," dedim hızlıca. "Annem bilmesin ne olur. Hem çok korkar hem çok üzülür. Eve gidince ben ona sakin sakin anlatırım olanları. Üstelik beni karşısında görürse korkmaz, üzülmez."

Koray Amca saçlarımı okşadı. "Sen şimdi bunları dert etme bir tanem. Doktorla konuştum zaten ne zaman istersen çıkabiliriz. Ben seni eve götüreceğim, annenle birlikte konuşuruz."

"Teşekkürler."

Buket gülümsedi. "Tamam, peki siz nasıl isterseniz," dedi, sonra kapıyı işaret ederek ekledi. "Siz buradaysanız ben bir de Emre'yi görmeye gideyim." Bakışlarını bana çevirerek izin istedi. "Sorun olmaz değil mi?"

Tebessüm ettim. "Ben iyiyim, git sen." Eskiden olsa ona darılabilirdim.

Buket kapıdan çıkarken Gazel'in annesi Berna Teyze'yle karşılaştılar. Kısa bir merhabadan sonra Berna Teyze içeri girince arkasından kapıyı kapattı.

Gazel öne atıldı. "Aa anne sen de mi geldin," dedi tatlı tatlı gülümseyerek. "Babam bizi birazdan Cansulara götürecekti, çıkmadan bizi yakalamana sevindim."

Berna Teyze kızına sadece gülümsemekle yetindi, ardından gözlerini bana çevirdiğinde gülümsemesi soldu ve yüz ifadesi sertleşti. "Bu o değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Berna Teyze eşine öfkeyle baktı. "Ne demek istediğimi çok iyi anladın bence."

Koray Amca yataktan kalkarak beni sahiplenircesine yanımda ayakta durdu. "Sanırım anlamaya başlıyorum tepkini," diye yanıt verdi sakince.

"Buraya yalnızca kızımın arkadaşını ziyaret etmeye gelmiştim. Fakat az önce hastane kayıtlardan onun kim olduğunu öğrendim. Bana ne zaman anlatmayı düşünüyordun Koray?"

"Uygun bir vakitte."

"Bu şekilde mi öğrenmem gerekiyordu! Tesadüfen!"

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Anlamadım, neden bahsediyorsunuz siz?"

Koray Amca bana cevap vermek yerine eşine hitaben konuştu. "Berna lütfen, şu an hiç sırası değil, daha sonra baş başa kalınca konuşuruz bu konuyu," dedi uyarı dolu bir sesle.

Sinirle gözlerini kısarken itiraz etti. "Ben şimdi konuşmak istiyorum!"

"Yapma, kızların yanında benimle tartışmaya girecek değilsin herhalde!"

"Bilakis onlar da dahil olmalı! Ne de olsa bu durum ikisini de ilgilendirmiyor mu?"

"Yeter, bu konuşma burada bitmiştir! Seni daha fazla dinlemek istemiyorum!"

Berna Teyze onaylamaz bir tavırla başını iki yana salladı. "Aniden Ankara'ya taşınma fikri de bu yüzdendi değil mi, onlara yakın olmak istedin!"

"Bunun için beni asla suçlayamazsın, kızımla olmak istemem en doğal hakkım!"

Gazel şaşkın şaşkın bir annesine bir babasına baktı. "Siz ne diyorsunuz, hiçbir şey anlamıyorum?"

Berna Teyze kızgınlıkla etrafına bakındı. "Sedef nerede, o da burada mı, şu eski aile tablosunu gizlice tamamlayabildiniz mi?"

Koray Amca birden gürledi. "Sus artık Berna! Saçmalıyorsun!"

Şüphe her yanımı bir sis gibi kuşattı. "Siz annemi nereden tanıyorsunuz," diye sordum cılız bir ses tonuyla.

Bana bakmak için başını çevirdi. "Sedef bir zamanlar benim en yakın arkadaşımdı. Ta ki Koray'ı elimden almaya çalışıp bana ihanet edene dek!"

Ağzımın kuruduğunu hissettim. "Yanılıyorsunuz..." dedim güçlükle. "Annem öyle bir şey yapmaz." Böyle bir suçlama beklemediğimden beynim uyuşmuştu, söylediklerini anlamlandırmakta zorluk çekiyordum.

"Ama yaptı! Hatta rezilliğini daha da ileri götürüp seni dünyaya getirdi..."

Öfkeye kapılarak sözünü kestim. "Kapayın çenenizi!" Aniden üzerimdeki örtüyü çekip kenara fırlattım ve bedenimdeki ağrılara aldırmadan hışımla yataktan kalktım, karşısına dikildim. "Annemle ilgili tek bir kötü kelime daha ederseniz sizi buna pişman ederim!"

Yüzündeki öfke arttı. "Tıpkı annen gibisin, fazlasıyla

küstah! O da sonunda böyle senin gibi yapmıştı biliyor musun, hiçbir şey olmamış gibi olanları unutacağımı sanıyordu! Sırf Koray'dan bir kızı olduğu için bana olan ihanetini affetmemi bekliyordu! Senin doğumunun yaşadıklarımızı hafifleteceğini düşünüyordu!"

Koray Amca hızla araya girdi. "Berna bu kadarı yeter, haddini aşıyorsun!"

Nefes almayı bıraktım. Yer ayaklarımın altından kayıyormuş gibi hissedince geriye doğru sendeledim. "Sen... Sen benim babam mısın?" diye fısıldadım bugüne kadar Koray Amca olarak tanıdığım adama.

Hafifçe başını sallarken yüzünde bir dizi duygu belirdi. "Cansu güzelim, sana anlatacaktım, inan bana böyle öğrenmeni istemezdim kızım."

Midem altüst oldu. Koray Amca gerçekten benim babamdı ve bunca zamandır yanı başımdaydı!

Tüm o babacan tavırlar, bana olan yoğun ilgisi, benim için endişelenmesi, koruyup kollaması, beni Gazel'le aynı şartlarda görmek istemesi, eğitim masraflarımı karşılamak istemesi, hediyeler vermesi, bana karşı iyi davranması, kendimi özel ve değerli hissettirmesi, sürekli etrafımda olması... Bunun yanı sıra annemle olan tartışmaları, bizim evden çıkarken ki o öfkeli hali, restoranında yaşananlar... Hepsi şimdi anlam kazanıyordu.

Aman Allah'ım!

Düşünmekten asla vazgeçmediğim, bir gün beni bulacağını hayal ettiğim, sonsuz bir umutla beklediğim, ortaya çıkacağı günü iple çektiğim babam şimdi karşımda duruyordu işte. Hayallerimde babamı gördüğüm zaman ona söylemek

istediğim o kadar çok şey kurmuştum ki kafamda ama şu an tek bir kelime dahi ağzımdan çıkmıyordu. Zira herhangi bir söz söyleyebilmem için önce kendime gelip kafamı toplamam gerekiyordu. Zihnim isyan halindeydi. Gerçekleri öğrenmek derinden sarsılmama sebep olmuştu ve hiç hayal ettiğim gibi mutlu hissetmiyordum.

"Cansu bir şey söyle," dedi yalvarırcasına. "Konuş benimle kızım."

Genzimde kavurucu bir yumru oluştu. "Neden daha önce söylemedin?" dedim zar zor çıkan bir sesle.

"Söyleyecektim bir tanem," dedi sanki beni kırmaktan ödü kopuyormuş gibi nazik bir ses tonuyla. "Ama annen önce kendi konuşmak istedi, tüm olanları ilk ondan duymanın daha iyi olacağına karar verdik."

Annemin yıllarca bana empoze ettiği hikâye anılarımdan süzülerek yukarı çıktı ve ânında bir keder bulutu bedenimi sarmaladı. Baban bizi terk etti, demişti her defasında.

Koray Amca'nın yani babamın yanaklarımı avuçlarının arasına alıp başparmağıyla gözyaşlarımı silene kadar ağladığımı fark etmemiştim. "Cansu ne olur ağlama kızım."

"Niye bizi terk ettin," dedim usulca. "Neden ben daha bebekken beni bırakıp gittin?"

Yüzüne bir keder ifadesi yayıldı. "Ben seni asla terk etmedim güzelim, annen seni alıp götürdüğünden beri tek bir gün bile seni düşünmekten seni aramaktan vazgeçmedim."

Herkesin annemi suçlamasından rahatsız olmuştum! Yeterdi artık!

Ellerini iterek ondan uzaklaştım. "Yalan söylüyorsun," dedim incinmiş bir halde ona bakarken. "Bizi terk etmemiş

olsaydın beni bulurdun. Senin için değerim olsaydı başka bir ailen daha olmazdı." Duygularım birbirine girdi, fırtına misali karmakarışık bir hal aldı.

"Cansu kızım... Geçmişte olanlar hiç de sandığın gibi değil..."

Yoğun bir üzüntü kalbimi dağlarken neredeyse aklımı kaybedecek gibiydim. "Hayır," diyerek sözünü kestim. "Seni dinlemek istemiyorum." Kapıya doğru yöneldim, tek istediğim şey buradan kaçıp gitmekti.

Bana yetişti. "Cansu dur, nereye gidiyorsun?"

"Eve gitmek istiyorum, annemi görmem lazım, onunla konuşmalıyım." Kafa karışıklığı içinde istemsizce titriyordum. Kendimi öyle kötü hissediyordum ki daha önce hiç bu kadar annemin şefkatli kollarına ihtiyaç duymamıştım.

"Tamam canım, seni ben götürürüm."

Berna Teyze sinirli bir sesle bizi böldü. "Koray, biz ne olacağız!"

Tüm bedenim öldürücü bir hüsranla sarsıldı. Babamı sonunda bulmuştum ama o an beni derinden sarsan acı gerçeği fark ettim ki onun zaten halihazırda bir ailesi vardı ve bunu bilmek korkunç bir şekilde canımı acıtıyordu.

Güçlükle yutkundum. "Gerek yok kendim gidebilirim." Yanan boğazımdan kelimeler güçlükle çıkmıştı. Ardından kapıyı açarak odadan çıkmaya yeltendim.

Babam kolumu hafifçe tutarak beni durdurdu. "Olmaz Cansu, seni bu halde yalnız hiçbir yere bırakmam. Seninle geliyorum."

Berna Teyze bana tahammül edemiyormuş gibi ofladı. "Bu çok saçma," diye mırıldandı kendi kendine.

Babam, "Berna sus lütfen, sana bu son uyarım," dedi ve kızgınlığını yatıştırma çabasıyla sertçe soluğunu bıraktı.

Göz ucuyla Berna Teyze'ye bakınca öfkesini bastırmak için çenesini sıktığını fark ettim, kin dolu bir suratla kocasıyla beni izliyordu. Sonra kendime engel olamadım ve gözlerim ilk kez yavaşça Gazel'e kaydı.

Şaşkınlıkla dolu iri yeşil gözleri gözyaşları içindeydi, onu annesinin kolları arasında sessiz sessiz ağlarken görmek ruhumu suçlulukla ezmeye başladı, Gazel'in akıttığı her damla yaş bana büyük bir vicdan azabı ve duygusal çöküntü yaşatıyordu. Zaten darmadağın olan hislerim iyice kötüleşerek göğsümü dağlayan keskin bir sızıya dönüştü.

Kolumu çekip babamdan kurtardım ve yapmam gerekeni yaptım, Gazel'i ailesiyle baş başa bırakıp elimden geldiğince hızla koşarak onlardan kaçtım ve bir taksiye atlayarak evin yolunu tuttum.

Eve gittiğimde her şeyi yıkıp kırmak istercesine kapıyı yumrukladım. Gümbür gümbür bir ses elimin altında yankılanırken annem söylenerek kapıyı açtı.

"Kızım ne yapıyorsun ne bu alacaklı gibi kapıya vurmalar?" Yüzümdeki yaraları ve kolumdaki bandajı gördüğü anda endişeyle kaşlarını yukarı kaldırdı. "Suratının hali ne böyle?"

Sessiz kaldım ve onu iterek bir hışımla içeri daldım.

Annem de telaşla peşimden geldi. "Cansu neyin var, kampta bir kaza mı oldu?" Beni daha iyi görmek ve nasıl olduğumu kontrol etmek için yanıma yanaştı. "Bu kolundaki bandaj da ne, neler oldu anlatsana!"

"Her şeyi biliyorum!" diye bağırdım yüzüne karşı.

Şaşkınlıkla gözlerini kocaman açtı. "Neyi biliyorsun?"

diye sordu. Sonra da çileden çıkmışçasına ekledi. "Neler olduğunu doğru düzgün anlatır mısın bana!"

"Koray Amca'nın aslında babam olduğunu öğrendim!"

Annem kaskatı kesildi. "Sen... Nasıl öğrendin bunu... Koray mı?"

Sabırsızca sözünü kestim. "Berna Teyze söyledi, Gazel'in annesi!"

Şok içinde elini ağzına götürdü. "Aman Allah'ım..." diye fısıldadı dehşetle.

Hissettiğim üzüntüyle omuzlarımı düşürdüm. "Anne neden bana bunu daha önce anlatmadın?"

Dengesini kaybedercesine bir-iki adım sendeledi, sonra da en yakınındaki koltuğa bıraktı kendini.

"Konuşsana anne, bir şey söyle!" dedim sesimi yükselterek.

"Anlatacaktım, sadece gerçekleri öğrenmek için hazır olmanı istedim."

"Bence daha çok sen hazır olmayı bekledin," diye çıkıştım zalimce. "Ne de olsa yıllardır beni kandıran sensin!"

Annem ağlamaya başladı. "Özür dilerim... Çok özür dilerim..."

Mideme yakıcı bir pişmanlık duygusu yayılınca derince iç çektim, annem bir dakikada yıkılmış keder içinde çökmüştü adeta. Onu böyle sarsılmış görmek kendi üzüntümü ve öfkemi unutturdu, içimden kendime kızarak annemin yanına geçip oturdum. Ona böyle insafsızca davranmamalıydım.

"Neden bana babamın bizi terk ettiğini söyledin anne," diye sordum yavaşça, yumuşak bir sesle. "Neden babamın beni istemediği gibi bir yalana inanmama göz yumdun?"

Başını bana çevirip yaşlı gözlerle gözlerimin içine umutsuzca baktı. "Cansu..."

Sözlerine devam etmesine engel olarak son kez ciddi bir şekilde uyarımı yaptım. "Sakın bana bir kez daha gerçek olmayan şeylerden bahsetme anne."

"Beni anlaman gerek... Acı çektiğini biliyorum ama yapmak zorundaydım..."

Kırgın bir ifadeyle annemden gözlerimi çektim. "Babam dedi ki, bizi asla terk etmemiş, sen gitmişsin! O beni hiç unutmamış, beni hep aramış, bana ulaşmaya çalışmış..." Sesim titreyince bir an duraksayarak gözyaşlarımın akmasına izin verdim. "Babam geçmişte olanların hiç de sandığım gibi olmadığını söyledi."

Annem yutkundu. "Ben çok pişmanım, kendi başıma öyle yanlış kararlar aldım ki... Çok gençtim, hayata dair tecrübesizdim. İleride sana yaşatacaklarımı düşünemedim. Senin gelecekte neler hissedeceğini, duygusal açıdan büyük bir eksiklik yaşayacağını akıl edemedim. Üzgünüm."

Kalbim burkulurken bakışlarımı tekrar anneme çevirdim. "Bana yalan söylemene ne sebep oldu anne, gerçekleri bilmeye hakkım var. Lütfen bana her şeyi olduğu gibi anlat." Gazel'in annesinin sözleri kulağımda çınlayınca öfkeyle dişlerimi sıktım. "O kadın senin için çok kötü şeyler söyledi."

Annemin yüz ifadesi karardı. "Ne söyledi?"

"Siz eskiden çok yakın arkadaşmışsınız ama sonra sen ona ihanet etmişsin." Duyacaklarımdan korkarak, "Bu doğru mu anne?" diye sordum.

Büyük bir kızgınlıkla kaçlarını çattı. "Bu ne cüret!" diye bağırdı hiddetlenerek. "İğrenç ithamlarıyla seni nasıl doldu-

rur, ben ona asla ihanet etmedim! Bunu o da çok iyi biliyor ancak suçu zayıf olana atmak işine geliyor tabii ki!"

Annemin elini tutarak yalvarırcasına suratına baktım. "Anne ne olursun artık gerçekleri anlat bana, bilmek istiyorum Berna Teyze ile aranızda ne geçti, geçmişte neler oldu da babamdan ayrı büyümek zorunda kaldım?"

Annem bakışlarını benden çekerek üzgün bir ifadeyle nefesini bıraktı ve yaşlı gözlerini dalgın dalgın yerdeki bir noktaya dikip sessizce düşünmeye başladı. Acı hatıralar arasında kaybolmuş gibi ıstıraplı bir hali vardı.

"Ailemi kaybettiğim yıl İstanbul'da üniversiteyi kazandım, sonra da hayattaki tek akrabam teyzemin yardımlarıyla okul için İstanbul'a taşındım," diye söze başladı.

Tüm dikkatimi anneme verdim ve onu ilgiyle dinlemeye koyuldum.

"Berna üniversitedeyken hem sınıf hem de ev arkadaşımdı. Koray da bizim dönemdeydi ama farklı bir bölümdeydi. Ben onları üniversite birinci sınıfta tanıdım ancak Berna ile Koray liseden beri çıkıyorlarmış, birbirlerinin ilk aşkları olduklarından bahsederlerdi hep." Annemin dudaklarında buruk bir tebessüm oluştu. "Ben küçük bir kasabada büyüdüm ve o güne kadar hiç erkek arkadaşım olmamıştı, bu konularda çok saf ve tecrübesizdim. Erkeklere dair hiçbir bilgim yoktu, utangaç ve çekingendim daima. Koray'ı ilk tanıdığım andan itibaren istemsizce ona doğru çekilmeye başladım, ne kadar çabalasam da kendimi bu çekimden kurtaramadım ve zamanla ondan çok hoşlandım, sonra da âşık oldum." Bir an duraksadı ve derince iç çekti. "Bu aşkı elimden geldiğince gizli tuttum, en yakın arkadaşım Berna için

aşkımı hep derinlerde saklayarak içimde yaşadım. Birinci sınıfın bitmesine yakın çok büyük bir kavga edip ayrıldılar. Berna finallerin ardından apar topar ailesinin yanına döndü, Koray ise bir süre daha kalmaya karar vermişti. Ben de biraz para biriktirme umuduyla yaz boyunca çalışacağım bir işe girmiştim. Koray ile yakınlaşmamız o günlerde başladı, her gün iş çıkışı beni alır bir yerlere gider kafa dağıtmak adına muhabbet ederdik, birlikte zaman geçirirdik. Onunla olmak harikaydı, aşırı mutluydum, hayatım öyle güzeldi ki dürüst olmam gerekirse o yaz hiç bitmesin istemiştim."

Anlayışla gülümsedim. Annemin bir zamanlar âşık olduğu düşüncesi içimi hoş etmişti.

"Koray bir gün benden hoşlandığını itiraf etti, ben de ona âşıkken kaçınılmaz olarak ilgisine karşılık verdim ve bir ilişkiye başladık. Başta bunu gizli tuttuk, hiçbir arkadaşımızın öğrenmesine izin vermedik çünkü önce Berna'yla konuşmamız gerekiyordu, onun bana deli gibi kızacağını biliyordum ama yine de ayrıldıkları için belki de hoşgörülü davranır diye düşünmüştüm. Yanılmışım."

"Neler oldu sonra?"

"Yaz bitip de ikinci sınıf başladığında Berna geri döndü, tamamen bitik haldeydi ve Koray'a hâlâ sırılsıklam aşıktı. Onu bazı geceler ağlarken yakalıyordum ve bana Koray'ı anlatırken onu dinlemek zorunda kalmak beni suçluluktan öldürüyordu. Koray'a durumdan bahsettiğimde onun da vicdan azabı çektiğini fark edince kafamı toplayıp düşünmek adına kendimi biraz geri çekmeye karar verdim. Çünkü birinin mutsuzluğu üzerine kurulmuş bir ilişki yaşamak bana çok ağır gelmişti, hele ki bu kişi en yakın arkadaşınsa ger-

çekten kendini berbat hissettiriyordu ve aynı zamanda bu kesinlikle doğru değildi."

"Tahmin edebiliyorum," diye yanıtladım usulca. Çünkü ben de bugün Gazel'in ağladığını görünce onu üzmüş olma gerçeğiyle kahrolmuştum ve karşısında daha fazla kalamayarak hastane odasını terk etmiştim.

Annem hikâyesini anlatmaya devam etti. "Ara sıra Berna'yı ziyarete liseden bir arkadaşı gelirdi, Koray ile ortak arkadaşlarıydı bu kız. Her ikisini de yakından tanıyordu yani. Bir gün Berna'yı teselli ederken konuşmalarına kulak misafiri oldum. Aynen şöyle demişti: "Siz ruh eşisiniz, sen yaz isen o kış, sen gündüz isen o gece... Birbirinizden asla ayrı kalamazsınız, hatırlasana lisedeyken de böyle olmuyor muydu, kavga ederdiniz, ayrılırdınız ama birbirinizden asla ayrı kalamazdınız mutlaka yeniden barışırdınız. Siz birbirinizin kaderisiniz. Merak etme Koray yakında sana dönecek ve ilişkinize kaldığınız yerden devam edip sonunda da evleneceksiniz."

Annem yine ağlamaya başlayınca ona güç vermek istercesine elini sıktım, gözyaşları yavaş yavaş yanaklarından süzülürken hissettiği üzüntüyü ben de içimde hissedebiliyordum ve bu his öyle yakıcıydı ki sızısı göğsümü eziyordu.

"O an anladım ki ben yaz ile kışın arasına giren bahardım, gündüz ile gecenin arasına karışan akşamdım... Ben sadece bir araydım ve artık bu ilişkiye son vermem gerekiyordu. Koray'la konuşup aramızdaki şey her neyse bitirmeye karar verdik, sonra da etrafta fazla görünmemeye çalıştım, yarı zamanlı bir iş buldum ve okulla iş arası kayboldum, eve fazla uğramamak için elimden geleni yapıyordum. Yaklaşık bir ay sonra duydum ki ailelerinin de araya girmesiyle Berna ve

Koray sonunda barışmış ve nişanlanmaya karar vermişlerdi. Bu haber beni mahvetti ama yine de derinlerde bir yerlerde sonlarının evlilik olacağını ben de biliyordum sanırım."

"Ah anne..." Göğsümü ezen sızı etkisini artırdı.

"Nişan haberinden birkaç gün sonra hamile olduğumu öğrendim. Koray'ı da durumdan haberdar ettim." Annem küçük bir tebessümle bana bakarken yüzümü okşadı. "Baban seni öğrendiğinde çok mutlu oldu, öyle heyecanlandı ki... Daha varlığını öğrendiği anda seni sevmeye başladı."

Gözlerim yaşlarla dolarken usulca ağlamaya başladım, babam beni hep istemişti ve en başından beri beni seviyordu.

"Sonra Berna'nın her şeyi bilmesi gerektiğini düşündük, çünkü artık konu ne oydu ne de bendim. Ortada masum bir bebek vardı ve Koray'ın nişanlısı olarak Berna da bu durumun içinde yer alıyordu; çünkü baban senin yanında olmaya kararlıydı, sen büyürken bir ânını dahi kaçırmak istemediğini söylüyordu. Nitekim Berna olanları öğrenince deliye döndü, benden nefret etti. Herkesi bana karşı doldurdu, okulda ne zaman karşılaşsak bana hakaretler yağdırdı. Kendimi öyle çaresiz ve yalnız hissediyordum ki ikinci sınıfta okulu bırakmak zorunda kaldım. Hem hamilelik stresi hem de işittiğim hakaretlerden dolayı okula daha fazla devam edemedim."

İstem dışı elim karnıma gitti, hamileliğin insanı ne kadar hassaslaştırdığını deneyimlediğimden dolayı annemi çok iyi anlıyordum. O an Berna Teyze'ye karşı içimde öyle büyük bir nefret oluştu ki şu an koşa koşa gidip onu öldüresiye dövebilirdim!

"Ama baban kimseye aldırmadı ve her zaman yanımda oldu, benimle doktor kontrollerine geldi, neye ihtiyacım

varsa karşıladı. Küçük bir ev tutmama yardım etti, sen daha doğmadan senin için bir oda dahi hazırladı. Senin doğumunu beklerken benden daha heyecanlıydı doğrusu."

Annem güzel anıların içinde kaybolurken hafifçe gülünce ben de ona eşlik ettim. Annemin anılarından da olsa babamın genç yaşlarını tanımak harikaydı.

"Sen doğduktan sonra baban her gün mutlaka seni ziyarete gelirdi, beş dakika da olsa seni görmeyi hiç aksatmazdı. Seninle zaman geçirmeye bayılırdı, küçük kızına ölüyordu adeta. Berna ise bu durumdan çok şikâyetçiydi ve bana karşı her geçen gün daha da kötüleşti, bana olan nefretini göstermekten asla çekinmedi. Her zaman beni üzüyor, beni ruhen yıpratan davranışlarda bulunuyordu. Ama son seferinde..."

Annem sözlerine devam edemeyerek yorgun bir şekilde derin derin iç çekti. Hikâyenin en kötü kısmına geldiğimizi anladım.

"Ne yaptı?"

"Koray'ın ailesine senden bahsetmiş, kendine göre anlattığı bir hikâyeyle beni suçlamış ve onların da benden nefret etmelerini sağlamıştı."

Öfkeyle kaşlarımı çattım. "Ama bu çok zalimce!"

Annem yutkundu. "Bir gün Koray'ın annesi evime geldi, o kadar sinirliydi ki beni aşağılayarak bana bağırıp durdu sonra da Koray'ın hayatından çıkmamı istedi. Oysa benim Koray'dan hiçbir beklentim yoktu, biz sadece ebeveyn olarak iki arkadaştık. Koray'ın sadece sana babalık yapması benim için yeterliydi. Çünkü benim hayatım sen doğduğun anda değişti, kendimi yalnızca sana adadım ve seni en iyi şekilde büyütmeyi hedefledim. Bunun dışında hiçbir şeyin önemi yoktu."

İçim sıcacık bir sevgiyle doldu. "Canım annem." Genç-ken neler çekmişti böyle tek başına.

"Sonra büyükannen bana öyle bir şey dedi ki çıldırdım. Senin daha iyi şartlarda büyümenin doğru olacağını belirterek seni benden alacağını, kendisinin büyüteceğini söyledi."

Bir anneyi çocuğundan ayırmak mı!? Hadi oradan!

"Annesiyle olan konuşmamızı Koray'a anlattım ve kimsenin seni benden alamayacağını duyurdum. Buna kimsenin gücü yetmezdi."

Kendi bebeğimi düşündüm ve anneme sonuna kadar hak verdim. Bende bebeğimden katiyen kopamazdım.

"Ama ilk defa Koray beni o gün şaşırttı. Ailesinin sağlayacağı olanaklar düşünülürse eğer bunun hiç de kötü bir fikir olmadığını söyledi. Seni onların büyütmeleri fikrine sıcak bakıyordu. Sonuçta benim imkânlarım pek iyi sayılmazdı, okulu yarıda bırakmıştım, işim yoktu, param yoktu, bana destek olabilecek kimsem yoktu. Tüm bunlara nazaran babanın durumu gayet iyiydi, her şeye sahipti, ailesi İzmir'in tanınmış zenginlerindendi." Annem onu anlamamı istercesine yalvararak gözlerimin içine baktı. "O anda kritik bir karar vermem gerekiyordu, ben de yapmam gerekeni yaptım. Seni benden almalarına izin veremezdim anlıyor musun beni, senden kopamazdım..."

"Babamı terk ettin," dedim malum gerçeği fısıldayarak. "Beni yanına alarak ondan kaçtın."

"Mantıklı olmadığını biliyorum ama bana hak vermen lazım, başka çarem yoktu."

Annem için hissettiğim üzüntü dışında ona çok kızgındım, beni babamdan kopardığı için öfkeliydim, zira bunca yıl beni

babasız büyümeye zorlamıştı. Ama kendi bebeğimi ve ondan koparılma ihtimalini aklıma getirince delirecek gibi hissettim ve o an emin oldum ki ben de annemin yaptığının aynısını yapardım, çocuğum için dünyayı karşıma alırdım.

Emre'den nefret ettiğim süre boyunca bile onu bebeğimin hayatında istememiştim, ona hamile olduğumu dahi söylemeyi düşünmüyordum. Sırf nefretimin gözümü kör etmesi yüzünden ufacık bir suçluluk duymadan bebeğimi babasından mahrum bırakacaktım. Bu kadar da gözüm karaydı! Oysa annem sadece korktuğu için kaçmıştı, beni kaybetme düşüncesi onu dehşete düşürmüştü ve çözümü herkesi, her şeyi terk etmekte bulmuştu. Tek kurtuluşu buydu, geçmişinden uzakta benimle sıfırdan yeni bir hayat kurmak.

Buruk bir şekilde annemin üzgün olan yüzüne baktım. "Seni anlıyorum anne," dedim anlayışlı bir sesle. "Ancak bana neden yalan söyledin, en başından her şeyi anlatabilirdin. Niye ne zaman konu açılsa baban bizi terk etti dedin?"

Çektiği acıyla alnı kırıştı. "Öyle söylemek zorundayım hayatım, senin ne kadar tutkulu ve inatçı bir kız olduğunu biliyorum. Gerçeği öğrendiğin anda babanı aramak isterdin ve ne yapar eder onu bulurdun. Ben sadece bir süre buna engel olmak istedim, özür dilerim. Gerçekten her şey için çok üzgünüm, ne olur affet beni kızım."

"Ah anneciğim." Kollarımı boynuna dolayarak ona sarıldım. "Tabii ki de affediyorum seni, ben sana asla kızgın kalamam ki."

Annem sarılışıma şefkatle karşılık verirken içimden yoğun bir sıcaklık yükseldi. "Seni çok seviyorum kızım, sen benim en değerlimsin, hayatta yaptığım en iyi şeysin."

Huzurla gülümsedim. "Ben de seni çok seviyorum anneciğim."

Derken kapının çalınmasıyla annem geriye çekilerek yanaklarındaki yaşları sildi. "Bu da kim bu saatte?"

"Ben bakarım anne."

Annem itiraz ederek ayağa kalktı. "Sen otur canım, ben bakarım." Tatlı tatlı gülümseyip ekledi. "Dönünce şu kolundaki bandaj ve yüzündeki çiziklerden bahsetmeye hazır ol."

Gergince güldüm. "Hiç hoşuna gitmeyecek."

"Tahmin edebiliyorum küçükhanım."

Birkaç dakika sonra Gazel'i karşımda görünce şaşkınlıkla oturduğum yerden ayağa kalktım. Hissettiğim duygu karmaşasından dolayı kalbim hızla atmaya başladı, ardından hastanede Berna Teyze'nin beni azarlayışını hatırlayınca öfkelenerek yumruklarımı sıktım. Annesinin beni aşağılaması yetmemiş gibi şimdi o da devamını getirmek için mi buradaydı?

Belki de babası için gelmişti, o sadece benim babam sakın onunla ilgili boş hayaller kurma diyecekti bana. Ya da anneme mi kızacaktı, babasının sorumsuzluğunu anneme mi yükleyecekti?

Hayır, buna asla izin vermeyecektim, ben varken kimse annemi suçlayıp üzemezdi!

"Neden geldin?" diye sorarken içimde fırtınalar kopsa da güçlü görünmeye çalıştım. "Sen de annen gibi bana hakaret mi edeceksin, olanlar yüzünden annemi mi suçlayacaksın, bize içindeki nefreti mi kusmaya geldin!?"

Tek bir kelime dahi etmedi.

Gözyaşlarım gözlerimi yakmaya başladığında sakin ol-

maya gayret ederek kaçamak bir nefes aldım. "Bana ne dersen de ama anneme laf ettirmem, anladın mı beni? Bir suçlu arıyorsan eğer bu biz değiliz."

Gazel başını hafifçe iki yana sallarken gözleri doldu. "Hayır, öyle bir niyetim yok." Çekingen adımlar atarak bana doğru yürüyüp önümde durdu.

Dudaklarım aralandı. "O halde niye geldin?" diye sordum usulca.

Gözlerimin içine samimiyetle bakarken güçlükle yutkundu. "Ben kardeşim için geldim buraya, kardeşimin yanında olmak için," diye karşılık verdi titrek bir sesle.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Böyle bir cevap beklemediğimden bir an afalladım.

"Biz kardeşiz." Ben daha cevap veremeden Gazel kollarını boynuma dolayarak bana sıkıca sarıldı.

Kaskatı kesildim, hiçbir şey söyleyemiyordum.

Gazel, "Üzgünüm Cansu," dedi. "Böyle olmasını istemezdim, bugün olanlar için gerçekten çok üzgünüm," diye sözlerine devam ederken ağlıyordu. "Keşke farklı koşullarda öğrenseydik kardeş olduğumuzu."

Bakışlarım yavaşça anneme kaydı. Rahatlamışçasına omuzlarını düşürdü, onun da sessizce ağladığını görebiliyordum. Bana onay verdiğini belli edercesine başını hafifçe öne eğip burukça tebessüm etti. Onun desteğiyle ben de rahatladığımı ve tüm korkularımın uçup gittiğini hissettim.

Ardından içimden geleni yaparak ben de kollarımı Gazel'in beline doladım, sıkıca sarıldım ona.

Kardeşime!

Sen normal değilsin,
normal biri bu kadar kötü
ve acımasız olamaz.

22

Korkman gereken kişi Kağan değil, benim!

Hastane koridorunda Emre'nin odasına doğru ilerlerken bugün olanları düşünüyordum. Emre ve Cansu az daha korkunç bir kazaya kurban gidiyorlardı! Neyse ki ikisi de günün deprem felaketini korkunç bir mağarada çöküntü altında mahsur kalarak da olsa kıl payı atlatmayı başarmışlardı. Daha ağır sonuçlarla karşılaşmadığımız için şükrediyordum doğrusu. Yalnız bizim bilmediğimiz bir şeylerin de döndüğü çok bariz ortadaydı. Cansu'nun ödü kopmuş hali ve yara bere içinde kalması dışında bugün o mağarada başka şeyler de yaşanmış gibi hissediyordum. Çünkü Cansu uzun süredir kin kustuğu ve hakkında bolca işkence içeren cinayet planları yapmaktan çekinmediği Emre için endişelenmiş gözüküyordu, kendini toplar toplamaz, "Emre nasıl, o iyi mi?" diye sormasına bakılırsa en kısa zamanda kız kıza uzun bir sohbet bizi bekliyordu.

Telefonum çalınca cebimden çıkarıp ekrana baktım ve isteksizce cevap verdim. Daha kötü bir zamanlama olamazdı.

"Efendim Bahadır?"

"Vay canına Buket! İlk aramamda telefona hemen cevap verdin. Çok duygulandım." Ses tonunda alaycı bir neşe vardı.

Gözlerimi devirmeden edemedim. "Sanki başka bir seçeneğim varmış gibi."

Güldü. "Aynen öyle yavru kuş, çabuk öğreniyorsun."

"Beni o kadar çok tehdit ediyorsun ki, öğrenmeyip de ne yapabilirim."

Adi pislik!

Bir kez daha güldü. "İşin en eğlenceli tarafı da bu zaten yavru kuş."

Küstahlığı karşısında öfkem alevlenirken kendimi tutamadan, "Sen hastasın!" dedim kızgın bir şekilde. "Gerçekten hastalıklı herifin tekisin! Acilen tedavi olmaya ihtiyacın var!"

"Of! Bak bu çok ağır bir laf oldu ve sana hiç yakışmadı," diye yanıt verirken yine ses tonundan alaycılık akıyordu.

Çıkıştım. "Sana çok yakıştı!"

Bir an duraksadı. "Demek bana yakıştığını düşünüyorsun."

Pekâlâ! Acilen çenemi kapatmam gerekiyordu sanırım.

Telefonun diğer ucunda birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra konuştuğunda alaycılığından eser kalmamıştı, artık durumdan epey hoşnutsuz gibiydi. "Özür dile."

Hayır! Hayır! Hayır! Bir kez daha mı!

Dişlerimi sımsıkı birbirine bastırıp gözlerimi kapattım. Dişlerimi o kadar çok sıktım ki çenem acıdı. Bu özrü bana diletene kadar beni asla rahat bırakmazdı, bunu çok iyi biliyordum.

"Hemen!"

Teslim olarak, "Özür dilerim," diye mırıldandım uysalca.

"Tam duyamadım." Aramızda huzursuz edici bir hava oluştu.

Sesimi yükselterek sözlerimi yineledim. "Özür dilerim."

Uzun bir sessizlik oldu. "Eğer bana bir daha hakaret etmeye yeltenirsen yavru kuş, bu kez sadece özürle kutulamazsın haberin olsun. Buna göre hareket et, sonra üzülmeni istemem biliyorsun."

Omuzlarım gerildi. "Eminim istemezsin," diye geveledim kısık sesle.

Hafifçe kibirli bir tavırla güldü. "Bir şey mi dedin?"

"Biliyorum, dedim istemezsin." Telefonu suratına kapatmak istememe rağmen beklediği cevabı vermekle yetindim.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Neyse affedildin yavru kuş." Neşesi tekrar yerine gelmişti, benimle oynamaya bayılıyordu. "Şimdi seni neden aradığım konusuna gelelim. Bir işimiz var."

Kaşlarımı çattım. "Yine ne işi?"

"Soru sormak yok dememiş miydim ben sana?" dedi yalandan bir azarlamayla.

"Şu an meşgulüm Bahadır, lütfen bu iş her neyse kendin hallet. Ben gelemem."

"Sana gelir misin diye sormadım zaten," diye belirtirken sinirlendi. "Gel dediğim zaman geleceksin, başka bir alternatifin yok."

"Bak Kağan da burada, benim habersizce ortadan kaybolmam onu rahatsız eder. Sonra da beni arayıp bulamaz ve üstüne bir de seninle çıktığımı öğrenirse gerçekten çok kötü olur."

"Güzelim," dedi tehditkâr bir ses tonuyla. "Korkman gereken kişi Kağan değil, benim."

Uyarısı öyle korkutucu bir tehdit barındırıyordu ki omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Ben sadece çıkmam zor olur demek istedim." Gerginlikle bir şeyler geveledim.

"Bir yolunu bulacağından eminim." Aniden buz gibi soğuk birine dönüşmesi acayip ürkütücüydü.

Yılgın bir halde iç çektim. "Tamam," dedim her zamanki gibi teslim olarak. "Geleceğim."

"Neredesin?" diye sordu sertçe.

"Hastanedeyim."

"Neden, neyin var?" İlgili bir tavırla ekledi. "Hasta mısın?"

Sinirinin aniden geçmiş olması ve ilgisi karşısında şaşırdım. Sanki benim için kaygılanmış gibiydi ama hemen bu aptal düşünceyi kafamdan savuşturdum. Zira çok mantıksızdı. Bahadır kimse için endişelenmezdi hele ki benim için hiç!

Dünyanın sonunun geldiğine inanırdım da Bahadır'ın birini önemseyeceğine inanmazdım.

"Benim bir şeyim yok, Cansu ve Emre yaralandı..."

Umursamaz bir şekilde sözümü kesti. "Konum at bana, seni almaya geliyorum."

Gözlerimi devirdim. İşte tipik Bahadır buydu, kimseye değer vermeyen, kalbi bile olduğundan şüphe ettiğim, hissiz, kötü ruhlu adamın teki. Aksini düşünmek aptallıktan başka bir şey değildi.

Elimden geldiğince gizli bir ajan misali kimseye görünmeden kaçıp hastaneden çıkmayı başardım. Öncesinde aceleyle Emre'yi ziyaret edip ardından Kağan'a, "Annem aradı, acilen gitmeliyim," yalanını söylemek zorunda kaldığım için

cidden canım sıkılıyordu ancak bu durumda başka çarem olmadığı da çok açıktı. Zira Bahadır istediği zaman hayli zorlayıcı olabiliyordu. Yalnız bu defa iş her neyse bir şekilde kanıt toplamanın yolunu bulup Bahadır'dan kurtulma işini Onur'a yüklemeyi düşünüyordum. Bir nevi düşmanımı düşmanıma kırdıracaktım!

Harika plan! Umarım batırmam!

"Hazır mısın?"

Etrafı çam ağaçlarıyla çevrili oldukça büyük bir bahçeye sahip taş döşeli iki katlı villanın önünde durduğumuzda meraklı bakışlarımı Bahadır'a çevirdim.

"Ne için hazır mıyım, hem burası da kimin evi?"

Villa çok lüks görünüyordu, duvarlara spot ışıklar konmuştu, karanlıkta bile bütün ayrıntılarıyla gözler önündeydi. Kocaman terası ve görkemli duruşuyla gözlerimi kamaştırmaya yetmişti.

Cevap vermedi. Arabadan inerek arka tarafa dolandı ve beni ön koltukta yalnız bıraktı.

Sabırsızca peşinden gittim. "Bu kez ne yapmam gerekiyor, söyleyecek misin artık?"

Arabaya bindiğimden beri aynı soruyu onlarca kez sormuştum ama Bahadır ısrarla bana cevap vermekten kaçınmış, daha fazla soru sormamı engellemek adına da müziğin sesini sonuna kadar açarak yol boyunca beni duymazdan gelmişti.

Bagajdan büyükçe siyah renk bir valiz çıkardı. "Yine benim küçük güzel kurye kızım olacaksın." Valizi yere bırakarak bagajın kapısını kapattı.

Bakışlarımı valizde gezdirirken içimi endişe kapladı. "İçinde ne var?"

Elini yanağıma koyup parmaklarıyla çenemi tutarak beni kendine doğru çevirdi. "İçinde ne olduğu seni ilgilendirmiyor yavru kuş, sen verdiğim göreve odaklan."

Dokunuşundan sakınmak için bir adım geriledim. "Kime götüreceğim?"

Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Kenan Özen."

"Geçen seferki adam mı yani?" Başımı villaya doğru çevirdim. "Burası onun evi mi?"

"Belki. Sana ne?"

"O adam kim, onu nereden tanıyorsun, en önemlisi nasıl bir iş bağınız var?"

Yeşil gözleri kuşkuyla parladı. "Çok fazla soru soruyorsun."

Çenemi kaldırdım. "Çünkü nasıl bir şeyin içinde olduğumu merak ediyorum."

"Etme," dedi kısaca. "Yalnızca dediklerimi yap."

Öfkeyle iç çektim. "Emredersiniz Bahadır Bey!" diye çıkıştım alay ederek.

Gür bir kahkaha patlattı, gözleri keyifle parlıyordu. "Bak bu hoşuma gitti işte."

Gözlerimi devirerek elimi valize uzattım ve tuttuğum gibi yerine geri koydum. "Bu çok ağır! Benim gibi narin bir kızın bu valizi nasıl taşımasını bekliyorsun acaba, büyük ihtimalle valizle aynı kilodayımdır."

Hödük ya!

"Abartma," derken eğlenerek gülüyordu. "Tekrar dene."

Ağzım açık kaldı. "Gerçekten çok kabasın!"

Öküz!

Tabii son kelimeyi içimden söylemeyi tercih etmiştim zira bu kez özür dile diye bana baskı yaparken önünde çiz çökmemi falan isteyebilirdi ne me lazım!

Ona şüpheli bir bakış fırlattım. "İçinde ceset falan yoktur umarım!" Aslında dalga geçiyordum ama düşününce bana olası gelmişti, yani Bahadır'dan her şey beklenirdi sonuçta.

Dünyanın en aptalca şeyini söylemişim gibi baktı. "Saçmalama."

"Görmeden inanmam," dedim ısrar ederek.

Sabırsızca soludu. "Eğer biraz daha çene çalmaya devam edersen buradaki tek ceset sen olacaksın."

Sinirli bir kıkırtı çıktı ağzımdan. "Ne o, şimdi de beni öldürmekle mi tehdit ediyorsun?"

Yüzünden karanlık bir ifade geçti. "Evet," dedi ciddi bir sesle.

Yüzümü buruşturdum. "Ha ha. Çok komiksin," desem de yeşil gözlerindeki haşin bakış tüylerimi ürpertti.

Benimkinin aksine dudaklarına gerçek bir gülüş yayıldı. "Benden korkuyorsun değil mi?"

"Neden korkacakmışım?" Tabii ki de korkuyordum ancak bunu ona söylemeye niyetim yoktu.

"Bir gün çantadaki cesetlerden biri olmaktan."

Öyle ruhsuz konuşuyordu ki içim ürperdi. "Benimle dalga geçmeyi bırak," dedim konuyu kapatmak istercesine.

Dik dik gözlerimin içine baktı. "Son derece ciddiyim ben."

Cevap veremedim, kafasından geçenleri çözmeye çalışarak bir süre sadece ona bakmakla yetindim. Fazlasıyla karmaşık ve tahmin edilemez biriydi. Ayrıca da ürkütücü!

"Bir itiraf duymak ister misin?" Başını hafifçe yana eğdi ve beni baştan aşağı ağır ağır süzdü. "Benden korkman hoşuma gidiyor."

Kanım buz kesti. Bu nasıl bir hastalıklı düşünceydi böyle. "Sen normal değilsin," dedim yavaşça.

Meydan okuyan bir tavırla karşılık verdi. "Kim normal olduğumu iddia ediyor ki?"

Bakışlarımı kaçırdım. Tavırlarından iyice rahatsız olmuştum.

"Her neyse acele et." Tembelce arabanın kapısına yaslandı ve bir ayağını diğerinin üstüne attı. "Sıkıldım."

Derin bir nefes aldım ve mecbur kalarak çantayı zar zor yerden kaldırdım. Gönülsüz bir şekilde yarı taşıyarak yarı sürükleyerek villanın bahçesinden içeri girdim ve kapıya doğru ilerledim. Zile bastıktan sonra beklerken başımı çevirip kısa bir an için Bahadır'a göz atmaktan kendimi alamadım.

Bıraktığım yerdeydi, milim kıpırdamamıştı. Çarpıcı bir görünüşle arabaya yaslanarak kollarını göğsünde birleştirmişti. Uzun boyu yapılı vücuduyla epey çekici görünüyordu ancak umurumda değildi. Gözlerini kırpmadan delici bakışlarını üzerime kilitleyerek kendinden emin bir avcı misali beni izliyordu. Avını gözden kaçırmak istemiyordu tabii. Bakışlarımı yakaladığı an dudaklarında uğursuz bir gülümseme oluştu. Her zamanki gibi kibirli ve huzursuz edici!

Kapı açılınca başımı önüme çevirdim. Hadi bakalım başlıyoruz!

Evin sorumlusu olduğunu tahmin ettiğim beyaz önlüklü orta yaşlı bir kadın beni karşıladı. O da bu saatte benim gibi birini kapıda görünce şaşırmışa benziyordu.

"Buyurun hanımefendi?" Aksanından yabancı uyruklu olduğu belliydi.

Gülümsedim. "Merhaba, ben Kenan Özen'i görmek istiyordum."

Kapıyı sonuna kadar açtı. "Tabii içeri geçin efendim." Kapıyı kapatıp nazikçe bana döndü. "Kim geldi dememi istersiniz kendisine?"

"Şey... Ben..."

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Nitekim geçen sefer adımı söylememiştim, zaten söylesem de beni tanımazdı çünkü yüzüme bakmaya bile tenezzül etmemişti Kenan Bey!

"Hanımefendi?" Merakla bana bakıyordu.

Düşüncelerimden sıyrıldım. "Bahadır Akın'ın arkadaşı olduğumu söylerseniz o beni hatırlar." Kulağa en mantıklı gelen cümle buydu.

Başını salladı, sonra da holde yürümeye başladı. Başımı uzattım ve kadını görüş açımdan kaybolana kadar takip ettim, iyice uzaklaştığından emin olduktan sonra hızla eğilerek çantanın fermuarını sonuna kadar açtım.

Yok artık!

Valiz ağzına kadar otomatik silahlarla doluydu, öfkeyle kaşlarımı çattım! Neden bu kadar ağır olduğu şimdi anlaşılıyordu. Acele ederek birkaç fotoğraf çekip konumuma bakarak adresi telefonuma kaydettim. Sonra valizin kenarına iliştirilmiş koca bir zarf dikkatimi çekti. Hemen alıp içindekileri kontrol ettim, önce elime birkaç fotoğraf geldi. Kapalı bir depoda çekildiği belli olan siyah beyaz fotoğraflarda

tüm raflar farklı türden silahlarla doluydu. İçim ürperirken değişik açılardan çekilmiş fotoğrafları yere bırakıp diğer dosyalara da göz attım, depolara ait olduğunu düşündüğüm adresler sıra sıra not edilmişti. Hızlıca hareket ederek bütün hepsinin fotoğrafını çekip zarfı geri kapayarak aldığım yere bıraktım ve valizin fermuarını çektim.

Onur bunları görünce acayip sevinecekti. O pislik adamı bir nevi mutlu etmiş olacaktım ama Bahadır'dan tamamen kurtulmaya değerdi.

Derinden gelen yardım çığlıklarını duyunca düşüncelerimden sıyrılarak yerimde sıçradım. Bu bir erkek sesiydi ve çok fena canı yanıyora benziyordu. Acı dolu ses bir kez daha holde yankılanınca korkuyla nefesimi tutarak çığlığın nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Etrafta kimseler yoktu ve kapının önünde bir başıma dikilirken yavaştan ödüm kopmaya başlamıştı! Sesi üçüncü kez duyunca merakıma yenik düşerek önümde uzanan gizemli hole şöyle bir bakış attım ve çevrede kimseleri göremeyince sessiz adımlarla ağır ağır yürüdüm.

"Kimse yok mu?" diye seslendim ürkek bir sesle.

"Hey sen, nereye gittiğini sanıyorsun?"

Dehşet dolu bir çığlık atarak hızlıca arkamı döndüm. "Beni çok korkuttunuz."

Kenan Bey iriyarı heybetli haliyle kızgın kızgın bana bakıyordu. "Sana bir soru sordum kızım." Arkasında kendi gibi tehditkâr görünen iki kişi daha duruyordu.

Aha, öldüğümün resmiydi!

Uyduracak bir şeyler düşünürken bakışlarım kanla kaplı ellerine takıldı ve yüreğim ağzıma geldi.

Beni içeri alan kadın Kenan Bey'e temiz bir havlu uzattı. "Efendim bu kız, sizi görmeye gelen hanımefendi."

Gözlerini benden ayırmadan kaba hareketlerle ellerindeki kanı temizledi. "O kadarını tahmin edebiliyorum Nadya," dedi öfkeyle karışık küçümsemeyle. Kanı tamamen temizleyince havluyu kadına fırlattı. "Sen işine geri dön." Bana doğru yürüyüp aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Bugün bana ne getirdin bakalım?" diye sorarken ses tonundaki sertlik çok fazlaydı.

Titrek bir hareketle siyah valizi işaret ettim. "Orada..." diyebildim güçlükle.

Derken az önce işittiğim acı dolu ses bir kez daha holde yankılanınca Kenan Bey'le göz göze geldik. "Ne o, bir şey mi duydun?" diye sordu alçak bir sesle.

Korkudan altdudağımı ısırırken sessizce başımı iki yana salladım. İstediği tek cevabın "Hayır" olduğuna emindim.

Dudaklarında ağır ağır kurt misali bir sırıtış belirdi. "Akıllı kızsın, güzel."

Midem bulandı. Kalbim öylesine hızlı atıyordu ki bayılacakmış gibi hissediyordum.

Başını benden çevirip adamlarına döndü. "Çantayı kontrol edin."

Sağında dikilen adam çantanın başına gitti, içini açarak silahlara şöyle bir bakıp zarftakileri tek tek gözden geçirdi. "Tamam. Sorun yok. Hepsi tamam."

Diğerine baktı. "Sen işin kalanını hallet, sonra da kızı gönder." Ardından tek bir kelime daha etmeden çantayı taşıyan adamla birlikte yürüyüp gözden kayboldu.

Elime tutuşturulan koca zarfla -ki yine içinde epey bir para olduğu aşikârdı- evden çıktım. Üzerime çöken panik ve korkuyla koşarcasına Bahadır'ın yanına gittim ve hızlıca arabaya geçip oturdum. Kapıyı ardımdan kapatırken ellerimin titrediğini fark edince içimden telkinlerde bulunarak kendimi sakin olmaya zorladım.

Bahadır yanıma geçip oturdu. "Hey, neyin var senin?" diye sordu.

Ağzımı açacak cesaretim yoktu. Göğsüm hızlı hızlı inip kalkıyordu.

"Buket?" dedi endişeli bir sesle. "İyi misin, neler oldu orada?" Avucunu yanağıma koyarak gözlerine bakmamı sağladı.

"Ben... Ben çok korktum," diyebildim sadece.

Aniden öfkeyle gözlerini kıstı. "Sana bir şey mi yaptılar..."

Sözünü kestim. "Hayır, iyiyim. Bir şeyim yok." Zarfı gelişigüzel üzerine doğru attım. "Orada başka biri daha vardı, bir adam, sanırım ona işkence ediyorlardı. Çığlıkları öyle korkunç öyle acı doluydu ki... Sonra o Kenan Özen geldi... Elleri kan içindeydi..."

Anladığını belli eden bir şekilde yüzü ifadesizleşti. "Duyduklarını da gördüklerini de unut." Zarfı arka koltuğa doğru fırlatıp arabanın motorunu çalıştırmak için elini anahtara attı.

Elimi elinin üzerine kapayarak arabayı çalıştırmasına engel oldum. "Bahadır o adama yardım etmemiz lazım, ya onu öldürürlerse?" Kaygıyla başımı iki yana salladım. "Şu an ölmüş bile olabilir, çok geç kalmadan polisi arayalım."

Gözleri ellerimize sabitlendi. "O evde neler döndüğü bizi ilgilendirmez."

Ne yaptığımı fark edince elimi hemen geri çektim. "Bahadır lütfen," diyerek yalvardım. "Bir şeyler yapalım. Hiçbir şey olmamış gibi buradan çekip gidemeyiz."

Sabırsızca bir nefes alarak yüzüme baktı. "Son kez söyleyeceğim," dedi kızgın bir ifadeyle. "Az önce ne gördüysen unutacaksın, eğer beni dinlemeyerek bir aptallık yaparsan bunu sana çok kötü ödetirim ve inan bana bu hiç hoşuna gitmez!"

Ani öfkesi karşısında ürkerek koltuğuma gömüldüm. "Yine beni tehdit ediyorsun," dedim gücenmiş bir sesle.

"Tehdit etmiyorum, sözlerimi dinlemezsen eğer olacakları söylüyorum."

Kendimi savundum. "Senin gibi bencil olmadığım için özür dilerim! Ben sadece o adama yardım etmek istiyorum."

Yeşil gözleri insafsızca parladı. "Yardım etme saçmalığıyla seni ilgilendirmeyen konulara burnunu sokmayacaksın anladın mı beni!" Saldırgan bir tavırla kaşlarını çattı.

Omurgam korkuyla kasılsa da itiraz etmekten kendimi alamadım. "Bir insanın hayatı söz konusu burada!"

"Ve bu benim umurumda değil!"

Alnım kırıştı. "Merhametsiz pisliğin tekisin!"

Çenesi kasıldı, yüz ifadesi daha da sertleşti. "İn arabadan."

Bir anlık şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. "Ne?"

"Sana arabandan in dedim," diyerek öfkeyle gürledi.

İrkildim. "Bahadır beni burada tek başıma bırakamazsın, eve nasıl dönerim?" Telaşa kapılarak etrafıma bakındım,

önümde uçsuz bucaksız ıssız bir arazi uzanıyordu. Her taraf ağaçlarla kaplı, dağ başında bir yerdeydik. Arazideki tek ev bu villaydı, başka hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Acımasızca, "Bu senin sorunun benim değil," dedi kuru kuru.

Gözlerim yaşarmaya başladı, çaresizlik hissi gözlerimi yakıyordu. "Bahadır lütfen saçmalama, ben tek başıma ne yaparım bilmediğim bu yerde?"

Hiç etkilenmeyerek acımasızlığını sürdürdü. "Eğer bir saniye içinde arabadan inmezsen, seni ben aşağı indireceğim ve bunu yaparken de nazik davranmayacağımı bil." Kontrolsüz öfkesi dehşet vericiydi.

"Lütfen yapma…"

"Pekâlâ, bunu sen istedin." Kendi tarafındaki kapıyı açtı.

Onu durdurmak istercesine elini yakaladım ve arabadan inmesine engel oldum. "Özür dilerim," dedim gözyaşlarımı tutamayarak. "Gerçekten çok özür dilerim."

Öfkeli bakışları bocaladı, kaşlarını daha da çatarken yüzünden çözemediğim bir duygu geçti ve yüz hatlarına yer eden öfkesi dağılır gibi oldu.

Ağlayışım gittikçe şiddetlenirken ekledim. "Bütün her şeyi unutacağıma söz veriyorum. Seni dinleyeceğim."

Çenesinde kas seğirirken dik dik gözlerimin içine baktı. "Kes ağlamayı." Elini elimden kurtardı ve aksi bir tavırla saçlarının arasından geçirerek kafasını önüne çevirdi. "En başında beni dinlemen gerekirdi." Kapıyı geri kapattı.

Histerik bir şekilde başımı salladım. "Haklısın. Üzgünüm."

"Senin sorunun ne söyleyeyim mi, aşırı derecede safsın." Burnu tiksintiyle kırıştı. "İyi niyetin asabımı bozuyor."

Bunun hiç de iğrenç bir şey olmadığını söylemek istedim ancak susmayı tercih ettim.

"Bana karşı gelmemen gerektiğini bilecek kadar akıllı olmanı umardım." Uyarıcı bir ses tonuyla ekledi. "Beni kötü şeyler yapmak zorunda bırakma."

Ellerimi kucağımda birleştirerek büzüldüm. "Tamam."

Sertçe soluğunu bıraktı ve birkaç dakika sessizce ön camdan dışarıyı seyretti. "Kendine bir iyilik yap ve çeneni kapalı tut." Anahtarı çevirdi, motoru çalıştırarak arabaya gaz verdi.

Boğazımdaki düğümün çözülmesi için yutkundum. Kesinlikle konuşmayacaktım. Zaten buna ne cesaretim vardı ne de gücüm kalmıştı, içimde yükselen ve damarlarıma kadar karışıp tüm bedenimi ele geçiren korku zihnimi felç etmeye yetmişti. Şu an Kenan Özen denilen adamdan da Bahadır'dan da öyle çok çekiniyordum ki ümit ettiğim tek şey başıma bir bela gelmeden sağ salim eve gidebilmekti.

Evimin güvenli ortamına sığınmak için can atıyordum, Bahadır'dan sonsuza dek uzaklaşmak ve yatağıma kıvrılıp uyumak istiyordum. Belki böylece üzerime yapışan günün ağır etkileri söküp atarak uyku denizinde boğabilirdim.

Bana öyle iyi geliyorsun ki
bende var olan iyi yanlarımı
ortaya çıkaran bir cevher gibisin.

23

Bütün gün sen ve ben. Yalnızca ikimiz!

Hafta sonu tatilinin ardından okulun ilk günü çok sessiz ve bir o kadar da sıkıcıydı. Sıramda oturmuş müzik dinleyerek defterimin boş bir sayfasına kafamda tasarladığım elbiseyi çizerken yanağımı avucuma dayayıp dirseğime masaya yasladım. Dersin başlamasına az bir vakit kalmasına rağmen ortalarda ne Cansu ne de Gazel görünüyordu. Cansu'yu düşününce yüzümü buruşturdum, hâlâ hastanede olabilirdi. Ben nasıl arkadaştım böyle, dün onu bırakıp Bahadır'la buluşmuştum sonra da onca şeyin arasında arkadaşımı aramayı unutmuştum. Ama Cansu dün nelerle uğraştığımı bilse bana kızmazdı zira kızılacak bir yanım yoktu, nihayetinde elimde olmadan zorla çıkarılmıştım o hastaneden. Hatta Bahadır'ın bana neler yaptırdığını öğrense vicdan azabından kahrolurdu biliyorum.

Dün yaşananlar aklıma gelince yine içim korkuyla ürperdi.

Bahadır beni eve bıraktıktan sonra kendimi evimin güvenli kollarına atar atmaz hemen Onur'a mesaj yollamıştım. Çok da iyi yapmıştım hani! O Kenan denilen kaçık ve cani ada-

mın evine bir kez daha gitmeye hiç niyetim yoktu! Onur'a çektiğim fotoğraflarla birlikte evin konumunu gösteren bir mesaj attıktan sonra Kenan Özen'den de bahsetmiştim. Bana geri cevap vermemişti, bu bilgilerle ne yapacağını bilemiyordum ama bunların işe yaramasını ve Bahadır'dan beni kurtarması için umut ediyordum. Bir de annemle yaptığı şu saçma tatil planından vazgeçmesi için yeterli olur diye umut düşünüyordum. Zira artık ne Bahadır için bir yerlere gitmeye cesaretim ne de Onur'la annemi birlikte görmeye tahammülüm vardı! İkisi de birbirinden berbat durumların ta kendisiydi ne yazık ki!

Derince iç çektim. Of!

İnsanın en iyi arkadaşları olmadan okul gerçekten çok sıkıcı geliyordu. Ayrıca bir köşeye saklanma isteğiyle dolup taşarken yalnız hissetmeye de neden oluyordu. Bu berbat bir histi! Zaten sınıfın yarısı da boştu, yerlerinde oturanlara göz gezdirince bunların kampa gelmeyenler olduklarını fark ettim. Ya kamp bir gün daha uzamıştı da benim haberim yoktu -ki bunu düşündüğüm anda eledim, kim yaşanan depremin ve Cansu ile Emre'nin hastaneye kaldırılışının ardından kamp alanına dönüp eğlenmeye devam ederdi ki, bu çılgınlık olurdu- ya da benim dışımda herkes hafta sonu tatilini uzatmaya karar vermişti. Evet, ikinci seçenek daha olasıydı.

Keşke ben de bugün okula gelmemeyi akıl edebilseydim diye hayıflanırken Kağan kulaklığımı çekip kulağımın altından beni öperek dikkatimi dağıttı. "Günaydın."

Kıkırdadım. "Günaydın." Kulaklığımı toparlayarak telefonumla birlikte çantama attım.

"Ne düşünüyordun öyle dalgın dalgın?"

"Çok şey," dedim gülerek. "O kadar sıkıldım ki içimden kendi kendime saçma sapan şeylerin muhabbetini yapıyordum."

Mavi gözleri keyifle parladı. "Kulağa delice geliyor."

Tatlı bir tavırla omuz silktim. "Vakit geçsin diye işte."

"Daha iyi bir fikrim var." Defterimi kapattı, kalemlerimi toplayarak hepsini çantama yerleştirdi.

Kaşlarımı yukarı kaldırarak, "Ne gibi?" diye sorarken çantamın fermuarını kapatışını izledim. "Dersi mi asacağız yoksa?"

Çarpık bir sırıtışla gözlerini gözlerime dikti. "Astık bile, hadi gel." Elimi tutarak beni sıradan kaldırdı. "Bana gidiyoruz." Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırarak yavaşça sürttü. "Bütün gün sen ve ben. Yalnızca ikimiz."

Midem sıcacık bir hisle kasıldı. "İtiraz etmem ne mümkün." Altdudağını hafifçe ısırdım.

Elini belime atarak beni hızla kendisine çekti ve küçük ısırığımı yoğun bir öpücükle ödüllendirdi. "O zaman burada daha fazla vakit kaybetmeyelim."

Neşeyle güldüm. "İyi olur."

Kağan'ın evi altı bloktan oluşan bir site içerisindeydi. Sitenin bahçesi öyle güzel tasarlanmıştı ki hayran kalmamak mümkün değildi. Tam orta kısımda büyükçe bir havuz vardı, iki tarafına karşılıklı olarak şezlonglar yerleştirilmişti. Henüz erken bir saat olduğundan havuz da şezlonglar da boştu ama ilerleyen saatlerde havuzun daima dolu olduğuna emindim. Zira ben burada yaşasam havuzu sık sık ziyaret edeceğim kesindi! Havuzdan uzaklaşırken çimlerin huzurlu yeşili

arasında rengârenk çiçekler ve ara ara dikilen bodur ağaçlar gözüme çarpınca gülümsedim. Ağaçların başladığı yerde kocaman bir çocuk oyun parkı var. Gördüğüm en lüks oyun parkı olabilirdi. Parkın hemen yan tarafında kapalı bir spor salonuyla açık bir tenis kortu bulunuyordu. Bir an Cansu'yu ve bebeğini düşündüm, bu siteyi görse kesinlikle bayılırdı.

Evine adım attığımızda Kağan'ın ilk yaptığı şey bana etrafı gezdirmek oldu, giriş katında dolanırken açılmamış birkaç koliyi saymazsak eşyaların düzenli bir şekilde yerleştirildiğini gördüm.

"Her şey tamam gibi gözüküyor, bize hiçbir iş kalmamış."

Dudağının bir kenarı kıvrıldı. "Ben sana yapacak bir-iki iş bulabileceğimden eminim."

"Görelim bakalım," dedim şımarıkça.

Allah'ım lütfen yardımcım ol! Aşkım öyle büyüktü ki onun için ölüp bitiyordum!

Hafifçe sırtıma dokunarak merdivenlere doğru yönlendirdi beni. "Yukarda bizim odamız var."

Bizim demesi içimi eritti. "Yaa..."

Dudaklarını yanağımda gezdirdi. "Evet... Yaa..."

Yanaklarım al al olurken kıkırdadım. "Görmek için sabırsızlanıyorum."

Üst katta bir oda, banyo, hol ve hole bağlı kocaman bir teras bulunuyordu. Odanın kapısını açıp içeri girmem için bekledi. Gülümseyerek parmak uçlarımı kirli sakallarında gezdirdim ve yanından geçip içeriye girdim.

"Vay canına," dedim mutlu mutlu. "Burası çok güzel."

Oldukça genişti. Duvarlardan biri baştan aşağı camdı he-

men karşısındaki duvar ise siyah tuğlalarla örülmüştü. Hemen önünde siyah örtülerle kaplanmış devasa bir yatak bulunuyordu. Yatağın iki yanında siyah renk komodin, sol tarafta yine siyah gömme dolap duvar boyunca uzanıyordu. Taş grisi kâğıtla kaplanan karşı duvara dev ekran bir televizyon monte edilmişti, televizyonun altında çekmeceli bir dolapla küçük bir kütüphane vardı. Kütüphanenin rafları teknoloji dergileri ve son zamanlarda çıkan DVD'lerle doluydu.

Cam duvara doğru yürüdüm, terasa açılan kapıları yana doğru kaydırıp dışarı çıktım. Ilık ılık esen rüzgâr hafifçe saçlarımı uçururken hayranlıkla iç çektim. "Manzara muhteşem görünüyor." Adeta bulutların arasındaydım ve Ankara'ya tepeden bir bakış atıyordum.

Kağan arkamdan gelerek kollarını belime doladı ve çenesini omzuma yaslayarak o da manzaraya bakmaya başladı. "Sana bayılacağını söylemiştim."

"Gerçekten evin çok hoş, burada her zaman mutlu yaşaman dileğiyle."

"Evimiz," dedi üstüne basa basa. "Ve sen olmadan ben hiçbir yerde mutlu olamam anlıyor musun beni? Mutlu olmam için gereken tek şey senin varlığın."

Başımı ona çevirerek çenesine bir öpücük kondurdum. "Tamam evimiz," diyerek gülümsedim. "O zaman evimizde her günümüzün mutlu geçmesi dileğiyle, birlikte ve daima."

Burnunu boynuma sürttü. "Bu çok daha iyi oldu bak." Geri çekilip beni kendine çevirdi. "Nasıl da iki kelimenle beni bu kadar sevindirebiliyorsun?"

Dudaklarımı dudaklarına sürttüm. "Çünkü bana âşıksın," diye fısıldadım şuh bir edayla.

Çarpıkça gülümsedi. "Şimdi de beni heyecanlandırıyorsun."

Ah bilse ki ben de heyecandan ölüyordum karşısında. "Daha ne gördün ki," diyerek takıldım cilveli bir sesle. "Yeni başladım."

"Fazlası için sabırsızlanıyorum." Gözleri tutkuyla alev alev yanarken dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Öpücüğü çok derindi, tıpkı beni tüketircesine arzu dolu ve şiddetliydi. Ona aynı şekilde karşılık vermek için ellerimi sert, kaslı omuzlarına koyarak onu iyice kendime çektim. Kağan da bir elini belime dolarken diğer elini sırtımdan enseme doğru yavaşça gezdirerek bedenimi bedenine hapsetti. Öpüşmemiz şehvetli bir hal aldı.

Geri çekildiğimde nefes nefeseydim ve heyecandan titriyordum. "Sanırım seni öpmekten asla bıkmayacağım." Hayatımın en güzel şeylerinden biriydi!

Dudağının kenarında küçük bir tebessüm oluştu. "Sen bunu bir de bana sor, seninle saatlerce öpüşebilirim." Bakışlarından hınzır bir parıltı geçti. "Hatta seninle günlerce yatakta kalıp..."

Çıplak kaslı koluna bir tane şaplak attım. "Hey, o konulara girmiyoruz..." Yalandan azarlar gibi ona doğru parmağımı salladım. "Bu noktada bir fren yapsan iyi olur Kağancım."

Teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. "Tamam bebeğim, ağzım mühürlendi." Dudaklarında hayali bir fermuar varmış gibi çekti. "Ama biliyorsun evlendikten sonra..."

"Ah hayır dur," diyerek sözünü kestim. "Bunu o gün geldiğinde konuşuruz."

"Bebeğim emin ol o gün geldiğinde konuşmaya fırsat bulamadan daha çok uygulamalı şeyler yapacağız."

Yanaklarım utançla yandı. Zihnimin gerisinde Kağan'ın imalı bir şekilde belirttiği uygulamalardan bir dizi sahne belirirken vücudumdaki tüm kaslar heyecanla kasıldı.

Acilen onu durdurmam gerekiyordu zira beni baştan çıkarmakta üstüne yoktu. Ben de baştan çıkmaya bayağı bir meyilliydim doğrusu! Onu durdurma bahanesiyle kendimi de durdurmam şarttı.

"Ya Kağan, tamam ne demek istediğini yeterince anladım ama şu an için başka şeylerden bahsedebilir miyiz lütfen?"

Gülmemek için altdudağını dişlerinin arasına aldı. "Sen bu kadar tatlıyken imkânsız."

Rica edercesine boyun büküp, "Şimdilik bu konuları pas geçelim," dedim sevecen bir halde.

Tembel bir sırıtışla, "O kelimeye pek alışık değilim," dedi. Acayip eğleniyordu.

"Alışmaya başlamaya ne dersin?"

"Hayır, hiç benlik değil." Sırıtışı tüm yüzüne yayıldı. "Başka bir fikrim daha var var, duymak ister misin?"

Altından pek iyi bir şey çıkmayacağı belliydi ama yine de başımı salladım. "Dökül bakalım."

"Diyorum ki..." Sözlerine devam etmeyip sustu.

"Evet?"

Bakışları tutkuyla ağırlaşırken mavi gözleri dudaklarımda oyalandı, elini sol bileğime koyarak yukarı doğru usulca götürüp omzumdan köprücük kemiğime kadar dolaştırdı. Parmaklarını bluzumun ip askına geçirip yavaşça aşağı indirdi. Dokunuşu o kadar yumuşaktı ki gözlerimi kapattım ve bu güzel hissin tadını çıkardım. Başını eğip önce omzuma

sonra da boynuma ardı ardına öpücükler kondurarak kulağıma doğru ilerledi ve kulak mememi hafifçe ısırıp bıraktı.

"Hazır yalnızken neden biraz evliliğe giriş alıştırması yapmıyoruz?" diye akıl çelici bir sesle fısıldadı.

"Memnuniyetle."

Şaşırmıştı. "Cidden mi?"

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki hayır, şaka yapıyorum." Askımı tekrar omzuma attım.

Yalandan somurttu. "Hayallerimi yıktın kadın."

İşaretparmağımı dudaklarına bastırdım. "Uslu dur."

Parmağımın ucuna bir öpücük koydu. "Çok zorlanıyorum bilesin."

Kıkırdadım. "Çok yakında istediğimiz her şeyi yapacağız, söz veriyorum." Ona iyice yaklaşıp dudaklarına kısa bir öpücük kondurup geri çekildim. "Ama biraz daha beklememiz gerekiyor, sabırsızlık yapmak yok."

İç çekti ama yine de gülüyordu. "Acımasızsın."

Tatlı bir tavırla omuz silktim. "Beklemek iyidir, tutkuyu artırır."

Ellerini belime koyarak beni hızla kendine doğru çekti ve gözlerimin içine baktı. "Konu sensen eğer bebeğim, sonsuza dek bekleyeceğimi biliyorsun."

Mutluluk dolu parlak bir gülümseme dudaklarımı ele geçirdi, kollarımı boynuna dolayarak ona sımsıkı sarıldım. "Seni çok seviyorum, çok, çok, çok aşırı!" dedim şahane kokusunu içime çekerek.

Keyifle gülerken saçlarımı öptü. "Söyle bakalım şimdi ne yapmak istersin?"

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Hadi aşağı inelim de şu açmaya üşendiğin kolileri açıp içindekileri yerleştirelim."

"Hımm..." Yüzüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına itti. "Bana yardım etmek mi istiyorsun?"

"Elbette," dedim hemen. "Başka yapılması gereken bir şey varsa onu da yapabilirim?" Kocaman gülümsedim. "Söylemen yeterli."

"Aslında şu an biraz masaj harika olurdu."

Ona baygın bir bakış fırlattım. "Gerçekten mi?"

Masum masum bakarken yavaşça sırıttı. "Ee yardım etmek isteyen sen değil miydin, iş de beğendiremiyoruz sana."

Yumruklarımı belime koyarak çıkıştım. "Senin kastettiğin gibi bir yardım değildi teklif ettiğim... Ben daha çok evle ilgili bir yardım diyordum."

Bir kaşını muzipçe yukarı kaldırdı. "Biliyor musun bu tatlı halinle feci ateşlisin." Derince iç çekip özlemle beni süzdü. "Ama ne yazık ki sevgilim kendime hâkim olmamı istedi ve onun bu ricasına uyacağım."

Dudaklarıma uzunca bir öpücük bırakıp geri çekilirken elimi tuttu. "Pekâlâ. Çalışma zamanı. Beni takip et bebeğim."

Dediğini yaptım ve peşinden gittim. Açılmamış kolileri mutfağa taşıyarak içindekileri yerleştirdik, bir yandan da müzik açıp ara ara birbirimize takılarak çalışmamızı keyifli hale getirdik. Kağan'ın sevdiği gürültülü sert müzikler evin içinde yankılanırken bazen güzel bir melodi yakalayıp dans etmekten kendimi alamadım. Bu hallerimin Kağan'ın oldukça hoşuna gittiğini fark edince -ki o anda uğraştığı işi bırakıp hayranlıkla beni izliyordu- daha da istekli ve şehvetli bir şekilde dans etmeyi sürdürdüm.

Hep o beni baştan çıkaracak değildi ya azıcık da ben yaramazlık yapsam ne olurdu ki?

Sonunda işimiz bittiğinde vakit öğleden sonrayı bulmuştu. Kağan'la birlikte salona geçip kendimizi geniş ve bir o kadar da rahat görünen koltuğa attık.

"Dışarda mı yemek istersin, yoksa eve mi söyleyelim?"

"Bence eve isteyelim," dedim. Biraz yorulmuştum ve dışarı çıkmayı hiç istemiyordum açıkçası.

Telefonunu cebinden çıkardı. "Peki ne yemek istersin?"

Düşündüm. "Pizza!" diye şakıdım coşkuyla. "Pizza yiyelim ve bir de yanında bir dolu patates kızartması olsun!" Bir an duraksayarak ekledim. "En sevdiğim yiyeceklerden ikisi ektedir misali hemen atladım ama sen pizzadan hoşlanmıyorsan başka bir şeyler de isteyebiliriz."

"Sorun değil bebeğim, ben de severim," deyip hızlıca siparişimizi verdi. Ardından bana dönüp göz kırptı. "Tamamdır."

Kağan kolunu omzuma dolayarak beni göğsüne doğru çekti, bacaklarımı altıma toplayarak yanağımı sert bedenine yasladım ve ben de ona sarıldım. Boşta kalan eliyle omzuma düşen saçlarımla oynamaya başladı. Onun kollarındayken kendimi öyle iyi ve güvende hissediyordum ki herkesten uzakta erişilmez ve huzur kokan bir sığınaktaydım adeta. Bir süre birbirimize sarılmış vaziyette oturarak sessizce müzik dinleyip yemeğimizin gelmesini bekledik. On dakika bile geçmemişti ki zil çalınca Kağan kapıya bakmaya gitti, ben de mutfaktan tabak, çatal, bıçak, peçete alıp koltuğun önüne bir sehpa yerleştirerek yemek için hazırlık yaptım. Sonra da tekrar yerime kuruldum ve sevgilimin yanıma dönmesini bekledim.

"Pizza müthiş kokuyor!" dedim onu elinde pizza kutusuyla görür görmez.

Kağan hazırladıklarıma şöyle bir göz attı. Bakışları tabaklarda, tabakların her iki yanına düzenli bir şekilde konulmuş çatal, bıçakta gezindi. "Bebeğim bir şeyler eksik gibi."

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Ne?"

"Mum," dedi dalga geçerek. "Bir de kırmızı gül yaprakları falan işte, bilirsin."

Ona somurtkan bir bakış fırlattım. "Ben evimizdeki ilk yemeğimiz için çok güzel görünen ufak bir masa hazırlıyorum ama sen dalga geçiyorsun. Aşk olsun."

"Teşekkürler bebeğim." Kutuyu sehpaya bırakıp yanıma geçip oturdu. "Ama bu sadece pizza. Böyle derli toplu hareket etmeye gerek yok."

Üsteledim. "Olabilir, bu özel bir hazırlık gerekmediği anlamına gelmez ki."

Eğlenerek güldü. "Siz kızlar çok acayipsiniz."

"Siz erkekler de çok öküzsünüz," diye lafı yapıştırdım.

"Tamam tamam, sen kazandın. Alışverişe çıktığımda senin bu özel hazırlıkların için mum alacağım, söz veriyorum."

Yandan yandan baktım. "Gül yaprakları da alman gerek, bir kere aklıma soktun."

Yüksek sesli bir kahkaha patlattı. "Peki, bulmaya çalışırım." Kumandaya uzanıp müziği kapattı ve televizyon kanalları arasında dolaşmaya başladı. "Ne izlemek istersin?"

"Korku filmi haricinde herhangi bir film olur."

"O neden?"

"Çünkü bazı filmler o kadar gerçekçi ki ödümü koparıyor."

Tabaklarımıza pizza dilimi koydum ve içeceklerimizi ayarladım.

Güldü. "Bence hepsi birbirinden klişe ve saçmalık dolu. Korkulacak hiçbir tarafı yok." Ekranda milli maçı görünce tereddüt ederek başını bana çevirdi. "Sıkılmazsan eğer basketbol maçını izlesek olur mu?"

Televizyona baktım. "Elbette," dedim seçimini onaylayıp. "Ben de basketbol maçlarını izlemeyi çok severim, özellikle de milli maçlar çok heyecanlı geçiyor."

Basketbol maçlarını sevmemin en büyük sebeplerinden biri de birbirinden yakışıklı sporcuları izleme imkânı bulmamdı ancak Kağan'a bundan bahsetmeyecektim tabii ki.

"Güzel," dedi sevinerek ve pizzasından kocaman bir ısırık alırken gözlerini ekrana kilitledi. "Şanslıyız ki henüz birinci çeyrek yeni başlamış."

Kendi dilimimi bıçakla kesip çatal kullanarak küçük lokmalar halinde yiyordum ki Kağan'ın garip bakışlarını yakaladım. "Ne?" dedim soru sorarcasına. "Neden beni izliyorsun?"

"Ne halt ettiğini çözmeye çalışıyorum."

"Yemeğimi yiyorum," deyip küçük bir parça daha kesip çatalıma aldım. "Ayrıca sen sanki çok tuhaf bir şey yapıyormuşum gibi bana bakmayı kesersen rahatsız olmadan yemeğime devam etmeyi planlıyorum."

Derince iç çekti ve ona attığım ters bakışlara aldırış etmeden çatalımı elimden kaparak tabağın kenarına bıraktı. "Rahatça yemek istiyorsan şunu dene." Bir pizza dilimini elime tutuşturdu. "Hangi deli pizzasını çatak bıçakla yemekten keyif alır ki?"

Cevap basitti. "Ben."

Dudaklarına neşeli bir gülümseme yayıldı. "Artık değil." Göz kırpıp başını televizyona çevirdi.

Omuz silkerek dediğini yaptım ve pizzamdan ısırıklar alarak milli maçı izlemeye başladım. Sahadaki atmosfer harikaydı, oyuncular bir o yana bir öteki yana koşarken acayip hızlı ve enerjiklerdi. Aradaki skor fazla artmadan liderlik iki takım arasında sürekli gidip geliyordu. Seyirciler de çok coşkuluydu, takımlarını bir an olsun yalnız bırakmamak adına durmadan tezahürat yapıyorlardı. Böylece geçen her saniyeyle birlikte maçın nabzı da gittikçe artıyordu.

Kağan içeceğini yudumlarken yorum yaptı. "Efsane bir maç oluyor."

Cedi Osman'dan üçlük gelince ben de bir değerlendirmede bulundum. "Çünkü bizim takımda Ersan ve Cedi gibi muhteşem oyuncular var. Tabii Cedi'yi izlemek ayrı bir keyif onu ayrı tutuyorum. Baksana şuna acayip iyi, üçlükleri ardı ardına diziyor."

"Öyle," dedi bana hak vererek. "Adam gerçekten sağlam oynuyor."

"Üstelik sahada bayağı hoş görünüyor."

Anlamadım der gibi yüzüme baktı. "O ne demek?"

"Eee yakışıklı yani çocuk, kabul edelim."

Kuru kuru sordu. "Peki bundan sana ne?"

Sakince cevap verdim. "Çünkü ben bir kadınım ve Cedi Osman ister istemez gözüme de hitap ediyor."

"Etmesin," dedi keyifsiz bir halde.

Kaşlarımı çattım. "Ne yapayım gözlerimi kapatıp mı izleyeyim maçı?"

Ne saçma!

Homurdanarak önüne döndü. "İyi fikir. Denesen itirazım olmazdı."

Kahkaha atmamak için kendimi güçlükle tuttum. "Şimdi de milli gururumuzu mu kıskanıyorsun yani? Yok artık."

"Kıskandığımı da nereden çıkardın?" dedi aksi bir şekilde

"Yakışıklı olduğunu söylediğim zaman verdiğin tepkiden."

Sabırsızca soludu. "Neden böyle boktan kız muhabbetleri yapıyoruz ki? Kimin nasıl göründüğü beni ilgilendirmiyor ve seni de ilgilendirmesin. Yoksa birazdan gözlerini bağlamak zorunda kalacağım."

Kıkırdadım. "Bu biraz zorbalık olurdu sanki."

Aklına o anda bir şey gelmişçesine dudağının kenarı ukalaca kıvrıldı. "Bunu Gül'ün beni izlediğini görünce kıskançlıktan deliren kız mı söylüyor? Hani en son tatildeyken kendi bölgeni işaretlercesine beni korumaya almıştın?"

Bir kahkaha patlattım. "O başka," dedim benzer olmasına rağmen. "Ama aşkım sana bir şey söyleyeyim mi?"

"Yolla gelsin bakalım."

İçtenlikle yüzüne baktım. "Sen artık eskisi gibi kaba ya da saldırgan değilsin ve bu benim çok hoşuma gidiyor."

Bakışları derinleşti. "Öyle mi?" dedi düşünceli bir halde.

Başımı salladım. "Eskiden en ufak bir şey seni sinirlendiriyordu ve öfken normal değildi, kontrolün hiç yoktu, resmen sorgusuz sualsiz ortalığı ateşe veriyordun. İster istemez hem kendin hem de çevrendekiler zarar görüyordu. Kıskançlığın da çok fazlaydı ve şiddetli kızgınlığın beni ne kadar korkutuyorsa kıskançlığında o kadar geriyordu."

Düşünceli bir edayla kaşlarını çattı. "Ya şimdi?" diye sordu.

En parlak gülümsememle şen şakrak ona baktım. "Şimdi her şey mükemmel! Herkes sevdiğini kıskanır bu çok doğal ancak biliyorsun ki her şey dozunda güzeldir, fazlası olayları sadece çıkmaza sokar ve sonuç da felaket olur."

Mahcup bir gölge geçti gözlerinden. "Sanırım beni değiştiriyorsun."

"Bunu duyduğuma sevindim, çünkü gerçekten başarabiliyorsam daha da mutlu olurum."

"Evet, sen bana öyle iyi geliyorsun ki bende var olan iyi yanlarımı ortaya çıkaran bir cevher gibisin. Ayrıca kontrol edemediğim kötü taraflarımı törpülüyorsun, çocukluğumdan beri içimde biriken acıyı ve öfkeyi alıp götürüyorsun. Kötü anıları silip yerine güzel anılar koyarak beni farklı birine dönüştürüyorsun."

İçim bir hoş olurken dudaklarım hafifçe aralandı. "Nasıl birine?"

"Mutlu ve geleceğe dair umutlu birine."

Ellerime birbirine çarptım. "O zaman aferin bana!"

"Gerçekten seni tanıdığım içim kendimi şanslı hissediyorum. Sen umudumun bittiği yerde bulduğum mucizemsin benim."

Ona uzaktan öpücük attım. "Sonsuza dek mucizen olarak kalmak istiyorum."

"Öyle olacak." Ses tonu yemin edercesine kesin ve kararlıydı.

Maçı izlemeye devam ederken bir dilim pizza daha alıp

yemeye başladım, öyle lezizdi ki tadına doyamıyordum. Kilo alma problemi olmasaydı eğer sanırım her gün pizza yiyebilir ve bundan hiç bıkmazdım. Tabii aralara mantıyla kızarmış tavuk da sıkıştırırdım! Onlarsız olmazdı nihayetinde en sevdiğim yiyecekler listesinde mantı ve tavuk da ilk onda yer alıyordu.

Bir süre sessizce yemek yerken dikkatle televizyona bakan Kağan'ı izlemekten kendimi alamadım. Bayıldığım şeylerden biri de buydu işte, sevgilimi izlemek!

Ben daha ikinci dilimimi yerken Kağan'ın dördüncü dilime geçmesi beni şaşırtsa da erkeklerin bu hızlı yeme olayını bir türlü anlamadığıma karar verdim. Zira hepsi böyleydi, kocaman ısırıklar alarak hızlı hızlı yemeyi alışkanlık haline getirmiş olmalılardı, bir de biz kızlar bir menüyü zar zor bitirirken onlar art arda iki ya da üç menü yiyebiliyorlardı. İlginç!

Ekranda yine coşkulu tezahüratlar eşliğinde Cedi'den basket gelince ve sonrasında da başarılı savunmanın ardından Cedi ve Ersan'dan art arda üçlükler gelince alkışı koparttım.

Kağan da heyecanlandı. "İşte bu! Maç kesin bizim artık."

"Cedi sayesinde tabii ki!"

Bana buz gibi bir bakış fırlattı. "Takım bir kişiden oluşmuyor, oynayan başkaları da var farkındasın değil mi?"

Ne oldu dercesine aksi bakışlarına karşılık verdim. "Aşkım sen de az önce Cedi'nin performansını takdir etmiyor muydun? Ben övünce neden sorun oluyor?"

"Çocuk iyi oynuyor kabul, ona bir lafım yok."

"Anladım, senin problemin yeteneğinin yanında bir de yakışıklı olması."

"Hadi oradan, hiç yakışıklı değil," dedi küçümseyen bir sesle. "Bir kere gözleri çok küçük." Aksi aksi homurdandı.

"Çünkü çekik gözlü," dedim açıklama yaparak. "Hem bu ona çok yakışıyor."

Rahatsız olduğunu saklama gereği duymadan yüzünü buruşturdu. "Bebeğim sadece maçı izlesek nasıl olur? Cedi ya da başka bir oyuncunun nasıl göründüğünden bahsetmeden mesela?"

Kahkahalarla güldüm. "Sakin ol, sadece sana takılıyordum. Diğer erkekler umurumda değil. Benim gözüm senden başkasını görmez ki. Benim için zirve sensin merak etme." Eğilip kaslı kolunu birkaç kere öptüm. "Sen benim favori sporcumsun."

Gülüşüme karşılık vererek o da alnıma bir öpücük kondurdu. "Kimse bu gerçeği değiştirmese iyi olur."

Cevabım çok netti. "Asla!"

Unuttun mu, benim kalbim yok.
Bunu sen söylemiştin.

24

Sen misin o kişi?

Kağan beni eve bıraktığında akşamüzeriydi. Günüm öyle güzel geçmişti ki ne ara akşam oldu anlamamıştım. İnsanın sevdiği kişiyle evde baş başa zaman geçirmesi harika bir olaydı! Birlikte yemek yapmak ya da yemek, yardımlaşarak etrafı toplamak, sonra bir koltuğa kıvrılıp sarılmış vaziyette televizyon izlemek, saatlerce süren sohbetler, küçük dokunuşlar ve ardından gelen uzun öpücükler... Hepsi muazzamdı! Ve ben yakın bir zamanda Kağan'la aynı evde yaşamaya başlayacaktım, çünkü ciddi ciddi evlenmeye karar vermiştik!

Vay canına! Oldukça heyecanlı günler beni bekliyordu!

Telefonum çaldığı sırada eve daha yeni adım atmıştım. Bu aralar haddinden fazla karşılaştığım gibi ekranda yine Bahadır'ın adını görünce usanmış bir şekilde nefesimi bıraktım.

Sanki bir rüyanın içine sıkışmıştım da aynı kâbus dolu anları tekrar tekrar yaşıyordum. Telefon çalıyordu, ekranda Bahadır'ın adını görüyordum, bezgince 'off yine mi sen' diye içimden söyleniyordum ve o saniye dünyanın en kötü hisseden insanı ben oluveriyordum.

"Efendim Bahadır?" dedim bıkkın bıkkın.

"Aşağı in. Evin önündeyim."

Bir an duraksayarak uyduracak bir şeyler düşündüm. "Evde değilim, dışardayım."

"Biraz önce Kağan'ın arabasından indiğini gördüm, şimdi daha fazla canımı sıkma da in aşağı," dedi ateş kadar yakıcı bir sesle.

Yakalanmanın verdiği rahatsızlıkla yüzümü buruşturdum. Kahretsin! Ayrıca bu da ne demek oluyordu böyle, evimin önüne pusu kurmuş da beni mi bekliyordu?

Korkunç!

"Sadece beş dakikan var." Telefonu yüzüme kapattı.

Kızgınlıkla telefonu sıktım. Bahadır'ın üstünlük taslayan halleri iyice tepemi attırıyordu! Bir de bugün eskisine nazaran daha soğuk ve agresif konuşmuştu nedense, öyle ki ses tonundaki donukluk buz kesmeme yetmişti. Bunun Kağan'ı görmesiyle bir ilgisi var mı acaba diye düşünürken evden çıkıp çoktan merdivenleri inmeye başlamıştım.

Öfkemin belli olmasından çekinmeden Bahadır'ın arabasına bindiğimde tüm nefretimi kusarcasına kapıyı hızla çarptım. Bir kaşını kaldırıp nereden geliyor bu cesaret dercesine bana bakarken yalandan sahte bir gülücük kondurdum yüzüme.

"Ah affedersin, birden oldu."

Yeşil gözleri parladı. "Bir daha olmaması için dikkat et."

"Elbette." Yapmacık bir şekilde gülümsemeye devam ederken kapıyı açıp yine bütün gücümle çarptım. "Bunun gibi mi?"

"İlkinde anlamış olmanı beklerdim."

"Benim hatam, bir kez daha kusura bakma." Hâlâ gülümsüyordum ama konuşurken zehir saçar gibi kızgındım.

Yüz ifadesi kararda. "Tavırlarından hoşlanmadım." Ses tonu yumuşak olmasına rağmen altında ciddi bir uyarı barındırıyordu.

"Senin de bana karşı tavırların beni hiç mutlu etmiyor ama ben katlanıyorum."

Dudaklarının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Çünkü buna mecbursun, yoksa şimdi aksini mi iddia edeceksin sırdaş?"

Son kelimeyi vurgulu söylemesinin maksadı anlaşmamızı hatırlatmasıydı ve kahretsin ki elindeki kozu çok iyi kullanarak her seferinde beni alt etmeyi başarıyordu.

Sessiz kaldım.

Yeşil gözlerindeki meydan okuma sinir bozucuydu! Bir süre bana öylece uzun uzun baktı, ondan çekinip gözlerimi kaçırmamı bekler gibiydi. Israrlı bakışlarıyla üstümde baskı kurarak ters bir laf etmem için beni zorluyordu adeta.

Kendime hâkim olamayarak tam ona hakaret etmek için ağzımı açmıştım ki hızla geri kapattım! Zihnimin gerisinde ihtiyatla bekleyen akıllı tarafım, 'Yapma, sakın yapma, onun istediği de bu,' diye avaz avaz bağırarak beni vazgeçirmeyi başardı şükürler olsun.

"Ee bugün nereye gidiyoruz, yine senin için ne gibi pis işler yapmam gerekiyor?"

Konuyu değiştirmekle mantıklı davrandığıma emindim ama yine de imalı sözler etmeden duramıyordum, böyle de manyaktım.

Allah yardımcım olsun. Bu nasıl bir tezattı böyle!

Tembel bir küstahlıkla hafifçe gülümsedi. "Bugünkü işin benim."

Ne demek istediğini anlamayarak kaşlarımı çattım. "O ne demek?"

Gülümsemesi kocaman bir sırıtışa dönüştü. "Az sonra öğrenirsin yavru kuş." Önüne döndü, arabayı çalıştırıp süratle yola koyuldu.

Geldiğimiz yer bir gece kulübüydü. Çok talep gören bir yer olduğu dışardaki kalabalıktan belli oluyordu. Park yeri son model arabalarla doluyken kulübün önünde de içeri girmek için bekleyenlerin oluşturduğu uzun bir sıra uzanıyordu. Herkes çok şık giyinmişti. Anladığım kadarıyla damsız alınmayan özel bir gece kulübüydü burası. Bahadır direkt girişe doğru yönelince hiçbir yorum yapmadan onu takip ettim. Kapıda duran korumalar bizi karşıladığında Bahadır çenesini hafifçe kaldırıp onlara selam verdi, aynı şekilde selam veren adamlar kapıdan içeri girmemiz için kenara çekildiler.

Vay canına, diye içimden şaşkınlıkla mırıldandım ve Bahadır'ın bu kulüpte epey bir saygınlığı var herhalde düşündüm. Aksi halde böyle bir yere hiç sıra beklemeden alınacağımızı hiç mi hiç sanmıyordum.

Arka planda çalan hareketli müzik tavanda yanıp sönen renkli ışıklarla birlikte uyum içinde mekânı canlandırırken bar kısmına yöneldik. Bahadır ikimiz için içecek bir şeyler sipariş ettiğinde karşı çıktım.

"Ben içmek istemiyorum."

İtirazımın hiçbir yararı olmadı, bar tezgâhına içi viski dolu iki bardak geldi. Bahadır kendi bardağını eline aldı ve

diğer bardağı da benim elime tutuşturdu. Sonra da viski bardağını benimkine dokundurdu.

"Şerefe yavru kuş."

Viskiyi tezgâha geri bıraktım. "Ben pas geçiyorum, içmeyeceğim."

Gözlerini gözlerime dikti. "Ama ben içmeni istiyorum."

En son Antalya'dayken feci halde sarhoş olup nasıl saçmaladığımı hatırlayınca yanaklarıma ateş bastı. "Bak içki bana pek iyi gelmiyor tamam mı, hemen sarhoş oluveriyorum. Hem Kağan'a bir daha içki içmeyeceğime dair söz verdim."

Viskisini kafaya dikip tek yudumda içti. "Kağan burada yok," dedi sertçe. Barmene dönüp bardağını yeniden doldurmasını söyledi. Ardından tekrar bana döndüğünde dudaklarında tekinsiz bir tebessüm oluştu. "Yanında yalnızca ben varım ve benimleyken ne istersen yapabilirsin," dedi vaat dolu bir sesle.

"Bir şey yapmak istemiyorum," diyerek teklifini geri çevirdim. "Hatta neden buraya geldik onu bile anlamış değilim."

"Sabırlı ol." Yenilenen içkisini eline alıp bardağıyla az önce benim için hazırlanan viskiyi önüme itti. "İç hadi."

"Daha önce hiç viski içmemiştim." Gönülsüzce bardağı elime aldım ve dudaklarıma doğru götürürken burnumu yakan kokuyla yüzümü buruşturdum. "İğrenç kokuyor!" Bardağı dudaklarımdan uzaklaştırdım.

Sinirlenmişe benziyordu. "Mızmızlanmayı kes de iç artık şu soktuğumun içkisini."

Ettiği küfürle bir kez daha yüzümü buruşturdum ve hissettiğim kızgınlıkla az önce onun yaptığı gibi bardağı kafa-

ma diktim. "Oldu mu!? Mutlu musun şimdi!?" diye çıkışırken bardağı kafasında kırma hayalleri kurarak tezgâha geri bıraktım. Aniden boğazım alev alev yanmaya başlayınca elim telaşla boynuma gitti. "Ayy bu çok acıymış!"

Bu onun başına hiç gelmiyormuş gibi sakince konuştu. "Viski sert içkidir, senin gibi bebekler tek yudumda içerse böyle olur yavru kuş."

"Of! Boğazım yanıyor!" diye haykırdım. Hızlıca barmene seslendim. "Su yok mu! Su istiyorum! Su verin bana!"

Bahadır gülmeye başladı. "Yardım lazım mı?" dedi alay ederek.

Ona ters bir bakış gönderip barmenin getirdiği suyu içtim ve hem boğazımdaki yanmanın hem de ağzımdaki iğrenç tadın bir an önce yok olmasını bekledim.

"Birazdan geçer merak etme," diyen Bahadır hâlâ gülerek beni izliyordu.

Geçse iyi olur! "Sana şunu diyeyim, bu şey çok tiksinç!"

Su içmeyi bitirene kadar aramızda kısa bir sessizlik oldu. "Ee şimdi nasıl hissediyorsun?"

Aksileştim. "Ne duymayı bekliyorsun?"

Barmenden en tatlısından alkolsüz bir kokteyl rica ettim, dilimdeki iğrenç tat midemi bulandırıyordu, bundan acilen kurtulmazsam eğer sinirden oturup ağlayabilirdim.

Gülmeyi bıraktı. "İyi misin?" diye sorarken benim için endişelenmişe benziyordu.

Ona bakmaya tenezzül bile etmeden tersledim. "Azıcık bile değilim."

Parmaklarıyla çenemi tutarak başımı kendine için çevirdi. "Hey, somurtmayı kes de keyiflen biraz."

Elini ittim. "Durup dururken beni böyle aptal bir gece kulübüne getiriyorsun, içki içmem için zorluyorsun, şimdi de neşelenmemi mi istiyorsun? Hayır, kalsın! Şu an keyifli olmaktan çok ama çok uzağım!"

Kaşlarını çattı. "Benim de keyfimi kaçırmaya devam edersen bu akşam asla eve gidemezsin." Ses tonundaki gözdağı öyle netti ki sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Bakışlarımı kaçırdım ve yeni gelen içeceğimden birkaç yudum aldım. Kokteylin yoğun şekerli tadı çok iyi gelmişti, viskinin iğrenç acılığını ânında yok etmeyi başarmıştı. Bardağın üçte ikisini içtikten sonra hem hoparlörden yükselen müziğe kendimi vererek pipetimle bardağın içini tembel tembel karıştırıp oyalandım, hem de pistte dans eden insanları izlemeye başladım. Zira bu akşam Bahadır'la muhatap olmaktan kaçınmanın en iyisi olacağına karar vermiştim.

Başka bir zaman olsa böyle bir gece kulübüne geldiğim için çok mutlu olur, içkinin ve müziğin keyfini çıkarıp çılgınlar gibi dans ederdim, hele bir de yanımda Kağan olsa mutluluktan deliye dönerdim herhâlde. Ancak gel gör ki şu an yanımda Bahadır vardı ve benim dışımda herkes acayip eğlenirken ben somurtuk bir halde vakit geçsin diye dakikaları sayıyordum.

Bir süre sonra müziğin sesi ve etrafta dönen renkli ışıklar fazla gelmeye başladı. Görüşüm yavaştan bulanıklaştı, hiçbir şeyi net göremiyordum. Herhangi bir noktaya kendimi feci halde zorlarsam ancak odaklanabiliyordum. Bedenimin her yerini hafif bir sıcaklık basıyordu, kaslarım yavaştan gevşemeye başlamıştı. Elimi kolumu kontrol edemiyordum.

Hafiften de başım dönünce ağırlığımı tezgâha vererek dengede durmaya çalıştım. Aksi halde boş bir çuval misali her an yere yığılabilirdim ve bunun olmasını katiyen istemiyordum!

Aramızda uzayıp giden rahatsız edici sessizliği bozan Bahadır oldu. "Sarhoş mu olmaya başladın yavru kuş?" dedi eğlenerek.

Başımı ona çevirdim. "Hayır. Sadece azıcık başım döndü o kadar, şimdi geçer."

Genişçe sırıttı. "Geçmeyeceğine eminim." Söylediklerimin tek bir kelimesine bile inanmamıştı. "Oturmak ister misin?" Beni şöyle bir süzdü. "Ayakta durmakta zorlanıyor gibisin."

İstem dışı dudaklarımdan bir kıkırtı kaçtı. "Gerek yok. Bana yalnızca birkaç dakika izin ver tamam mı, birazdan bomba gibi olacağım."

"Tamam."

Daha bir dakika geçmeden, "Vazgeçtim, oturacağım," dedim. Bar taburelerinden birine geçip oturdum ve dirseklerimi tezgâha yaslayarak başımı ellerimin arasına aldım, derince iç çektim. "Kendimi çok kötü hissediyorum," dedim yorgun bir sesle.

"Ani ruh hali değişimlerin çok tatlı," dedi alaycı bir edayla gülerek. Cevap vermeyince konuşmayı sürdürdü. "İçmeye pek alışık değilsin sanırım."

Benim için kaygılanmışa benziyordu ama bu haline fazla kafa yormadım, zaten kafamın içi darmadağındı, duygularım birbirine girmişken bir de Bahadır'ın ne hissettiğini analiz edecek halde değildim.

"Ne oldu ki bana şimdi böyle, kolumu kaldıracak halim yok." Başım hâlâ ellerimin arasındaydı ve vücudumda uyuşukluk hissediyordum.

"Viski böyledir, çarpar."

İnledim. "Ve sen bunu bile bile bana içirdin, öyle mi?"

Kısa bir kahkaha attı. "Pişman değilim."

"Niye olasın ki," diye mırıldandım aksice. "Sen Bahadır Akın'sın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kötüsün sen. Çok kötüsün."

"Ne olmuş yani, çok mu büyük sorun bu?" Fazlasıyla kayıtsızdı.

Düşünmeye gerek yoktu. "Evet," dedim kesin bir dille.

Burnundan alaycı bir nefes verdi. "Her insanın içinde kötülük vardır, bu hayattaki tek kötü adam benmişim gibi davranman saçmalıktan başka bir şey değil! Çok önyargılı davranıyorsun..."

Başımı kaldırıp gözlerimi Bahadır'a çevirdim. "Önyargılı değilim."

"Öylesin." Haşin gözlerle gülümsedi. "Kağan çok mu iyi sanki... Benden çok mu farklı?"

Kaşlarımı çattım. "Onu bu konuya karıştırma."

"Neden? Önyargın sadece bana mı işliyor?"

Öfkelendim. "Kağan ile kendini sakın bir tutma!"

Dalgacı bir tavırla gülümsedi. "Biliyor musun yavru kuş, çok fena ikiyüzlüsün."

"Değilim!" diye çıkıştım sertçe.

Öyle miydim yoksa?

Kağan da eskiden kötü şeyler yapmıştı ancak onun merhameti ve vicdanı vardı, ayrıca şimdi çok değişmişti, iyi biri olmak için çabalıyor ve bunu başarıyordu da.

Bahadır ise... Zalim biri olmaktan keyif alıyordu, hastalıklı ve sapkın bir kafası vardı onun!

"Etrafındaki en berbat insan benimmişim gibi konuşman ne bok oluyor o zaman?"

"Sen başkasın... Gezegendeki en kötü adamsın." Omuzlarımı yukarı aşağı oynatarak bir kez daha üzerine basa basa düşüncemi dile getirdim. "Sen kötülüğün vücut bulmuş halisin."

"Bu abartı bir itham olmadı mı?"

"Kalbini mi kırdım?" derken istemsiz bir kahkaha beni ele geçirdi ve gülmeye başladım.

Cevap vermek için birkaç saniye bekledi. "Unuttun mu," dedi tekinsiz bir sesle. "Benim kalbim yok. Bunu sen söylemiştin."

Gülmeyi yavaşça kestim. Kendimi suçlu hissederken ağzımı açtım ancak ne söyleyeceğimi bilemediğimden konuşmaktan vazgeçerek geri kapattım. Gördüğüm kadarıyla onun da benden cevap beklediği yoktu zaten zira çoktan başını öteki tarafa çevirmişti. Barmenden bir şeyler istedi ama ne dediğini tam anlayamadım. Her neyse dilediği gibi takılsın, onun ne yaptığıyla ilgilenmemeye karar vererek kendi içime çekildim.

Birkaç dakika geçtikten sonra Bahadır'ın elini sırtımda hissedince şaşırdım, teması çok kibardı diyebilirim. Bana kırılgan, hassas bir bibloymuşum gibi nazikçe dokunuyordu.

Diğer elini yüzüme koyarak başımı kendine doğru çevirdi. "Hey, daha iyi misin?" Başparmağıyla yanağımı usulca okşarken gözlerimin içine derin derin baktı.

Yeşil gözlerine odaklanmaya çalışırken göğsümde tuhaf bir çarpıntı oldu. "Hayır," dedim durgun bir şekilde. "Uyumak istiyorum, keşke uyuyabilsem."

Tok bir kahkaha attı, gözlerinin içi gülüyordu. "Olmaz, bu hiç iyi bir fikir değil. Hele ki burası için."

Sızlandım. "Ama uykum geldi."

"Senin için bir şeyim var, güven bana kendini daha iyi hissedeceksin." Dumanı tüten kahve fincanını önüme doğru itmesiyle kahvenin kesif kokusu burnuma doldu. "Kahveni iç."

Üzerimdeki sersemliğin geçmesini umut ederek kahveyi içmeye başladım. "Aslında biliyor musun, tüm bunlar senin hatan. Beni neden buraya getirdin ki, hiç anlamıyorum."

Omuz silkti. "Seninle vakit geçirmek istedim."

Dalgın dalgın, "Arkadaşlarla yapılan sıradan buluşmalar gibi mi?" diye soruverdim hiç düşünmeden.

Konuşması biraz vakit aldı. "Kötü mü olurdu bu?" derken yüzümü dikkatle inceledi.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Biz arkadaş değiliz ki." Kahvemden peş peşe yudumlar alırken her saniye biraz daha iyi hissediyordum. "Arkadaşlık kavramı bize çok uzak."

"Peki neden olmuyoruz öyleyse?"

Ağzım şaşkınlıkla bir karış açık kaldı. "Benimle arkadaş mı olmak istiyorsun?"

"Bu mümkün değilmiş gibi konuştun." Az önceki rahat ve ukala tavırlarına nazaran şimdi kızgın gibi gözüküyordu.

"Çünkü öyle de ondan," dedim açık açık. "Sen beni sürekli tehdit ediyorsun, istemediğim şeyler yaptırıyorsun, bana kaba davranıyorsun. Fiziksel zarar vermekten kaçınmıyorsun, psikolojik şiddet uyguluyorsun ve açıkçası çoğu kez ödümü kopartıyorsun. Alınma ama tehlikeli birisin." Alaycı bir gülümsemeyle ekledim. "Bildiğim kadarıyla arkadaşlığın tanımında böyle ürkütücü şeyler yoktur."

Cevap vermedi, alnında sıkıntıyla çizgiler belirince gözlerini benden çekip kendine yeni bir içki daha sipariş etti. Ben de onu umursamayarak kahvemi bitirmeye yoğunlaştım. Bir an önce bedenimdeki bitkinliğin ve kafamdaki pusun geçmesini diliyordum, böylece kendime bir taksi bulup hemen eve gidebilirdim.

"Bugün sınıfta yoktun, Kağan için okulu astın ha?" Sanki sıradan bir sohbet açmaya çalışırmışçasına kayıtsız göründü ama ses tonundaki sertlik bundan hiç hoşlanmadığını ele veriyordu.

Başımı ona doğru çevirdim. "Evet," dedim sakince. "Ne var bunda? Herkes okulu asar."

Dünyanın en korkunç hatasını yapmışım gibi aşağılarcasına yüzüme baktı. "Kötü tercihler yapmakta üstüne yok." İçkisini dudaklarına götürüp bir dikişte hepsini içti ve boşalan bardağını sertçe tezgâha bıraktı.

Kağan'dan mı bahsediyordu yoksa okulu asmamdan mı?

Düşündüm. Bahadır derslerine aksatmadan çalışan ve sınavları önemseyen parlak bir öğrenci olmadığından sanırım bu durumda birinci seçenek daha ağır basıyordu. Kağan için okulu asmam hiç hoşuna gitmemişti.

"Kağan benim sevgilim, biliyorsun değil mi?" dedim özellikle belirterek. "Son zamanlarda hafıza kaybı yaşamadıysan eğer bu gerçeği gözden kaçırmana imkân yok."

Yeşil gözbebeklerinden uğursuz bir parıltı geçti, ağır ağır gülümsedi. "Gerçek değişebilir." Kağan'la olan ilişkimi hiç kale almadığını duyuruyordu bir nevi.

"Buna çok kafa yormuşa benziyorsun."

Duygusuz bir ifadeyle omzunu silkti. "Kim bilir belki de yormuşumdur," derken bakışlarındaki keskinlik huzursuz ediciydi.

İçimden şüphe dolu bir ürperti geçerken bu hissi yok sayıp sırtımı dikleştirdim. "Boşa zaman kaybetmişsin o halde, Kağan'la aramızdakileri kimse değiştiremez, neden biliyor musun, çünkü aramıza girmeye kimsenin gücü yetmez."

Sözlerimi ciddiye almasını bekliyordum ama Bahadır beni sinir ederek pis pis sırıttı. "O kadar emin olma derim, henüz o kişi aranıza girmeye çalışmamış olabilir." Yüz hatlarına gizemli bir ifade yerleşti.

İçkinin verdiği cesaretten mi yoksa içten içe bunu gerçekten merak ettiğimden mi bilmiyorum ama aniden soruverdim. "Sen misin o kişi?"

Derken kulakları sağır eden silah sesleriyle kulüp birdenbire karıştı.

Yalnızca sana ihtiyacım var.

25

Baskın!

Müziğin sesi tiz bir cızırtıyla kesilirken dört bir yandan çığlıklar kopmaya başladı. İçeriye eli silahlı bir düzine kadar adam girdi, birkaç el art arda ateş ederek mekânı ablukaya alırcasına etrafa dağıldılar. İnsanlar korkudan ne yapacaklarını şaşırıp paniğe kapılınca kulüpte büyük bir izdiham oldu. Herkes panik içinde dört bir yana kaçışıyor, patlayan silahlardan kendilerini kurtarmaya çalışıyorlardı. Kapıya ulaşmak imkânsız görünüyordu, büyük bir insan seli durmadan çalkalanıyordu.

Herkesin üzerine yoğun bir dehşet dalgası çöktü. Kimisi kaçmaya çalışıyor, kimisi masanın altına giriyor, kimisi saklanacak bir yer arıyor, kimisi şoktan nefes nefese yere çömelmiş kulaklarını kapatıyordu. Ortam tam bir cehennemvari kaosu andırıyordu.

Bahadır yanımda bir dizi öfkeli küfür savururken olduğum yerde sıçradım. "Yürü, gitmemiz lazım." Elimi tutup arka tarafa doğru hızla koşmaya başladı ve beni de ardından sürükledi.

Kalbim deli gibi atarken, "Bahadır kimdi o adamlar, neden ateş ediyorlar?" diye sordum.

"Bir tahminim var," derken koşmaya devam etti. "Bir şeyler ters gitmiş olmalı."

"Ne gibi şeyler? Ne demek istiyorsun?"

"Soru sorma! Sadece acele et!" dedi emrederek.

Normalde onun emrine karşılık illaki bir laf ederdim ama bu kez ona karşı çıkmaya hiç niyetim yoktu. Dediğini yaptım ve bütün gücümle koştum.

Alt kata inen merdivenlere yönelmeden önce sağ taraftan birkaç kişi karşımıza çıktı, onların da ellerinde silahlar vardı ve bize aldırmadan telaş içinde geldiğimiz yöne doğru gittiler. Bahadır bir kapıdan içeri girdi ve uzunca bir araya açılan kapıyı arkamızdan sertçe kapatmayı ihmal etmedi.

"Nereye gidiyoruz," diye sordum titrek bir sesle. "Tüm bu olanlar da neyin nesi!"

Tek bir kelime etmedi.

"Bahadır cevap versene!" Kolumu çekiştirip ondan kurtulmaya çalıştım fakat başarılı olmaktan çok uzaktım. "Beni nereye götürüyorsun?"

Sinirlenmişe benziyordu. "Soru sormak zorunda mısın? Yalnızca sus ve bana güçlük çıkarma!"

"Belki de bana cevap vermelisin! Ben de böylece sakin kalır ve deli gibi korkmaktan vazgeçebilirim! Farkında değilsen dikkatini çekeyim az önce yukarıda bir kurşuna kurban gidebilirdik! Neler dönüyor öğrenmek istiyorum!" diye bağırdım.

Sakince, "Ama gitmedik, seni oradan çıkardım," dedi.

"Ah, lütfettiniz! En başta böyle bir tehlikenin içine beni sürükleyenin sen olduğun düşünülürse gerçekten muazzam bir olay! Beni kurtardığın için çok sağ ol!"

Eğer bu derece korkmasaydım şu an çileden çıkmak üzere olduğumu söyleyebilirdim. Acilen sakinleştiriciye falan ihtiyacım vardı!

Çarpık bir sırıtış dudaklarına yerleşti. "Ne demek."

Neredeyse ağlayacaktım. "Başımız cidden belada değil mi?"

"Hemen hemen."

Rahatlığı karşısında sinirli bir çığlık attım. "Ölebiliriz farkında mısın!"

"Henüz ölmeye niyetim yok." Bodrumu andıran bir yere girince durduk, Bahadır bir an düşündü. "Tamam, bu taraftan gidiyoruz." Aklına ne geldiyse kararlı bir şekilde tekrar koşmaya başladı.

Ardından gittim, zira elimi bir saniye dahi bırakmamıştı ve tutuşu çok sıkıydı. Tıpkı sahiplenircesineydi. O sinir bozucu alaycı tavırlarına rağmen sanki beni katiyen arkada bırakmak istemiyor gibi bir hali vardı.

Önümüze çıkan demir kapıdan içeri girdik, etraf zifiri karanlık olduğundan herhangi bir şey görmek imkânsızdı. "Bahadır korkuyorum!" diye sızlanırken ona doğru sokuldum.

"Korkma, burası güvenli." Işığı yaktı, kapıyı hızla ardımızdan geri kapattı.

İçerisi aydınlanınca rahat bir nefes aldım, artık hiç değilse önümü görebiliyordum ama bu sefer de yukarıda büyük bir kargaşa koparken küçük bir odada mahsur kalmıştık!

"Nerden biliyorsun? Hem bütün bunlar da ne oluyor, gideceğin yeri nasıl tahmin edebildin?"

"Çünkü birkaç sene önce bu bina tasarlanırken görmüştüm."

"Neden böyle bir yer tasarlamaları gerekti ki?"

"Tedbir diyelim."

"Daha önce kullandın mı peki?"

"Aslında ilk defa kullanmak zorunda kaldım." İşaretparmağıyla iki kez kafasına vurdu. "Bir gün lazım olur düşüncesiyle gizli çıkış yolunu buraya kazıdım."

Akşam kulübe girerken onca sıraya rağmen kolayca içeri girdiğimizi hatırladım. Bir de Bahadır'a duyulan saygı ve hürmet vardı. "Kulüp kime ait Bahadır ve seninle alakası ne?"

"Kenan Özen'in... ama bütün işlerle ben ilgileniyorum. İşletme bana ait."

Bunu bir süre düşündüm. "Neden?" diye sordum garipseyerek.

Yüz ifadesi karardı. "Sana ne?" diyerek beni tersledi. Meraklı sorularımdan rahatsız olmuştu.

Kaba tavrı karşısında yılmadım. "Kenan Özen denilen adamla bağlantın ne? Nereden tanıyorsunuz birbirinizi de sana koca bir kulübün işletmesini veriyor?"

Üzerime yürüdü, gözlerini gözlerimden ayırmadan elinin tersini boynumda gezdirdi. "Seni ilgilendirmeyen işlere burnunu sokma yavru kuş, sonra çok şey bildiğin için o küçük boynunu kırıverirler."

İçim ürperirken tehditlini görmezden gelmeye çalışarak elini ittim. "Her neyse!" Gerileyerek ondan uzaklaştım. "Şimdi ne yapacağız. Bu odada saklanmayacağız değil mi?"

İçerisi öyle ufaktı ki duvar kenarlarında bulunan eskimiş birkaç ses sistemi ve müzik aleti ile elektronik eşyalar, kablolar göze fazla geliyordu. Havaya hafif bir rutubet kokusu hâkimdi, sanki yıllardır bizden başka kimse girmemişti

buraya. Duvarların boyası yer yer dökülmüş, tavan yağmur suyundan olsa gerek sapsarı olmuştu. Şöyle bir çevreme göz gezdirince bunun normal olduğunu idrak ettim çünkü odada cam yoktu.

Bana kızgın bir bakış attı. "Tabii ki de saklanmayacağız. Ahmak gibi yakalanmayı bekleyecek değilim." Endişeyle altdudağımı dişlediğimi görünce ekledi. "Bu oda bizim çıkış kapımız güzelim."

"Nereden çıkacağız acaba, odada tek bir cam dahi yok." İnanmazlıkla başımı iki yana salladım. "Eğer duvarları yıkma gibi bir yeteneğin varsa hiç durma, buyur." Rahatsız edici bir düşünce zihnime şimşek gibi saplanınca duraksadım. "Dur bir dakika ne dedin sen?"

Söylediği sözcükler kafamın içinde bir kez daha yankılandı. "Burada durup yakalanmayı bekleyecek değilim," demişti.

"Hangisi?" diye sordu sıkkın sıkkın. "Bir sürü şey söyledim."

Kuşkuyla kaşlarımı çattım. "O adamlar senin peşindeydi değil mi!"

Kim bilir nasıl bir pisliğe bulaşmıştı da sonuçları bu şekilde olmuş ve beni de kendisiyle beraber yakmıştı!

Sakince omuz silkti. "Sadece bir olasılık."

Öfkeyle soludum. "Seni aşağılık pislik!" diye haykırdım. "Beni nasıl böyle bir tehlikeye atarsın!"

Aniden aklıma gelen düşünceyle içim buz kesti. Yoksa kendimi tehlikeye ben mi atmıştım? Onur'a verdiğim bilgilerin sonuçlarını mı yaşıyorduk şu an? Tüm bu olanlar, ani

baskın, silahlı adamlar... Hepsi Onur'un talimatıyla gerçekleşmiş olabilir miydi?

Bahadır umursamazlıkla yerdeki halıyı kenara çekti. "Hakaretlerini sonraya sakla yavru kuş, şimdi senin şu küçük güzel kıçını kurtarmaya odaklanalım. Eğer beni sinirlendirirsen seni arkamda bırakmayı ciddi ciddi düşünebilirim."

"Benimle ilgili öyle şeyler deme!" Yerden büyük bir ahşap kapı çıkınca nefesimi tuttum. "Halının altına gizlenmiş bir kapı ha, gerçekten zekice." Daha önce kaç kez kaçış kapısı olarak kullanıldığını merak ettim.

Pis pis sırıttı. "Niye, yanlış bir şey mi söyledim. Kıçın gerçekten çok hoş." Başını yana eğip bir gözünü kısarak dikkatini bana verdi. "Aşırı bakılası."

Kızgınlık içimde yükselirken nefretle gözlerimi kıstım. "Kıçımla ilgili yorum yapmayı bırakıp şu aptal yeraltı kapısını açmaya ne dersin?"

Beyaz dişlerini ortaya seren gür bir kahkaha patlattı. "Güzel şeylere karşı kayıtsız kalamıyorum ne yapayım." Tüm gücüyle kapının demir koluna asıldı ve hiç zorlanmadan açmayı başardı. "Önden buyur yavru kuş." Kibirli sırıtışı tüm yüzüne yayıldı.

Karanlık bir mağara deliğini andıran aralıktan aşağı doğru merdivenler uzanıyordu. Bazı basamakları paslanmış merdivenin hiç de bizi taşıyacakmış kadar sağlam gözüktüğünü söylemezdim. Ayrıca aşağıda farelerin ya da daha kötüsü garip garip böceklerin cirit attığına bahse girebilirdim.

Kararsız bir şekilde altdudağımı dişleyip Bahadır'a baktım. "Başka bir alternatifimiz yok mu?"

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Olsaydı şu an bu boktan deliğin başında duruyor olur muyduk?"

Başımı uzatıp bir şeyler görmeye çalıştım ama nafileydi. "Aşağıda neyle karşılaşacağımızı düşünmek bile istemiyorum."

"Düşünme o zaman," dedi basitçe.

Tiksintiyle burnumu kırıştırdım. "Bu geçidin güvenli olduğuna emin misin, bana pek öyle gelmedi de…"

Sabırsızca solurken sözümü kesti. "Kapa çeneni ve merdivenlerden inmeye başla!"

İçimi şiddetli bir öfke kapladı. "Bana bağırma!"

"Eğer kendi isteğinle inmeye başlamazsan seni aşağı iteceğim."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Bunu yapamazsın!"

Yeşil gözleri karardı. "Deneyelim mi?" dedi gayet ciddi bir sesle. "Yapıp yapmayacağımı görmüş olursun."

Ondan nefret ettiğimi belli eden bir bakış atarak dikkatli adımlarla aşağı inmeye başladım. "Burası çok karanlık!"

"Senin için bir fener bulamadım, idare et artık."

"Nereye bastığımı bile göremiyorum!" diye sızlanırken neredeyse ağlayacaktım, zira endişemi yatıştıramıyordum.

Bahadır da benim peşimden aşağı indi ve yine elimi tutarak öne geçip hızlıca yürüdü, beni de arkasından sürükledi. "Önemi yok, dayanmaya bak, birazdan dışarıya çıkmış olacağız."

Ayağım bir taşa takılınca tökezledim. "Yavaş olsana!"

"Bir şeyi de sorun etme."

"Demesi kolay! Önümü görmeden yürümeye çalışmak çok zor."

"Sızlanmayı kes de yürü!"

"İğrençsin! Sana güvenmemem gerektiğini bilmeliydim."

"Böyle karanlık ve tehlikeli bir yerdeyken tek yol arkadaşını kötü sözlerle kışkırtmak ne kadar akıllıca bir düşün istersen? Dikkat et, çürümüş cesedini çıkarmasınlar buradan."

"Madem bu kadar şikâyetçisin sen de bana kaba davranma o halde!"

"Şu aptal inatlaşmayı kes, beni sinirlendiriyorsun."

"Sen başlattın!"

"Çeneni kapatmazsan eğer hayatta ettiğin son cümle bu olacak."

"Bıktım senin tehditlerinden!" Elimi avucundan çekmeye uğraştım. "Bırak beni." Elimi daha sıkı tutup hızlandı. "Bırak diyorum sana, kendim yürümek istiyorum! Sana ihtiyacım yok!"

"Bırakayım da bir yerlere takıl, sonra da yere kapaklan." Sıkıntıyla ekledi. "Hiç uğraşamam senin sakarlıklarınla."

Derken geçidin sonuna varınca ikimiz de durduk, bacaklarımda derman kalmamıştı ve nefes nefese bir vaziyetteydim ki Bahadır'ın gayet normal soluk alıp verdiğini fark ettim. Ne benim gibi koşmaktan yorulup nefes nefese kalmış ne de suratında herhangi bir endişe vardı. Gayet kayıtsızdı. Hiçbir şey etkilemez miydi bu çocuğu yahu! Kendini fazla büyük görüyordu anlaşılan ya da her defasında kendisini bir şekilde korumaya alacak kadar zeki ve özgüveni sağlamdı.

Arkamda duran taşa yaslanıp soluklanırken tavandan hafifçe süzülen ışığın varlığıyla önümü daha iyi görebildiğim için şükrettim. Bu noktada dışarıdan gelen havayı hissede-

biliyorduk, dar koridor ve basıklık yerini geniş bir alana bırakmıştı. Açıklık genişleyince daha rahat nefes alabildiğimi fark ettim. Hemen solumuzda bir metre uzunluğunda merdiven görünüyordu ve yukarıdaki kilitli kapıya çıkıyordu.

"İşler şimdi ciddileşecek." Bahadır yeşil gözlerine yerleşen sertlikle karşıma dikildi. "Beni takip et ve ne dersem onu yap," diye uyarıda bulunup merdivenlere doğru gitti. "Sakın kendi başına aptalca bir hareket yapmaya kalkışma."

Sabırlı olmaya gayret ederek iç çektim. "Ne yapmamı bekliyorsun söyler misin, bizi ele vereceğimi düşünmüyorsun herhalde. Ben de en az senin kadar o adamlardan kurtulmak istiyorum."

Birkaç basamak çıkmıştı ki olduğu yerde kalıp öfkeyle bana dönüp dik dik yüzüme baktı. "Asla susmuyorsun, çok ağır hareket ediyorsun, korkuyorsun, aniden telaşa kapılıyorsun ve paniğini bastıramıyorsun. Tam bir hedef tahtasısın! Şimdi hayatta kalmak istiyorsan beni dinleyeceksin!"

Öfke ve utanç hissederken kaşlarımı çattım. "Dinliyorum, söyle." Nasıl da ezmişti beni!

"Sessiz olacaksın, soğukkanlılığını koruyacaksın, yanımdan ayrılmayacaksın."

Gözlerimi devirdim. "Yine emirler yağdırmaya başladın," diye homurdandım aksi aksi.

"Dediklerimi yap!"

"Peki." Kötü bir laf etmemek için dişlerimi sıktım ve kuzu kuzu peşinden yürümeye başladım.

Bu seferki kapı daha küçüktü ve içeriden kilidi vardı, Bahadır'ın ardından yavaşça çıkarken görüş alanıma ıssız bir sokak ilişti. "Burası da neresi?"

Sokak öyle boş ve tenhaydı ki ne nefes alan bir canlı vardı ne de etrafı aydınlatan bir sokak lambası vardı. Farklı boyutlarda boş koliler etrafa gelişigüzel bir şekilde atılmıştı. Birkaç paslı çöp tenekesi ağzına kadar doluydu. Yerlerdeki eski püskü minderler evsizlerin burayı mesken tuttuklarını gösteriyordu.

"Hadi, acele et." Kollarımdan tutarak beni yukarı doğru çekti. "Çok yavaşsın!"

"Tamam, çek ellerini üzerimden, kendim çıkabilirim." Onu ittim ancak hiç oralı olmadı.

Bahadır geçtiğimiz kapıyı dikkatlice kapattı ve kenarda duran büyük çöp konteynerini sessizce üzerine çekerek çıkış yolumuzu gizledi.

"Sokağın sonunu görüyor musun," diye sorduğunda olumlu anlamda başımı salladım. "Oraya gideceğiz, hemen karşısındaki yol ayrımının biraz ilerisinde park yeri uzanıyor."

"Arabayı park ettiğimiz yer," dedim onu anladığımı belli ederek. "Arabaya ulaşırsak buradan kaçabiliriz."

"Aynen öyle, hadi gidelim." Yine elimi tutarak beni de kendisiyle birlikte koşturdu.

On beş metre kadar ilerledikten sonra sokağın sonuna varınca durduk. Bahadır birden bana kendini siper etti, işaret parmağını dudaklarına götürerek sessiz ol işareti yapıp köşeden kafasını hafifçe uzattı ve etrafı kolaçan etti.

"Siktir!" Hızla geri çekilip yere çömeldi, beni de yere oturmam için yanına çekti.

"Ne oldu ne gördün!" diye sordum merakla. Üzerinden eğilerek bir şeyler görme umuduyla köşeden kafamı azıcık

uzatmaya çalıştım, ancak Bahadır beni belimden tutarak aniden geri çekti.

"Kafayı mı yedin kızım sen! Bizi yakalatmak mı istiyorsun!"

Görebildiğim kadarıyla park yerinin önünde silahlı adamlar vardı. "O adamlar oradayken nasıl karşı tarafa geçeceğiz?"

Sıkıntıyla elini saçlarının arasından geçirip ensesinde bekletti ve yavaşça dalgın dalgın ovaladı. "Düşünüyorum."

"Biliyor musun bence burada yollarımızı ayırmalıyız."

Mantıklı ve akıllı olan yanım buraya kadar diyordu içimden. Ona bağlı değilsin gitme vakti geldi, onu yalnız bırak ve kaç kurtar kendini diyerek tavsiyede bulunuyordu.

Bana öyle katı bir bakış attı ki yerimde sindim. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Yani diyorum ki, herkes yoluna gitsin. Sonuçta o adamlar senin peşinde olabilir ve ben bu işe dahil olmak istemiyorum. Zaten yeterince gerildim, bu kadar aksiyon yeter artık eve gitmek istiyorum."

Dudaklarına ağır ağır uğursuz bir tebessüm yayıldı. "Benimle beraber olduğunu gördüler, bana ulaşmak isterlerse eğer seni kullanmaktan çekinmeyecekler, buna hazırlıklı mısın yavru kuş?"

Tereddüt ettim. "Yanılıyorsun, kimsenin beni gördüğünü sanmıyorum."

"Bence gayet net gördüler, kendini kandırma, bunu sen de biliyorsun." Tebessümü hain bir gülümsemeye dönüştü. "Hem benim nereye gittiğimi görmek için kamera odasına bakmadılar mı sence? Şimdiye kadar çoktan kimliğine ulaşmışlardır yavru kuş."

Midem rahatsız edici bir hisle sarsıldı. Haklı olabilirdi!

Sıkıntıyla ofladım. "Tamam," dedim gönülsüzce. "Şimdi ne yapıyoruz, planın ne?"

Memnuniyeti yüzünden okunuyordu. "Spontane takılıp hayatta kalmaya odaklanacağız." Beline uzanarak silahı çıkardı.

Gözlerim tedirginlikle büyüdü. "Üzerinde silah mı taşıyorsun!?" Tüylerim diken diken olurken nabzım hızlandı.

Normal bir şeymiş gibi kayıtsızca başını salladı. "Çoğunlukla."

Silahını yana ittim. "Benden uzak tut şunu."

Cebinden arabanın anahtarını alıp bana attı. "Araba kullanmayı biliyor musun?"

Biliyordum. "Evet."

"Güzel. Şimdi planımız şu, hızla park yerine doğru koşacağız. Ben ateş ederek dikkatlerini dağıtacağım sen de arabayı çalıştıracaksın, sonra da arabaya atlayıp tabanları yağlayacağız ve bu siktiri boktan yerden gideceğiz."

Tehlikeli planındaki korkunç detayları duymak beni hazırlıksız yakaladı. "Bu berbat bir fikir," dedim korku içinde. "Onlar da karşılık olarak ateş edeceklerdir. Yaralanabilir hatta daha da kötüsü oracıkta ölebiliriz!" Üzgünce inleyip sırtımı duvara yasladım. "Buradan kurtulamayacağız."

Önüme geçip yüzüme baktı ve boştaki elini omzuma koyup destek olurcasına hafifçe sıktı. "Hey, hemen bırakma kendini. Sakin ol, başaracağız. Tek yapman gereken çok hızlı koşmak, bunu yapabilirsin değil mi yavru kuş?"

Kendimi kötü hissederken "Korkuyorum," diye fısıldadım. Nefesim iyice düzensizleşmişti.

Bana yine kızmasını bekliyordum ki aksine sert yüz ifadesi yumuşadı, elini yanağıma koyup nazikçe okşadı. "Sana zarar gelmesine asla izin vermem, duydun mu beni?" Yumuşak ses tonu vahşi bir vaatle ciddileşti. "Güven bana, her ne olursa olsun, seni koruyacağım."

"Tamam." Boğazıma kupkuru bir yumru oturunca güçlükle yutkundum, ayrıca Bahadır'ın hissettirdiği güven duygusu için de şaşkındım. Zira ilk defa onu böyle insancıl ve anlayışlı görüyordum.

Gözlerimin içine bakmaya devam ederken yeşil gözleri derinleşti. "Sadece tüm gücünle koşmaya odaklan ve arabayı çalıştır, gerisini bana bırak."

"Peki." Ona güvenmekle risk alıyordum fakat başka çarem yoktu.

Ayağa kalktı, elimden tutup beni de kaldırdı. "Hadi yapalım şu işi yavru kuş." Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kendini gösterme zamanı."

Derin bir nefes alarak avucumda tuttuğum anahtarları sıktım. "Başarabilirim, evet, yapabilirim." Sessizce mırıldanarak kendimi motive etmeye çalıştım.

Bahadır köşeden başını yavaşça uzatarak etrafı kolaçan etti. "İki kişi görüyorum. Biri on iki yönünde, diğeri üç." Geri çekilip bakışlarını bana çevirdi. "Çok kolay olacak, göz açıp kapayana kadar arabaya varacağız."

Kaygıyla yüzümü buruşturdum. "Sana inanmak istiyorum." Daha çok kendime inanmaya ihtiyacım vardı ama bunu ona söyleme gereği duymadım.

Genişçe sırıtırken arsızca göz kırptı. "Başka şansın var mı yavru kuş?" dedi küstah bir biçimde.

"Maalesef yok," diye hayıflandım üzgün üzgün.

"Bir-iki kurşun yersek dert etme, dünyanın sonu değil ya."

Kendime engel olamayarak omzuna bir tane vurdum. "Benimle kafa bulmayı kes, zaten ödüm kopuyor bir de sen üstüme gelme."

Eğlenerek güldü. "Hey sadece şaka yapıyordum, rahatla diye."

Gözlerimi kısarak somurttum. "Keşke bugün seninle gelmeyi hiç kabul etmeseydim."

Bana tepeden bir bakış gönderdi. "Sence buna izin verir miydim?"

Omuzlarımı düşürdüm. "Hayır," dedim şikâyet edercesine. "Hayatta razı gelmezdin."

"Beni tanımışsın." Yüz hatlarına tekinsiz bir ifade yerleşirken ciddileşti. "Bu kadar çene çalmak yeter, hazır mısın?"

Değildim ancak onay vermeye mecburdum. "Hazırım."

Silahını kaldırdı. Şarjörü çıkararak kurşunları kontrol etti ve tekrar yerine takıp silahın emniyetini açtı. "İşaret verdiğimde koşmaya başlıyoruz, anlaşıldı mı?"

Hızlıca başımı salladım. "Anladım." Hissettiğim gerginlik damarlarıma kadar yayıldı.

Birkaç saniye bekleyip işaretini verdi. "Şimdi!"

Ve deli gibi koşmaya başladık.

Bahadır iri bedenini bana siper ederek hemen arkamdan geliyordu, bir yandan adamlara ateş ediyor, bir yandan da karşı tarafın kurşunlarından korunmak için çabalıyordu. Ben de kafamı bile kaldırmadan Bahadır'a sığınarak hızlıca arabaya ulaşmaya çalışıyordum.

Tüm dikkatimi adımlarıma verip park yerine girmeye odaklanırken Bahadır da adamları saf dışı bırakmaya yoğunlaşmıştı. Kulaklarımızda çınlayan kurşun sesleri bir yağmur misali şiddetle üzerimize yağarken hiç durmadım. Bedenimi saran derin korkunun cesaretimi kırmasına izin vermeyerek koşmaya devam ettim. Tek bir hedefim vardı o da hiçbir şeye aldırmadan arabaya varmak!

Öyle de yaptım!

Nitekim planımız başarıya ulaştığında bir sevinç çığlığı atmaktan kendimi alamadım, içim mutlulukla kavruluyordu. Zira tek bir çizik dahi almadan adamları atlatmayı başarmıştık! Şükürler olsun ki arabaya bindiğimizde ikimiz de hâlâ nefes alabiliyorduk.

Kalbim hem korkunun hem de adrenalinin sebep olduğu heyecanla deli gibi çarpıyordu. Aceleyle motoru çalıştırıp vitesi bire takarak tüm gücümle gaza yüklendim ve anayola çıktım. Hız göstergesinin gittikçe artmasını umursamadım, gözlerimi yalnızca yola diktim. Gidebildiğimiz kadar uzaklaşıp bu gece bize büyük bir kâbus yaşatan cehennem kadar korkunç bu kulübü geride bırakmak istiyordum.

"Sikerler böyle işi!"

Bahadır yanımda küfür savurunca başımı çevirmeden sordum. "Ne oldu?" Bir yandan da dikiz aynasından arka yolu kontrol edip takip edilip edilmediğimizi anlamaya çalıştım.

"Bu hiç iyi olmadı işte." Ses tonu acı çekiyormuş gibiydi.

Direksiyonu sıkıca tutarak başımı ona doğru çevirdim ve gördüğüm manzara karşısında korkuyla nefesimi tuttum. "Vuruldun mu!?" Belinin sol tarafında kanama vardı.

Tişörtünü ense kısmından çekerek üzerinden çıkardı. "Evet," dedi yüzünü buruşturarak. "Şanslıyım ki kurşun çıkmış, içeride kalmamış." Tişörtünü tortop yaparak yarasına bastırdı. "Ama yine de berbat bir durumda olmadığımı söyleyemeyeceğim."

Tekrar bakışlarımı önüme çevirdim, bu durum beni hazırlıksız yakalamıştı. "Hastaneye gidelim!" dedim telaşa kapılarak. "Çok fazla kan var."

Ânında itiraz etti. "Olmaz, benim eve gideceğiz. Tedavimi kendim yaparım."

Yandan kısa bir bakış attım. "Birincisi bu haldeyken yaranı kendin tedavi edemezsin! İkincisi o adamlar peşimizdeyken senin evine gitmemiz doğru mu?"

Çenesinde bir kas seğirdi. Canı acıyor gibiydi. "Sorun değil, adresimi çok az kişi bilir. Bizi orada bulamazlar."

Çaresizce inledim. "Şu an o kadar çok yanlış giden şey var ki... Battıkça batıyoruz!"

"Dediğimi yap, merak etme ev güvenli."

Direksiyonu kırdım ve kavşağa girerken yavaşladım. "Pekâlâ, yolu tarif et."

Önceden Bahadır'ın evine gitmek gibi aptalca bir hata yapmıştım ve aramızda pek de hoş şeyler geçmemişti ancak şu an o kadar panik halindeydim ki kafamdaki bütün düşünceler birbirine girmiş, zihnim büyük bir kargaşanın içine düşmüştü. Boşluktaymışım gibi hissediyordum. Sanki hayır demeye gücüm yoktu ve denize düşen yılana sarılır misali Bahadır'ın peşinden çaresizce sürüklenip gitmekten kendimi alıkoyamıyordum. O emrediyordu, ben de uysal bir halde uyguluyordum.

Evin bahçesine girdiğimizde hızlıca frene asılarak arabayı gelişigüzel bir şekilde park ettim. Bahadır arabadan indiğinde tişörtünü hâlâ yarasına bastırıyordu. Ardından ben de inip kapıyı kapattım ve bir süre olduğum yerde öylece kalıverdim.

İçimden bir ses git artık, burada bir işin kalmadı diyordu ama bir başka ses de Bahadır'ı yaralı bir halde bırakıp gitmek doğru mu diye beni sorguluyordu.

Of, derdim neydi benim!

Bahadır duraksadığımı fark edince bana baktı. "Daha ne kadar orada dikilmeyi düşünüyorsun?"

Tereddüt ederek altdudağımı dişledim. "Aslında ben gitsem iyi olacak."

Karşı geldi. "Saçmalama yavru kuş, eve gel. Şu yarayı halledelim, sonra ben seni evine bırakırım."

"Kendim gidebilirim," dedim zayıf bir sesle. "Hem sen kötü görünüyorsun, araba kullanamazsın. Taksiyle giderim ben."

Derince iç çekti, aslında daha çok öfkesini kontrol etmeye çalışıyor gibiydi. "Eve gir, yardımına ihtiyacım olabilir."

"Senin bana değil, doktora ihtiyacın var."

Gözleri uzunca bir süre gözlerime takılı kalırken bakışlarından anlamlandıramadığım bir gölge geçti. "Yanılıyorsun, yalnızca sana ihtiyacım var." Başıyla evi işaret etti. "Hadi gel."

Teslim olarak başımı hafifçe salladım ve mecbur kalarak eve yöneldim. "Tamam ama fazla kalmayacağım, oyalanmak yok, bir an önce eve gitmek istiyorum."

Bir de Bahadır'la yalnız kalmaktan feci korkuyordum ama bu bilgiyi kendime sakladım.

İçeriye girdiğimizde Bahadır beni salona yönlendirdi. "Sen geç otur, ben şu yaraya bakayım bir de ecza dolabından birkaç şey getireyim."

"Tamam," dedim ve çekingen adımlarla koltuklardan birine geçip oturdum.

Salona döndüğünde üstü çıplaktı, yarasına bastırdığı tişört artık yoktu ve kanaması da durmuş gibi gözüküyordu. "Biraz hemşirecilik oynamaya ne dersin yavru kuş?" Yanıma geçip oturdu ve malzemeleri kucağıma bıraktı. "Ne gibi hünerlerin var göster bakalım," dedi alaycı bir sesle.

Ona kınayan bir bakış gönderdim. "Böyle bir durumda bile espri yapabiliyorsun ya hayret ediyorum sana." Neler var diye malzemeleri kontrol ettim. "Yaran mikrop kapabilir ve daha kötüsü kangren olabilirsin. Senin şu an olman gereken tek yer hastane."

Uyarımı duymazdan gelerek kurşunun sıyırdığı noktaya bolca alkol döktü ve acıdan yüzü buruşurken bir küfür homurdanıp elime bir iplikle iğne tutuşturdu. "Şu yarayı dikebilir misin?"

Dehşete içinde ona bakakaldım. "Ne?"

"Dikebilir misin diyorum."

Şaşkınlıkla gözlerim büyüdü. "Ama canın çok yanar."

Kayıtsızca omuz silkti. "Dayanırım."

"Olmaz Bahadır... Yapamam..." Daha önce dikiş dikmişliğim bile yoktu!

Bana öyle kötü bir bakış attı ki adeta yerime çivilendim. "Ver şunları bana." Sert bir hamleyle iğneyle ipliği elimden

çekip aldı. "Kendim hallederim." Yaptı da ona hayretler içinde bakarken acıdan hiç etkilenmeden ölümcül bir sakinlikle yarasını kapattı. "Hiç değilse bandaj yapabilirsin değil mi?"

Güçlükle yutkundum ve endişeyle kuruyan dudaklarımı hafifçe ıslattım. "Sanırım," diye mırıldandım. "Denerim."

Malzemelerin içinden bir merhem seçip bana uzattı. "Önce bunu sür, sonra da bandaj yap."

"Tamam."

Merhemi açıp parmaklarıma sıktım ve yavaşça yaraya sürmeye başladım, temasımı hafif tutmak için de elimden geleni yaptım. Zira çıplak tenine fazla dokunmak istemiyordum. Onunla şu an aynı evde bulunmak ve bu derece yakın olmak bile beni feci halde rahatsız etmeye yetiyordu ancak Bahadır'ın buna aldırdığı yok gibi gözüküyordu, feci rahattı! Ona fark ettirmeden sessizce derin bir nefes alıp yakınlığını ve üstü çıplak halde yanımda duruşunu görmezden gelerek merhemi sürüp sargıyı hızlıca yaptım ve işimi bitirdim.

Başımı kaldırıp suratına baktığımda göz göze geldik. Yüz hatlarımı zihnine kazımak istiyormuşçasına öyle dikkatli bir şekilde bakıyordu ki endişeye kapıldım.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çok güzelsin," dedi alçak bir sesle.

Afalladım. Kesinlikle böyle bir itiraf beklemiyordum.

Elini uzatıp saçlarımın bir tutamını avucuna aldı, okşayarak parmaklarının arasından kayışını izledi. "Saçların yumuşacık, ipek gibi."

Tepki veremedim. O an ne diyeceğimi, nasıl davranacağımı bilemedim.

Gözlerini kısarken keskin bir ifadeyle tekrar gözlerimin içine baktı, yeşil gözleri koyulaşmıştı. "Biliyor musun, şu kız arkadaş olayları bana saçma gelirdi ama artık fikrimi değiştirdim."

Sesimi bulup kendimi konuşmaya zorladım. "Neden," diye sordum cılız bir sesle.

Ukala bir tebessüm dudaklarını esir aldı. "Açık değil mi yavru kuş, seninle ilgileniyorum." Bakışlarında yanan ateş elle tutulur gibi gerçekti.

Midem huzursuzlukla kasıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Seninle birlikte vakit geçirmekten hoşlanıyorum." Bakışlarını aniden dudaklarıma indirdiğinde omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü. "Ve uzun zamandır böyle hissediyorum."

Güçlükle yutkundum. Sözleri beni içten içe huzursuz edip sıkıntıya sokmaya yetmişti.

Derken bir elini enseme koyup beni kendine doğru çekti, diğer elini de yanağıma yerleştirerek dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve beni tutkuyla öpmeye başladı.

Kaskatı kesildim. Hareket edemiyordum, düşünemiyordum, karşı çıkamıyordum.

Geri çekildiğinde ısrarla yüzüme bakarken başparmağıyla yanağımı nazikçe okşadı. "Seni seviyorum yavru kuş."

Dehşet bir şimşeğin şiddetle çakması gibi kalbime inince hızla ayağa kalkarak bir-iki adım geriledim. İçimde oluşan boğucu his göğsüme kadar yayılarak nefesimi kesti. Öpücük ve o iki kelime beni şoka sokmaya yetmişti. İnkâr edercesine histerik bir şekilde başımı iki yana salladım.

Bu olamazdı! Böyle bir an yaşanmış olamazdı!

Kalbim göğüs kafesimi zorlarcasına hızlı hızlı çarparken gerçeklik yavaş yavaş zihnimdeki bulanıklığı sildi. Kendime gelir gelmez Bahadır'dan ve bu evden kaçıp kurtulma isteğiyle dolup taşarak aceleyle kapıya yöneldim. Kapının koluna uzanan elim titrese de aldırmadım, sertçe kola asılarak kendimi hızla dışarı attım. Tüm gücümle bacaklarımı zorladım ve evden uzaklaşmak için tüm gücümle koşmaya başladım.

Aman Allah'ım! Bu bir kâbus olmalıydı!

Bahadır beni sevdiğini söylemişti!

Beni öpmüştü!

Of!

Kahretsin!

Bu hiç iyi değildi!

Olanları kabullenemiyordum!
Üzüntüm öyle fazlaydı ki koca
bir yük misali bedenime ağır geliyor,
nefesimi boğazıma tıkıyordu.
Hissettiğim çaresizlikle
vücudum acıyla sancırken
ruhum çığlık çığlığa bağırıyordu.

26

Teklif!

Sabah uyandığımda yatağa yapışmış gibiydim. Ne zaman uyandım, kaç saattir öylece tavana boş boş bakarak yatağımda uzanıyorum hiçbir fikrim yoktu. Gece de zaten doğru düzgün uyumak mümkün olmamıştı. Bir önceki gece yaşadığım olaylar öyle korkunç ve sonrası öyle beklenmedikti ki düşündükçe resmen tüm vücudum soğuk bir ürpertiyle titriyor, beni boğucu bir sisin esaretine mahkûm ediyordu.

Bahadır'ın evinden telaşla çıktığımda en yakın taksi durağına koştuğumu hatırlıyorum, ardından da taksiye atlayıp eve döndüm. Üzerime çöken korku ve huzursuzlukla içim içimi yerken bütün kapıları ve camları kaçık gibi birkaç kez kontrol edip kilitlediğime emin olmuştum. Ardından da her şeyi unutmak istercesine saatlerce banyoda kalıp sıcak suyun ve güzel kokulu duş jelinin rahatlatıcı etkisine kendimi bırakmıştım.

Yatağıma yattığımda saat gecenin bir yarısıydı. Neyse ki annem henüz işten çıkıp eve gelmemişti de bir de ona hesap vermek zorunda kalmamıştım. Bana bıraktığı sesli mesajda mesaiye kaldığını haber vererek geç geleceğini söylemişti.

Eve döndüğümde burada olmadığı için mutluydum zira beni berbat bir halde görmesi isteyeceğim son şeydi. Eğer ona yakalansaydım beni bitmeyen bir sorguya çekerdi ki bu da benim açımdan cidden felaket olurdu.

Ona ne diyebilirdim ki?

"Anneciğim birkaç saat önce bir çatışmanın ortasında kaldım da! Sonra da hayatta en nefret ettiğim ve ödümü koparan kişilerden biri beni sevdiğini söyledi. Bu yetmezmiş gibi bir de beni öptü! Hepsi bu! İyiyim ben ya, merak etme. Yarına kadar kendime gelirim."

Şaka gibi!

Bir de şu vardı ki, baskının Onur'la bir ilgisi olabilir miydi yoksa tüm bu olup bitenler Onur'un dışında mı gelişmişti acayip merak ediyordum doğrusu. Sonra Bahadır'la çevirdiğimiz işlere ve gördüklerime biraz kafa yorunca Kenan Özen denilen adamın ne kadar tehlikeli bir cani olduğu aklıma geliyordu. Belki de başka kötü adamları kızdırmıştır diye düşünmeden edemiyordum.

Ancak her ne olursa olsun artık bu işlerin bir parçası olmamaya kararlıydım. Artık ne Onur'la muhatap olup bilgi verecektim ne de Bahadır'ın tehlikeli işlerini yapacaktım. Bundan sonra kendi işlerini kendileri halletmek zorundalardı çünkü hiçbir güç beni kararımdan caydıramazdı!

Benden bu kadardı!

Bundan sonra sakin ve rutin hayatıma geri dönüp tehlikeden ve kaostan uzaklaşacak yalnızca kendi hayatıma odaklanacaktım.

Bugün Cansu'yla konuşup tüm olanları anlatmam en doğrusuydu. Beni anlayacağına emindim, zaten o da Bahadır'la

yaptığımız anlaşmadan son derece rahatsızdı. Hatta sürekli Kağan'a her şeyi anlatalım, gerekirse ondan yardım isteyelim deyip duruyordu. Israrla beni ikna etmeye çalışıyordu ama ben Kağan'ın bu işe dahil olmasından endişe ediyordum, çünkü Bahadır'la kavga etmesinden feci korkuyordum.

Hele ki geçen yıl yaşanan Timuçin vakasını hatırlayınca içim pişmanlık, suçluluk ve yoğun bir üzüntüyle dolup taşıyordu. Kağan'ın bir kez daha geçmişteki hatalarını tekrar etmesini istemiyordum. Belki de boş yere kaygılanıyordum fakat yine de riske girmekten çekiniyordum. Aslında Kağan'a güvenim tamdı. Sevgilim son zamanlarda çok değişmişti, daha ılımlıydı ve öfkesini kontrol etmekte sorun yaşamıyordu. Ancak Bahadır'a asla güvenmiyordum, onun ne yapıp edip Kağan'ı kışkırtıp tuzağına çekerek büyük bir felakete sürükleyeceğine emindim.

Boğulur gibi hissedince derin bir soluk çektim ciğerlerime. Bazen kendimi fena halde kapana kısılmış hissediyorum ve bu anlarda ne kadar derin nefesler alsam da fayda etmeyecekmiş gibi geliyordu. Bu çaresiz histen bir an önce kurtulmam sağlığım açısından şarttı yoksa sakinleştirici ilaçlarla falan yaşamam gerekecekti ki bu da en kötü seçenek olurdu.

Of! Düşün, düşün, düşün.

Şimdilik Kağan'a bir şey anlatamazdım. Gerekirse Gül'e gider Cansu'yu şikâyet etmemesi için yalvarırdım. Belki böylece Cansu'yu korumaya devam edebilirdim. Ayrıca eğer Gül'ü ikna etmeyi başarırsam Cansu'yu şikâyet etmezdi ve böylelikle Bahadır'ın elindeki fotoğrafın hiçbir değeri kalmazdı.

Evet, bunu yapabilirim!

Zira bir daha Bahadır'la yüz yüze gelmeye katiyen cesaretim yoktu. Onun kendini beğenmiş küstah suratını kesinlikle görmek istemiyordum.

Hele ki dün akşam ettiği o iki kelimeden sonra!

Seni seviyorum!

Hoşnutsuzlukla yüzümü buruşturdum! Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!

Bir de beni öpmüştü!

Of! Bu daha da beterdi!

Öpücüğüne hazırlıksız yakalandığımdan dolayı şoka girmiş halde öylece kalıverdiğim için kendime acayip kızıyordum! Onu ânında durdurmalıydım hatta tokat atmalıydım!

Ama ben ne yapmıştım, dehşete kapılıp tepkisiz kalmış sonra da boş boş yüzüne bakmıştım!

Ellerimi gözlerime kapayıp içimden kendime kızdım. Bazen kendimi gerçekten tekmelemek için feci bir istek duyuyordum.

Kapım tıklatılıp yavaşça açılınca saatlerdir içine gömüldüğüm derin düşüncelerden çıkıp yatağımda doğruldum.

"Günaydın tatlım," dedi annem sevecen bir sesle. "Hadi hazırlan da kahvaltıya gel."

Omuzlarımı düşürdüm. "Aç değilim anne, biraz daha uyumak istiyorum." Ya da uyuyor numarası yaparak odamın güvenli ortamında saklanmak.

"Kızım saat on biri geçiyor, bu vakitte ne uykusu artık?" Onaylamaz bir şekilde başını iki yana salladı. "Hazırlanıp kahvaltıya geliyorsun hemen."

"Ama anne..." Sızlanarak karşı çıktım. "Gerçekten hiç iştahım yok, daha sonra karnım acıkırsa bir şeyler yerim."

"Hayır Buket, senin o bir şeylerden kastının abur cubur olduğunu tahmin edebiliyorum. Yeterince dengesiz benleniyorsun zaten hiç değilse ben evdeyken doğru düzgün kahvaltı ettiğini görmek istiyorum."

Yalvarırcasına boynumu büktüm. "Söz veriyorum anne sağlıklı şeyler yiyeceğim."

"Olmaz, birlikte güzel bir kahvaltı yapacağız ve kesinlikle itiraz istemiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Baskı yapmakta gerçekten üstüne yok anne."

Şen şakrak güldü. "Biliyorum." Annem kapıyı ardından kapatıp gitti.

Oflayıp puflayarak yataktan kalktım ve gönülsüzce banyoya gittim. Lavabonun önüne geçtiğimde bakışlarım aynadaki yansımama takıldı. Korkunç görünüyordum! Uykusuzluğun ve stresin sebep olduğu yorgunluk yüzümü esir almıştı. Tenim bembeyazdı, sanki tüm kanım çekilmişe benziyordu. Göz altlarım hafiften şişmişti. Kahverengi gözlerim sönüktü, aynen siyah saçlarım gibi adeta cansızdı.

Toparlanmak adına musluğu açıp yüzüme defalarca soğuk su çarparak kendimi güçlü olmaya zorladım. Havluyla yüzümü kuruladıktan sonra hızlıca saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptım ve omuzlarımı dikleştirip dudaklarıma bir gülücük yerleştirerek mutfağa geçtim.

Burnuma mis gibi kokular gelince acıktığımı hissettim. "Anne kızartma mı yaptın..." Gördüğüm manzara karşısında gülüşüm yavaşça soldu.

"Günaydın Buket." Onur kahvaltı masasında annemin yanında oturmuş gazetesinin üstünden bana bakıyordu.

Başımı anneme çevirerek somurttum. "Bir misafirimiz olduğunu bilmiyordum."

Annemin yerine Onur cevap verdi. "Artık öğrendin," dedi sinsi bir sırıtışla. "Hoş geldin demek yok mu?"

"Daha önce öğrenmiş olsaydım odamdan asla çıkmazdım."

"Buket! Kabalık etme!" Annem bana uyarı dolu bir bakış atınca umursamazlıkla omuzlarımı silktim.

Onur sahte bir gücenmişlikle gazetesini katlayıp kenara koydu. "Bana bir türlü alışamadın değil mi?"

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Sabah sabah evimde görmek isteyeceğim biri değilsin."

Mavi renk gözleri aniden soğudu. "Fazla mı gerginsin sen?" diye sordu yalandan bir kınamayla. "Yoksa sabahları normal halin bu mu?"

"Sana ne bundan!"

Annem kaşlarını çattı. "Buket, çok ayıp ama kızım!" diye beni azarlayıp utanç dolu bir yüzle Onur'a döndü. "Çok özür dilerim."

Onur annemi sakinleştirmek için elini tuttu. "Hiç önemi yok Seda, özür dileme. Biliyorsun ben Buket'in agresif hallerine aldırmıyorum, bu yaşlarda biz de böyle asi değil miydik?"

Annem gülümsedi. "Doğru söylüyorsun, her şeyden nefret eder, herkese karşı çıkmaya bayılırdık. Günlerimiz hayata kafa tutmaktan ibaretti neredeyse."

Onur eğlenerek güldü. "Aynen öyle hayatım. Kanımız deli akıyordu. Bence Buket'e anlayışlı davranmalıyız, yakında ergenliğin verdiği buhranı atlatacaktır."

Gözlerimi devirdim, nasıl da yapmacık yapmacık konuşup annemin gözünü boyuyordu adi herif!

"Haklısın." Annem bakışlarını bana çevirdi. "Otursana tatlım, kahvaltıya başlayalım."

"Benim aniden iştahım kaçtı!"

Onur sesli bir kahkaha attı. "Kendine olan güveni çok şirin değil mi?"

Annem utanmışa benziyordu. "Bana pek öyle gelmiyor ama senin böyle düşünmene sevindim." Sıkıntıyla iç çekti ve ikaz barındıran gözlerini üzerime sabitledi. "Kahvaltı boyunca kaba davranışlar görmek istemiyorum küçükhanım, kibar olacaksın ve bu konuda çok ciddiyim," diye ekledi otoriter bir sesle.

İsteksizce masaya geçip oturdum. "Denerim," diye homurdandım.

Onur annemin elinin üstüne bir öpücük kondurdu. "Ne şahane bir sofra hazırlamışsın hayatım, beni bu şekilde şımartırsan eğer her sabah aynısından isteyecek kadar yüzsüzlük edebilirim."

Annem neşeyle kıkırdadı. "Memnuniyetle hazırlarım canım."

İşte o zaman annemin parmağındaki tek taş yüzüğü fark ettim. "Bu da ne!" Hızlı bir hareketle annemin elini Onur'un ellerinden kurtarıp yüzüğe daha dikkatli baktım. Yanılmamıştım! Annem kocaman taşıyla parıl parıl parlayan pırlanta bir yüzük takıyordu! "Ne demek oluyor bu yüzük?" diye sordum alacağım cevaptan ödüm koparak.

Annem kızaran yanaklarıyla elini benden çekerken

Onur'a doğru kaçamak bir bakış attı. "Hafta sonu sen kamptayken Onur bana bir teklifte bulundu, ben de kabul ettim."

Güçlükle yutkundum. "Ne teklifi?"

Onur tekrar annemin elini tutarak onu desteklemek istercesine gülümsedi ve uğursuz bakışlarını bana çevirdi. "Annen ile ben birlikte yaşamaya karar verdik. Benim evime taşınacaksınız."

Kanım buz kesti. "Hayır," dedim onaylamaz bir sesle. "İmkânsız!" Hızla ayağa kalkıp öfkeli gözlerimi anneme diktim. "Bunu bana nasıl yaparsın anne! Bu adamdan ne kadar nefret ettiğimi bile bile nasıl onunla aynı evde yaşamayı kabul edersin! Delirdin mi sen!" diye bağırdım.

Tepkim karşısında annemin şaşkınlıkla yüzü çarpıldı, o da sesini yükseltti. "Sözlerine dikkat et Büket! Ben senin annenim! Nasıl konuşuyorsun sen benimle böyle! Haddini bil!"

"O zaman anne gibi davran!" Gözlerim yanmaya başlayınca hızlıca kirpiklerimi kırpıştırdım. "Ama sen ne yapıyorsun, bu adam için beni geri plana atıyorsun! Benim fikrimi sorma zahmetine dahi girmiyorsun, ne düşüneceğimi umursamadan bencilce davranıp kendi kendine bir karar alıyorsun! Bu haksızlık!"

Annem hemen yumuşadı. "Tatlım bugün seninle bu konuyu konuşacaktım zaten... Sadece şu an birdenbire gelişti her şey... Önceden de anlatamadım malum kampta olduğun için... Telefonda da ayaküstü bu konudan bahsetmeyi doğru bulmadım, konuşmak için senin dönmeni bekledim."

"Kararını verdikten sonra konuşman neye yarar!" diye çıkıştım büyük bir hoşnutsuzlukla. "Sen de babam gibi yapacaksın değil mi, beni terk edeceksin!"

"Hayır güzelim asla öyle bir niyetim olamaz." İncinmiş görünüyordu. "Birini sevmem seni sevmeyi bırakacağım anlamına gelmiyor ki..." diyerek beni ikna etmeye çalıştı. "Hem sen de benimle geleceksin, ben seni asla geride bırakmam. Ben nereye gidersem sen de her zaman yanımda olacaksın. Bu katiyen değişmeyecek."

Yumruklarımı sıktım. "Asla!" diyerek haykırdım. "Onur'un olduğu hiçbir yere gelmem ben!"

"Bir tanem nasıl hissettiğini anlıyorum," dedi annem şefkatli bir sesle. "Endişelenmekte haklısın ancak güven bana hiçbir şey değişmeyecek. Yalnızca artık ailemize Onur da dahil olacak ve birlikte yeni bir hayata başlayacağız."

Kızgınlıkla Onur'u işaret ettim. "Ben bu adamla yeni bir hayat kurmak istemiyorum!"

Annem hiddetim karşısında afalladı. "Niçin bu şekilde tepki veriyorsun, anlayamıyorum seni." Gözyaşlarını daha fazla tutamayıp usul usul ağlamaya başladı.

"Pekâlâ, yeterince konuştunuz hanımlar." Onur kolunu annemin omzuna atarak korumacı bir şekilde lafa girdi. "Tavırlarından hiç hoşlanmadım Buket, anneni ağlatmakta neyin nesi," dedi sertçe.

Kızgınlığımı Onur'a yönelttim. "Sen sakın konuşmaya cüret etme! Her şeyi planladın değil mi, annemi elimden almak istiyorsun! Ama o da yakında öğrenecek senin nasıl bir pislik olduğunu! O gün geldiğinde ne yapacaksın bakalım!"

Annem sinirle ayağa kalktı. "Buket!" diye bağırdı azarlayarak. "Bu kadar terbiyesizlik ettiğin yeter! Haddini aşıyorsun artık!"

"Anne beni dinle," diyerek yalvardım. "Onur çok kötü biri..."

Sertçe sözümü kesti. "Derhal Onur'dan özür dile!"

"Hayır, dilemeyeceğim!"

Öfkeyle parmağını salladı. "Terbiyesizlik etmeye devam edersen sonuçları senin için kötü olacak!" diye uyardı.

İç çektim. "Anne ne olur yapma, bu çok yanlış," dedim sakin kalmaya gayret ederek. "İleride çok pişman olacaksın."

Annemin siniri bıkkınlığa dönüştü. "Kızım neden böyle davranıyorsun?"

"Lütfen vazgeç kararından anne, ne olursun."

"Kararım değişmeyecek Buket, üzgünüm." Ses tonu buruktu ve ağlamaya devam ediyordu. "Onur'la birlikte yaşayacağız, bir an önce bu fikre alışmaya başlasan ikimiz açısından da iyi olacak."

Onur annemin yanına geçip kolunu beline doladı ve diğer eliyle gözyaşlarını sildi. "Üzülme hayatım, her şey yoluna girecek." Annem de ona sarılıp başını omzuna yasladığında Onur buz gibi soğuk gözlerini yüzüme çevirdi. "Olgun bir birey gibi davranıp saygı duymayı öğreneceksin Buket. Eğer asilik etmeye devam edersen itaat etmeyi sana bizzat ben öğreteceğim!"

"Anne..." dedim çaresizce gözlerinin içine bakarken. "Benimle bu şekilde konuşmasına izin mi vereceksin?"

"Odana git Buket," dedi annem mesafeli bir tavırla. "Eşyalarını toplamaya başla. Bir-iki gün içinde evi boşaltacağız."

Öfke içimi kavururken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı. "Bunu yapamazsınız," dedim titrek bir sesle.

Onur bana öyle kızgın bakıyordu ki hiddeti altında ezildiğimi hissettim. "Senin ne dediğinin hiçbir önemi yok."

Yalvaran gözlerimi annemden ayırmadım. "Anne... Lütfen... Yapma..." dedim sessiz bir yakarışla.

Mesafeli tavrını korudu. "Odana git dedim." Yüzünü Onur'un göğsüne gömerek ağlamaya devam etti, Onur da anneme sarıldı ve sırtını okşayıp sakinleştirmeye çalışırcasına kulağına bir şeyler söyledi.

Annem bakışlarını benden çektiği an yenildiğimi anladım. Kalbim derin bir acıyla kavrulurken ciğerlerimin daraldığını hissettim. Ağlayışım gittikçe şiddetlenip hıçkırıklar boğazımda düğümlenince ümitsiz bir şekilde omuzlarımı düşürdüm ve dediğini yaptım, mutfaktan çıkarak hızlı adımlarla odama gittim. Kapımı öfkeyle kapatıp kendimi yatağıma attım, sessizce ağlamayı sürdürdüm. Üzüntüm öyle fazlaydı ki koca bir yük misali bedenime ağır geliyor, nefesimi boğazıma tıkıyordu. Olanları kabullenemiyordum! Hissettiğim çaresizlikle vücudum acıyla sancıyor, ruhum çığlık çığlığa bağırıyordu.

Hayatımdan önce babam gitmişti, şimdi de annem gidiyordu. İkisi de bir şekilde bencillik ederek kendi hayatları uğruna benden vazgeçmişlerdi.

Tıpkı hikâyelerde olduğu gibi dağılan bir ailenin tablosuna bakıyordum adeta.

Ve ben geride tek başına kalan o üzgün ve yaralı çocuktum.

Tükenen sevgi ve aşkı gözyaşlarıyla izleyen, kopan aile bağlarını bir arada tutmakta zorlanan, silinen anıları ısrarla unutmamak için çabalayan, ebeveynler arasında yaşanan olumsuzlukları hiçbir zaman hak etmeyen küçük masum kız çocuğu.

Seni bir daha asla
göremeyeceğimden öyle korktum ki...

27

Ziyaret!

Telefonumun çaldığını işitince önce umursamadım, ikinci kez çalmaya başlayınca kimin aradığını merak ederek yatağımdan kalkıp telefonuma baktım. Ekranda Kağan'ın adını gördüğüm zaman bedenime usulca bir rahatlama yayılarak kalbimi sıkıştıran çaresizlik hissini azalmaya başladı. Kendimi bitik bir vaziyette sanıyordum ama sevgilimin bana hissettirdiği olumlu duygular çok güçlüydü. O an içime yoğun bir gücün dolduğunu ve hiçbir zaman yalnız olmadığımı fark ettim. Başım ne kadar kötü şeyler gelirse gelsin Kağan'ın varlığı beni ayakta tutmaya yetiyordu.

"Efendim."

"N'aber bebeğim?" dedi keyifli bir sesle.

Direkt konuya girdim. "Hiç iyi değilim Kağan," dedim üzgün bir sesle. "Sana ihtiyacım var."

"Sorun ne, neyin var?" Hemen ciddileşti.

"Abin Onur burada, evimizde. Beni yine çileden çıkardı!"

Sıkıntıyla soluğunu bıraktı. "Ne yaptı yine?"

"Anneme tek taş yüzük almış!" Hâlâ kabullenmekte zorlanıyordum. "Aynı evde yaşamaya karar vermişler, inanabiliyor musun!" dedim hayretler içinde.

"Hassiktir!"

"Ve birkaç gün içinde Onur'un evine taşınacakmışız!"

"Hadi ya..." Kağan da benim kadar şaşkındı. "Bana bundan hiç bahsetmedi."

"Güya hafta sonu karar vermişler, ben kamptayken." Öfkeyle telefonu sıktım. "Keşke kampa gitmeseydim belki onlara engel olabilirdim."

"Bunun mümkün olacağını pek sanmıyorum bebeğim."

Haklıydı!

"Of, Onur'un aklından ne geçiyor cidden çözemiyorum, amacı ne bu adamın anlamıyorum. Kendimi o kadar kötü hissediyorum ki Kağan... Hayatta Onur'un evine taşınamam ama beni zorlayacağını biliyorum." Yüzümü buruşturdum. "Resmen bana eziyet etmekten zevk alıyor!"

"Abimle konuşacağım bebeğim, senden uzak durmasını sağlayacağım."

İmkânsız der gibi kendi kendime başımı iki yana salladım. "Hiçbir şeyin değişeceğini sanmıyorum..." dedim üzgün üzgün. "Kimseyi dinlemez o şeytan, şimdiden bana üstünlük taslamaya başladı bile ve daha da kötüsü annem buna göz yumuyor."

"Ne zaman istersen benim yanıma taşınabilirsin, annenle gitmeye mecbur değilsin."

Minnettar olarak, "Bu harika olurdu," dedim buruk bir tebessümle. "Ama annem buna asla razı gelmez ne yapar ne eder beni alıkoyar. Henüz on sekizimi doldurmama birkaç ay var biliyorsun, annemin izni olmadan hiçbir yere gidemem. Hem şimdi yanında Onur var, onun gücünü kullanarak beni

kontrol edecektir." Bu olasılığı düşündükçe göğsüm daraldı. "Ne yapacağımı bilmiyorum, bir labirentin içinde sıkışıp kalmış gibiyim. Ruhum daralıyor."

İç çekti. "Tahmin edebiliyorum," dedi üzüntüme eşlik ederek. "Evlilik tarihini öne çekmemiz lazım bebeğim. Sen okul bitene kadar beklemek istediğini söylemiştin, yine kararı sana bırakıyorum tabii ki ancak bu durumda en iyi fikir bu gibi görünüyor."

Onayladım. "Bence de. Böylelikle sadece birkaç ay Onur'a katlanmak zorunda kalırım." O an aklıma gelen düşünceyle daha da gerildim. "Onur evleneceğimizi öğrenince kesin beni öldürecek!"

Kağan'ın güldüğünü duydum. "Bunun için önce beni öldürmesi gerekir. Çünkü sen demek ben demek. Ben yaşadığım sürece kimse sana dokunamaz."

Ben de gülmeye başladım. "Of, gerçekten fena batmış durumdayız."

"Birlikte her durumdan el ele çıkarız merak etme." Ses tonu beni desteklercesine güç ve vaat doluydu.

"Elbette öyle ama konu Onur Öztürk olunca ödüm kopmaya yetiyor. Onun zalimlikte sınırı yok, buna defalarca bizzat şahit oldum." Bir an duraksayıp ekledim. "Yine bana zarar vermek isteyecek."

"Seni koruyacağımı biliyorsun."

"Biliyorum, ama... O senin abin."

"Benim için daima sen önemli olacaksın. Sadece sen."

Konuşmam biraz vakit aldı. "Korkuyorum," dedim usulca. "Hem kendim için hem de senin için."

"Korkmanı istemiyorum," dedi ciddi bir ses tonuyla. "Artık sen ya da ben diye bir şey yok. Biz varız."

Dudaklarıma yayılan içten gülüşe mâni olamadım. "Biz," dedim mutlu olarak. "Hoşuma gitti."

Kağan da güldü. "Bak bebeğim dürüst olacağım, abimin nasıl tepki vereceğini ben de kestiremiyorum. Belki zor bir başlangıç yapacağız ama ben bizim için mücadele etmeye hazırım. Ya sen?"

Kağan yanımdayken kendimi yenilmez hissediyordum, sanki herkese kafa tutabilirmişim gibi geliyordu. "Ben de mücadele edeceğim."

"İşte benim kızım." Ses tonu gurur ve memnuniyet yüklüydü. "Sonuna kadar birlikte miyiz?"

Hiç düşünmeden sorusuna tüm kalbimle cevap verdim. "Birlikteyiz." Aniden midemde sıcacık bir his yükselince heyecanla titredim. Öyle mutluydum ki. "Aşkım iyi ki varsın. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum bebeğim."

Derince iç çektim. "Şu an yanımda olmanı ve sana sarılmayı isterdim."

"Bunu ayarlayabileceğime eminim." Sesi fazlasıyla keyifliydi. "Yeter ki iste."

Sabah yaşadığım moral bozucu durumun ardından moralimin yerine geldiğini hissettim. "Sen ne yapıyorsun, neredesin?"

"Evdeyim, dışarı çıkmak üzereyim. Birkaç işimi halletiktен sonra seni almamı ister misin diye soracaktım, ne dersin? Bir şeyler yaparız biraz kafan dağılır."

"Şahane olur, evden bir an önce çıkmak bana iyi gelir. Ama bugün Cansu'ya uğramayı düşünüyordum, hastaneden çıktığından beri ne yaptı hiç bilmiyorum." Acaba nasıldı, epeyce toparlanmış mıydı? "Beni iki saat sonra Cansu'nun evinden alabilir misin?"

"Anlaştık bebeğim."

"Tamam, görüşmek üzere. Öptüm!"

Telefonu kapattıktan sonra hazırlanıp anneme ve Onur'a görünmemeye dikkat ederek sessizce evden çıktım. Zira hâlâ evdelerdi! Tiksintiyle yüzümü buruşturdum. Sanırım şimdiden evcilik oyunlarını oynamaya başlamışlardı!

Tam apartmandan çıkıp birkaç metre kadar yürümüştüm ki önüme ellili yaşlarda, uzun boylu, klasik giyimli bir adam çıkıverdi. Yabancılara benzeyen bir havası vardı. Onu daha önce bu civarlarda hiç görmediğimden rahatsız olarak geriledim.

"Merhaba," dedi yumuşak bir sesle. Sanki beni ürkütmekten korkar gibiydi.

Afalladım. "Merhaba," diye yanıt verdim temkinli bir tavırla.

Acaba adres falan mı soracaktı?

Başını eğdi, elinde tuttuğu fotoğrafa bakıp gözlerini tekrar yüzüme çevirdi. "Buket Soylu?" dedi soru sorarcasına.

"Evet benim." Bakışlarım elindeki fotoğrafa kaydı, fotoğrafta kendimi görünce hemen elinden çekip aldım. "Bu fotoğrafın sizde ne işi var?" Sesim titremişti, çünkü bu fotoğrafı nerede görsem tanırdım. Babama aitti ve daima cüzdanında taşırdı.

"Baban verdi." Gri gözleri anlayışla ağırlaştı. "Açıkçası seni bulmamı istedi."

Şaşkınlıkla gözlerim büyüdü. "Babam mı?" diye sordum heyecanla.

Tebessüm etti. "Evet, babanla kısa bir süre önce tanıştım. Buraya seni ona götürmek için geldim. Tek yol bu, başka çaresi kalmadı."

Kafam karıştı. "Hiçbir şey anlamıyorum. Babam nerede ki... Hem neden kendi gelmedi de sizi gönderdi?"

"Baban gelemez kızım, o yüzden benden rica etti."

Başımdan aşağı kuşku dolu soğuk bir ürperti indi. "Niye?" diye sordum tereddüt ederek. "Niye gelemez."

Üzgünce iç çekti. "Babanın başı çok büyük dertte."

Nefesim kesildi. "Ne demek istiyorsunuz, babama ne oldu ki!" Korku dört bir yanımı insafsızca sardığında boğazıma koca bir yumru oturdu. "Lütfen beni ona götürün, onu hemen görmek istiyorum."

"Amacım da bu zaten."

Yoldan geçen bir taksiyi çevirip bilmediğim bir adrese doğru yola koyulduk. Tanımadığım bir adamla bir takside nereye gittiğimizi bile bilmeden yolculuk ederken gerildiğimi hissettim ama bu huzursuz edici hissi ânında bastırdım. Normalde asla yapmayacağım bir şey yapıyordum, ama bu kez farklıydı. Konu babamdı ve yanımdaki adamı tanımasam da içimden bir ses ona güvenmem gerektiğini söylüyordu. Çünkü babamın cüzdanında sakladığı fotoğrafı daha önce hiç görmediğim bu adama ancak babamın kendisi vermiş olmalıydı. Başka bir alternatif olması imkânsızdı. Bu yabancı adam babamı kesinlikle tanıyordu.

Önünde durduğum koca binaya keder içinde bakarken genzim yandı, ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Niçin hapishaneye geldik?" diye sordum cevabını bildiğim halde. "Babam hapiste mi?"

Adam üzgünce iç çekti. "Birazdan anlayacaksın, baban sana her şeyi anlatacak." Elini nazikçe sırtıma koyup beni kapıya doğru yönlendirdi. "Gel hadi, görüş saati başlamak üzere." Koca binanın içinde görüş salonuna kadar birlikte yürüdük. "İçeride beklemen gerekiyor, birazdan mahkûmları çıkarırlar."

Bir an ne diyeceğimi bilemedim, birkaç saniye sonra sesimi bulup konuşabildim. "Çok teşekkür ederim size."

"Rica ederim." Cebinden çıkardığı kartı bana uzattı. "Ne zaman ihtiyacın olursa beni arayabilirsin kızım."

Kartı alıp onaylayarak başımı salladım. "Tamam, sağ olun."

Babacan bir tavırla gülümseyip veda ederek arkasını döndü ve gitti.

Koridorda yalnız kaldığımda güç toplamak amacıyla derin bir solukla ciğerlerimi doldurup nefesimi yavaşça bıraktım. Sonra da görüş salonuna geçip bir masaya oturdum ve babamın gelmesini bekledim.

Çıplak ampulün aydınlattığı odada masa ve sandalyelerden başka hiçbir şey yoktu. Hemen hemen hepsi benim gibi sevdiklerini bekleyen insanlarla doluydu. Gri duvarlarla gardiyanların asık suratları birbirini tamamlıyordu. Bu salonda renk yoktu, umut yoktu, hayat yoktu...

Birkaç dakika sonra babamı karşımda görünce nabzım hızlandı, dudaklarım şaşkınlıkla aralanıp bedenim titrer-

ken yavaşça ayağa kalktım. Bu gerçekten babamdı ve bir mahkûm olarak karşımda duruyordu.

"Baba!" Hızla koşup boynuna sarıldım.

Göğsü yorgun bir nefesle yükselirken kollarını sıkıca bana doladı. "Seni bir daha asla göremeyeceğimden öyle korktum ki." Ses tonu endişeden boğuk çıkmıştı.

Gözyaşlarımı tutamadım. "Baba seni çok özledim!"

"Ben de güzelim, ben de." Geri çekilip yüzümü ellerinin arasına alıp başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. "Tek bir gün bile aklımdan çıkmadınız." Boş masalardan birine geçip karşılıklı oturduk.

Bakışlarımı üzerinde gezdirdim. "İyi misin, değişmiş görünüyorsun," dedim kaygıyla.

Gerçekten de öyleydi, babam eskiden oldukça kiloluyken şimdi zayıflamıştı. Verdiği kilolardan dolayı yüz hatları belirginleşmiş, göz altları çökmüş, suratı küçülmüştü. Her zaman tıraşlı gezen babam şimdi kirli sakallıydı ve saçları yer yer kırlaşmıştı. Sanki şu kısacık zamanda on yaş yaşlanmış, yorgun bir adama dönmüştü.

Gözleri hüzünlü bakıyordu ama beni neşelendirmek için gülümsedi. "Dert etme beni. Biraz kilo vermek bana çok iyi geldi." Ellerime uzanıp şefkatle tuttu. "Eskiye nazaran daha fit ve yakışıklı görünmüyor muyum, itiraf et bakalım küçükhanım."

Burukça tebessüm ettim. "Sen her zaman benim için en yakışıklısın. Her konuda en iyisisin ve en önemlisi dünyadaki en iyi babasın." Gözyaşlarıma daha fazla hâkim olamadım. "Baba seni çok özledim, çok."

Yine ağlamaya başladığımda babam, "Hey, ağlamak yok.

Tekrar birlikteyiz," deyip bir elini başıma uzatarak saçlarımı okşadı.

Usulca başımı salladım. "Tamam," deyip gözyaşlarımı yatıştırmaya çabaladım. "Neden buradasın baba?" diye sordum merakla.

Babamın herhangi bir suç işlemiş olduğunu düşünmek kalbimi bin bir parçaya bölüyordu.

Gözlerinde kederli bir ifade belirdi. "Büyük bir tuzağa düşürüldüm," dedi. "Sana yemin ederim kızım hakkımdaki suçlamalar asılsız."

Omuzlarım kasıldı. "Hangi suçtan yargılanıyorsun?" diye sordum yavaşça.

"Zimmete para geçirme suçundan buradayım."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Ama kim... Niye... Nasıl böyle bir iftira atar sana?"

Sertçe soluğunu bıraktı. "Anlatacağım." Bir kez daha ellerimi tutup sıkarak sessiz bir yakarışla gözlerimin içine baktı. "Bana güveniyorsun kızım değil mi?"

Hızla onayladım. "Tabii ki baba, böyle bir soruya gerek yok."

Rahatladı ve hikâyesini anlatmaya başladı. "Aylar önce önemli bir projenin başına getirildiğimi biliyorsun, başlarda sürekli şehir dışına çıkmak zorunda kalıyordum ve üzerimde büyük bir sorumluluk vardı. Elimden geldiğince her ayrıntının mükemmel olması için her gün saatlerce çalışıyordum ve tamamen işime odaklanmıştım."

Hiç şaşırmadım, babam hep mükemmeliyetçi bir insan olmuştu. Şöyle bir eskiye dönüp son aylarımızı düşününce iş yoğunluğundan dolayı neredeyse eve uğramadığını hatır-

ladım ya da çok geç saatlerde eve geliyordu. Aynı evde yaşamamıza rağmen doğru düzgün yüzünü bile göremiyordum.

"Bir gün yurtdışına gitmem gerektiği söylendi. Tamam dedim, sonuçta projenin bitmesine çok az kalmıştı ve her şeyin kusursuz işlemesi için ne yapmam gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Hiçbir şeyden haberim yokken havaalanında yakalandım ve karakola götürüldüm. Öyle şaşırmıştım ki neler olduğunu anlamlandıramadan parmaklıklar ardına gönderildim. Sonra davam görüldü, yüklü bir miktar parayı zimmete geçirme suçundan hapse atıldım."

Dehşete kapılarak elimi ağzıma kapattım. "Bu çok korkunç!"

"Karşı çıktım, böyle bir şey yapmadığımı söyleyip durdum, kendimi savunmak için deli gibi uğraştım ama nafileydi. Avukatımla konuşmak imkânsızdı, sanki beni savunmuyor da suçu üstüme yıkmaya çalışıyor gibi pasif davranıyordu. Şimdi bile elim kolum bağlı, seni arayamıyorum, anneni arayamıyorum, kimseye ulaşmama izin verilmiyor. İçerde adeta etrafım sarılmış durumdayım, biri sanki dışarısıyla bağlantımın kopması için uğraşıyor ve bunda başarılı da oluyor."

Midem öfkeyle kasıldı. "Kim olduğuna dair çok güçlü bir tahminim var," dedim kızgınlıkla.

Babamın yüzü şaşkınlıkla doldu. "Kim?" dedi kaşlarını yukarı kaldırarak. "Kim beni haksız yere suçlayıp sonra da sizlerle iletişimime mâni olur ki?"

Gözlerimi kıstım. "Onur Öztürk," diye yanıt verdim kendimden emin halde. "Bu adiliği ondan başkası yapmış olamaz."

Kafası karışmışçasına çenesindeki kaslar seğirdi. "Patro-

num mu?" dedi bu olasılığı tartar gibi. "Ama neden?"

Konuyu değiştirdim. "Annem hapiste olduğunu biliyor mu?"

Yüz hatlarına derin bir üzüntü yerleşti. "Biliyor ancak o da suçlamalara inandı."

Sinirle yumruklarımı sıktım. "Nasıl inanır! Senin sözüne nasıl güvenmez! Tanımıyor mu kaç yıllık kocasını sanki!"

Anlayışla kolumu sıvazladı. "Güzelim sakin ol, annene kızmıyorum ben. Lütfen sen de kızma çünkü onu da bir şekilde kandırmanın yolunu bulmuşlar."

Sözleri karşısında şaşırdım. "Nasıl yani, ne demek onu da kandırmışlar?"

"Annen beni ilk görmeye geldiğinde beni dinledi, zimmete para geçirmediğimi söylediğimde bana inandı. Hatta beni buradan çıkarmak için çabaladı da ancak sonra tavırları değişti."

Kuşkuyla kaşlarımı çattım. "Nasıl yani, neden peki?"

"Bir gün annen beni görmeye geldi, çok sinirliydi. Elinde bazı belgeler vardı, suçumu kanıtlayan banka girişleri gibi kanıtlar. Ağlayarak her birini önüme fırlattı ve şimdi de olanları inkâr edecek misin dedi sonra da açıklama yapmama bile müsaade etmeden çekip gitti." Babam bir an duraklayıp hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. "O sahte belgeleri kim düzenledi inan ki hiçbir fikrim yok ama yemin ederim ben suçsuzum."

"Elbette suçsuzsun baba, böyle bir şey yaptığını katiyen düşünmem. Birileri sana tuzak kurmuş ve biz de bu hain planı bozacağız. Suçsuz olduğunu ispatlamanın bir çaresini bulacağız güven bana, seni asla burada bırakmam. Söz ve-

riyorum."

Yavaşça tebessüm etti. "Ben ne cesur bir kız yetiştirmişim." Gözleri buğulanınca bakışlarını benden kaçırıp harap bir halde başını önüne eğdi. "Keşke annen de senin gibi yanımda olsaydı... Ama o benden nefret ediyor, zimmetime para geçirip yurtdışına kaçmayı planladığımı düşünüyor, neden bilmiyorum ama bu parayla Avrupa'ya kaçıp sizi arkamda bırakacağıma inanmış durumda."

Ben nedenini çok iyi biliyordum. Tüm bunları Onur'un planladığına hayatım pahasına iddiaya girebilirdim.

"Üzülme baba, sana önce iyi bir avukat tutacağız. Bir an önce avukatını değiştirmemiz lazım. Sonrasında avukat bizi doğru şekilde yönlendirecektir, annem de suçsuzluğun kanıtlanınca pişman olacaktır eminim. Tekrar seni dinleyecek, sana güvenecek."

Büyük ihtimalle babamın şu anki avukatı Onur'un adamıydı, aksi halde hangi avukat böyle ciddi bir suçlama karşısında üç maymunu oynardı ki ama bunu babama söylemekten kaçındım, şimdilik bazı detayları -özellikle annemle Onur'un arasındaki ilişkiyi mesela- kendime saklamaya karar verdim. Zira anlatmaya kalksam babam üzüntüden kalp krizi geçirebilirdi.

Buruk bir gülümsemeyle bana baktı. "Teşekkürler kızım, bana inanman ve güvenmen benim açımdan çok önemliydi."

Sıcacık gülümsedim. "Her zaman seni destekleyeceğim konusunda şüphen olmasın baba." O an aklıma gelen soruyu babama yönelttim. "Beni buraya getiren adam kimdi, arkadaşın olduğunu söyledi."

Gülümsemesi genişleyip içten bir hal aldı. "Serdar," dedi

adını söyleyerek. "Aynı koğuştaydık. Daha dün tahliye oldu, hemen sana gelmiş ha." Minnettarlığı gözlerinden okunuyordu. "Ona itimat edebileceğimi biliyordum. Yanılmamışım, dürüst adammış."

"Evet," diyerek onayladım. "İyi birine benziyor."

"Öyledir."

Görüş saatinin bittiğini anons eden sesi duyunca dudaklarımı sarkıtarak babama baktım. "Çok kısa sürmedi mi ya, bunu kabul etmiyorum," diyerek sızlandım.

Babam gülerek ayağa kalktı. "Gel buraya babasının küçük mızmız kızı." Beni kollarına doğru çekerek sıkıca kucakladı. "Seni çok ama çok seviyorum kızım, bunu hiçbir zaman unutma."

"Ben de seni çok seviyorum canım babam." Babamın güven veren kollarında saatlerce kalmak istedim ancak bunun mümkün olmayacağını biliyordum. "Her görüşe mutlaka geleceğim kendini sakın yalnız hissetme."

Geri çekilip alnıma şefkatli bir öpücük kondurdu. "Her zaman bekleyeceğim," deyip son bir kez daha sıkıca sarılıp gözlerinin dolduğunu belli etmemeye çalışarak geldiği kapıdan çıkıp gitti.

Orada durup babam gözden kaybolana kadar arkasından baktım. Göğsümde beliren sancı göğüs kafesimi parçalıyordu adeta. Aniden bastıran yoğun bir üzüntü yüreğimi hüzünle sararken derinlerde bir yerlerde yüzeye çıkan şiddetli öfke içimi yakıp kavurmaya başladı.

Ve öfkemin tek hedefi Onur Öztürk idi.

Acımasızca ailemi dağıtan adam!

Sen beni iyi yapan
her şeyin ta kendisisin!

28

Ben zifiri karanlık geceysem,
sen günüme doğan güneşsin!

Hapishaneden çıktığımda kötü bir ruh haliyle boğuşurken Kağan ya da Cansu'nun yanına gitmek arasında bocaladım. Birilerine içimi dökmeye ihtiyacım vardı. Aslında bir an önce Kağan'la buluşup ona babamın durumunu anlatmak için içimde feci bir istek duyuyordum zira bana yalnızca o yardım edebilirdi. Sonra Kağan'ın beni Cansu'nun evinden alacağını hatırlayınca tercihimi Cansu'dan yana kullandım ve onu da bugün kesinlikle görmem gerektiği için bir taksiye atlayıp Cansu'ya yani şu hayattaki en yakın dostlarımdan birinin evine gitmek üzere yola koyuldum.

Beş-on dakika geçtikten sonra telefonum çaldı. Ekranda Bahadır'ın adını görünce her zaman yaptığım gibi lanet okurcasına yüzümü buruşturdum. Zaten sabahtan beri sık sık arıyor resmen beni taciz ediyordu! Şu anda bu telefona kesinlikle cevap vermek istemiyordum fakat Bahadır'ın ne kadar zorlayıcı ve ısrarcı olduğunu bildiğimden dolayı telefonu açana kadar hiç bıkmadan defalarca arayıp beni rahatsız etmeyi sürdüreceğini tahmin etmek zor değildi!

İsteksizce cevap vermek zorunda kaldım. "Efendim."

"Neden telefonlarımı açmıyorsun?" Öfkeli olmasını beklemiştim ama ses tonu oldukça dingindi.

"Telefon sessizdeydi, aradığını yeni gördüm," dedim yalan söyleyerek.

Kısa bir sessizlik oldu. "Konuşmamız gerek biliyorsun."

Altdudağımı dişledim. "Şimdi Cansu'nun evine gidiyorum Bahadır kapatmam gerekiyor. Ayrıca seninle konuşmaya da pek istekli değilim açıkçası."

Burnundan soludu. "Benden kaçamazsın Buket, konuşacağız. Dün gitmene izin vermiş olmam bugün de aynısı yapacağım anlamına gelmiyor." Sesi bu defa öfkeli çıkmıştı, tam da beklediğim gibi.

Kahretsin! İşte başlıyorduk!

"Tamam, dinliyorum seni," dedim mecburen.

"Telefonda olmaz. Şimdi dışarıdayım, eve geçiyorum. Benim evde buluşalım."

Telaşlandım. "Gelemem," dedim hızlıca. O eve bir daha gitme ya da Bahadır'la yeniden yalnız kalma fikri beni acayip geriyordu.

"Sen gelmezsen ben sana gelirim," dedi tehditkâr bir tavırla. "Bunu ister misin?"

Sıkıntıyla nefesimi bıraktım. "Bahadır... Lütfen... Artık seni görmek istemiyorum."

Sertçe sözümü kesti. "En geç yarım saat içinde bekliyorum. Aksi halde bir dakika dahi düşünmem gerekeni yaparım." Telefonu yüzüme kapadı.

Çaresiz kalmaktan nefret ederek taksinin arka koltuğunda otururken başımı cama çevirdim ve hiç istemesem de

gideceğim istikameti değiştirerek taksiciye Bahadır'ın adresini verdim.

Her zaman olduğu gibi yine beni tehditleriyle korkutarak istediklerini yaptırmaya çalışıyordu ama bu seferki başkaydı. Keşke dün o iki kelimelik itirafı duymayıp öpüşmeyi hiç yaşamamış olsaydık -ki işleri en çok karıştıran nokta da buydu- şu an kendimi daha rahat hissediyor olurdum. Oysa tam tersine acayip huzursuzdum. Yine de ne kadar tedirgin olsam da bu defa onunla son kez konuşmaya gittiğimi kendime hatırlattım. Zira aramızdaki her şeyi tamamen sonlandırmak için hiç bu kadar kararlı olmamıştım.

Bugün Bahadır'ı son kez görecektim, o kadar!

Bundan sonra ne derse desin, beni hangi konuda tehdit ederse etsin karşısında kesinlikle boyun eğen bir Buket göremeyecekti. Şu andan itibaren aramızdaki anlaşmaya güvenmese iyi ederdi! Çünkü bitmişti!

Zile basıp geri çekildim ve tüm dikkatimi kapıya verip açılmasını bekledim.

Nitekim birkaç saniye sonra kapı ardına kadar açıldı. "Beni ciddiye almana sevindim," dedi Bahadır kendinden memnun bir tavırla. "Akıllılık etmiş oldun." Yana çekilip içeriye girmemi işaret etti. "Gel."

Kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra salona doğru yürüdü, ben de onu takip ettim.

"Bak Bahadır artık bu işe bir son vermemiz gerek," dedim hemen asıl konuya girme isteğiyle.

"Neden bahsediyorsun?" diye karşılık verdi, ama kurnaz yeşil gözleri bahsettiğim şeyin ne olduğunu çok iyi bildiğini belli ediyordu.

"Tüm bu olanlar işte." Ellerimi iki yana açtım. "İstediğin zaman beni arayamazsın, bir yerlere gelmem için beni tehdit edemezsin ya da beni bir şeyler yapmaya zorlayamazsın. Benden bu kadar. Anlaşmamız iptal! Ben yokum artık."

Koltuklardan birine geçip rahatça oturdu. "Bak sen..." Dudaklarında küçük bir gülücük belirdi. "Sen yokum diyeceksin ve öylece bitecek öyle mi?" Gülerken altdudağını dişlerinin arasına aldı. "Hiç sanmıyorum." Kayıtsızlığı ürkütücüydü.

Karşısına geçtim, sözlerini duymazdan gelerek konuşmaya devam ettim. "Ayrıca dün aramızda geçenleri yaşanmamış kabul ediyorum." Yanaklarım yanarken bakışlarımı ondan kaçırdım. "Sen de öyle yap."

"Ama yaşandı," dedi kelimelerin üstüne basa basa. "Sen bunu inkâr etsen de gerçeği değiştiremeyeceksin." Sözleri kesin çıkmıştı.

Bakışlarımı yeniden ona çevirdim. "Niye güçlük çıkarıyorsun?"

"Nedenini biliyorsun." Onu anlamamı istercesine gözleri içtenlikle yüzümde gezinirken bakışları yumuşadı. "Seni seviyorum." İkinci kez bana beni sevdiğini söylerken yine çok kararlıydı.

Göğsüm daraldı. "Bu sözleri bir kez daha duymak istemiyorum, delilik bu." Bildiği gerçeği dile getirdim. "Başkasına âşık olduğumu biliyorsun."

Aniden ruh hali değişti. "Saçmalık!" Bakışlarındaki hiddet beni yerime çiviledi.

Çenemi yukarı kaldırdım. "Fikrimi asla değiştiremeyeceksin."

"Göreceğiz." Gözlerinden zalim bir bakış geçti.

"Benim sevgilim var, Bahadır!" diye çıkıştım. "Ben Kağan'ı seviyorum."

Dudaklarında yavaşça kötücül bir gülüş belirdi. "Biz birlikte olduğumuzda Kağan'ın bir önemi kalmayacak nasıl olsa."

Sinirle gülerek hızla ayağa kalktım. "Delirdin mi sen, biz diye bir şey asla olamaz."

Gülüşü soldu, yüzündeki karanlık ifadeyle dik dik bana baktı. "Olacak," dedi sakin bir sesle. "Ben ne yapmanı istiyorsam onu yapacaksın."

Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. "Kibrin gerçekten midemi bulandırıyor!"

Bana küçümseyerek bakarken bir kaşını kaldırdı. "Demek öyle ha?" Yavaşça ayağa kalkıp üzerime doğru geldi. "Bir kez daha söylesene," dedi meydan okuyan bir öfkeyle. "Yeniden duymak istiyorum."

Gözlerimi kırpıştırıp geriye doğru bir-iki adım atınca o da üzerime üzerime gelmeye devam etti. Kalbim endişeyle sıkışırken bakışlarımı telaşla etrafta gezdirdim ve eğer bana zarar vermeye kalkarsa kendimi savunmak için bir şeyler arandım.

"Ne o, sustun? Korktun mu yoksa?" diye sordu alaycı bir ifadeyle. "Ama hemen vazgeçip sessiz kalırsan hiç eğlenceli olmaz ki."

Boşuna bir çaba olsa da ona vurmak istercesine yumruklarımı sıktım. "Senden korkmuyorum. Artık beni sindiremeyeceksin. Şantajlarını umursamıyorum." Bir an duraksayıp uygun kelimeler bulmaya gayret ettim. "Zaten bugün Cansu'yla

konuşacağım, anlaşmanın bozulduğunu, bu işi daha fazla sürdüremeyeceğimi söyleyeceğim. Beni anlayıp destekleyecektir bundan eminim."

Gözleri zalimce parladı. "Yanılıyorsun, ben henüz bitti demedim."

"O zaman kendini kandırmaya devam et. Çünkü benim açımdan bitti."

Bir an için gözlerini sımsıkı kapatıp burnundan derin bir nefes aldı, sakin kalmaya çalışıyordu. "Beni sakın karşına alma Buket, üzülürsün." Gözlerini yeniden açtığında ifadesi karanlıktı. "Ya benimle kalıp güvende olursun ya da karşımda durup düşmanım olursun… ve bilirsin ki ben düşmanlarıma hiç acımam."

Birkaç adım daha geriledim. Sırtım duvara değince gidecek başka bir yerimin kalmadığını fark ettikten sonra sesimi bulup kendimi konuşmaya zorladım. "O zaman beni düşmanlarının listesine yazabilirsin. Çünkü asla seninle birlikte olmayacağım," dedim tüm cesaretimi toplayarak.

Dudağının bir kenarı eğlenircesine kıvrıldı. "Biliyor musun yavru kuş, bu sahte cesaret oyunlarından hoşlanıyorum, seni çok daha cazip kılıyor. Beni fena heyecanlandırıyorsun."

"Çünkü kafadan kırık herifin tekisin!" Artık gerçekten midem bulanıyordu.

Üzerime doğru gelip aramızda neredeyse hiç mesafe bırakmayacak şekilde yaklaştı. Yüzünü, yüzüme doğru eğip iki elini birden başımın yanına, duvara yaslayarak gözlerimin içine ısrarla baktı. "Neden benden kaçıyorsun, neden bana teslim olmuyorsun?"

Yutkundum. "Ölmeyi tercih ederim!" Kollarının arasında rahatsızca kıpırdansam da korkumu belli etmemek adına renk vermemeye çalıştım. Oysa çoktan korkumu besleyen adrenalin damarlarımda dolanmaya başlamıştı bile.

"O kadar aptalsın ki." Hem küçümseyerek hem de eğlenerek beni izliyordu. "Beni henüz çok iyi tanımıyorsun, beni kızdıranlar için tek risk ölüm değildir," dedi tehlikeli bir gülümsemeyle.

Yakıcı bir ürperti dolandı damarlarımda. "Bırak beni Bahadır! Konuşmamız bir yere varmıyor ve artık kendimi gerçekten kötü hissetmeye başladım. Lütfen izin ver, gideyim." Ellerimi göğsüne koyarak onu geriye ittim ve kollarının arasından kurtulduğumda rahat bir nefes aldım. Tam kapıya doğru yürümeye başlamıştım ki elimi tutarak beni durdurdu ve önüme geçti.

"Dur." Dudaklarındaki gülümseme, yerini ciddi bir ifadeye bıraktı. "Gitmeni istemiyorum."

Başımı iki yana salladım. "Sözlerinin benim için bir önemi yok... Bak gerçekten bitti, bunu kabullen ve beni bir daha arama." Elimi elinden çektim. "Peşimi bırak, aramızda geçen her şeyi unutalım. İkimiz de kendi yolumuza gidelim."

Bu kez çok sert bir biçimde parmaklarını dirseğime dolayıp sıktı. "Ben vazgeçmem, eğer bir şeyi istersem onu alırım," dedi aniden öfkelenerek. "Senden de vazgeçmeyeceğim."

Kızgınlıkla kaşlarımı çattım. "Cehenneme kadar yolun var o zaman!" Tutuşundan kurtulmak için uğraştım ancak kolumu öyle sıkı tutuyordu ki gücüm hiç etki ediyormuş gibi görünmüyordu.

Saldırgan bir hareketle beni kendine doğru çekip gözlerimin içine baktı. "Şunu kafana sok yavru kuş, benden asla kurtulamayacaksın." Yeşil gözleri hissettiği tutkuyla kararırken bakışları yüzümde dolaştı. "Seni öyle çok istiyorum ki bana kimsenin engel olmasına izin vermem." Ses tonundaki yoğun istek tüylerimi ürpertti.

Yüzümü buruşturdum. "Hastasın sen, gerçekten düzgün düşünemiyorsun. Psikolojin yerinde değil, sağlıklı bir insan böyle konuşmaz."

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Uzun zamandır aklımda yalnızca sen varsın." Arzuyla alev alev yanan bakışlarını dudaklarıma indirdi ve diğer elini de yanağıma koyarak başparmağını altdudağımın çizgisinde usulca gezdirdi.

"Sen kafayı yemişsin!" diye fısıldadım tiksintiyle.

Kaşlarını vahşi bir ifadeyle çattı, elini yanağımdan çekip sıkıca boynumu tuttu ve hareket etmemi engelledi. "Kendine bir iyilik yap yavru kuş, varlığıma alışmaya çalış."

Öfkesi irkilmeme sebep oldu. Kalbim korkudan tekleyip nefes almamı imkânsız kılarken nabzım hızlandı.

"Sen sadece benimsin."

"Hayır..." Korkuyla büyüyen gözlerimle çaresizce suratına baktım.

Başını eğdi, dudaklarını dudaklarıma kenetleyip beni sertçe öpmeye başladı.

Ona engel olmak için çırpındım, ardından da tüm kuvvetimle yüzüne tokat atarak öpüşünden kurtuldum. "Bırak beni!" diye haykırarak öfkemin beslediği bütün kuvvetimle onu ittim. "Beni bir daha öpmeye cüret etme!"

Yüzünü tekrar bana çevirdiğinde dişlerini sıkıyordu, çenesinde seğiren kaslar ve üzerinden yayılan buram buram öfke tüylerimi diken diken etmeye yetti. Bana öyle sert bakıyordu ki bakışları içimi delip geçiyordu adeta.

Derken kapının zili ardı ardına çalmaya başladı. "Kanka biziz kapıyı aç," diye belirten Egemen'in sesini tanıyınca korkum had safhaya ulaştı, endişeyle yutkundum.

Bahadır'la göz göze geldik. "Seninle işim henüz bitmedi." Beni sürükleyerek koltuklardan birine doğru kabaca fırlattı. "Sakın buradan kalkayım deme yoksa canını fena yakarım," diye uyardı sıkılı dişlerinin arasından konuşarak.

Egemen ve Deniz içeri girdiklerinde beni ânında fark ettiler.

"Vay canına Buket, sen de mi buradaydın?" Egemen'in yüzünde oluşan imalı ifadeyle bakışları Bahadır ile benim aramda gidip geldi. "Eğer meşgulseniz daha sonra gelebiliriz."

Bahadır bana olan öfkesini ona yöneltti. "Kes sesini! Niye geldiniz onu söyle."

Pis pis sırıttı. "Pekâlâ dostum sakin ol, kızma hemen." Ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. "Kenan Abi'nin yanından geliyoruz..."

Deniz lafa karışarak cümleyi tamamladı. "Dün akşam tüm mekânları baskına uğramış."

"Kenan Abi acayip sinirliydi, olanlar hiç hoşuna gitmedi. Zararı büyükmüş."

Bahadır kuşkuyla gözlerini kısıp Deniz'e döndü. "Kimin yaptığını öğrenebilmişler mi?"

Egemen konuşup konuşmamaya tereddüt edip göz ucuyla bana baktı. "Hepsi Onur'un emriyle düzenlenmiş."

Aman Allah'ım!

Tahminimde yanılmamıştım, baskının tek sorumlusu bendim ve Onur'a sızdırdığım bilgilerdi! Umarım bu işle ilgim olduğunu düşünmezler diye içimden umut ederken başımı Bahadır'a doğru çevirdim ve gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim. Beni izliyordu!

"Şu son yaptığımız işleri de bozmuşlar."

"İçeride bir köstebek var, kesin." Deniz tembelce omuz silkti. "Yoksa Onur'un nereden haber olacaktı ki?"

Bahadır'ın gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmadığını görünce iyice rahatsız olarak bakışlarımı kaçırdım. Onun dışında her tarafa bakıyordum.

Egemen, Deniz'i onayladı. "Aynen abi, biri bizi fena uyutup içimize sızmış olmalı."

"Ama kim?" Deniz düşünceli hareketlerle çenesini kaşıdı. "Hangi ahmak bizi karşısına almak gibi bir hata yapar ki?"

Egemen genişçe sırıttı. "Eceline susamışın teki olmalı!"

Güçlükle yutkundum. Zihnimde ardı ardına tehlike sinyalleri çalmaya başlayınca korkudan küçülüp koltuğuma gömüldüm ve köstebeğin ben olduğumu anlamamaları için çaresizce görünmez olmayı diledim.

Bir anda kırılan camın şangırtısıyla herkesin dikkati dağıldı. Salonun devasa camı tuzla buz olmuş küçük parçacıklar halinde her tarafa saçılmıştı.

"Bahadır!" diye bir ses öfkeyle gürledi. "Karşıma çık şerefsiz!"

Heyecanla ayağa fırladım. "Kağan!"

Bahadır hemen yanıma gelip beni tekrar sertçe koltuğa

itti. "Adresi sen mi verdin Kağan'a?" diye sordu müthiş bir kızgınlıkla.

Korkuyla sinerken, "Hayır," dedim cılız bir sesle. "Ben kimseye adresini vermedim."

Yüz hatları öfkeyle gerilirken çenesi kasıldı. "Dua et de öyle olsun." Hızlıca Egemen ve Deniz'e döndü. "Siz arkadan dolanın, ben ön kapıdan çıkacağım. Onu hazırlıksız yakalayıp indirelim."

Peşlerinden gitmeye cesaret edemeyip içten içe telaşa kapılırken bahçede büyük bir arbede koptuğunu işittim. Şiddetle üzerime çöken dehşet tüm bedenimi bir anda işgal edince daha fazla duramadım, Kağan için duyduğum endişeyle bahçeye doğru koştum.

Kavga ediyorlardı!

Egemen çoktan ekarte olmuş kanlı burnunu eliyle tutarken yerde acı içinde kıvranıyordu. Deniz'in kaşı yarılmış sol gözü kan içindeydi ancak bu halde bile Kağan'la mücadele etmeye devam ediyordu. Lakin Kağan ani bir hareketle Deniz'i boynundan tutup diziyle bel boşluğuna sert bir hamle yaptı, Deniz acı içinde ulurken hızını alamayan Kağan bir de çenesine güçlü bir yumruk geçirip onu da yere serdi.

Kağan hasarsız şekilde Bahadır'ın karşısına dikildiği anda beni fark etti. "Buket," dedi şaşkın bir kızgınlıkla. "Bu puştun evinde ne işin var senin!?" Sinirden çenesi kasıldı, boynundaki damarlar belirgin bir hal aldı.

"Hiçbir şey düşündüğün gibi değil..." Öne atıldım. "Açıklayabilirim."

Mavi gözleri çelik gibi sertleşirken kaşlarını çattı. "Doğ-

ru düzgün bir nedenin olsa iyi olur!" Hem sinirli hem de hayal kırıklığına uğramışa benziyordu.

Kağan'ın dikkatinin dağıldığını gören Bahadır belinden çıkardığı silahın kabzasıyla Kağan'ın ensesine sertçe vurdu. Kağan dengesini kaybedince de silahını üzerine doğrultarak karşısına geçti.

"Hayır!" Göğsüm yırtılırcasına çığlık attım.

Bahadır nefret dolu gözlerini Kağan'dan ayırmadan, "Aşağıya götürüp bağlayın şu piçi," diye emretti Egemen ve Deniz'e.

Paniğe kapılarak hemen aralarına girdim. "Bahadır dur, ne yapıyorsun?"

"Sen karışma! İçeri gir!"

"Olmaz," dedim panikle. "Lütfen, indir silahını!"

Yardım dilenircesine Deniz ve Egemen'e baktım ama onlar Bahadır'ın Kağan'a silah çekmesini destekler gibi sakin karşılamışlardı.

"Tek bir kelime daha edersen onu gözlerinin önünde öldürürüm." Tepkimi merak edercesine dikkatle yüzüme baktı. "Ciddiyim yaparım."

Kağan'la gözlerimiz buluştu, yüzü ifadesizdi. Gözlerimi ondan ayıramıyordum, bir damla gözyaşım yanağımdan usulca süzüldü. Bahadır'ın eline koz vermemek adına dişlerimi sıkarken onu bu beladan kurtarmak için şimdilik sessiz kalmam gerektiğini kendime hatırlatıp Bahadır'ın dediğini yaptım, sessizliğe gömüldüm.

Kağan'ı evin aşağı katına, bodruma indirdiler ve bir sandalyeye bağladılar. Peşlerinden gidip ağır adımlarla merdi-

venlerden inerken çok ama çok endişeliydim. Kötü anılar bir işgalci misali zihnime doluşurken hafifçe titredim. Bir zamanlar bu lanet olası bodruma beni de zorla getirdiklerini hatırladım, Kağan'ı kuru bir sandalyeye bağladıkları gibi beni de aynı şekilde bağlayıp insafsızca sorgulamışlardı.

Egemen ve Deniz, Kağan'ın iki yanında nöbetçi gibi dikilirken Bahadır karşısına geçip önce iplerin sıkılığını kontrol etti sonra da silahını beline koydu.

"Nasıl buldun adresi?"

Kağan sinir bozucu bir sakinlikle Egemen ve Deniz'i işaret etti. "Şu iki salağı takip ettim."

Deniz, "Siktir lan," diye homurdanırken Egemen sıkıntıyla ensesini ovaladı. "Valla fark etmedik."

Bahadır ikisine de öfkeyle baktı. "Mal mısınız oğlum! Nasıl dikkat etmezsiniz!"

"Ne bilelim abi, görmedik." Deniz afallamış görünüyordu. "Nasıl takip etti bizi anlamadım."

Bahadır ellerini yumruk yapıp gözlerini kapattı. "Sersemler!" Gözlerini tekrar açtığında gözbebeklerinden ateş saçılıyordu. "Sizin ahmaklığınız yüzünden ev ifşa oldu, sikeyim böyle işi!"

Kağan ukala bir gülümsemeyle söze karıştı. "Demek pis işlerini çevirip sonra da ödlek gibi saklandığın evin burası."

Bahadır burnundan soludu. "Kapa çeneni," diye hiddetle bağırırken yumruğunu kaldırıp Kağan'ın şakağına vurdu. "Ölmek istemiyorsan eğer sadece ben izin verdiğimde konuşacaksın!"

Kağan'a doğru koşmak için adım atmıştım ki Kağan'ın

uyaran gözleri beni buldu ve 'Orada kal' dercesine usulca başını iki yana salladı.

Korkuyla elimle ağzımı kapatıp yalnızca onun gördüğünden emin olarak başımı aşağı yukarı salladım.

Bahadır bir kez daha Kağan'ın karşısına dikildi. "Sendin değil mi?" dedi kendinde emin bir tavırla. "Elbette ya... Bizi önceden de takip etmiş olmalısın."

Egemen şaşkın bakışlarla bir Kağan'a bir Bahadır'a baktı. "Kim abi?"

"Köstebek tabii ki!" Bahadır yüzünden okunan tiksintiyle dik dik Kağan'a baktı. "Hakkını vermem gerek. Önce gizli gizli bizi izledin, ardından da öğrendiklerini abin Onur'a gammazladın değil mi piç!"

Kağan alaycı bir tavırla güldü. "Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok." Eğlenerek bir kaşını yukarı kaldırdı. "Ama tebrik ederim hayal dünyan amma genişmiş doğrusu."

Bahadır öfkeyle yine yumruğunu sıktı ve tam Kağan'a vuracaktı ki aceleyle öne atıldım. "Dur yapma!"

Bahadır memnuniyetsizce yüzünü buruşturdu. "Sana karışmamanı söylemiştim!"

Sessiz bir yakarışla merhamet dilendim. "Lütfen Kağan'a zarar verme, yalvarırım sana... Bırak onu gitsin lütfen."

Burnundan alaycı bir homurtu döküldü. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun." Gaddar gözleri üzerimde dolaşırken parmağıyla Kağan'ı işaret etti. "Bu piç kurusu bizimle oyun oynamaması gerektiğini öğrenecek!" Soğuk ve mesafeli bakışlarını benden alıp diğerlerine çevirdi. "Elektrik akımını hazırlayın."

Egemen sapkın bir heyecanla ellerini birbirine sürttü. "İşte bu be! Esas oyun zamanı! En sevdiğim dakikalar başlıyor."

"Ne saçmalıyorsunuz siz," dedim sesimi yükselterek. "Ne elektriği!"

Bahadır gözlerini bürüyen kinle Kağan'a baktı. "İlk dozu almaya hazır mısın? Ne kadar dayanacaksın merak ediyorum." Dudağının kenarında ufak, tekinsiz bir gülümseme oluştu. "Bugün senin için çok zorlu geçecek. Buraya asla gelmemeliydin."

Kağan soğukkanlılığını korudu. "Siktir git!"

Midem ağzıma geldi, korkum panikle karışınca kendimi tutamayarak ikisinin arasına girdim. "Kağan'ı rahat bırakın! O yapmadı tamam mı, Kağan değildi!" Bağırdığımdan dolayı boğazım acıyınca bir an duraksayarak yutkundum. "Sizi ele veren bendim, işinizi ben bozdum!"

Kağan sıkıntıyla iç çekti. "Buket, ne yaptın sen," dedi usulca, kaygılı bir tonla.

Sesinden benim için ne kadar endişelenip korktuğunu okuyabiliyordum ama ona bakmadım, omuzlarımı dikleştirdim ve gözlerimi bir saniye olsun Bahadır'dan ayırmadım. Yaptıklarımın sorumluluğunu üzerime almaya kararlıydım zira benim yüzümden Kağan'a kötü bir şey olursa kendimi asla affetmezdim.

Bahadır önce hafifçe şaşırdı, sonra hemen kendini toparladı, yüz ifadesi aniden sertleşti. Bir süre buz gibi gözlerle beni süzdü. "Demek hain köstebeğimiz sendin," dedi cehennem misali yakıcı bir sesle.

"Evet!" dedim inatla karşısında durmayı sürdürerek. "Ben yaptım, Onur'a bilgileri ben sızdırdım."

Kaşlarını çattı. Yemyeşil gözlerinden öyle ürkütücü bir parıltı geçti ki bütün bedenim ürperdi. "Biliyor musun yavru kuş, başın çok büyük belada." Kolumu sıkıca tutup beni peşinden sürükleyerek merdivenlere doğru hiddetle yürümeye başladı. "Hayatım boyunca kimseye bu kadar sinirlenmemiştim!"

Kağan ânında delirdi. "Nereye götürüyorsun Buket'i!" Tüm gücüyle çabalayarak iplerden kurtulmaya çalıştı. "Çek ellerini onun üzerinden seni şerefsiz!" Öfkesi volkan gibi patlarken elle tutulacak kadar yoğundu. "Eğer onu bırakmazsan seni yaşatmam! Duydun mu beni! Hayatında göreceğin son yüz benim yüzüm olur!"

Bahadır'ın omuzları kasıldı, yürümeyi bırakıp beni sertçe kenara itekledi. "Seninle sonra ilgileneceğim." Yüzü zalimlikle kararırken Kağan'a doğru baktı. "Kimse beni tehdit edemez! Hele ki sen hiç!"

O an vermem gereken bir karar vardı ve ben de Kağan'ı korumak adına içgüdüsel olarak yapmam gerekeni yaptım. Bahadır'ın arkasına atılıp belindeki silahı kaptım.

Bahadır yavaşça bana döndü. "Ne yaptığını sanıyorsun sen!" dedi şaşkın ve vahşi bir tavırla.

Silahı suratına doğrultarak emniyetini açtım. "Ateş etmemi istemiyorsan geri çekil," dedim uyarırcasına.

Gözlerini kıstı. "Beni vuracak mısın?" Ses tonunda bir dizi duygu gizliydi ama en baskın olanları ihanete uğramışlığın sebep olduğu şaşkınlık ve hayal kırıklığının neden olduğu hüsran idi.

Hiç kıpırdamadan durdum. "Beni buna mecbur bırakırsan eğer evet," dedim kesin bir dille. "Söz konusu Kağan ise gözümü dahi kırpmam."

"Demek öyle." Yeşil gözleri, gözlerimi delip geçerken buz kristalleri gibi soğudu, bakışları donuk bir hal aldı.

Deniz tükürürcesine, "Seni sürtük!" deyip üzerime atlamaya yeltenince tereddüt etmeden bacağına hedef alıp birkaç kez ardı ardına ateş ettim. İlk atışlarım hedefi şaşırmıştı ancak bacağından vurduğum anda acıyla haykırarak yere kapaklandı.

"Size ateş edeceğimi söylemiştim, beni dinlemeliydiniz," deyip silahımı bu defa şoktan gözleri iri iri açılmış Egemen'e çevirdim. "Deniz'le aynı akıbete uğramak istemiyorsan ipleri çözmeye başla." Şakam olmadığını öğrenen Egemen hemen ipleri çözmeye başladı.

Kağan kaşlarını yukarı kaldırarak keyifle beni izlerken bir ıslık çaldı. "Bebeğim şu anki boktan durumumuzu görmezden gelirsek eğer elinde silahla acayip ateşli göründüğünü itiraf edebilirim."

Dudaklarım seğirdi. "İtiraflarını daha sonraya sakla aşkım, şimdi bir an önce şu evden çıkmaya odaklanalım."

"Evet haklısın, bu arada aklıma gelmişken söyleyeyim. Buradan çıkınca kendini uzun bir konuşmaya hazırlasan iyi edersin." İç çekip başını iki yana salladı. "Hiç akıllanmayacaksın değil mi?"

Mahcup bir şekilde burnumu kırıştırdım. "Gerçekten çok üzgünüm..."

"Neden hiç şaşırmadım." Bir kaşını kaldırıp bana kınayan bir bakış attı. "Yine benim haberim olmadan kafana göre tehlikeli sularda takılmışa benziyorsun."

Utanarak dudaklarımı dişledim. "Bu konuyu daha sonra konuşsak nasıl olur?"

"Kesinlikle konuşacağız." Son iplerden de kurtulduğunda ayağa kalktı. "Ama önce etrafımızdaki pislikleri temizleyelim," diye duyurup Egemen'in suratına yumruğunu geçirdi. Ardından hızla yanıma gelip beni kollarının arasına alıp iç geçirerek sıkıca sarıldı. "İyisin değil mi?" Geri çekilip dikkatle yüzüme baktı. "Senin için endişelendim."

Başımı usulca salladım. "İyiyim ama sana bir şey olacak diye çok korktum."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Merak etme, geçti artık." Elime uzanıp silahı kendi eline aldı. "Sana dokunmanın bedelini çok pis ödeteceğim bu herife." Silahı bizi nefretle izleyen Bahadır'a çevirdi.

Bahadır hiç etkilenmedi, ruhsuz ve hissiz bakışlarla karşımızda durmaya devam etti. "Ne duruyorsun, çeksene tetiği," dedi nefret yüklü sesiyle Kağan'ı kışkırtarak.

"Hayır Kağan, yapamazsın!" Avucumu elinin üstüne kapadım. "İndir şu silahı!"

Kağan istifini bozmadı. "Benden kolayca kurtulamayacak," dedi derinden gelen tehditkâr bir sesle. "Yaptığı şerefsizliklerin hesabını verecek."

Elimi yanağına koyarak bana bakmasını sağladım. "Kağan ne olursun bırak, mesele ne olursa olsun hiçbir intikam hayatını mahvetmeye değmez."

Dişlerini sıktı. "Hayatını söküp almak istiyorum bu puştun!"

"Kağan..." Gerginlikten titremeye başladım. "Yalvarırım sana, bırak silahı."

"Yaşamayı hak etmiyor," derken alnı kırıştı.

"Buna biz karar veremeyiz Kağan," dedim açıkça. "Lütfen, beni düşün ve öfkeni bastır, duygularını kontrol edebilirsin, biliyorum."

Alnındaki çizgiler derinleşti. Yüzünden kararsızlık okusam da silahı hâlâ indirmediğini görünce yeniden denedim.

"Unuttun mu sen demek, ben demek. Sana kötü bir şey olursa bana da olur. Bize bunu yapma."

Çenesinde bir kas seğirirken derin bir soluk aldı. "Haklısın," dedi alçak sesle. "Bize bunu yapamam." Sonunda silahı indirdi.

Göğsümdeki gerilim dindi. "İşte böyle."

"Bu puşt için geleceğimizi mahvetmeyeceğim."

"Doğru kararı veriyorsun." Gülümsedim.

"Aklımı çelmeyi başardın," deyip mavi gözlerinden okunan derin bir aşkla yüzüme baktı. "Şimdi gidelim bu lanet yerden."

İçim sıcacık duygularla dolarken rahatladım. "Kesinlikle katılıyorum. Daha ne bekliyoruz ki."

Kağan nazik bir dokunuşla elimi tuttu, temasının verdiği güç ve güvenle el ele merdivenleri ikişer üçer geçerek aceleyle yukarı çıktık ve kendimizi hızlıca dışarı attık.

Aklımda tek bir düşünce vardı, o da bu evden cidden nefret ettiğimdi! O an evi bir darbeyle yıkabilmeyi istedim, mucizevi bir şekilde yok olsun gitsin, yeryüzünden tamamen silinsin istedim! Belki böylece hem dünün hem de bugünün kötü anılarını zihnimden kazıyıp atmak kolay olabilirdi.

Gerildiğimi fark eden Kağan beni göğsüne doğru çekip kolunu belime doladı ve şakağıma kısa bir öpücük kondurdu.

Arabasını hemen bahçenin girişine park ettiğini görünce içimdeki rahatlama hissi arttı. Sonunda gerçekten kurtulduğumuzu hissettim.

Kağan iyiydi, ben iyiydim! Ve birbirimize sahiptik!

Arabaya binmeden önce bahçedeki diğer arabaların lastiklerine kurşun sıkarak peşimizden gelme ihtimallerine karşı kendimizi iyice emniyete aldıktan sonra arabaya atlayıp Bahadır'ın evinden uzaklaştık ve böylece ezeli düşmanımızdan kaçmayı başardık.

İçimdeki gıcık ve bir o kadar da gerçekçi ses, "Bugünlük," diyerek bana acımasız bir hatırlatma yapınca huzursuzca kıpırdandım ancak şimdilik bu seni duymazdan gelmeye karar verdim. Daha sonra bu sorunu düşünmek için çokça vakit bulacağıma emindim. Şimdilik dertleri ertelemek kulağa hoş geliyordu zira bugün yeterince sorunla boğuşmuştuk zaten.

"Olanları en başından anlatmaya ne dersin?" Kağan'ın evine gelmiştik, yani bizim yeni evimize.

Kirpiklerimin altından çekingen gözlerle ona baktım. "Bana çok kızacaksın," dedim utanç içinde. "Ve kızmakta da haklısın ama inan ki her şeyi Cansu'yu korumak için yaptım."

"Biliyorum," dediğinde hayret içinde gözlerimi kırpıştırdım. "Nasıl biliyorsun?" diye sordum.

İç geçirdi. "Ne zaman benden habersiz bir iş çevirsen sonunda öğrenmiyor muyum?"

Yüzümü buruşturdum. "Doğru, bir şekilde öğreniyorsun."

Bana kızan bir bakış atsa da dudaklarında oluşan tebessüme mâni olamadı. "Sen benim başımın belasısın."

Şirinlik yaparak "Tatlı bir baş belası desek biz ona?" dedim masum masum bakarken.

"Öylesin zaten." İçtenlikle gülümsedi.

"Ama anlamıyorum nasıl öğrendin?"

"Seni Cansu'nun evinden almamı istemiştin ya, söylediğin saatte gittim. Cansu senin oraya hiç gelmediğini söyledi, sonra seni defalarca aradım telefonun kapalıydı."

"Şarjım bitmiş olmalı."

"Ben de öyle düşündüm ama Cansu'nun normalden fazla tedirgin davrandığını fark ettim, bu beni kuşkulandırdı. Sonra biraz üstüne gidince sizin şu küçük aptal anlaşmanızdan bahsetti."

"Eyvahlar olsun!" Yerimde rahatsızca kıpırdandım.

"Sonra da her yerde Bahadır'ı aradım, sizi tehdit etmeye son vermesi için gidip onunla konuşacaktım. Lakin hiçbir yerde bulamadım piçi! Gittiğim mekânların birinde Egemen ile Deniz'i görünce peşlerine takıldım ve işte gerisini sen de biliyorsun, Bahadır'ı evinde yakaladım." Bir kaşını kaldırıp bana ukala bir şekilde baktı. "Tabii bonus olarak seni de."

Yanan yüzümü ellerimle kapattım. "Gerçekten çok utanıyorum şu an. Bana feci kızmış olmalısın."

"Hem de çok." Hoşnutsuz bir tavırla başını iki yana salladı. "Bahadır şerefsiziyle anlaşma yaptığınıza inanamıyorum. Aklından ne geçiyordu Buket?"

Ellerimi yüzümden çekip kızaran yanaklarımla ona baktım. "Başka çaremiz yoktu ki, onu susturmanın tek yolu suyuna gitmekti."

"Bana gelebilirdiniz," dedi anlayışlı bir sesle. "Ben size yardım ederdim."

"Elbette ederdin." Beni anlamasını umarak ısrarla gözlerinin içine baktım. "Ama sonra ne olurdu, Bahadır'la şiddetli bir kavganın, sonsuz süren mücadelenin içine girerdiniz. Bunun başına gelmesini istemedim. Ben halledebilirim diye düşündüm."

Gözlerini benimkilerden ayırmadan derince bir nefes çekti içine. "Beni korumak istemeni anlıyorum ancak bazen o kadar aptalca düşünüyorsun ki acayip kızıyorum sana."

"Üzgünüm." Boynumu önüme eğdim. "Sadece kendimce doğru olanı yapmaya çalışıyorum, sevdiklerimi korumak istiyorum."

"Yapma, tek başına hareket etme bebeğim, şunu bil ki ben her zaman seni kurtaracak bir yol bulurum."

Başımı kaldırıp yakışıklı yüzüne baktım ve avucumu yanağına koyup kirli sakallarını hafifçe okşadım. "Ya seni kim kurtaracak?"

Elini elimin üzerine koydu. "Benim için endişelenmene gerek yok."

"Öyle olmuyor işte," dedim yumuşak bir sesle. "Kendimden önce sen geliyorsun benim için."

İçtenlikle gülümsedi. "Gel buraya." Kolunu omzuma attı, beni göğsüne doğru çekti ve başımın üstünü öptü.

Ben de başımı kaldırıp çenesinin altına bir öpücük kondurdum.

"Şimdi asıl mevzuya gelelim," dediğinde omuzlarının gerildiğini fark edince geri çekilip yüzüne baktım. "O soktuğumun evinde ne işin vardı ve şu bozulan iş neyin nesiydi?" diye sordu ciddi bir ses tonuyla.

"İnan her şeyi sonlandırmak için o eve gittim. Anlaşmayı bozduğumu söyleyerek, artık yokum dedim Bahadır'a." Suçlu bir iç çekişin ardından geri kalan tüm detayları anlatmaya başladım. "Bahadır için birkaç defa Kenan Özen diye birine paket teslim ettim."

Kağan burnundan soludu. "İyi halt ettin!" dedi öfkeyle. "O adamın kim olduğunu biliyor musun sen!?"

"Kim?" diye sordum korkuyla.

"Asla bulaşmak istemeyeceğin biri!" Bir anda sinirlenmesi göğsümü sıkıştırdı.

Suçlulukla ezilip büzüldüm. "Dahası da var..." dedim utana sıkıla.

Sinirli bir alayla, "Eminim vardır," dedi aksi aksi.

"Öğrendiğim bazı bilgileri kanıtlarıyla Onur'a gönderdim."

Şaşırmışa benziyordu. "Neden böyle bir şey yaptın?"

"Belki beni Bahadır'dan kurtarır diye düşündüm, bir de annemden uzak durması için ona bir teklifte bulundum ama beni oyuna getirdi. Bana yalan söyledi! Annemden ısrarla ayrılmak istemiyor. Biliyorsun şimdi bir de aynı evde yaşama saçmalığı ortaya çıktı! Her şeyi boşuna yapmışım! Kendimi bir hiç uğruna riske atmışım! Öyle pişmanım ki."

Gözlerini kıstı. "Tamam kendine kızmayı bırak, geçmişte yaşananları değiştiremeyiz artık."

"Onur'dan kurtulamadığım gibi şimdi bir de Bahadır'ı kızdırdım." Kaygılı bir tavırla üzgün üzgün suratına baktım. "İntikam almak isteyecek."

"Siktirsin gitsin puşt!" Sert ifadesi ânında yumuşayıp anlayışlı bir hal aldı. "Karşısında daima beni bulur. Biliyorsun her zaman yanındayım ve hep seninle olacağım."

Dudaklarımda buruk bir tebessüm oluştu. "Seni böyle tehlikeli ve zor durumlara düşürsem bile mi?"

"Bebeğim önümüze zaman zaman birtakım engeller çıkacak." Elime uzanıp usulca sıktı. "Sen bu engelleri aşmaya değersin."

Mutlu bir şekilde güldüm. "Beni hâlâ seviyor olmana sevindim, ben bile kendime acayip sinir olmaya başlamışken," dedim dalga geçerek.

"Sana çok kızdım o ayrı mesele."

Şımarık bir halde kıkırdadım. "Ama beni yine de çok seviyorsun."

"Elbette." Ses tonu aksi mümkün değilmiş gibi çok kesindi.

Çenemi kaldırdım. "Sevgin azıcık bile azalmadı yani, doğru mu anladım," dedim ona takılarak.

Parmaklarının tersiyle çenemi okşarken mavi gözleri tutkuyla parladı. "İmkânsız, bu söz konusu dahi olamaz bebeğim."

Yüzümü, yüzüne doğru yaklaştırdım. "Kanıtla o halde," diye mırıldandım dudaklarına doğru.

Ağır ağır gülümserken eğildi ve dudaklarıma uzun bir öpücük bıraktı.

"Bu yeterli bir cevap oldu mu?" Bir kaşını eğlenen bir tavırla kaldırdı. "Yoksa emin olmak için daha fazlasına mı ihtiyacın var?"

"Daha fazlasına hayır demezdim doğrusu."

Dudaklarımı hafifçe yaladım, bakışları ânında dudaklarıma kaydı ve bir süre orada takılı kaldı. "O zaman bu isteğini hemen yerine getirelim."

Ve beni yeniden kendine çekti, bu kez daha sert ve şiddetli bir arzuyla öpmeye başladı. Bedeniyle bedenimi örtünce geriye kıvrılıp yastıklara doğru uzandım ve vücudumdaki tüm sinirler heyecanla ısınırken kollarımı boynuna dolayıp Kağan'ı yavaşça üzerime çektim. Bana hissettirdikleri çok başkaydı, ufak bir temasıyla dahi dağılıp kendimden geçerek sonsuzluğu tadıyordum. Sanki daha önce hiç tatmadığım kavurucu hisler dört bir yandan işgal ediyordu vücudumu ve ben buna bayılıyordum!

Heyecandan düşünemez hale gelip bütün mantığımı yitirirken daha fazlasını istercesine ensesindeki saçları hafifçe çektim. O da bir kolunu çıplak belimden geçirip yumuşak dokunuşlarla tenimi okşayarak elini sırtıma doğru götürdü, diğer eliyle kalçamı tuttu, yumuşak okşayışlarla aşağı doğru indi ve bacağımı hafifçe kaldırarak dizimi büküp iyice üzerime yerleşti. Ağırlığıyla bedenimi kendine hapsedince ağzımdan ufak bir iniltinin çıkmasına engel olamayarak derin öpücüklerine tutkuyla karşılık vermeyi sürdürdüm. Dudaklarımız bir saniye bile ayrılmıyordu, ikimiz de zar zor nefes alsak da şiddetli bir ihtiyaçla yanarken her şeyi unutup bir süre birbirimizde kaybolduk adeta.

Kağan alnını alnıma yaslayarak usulca konuştu. "Seni öyle çok seviyorum ki tarifi yok bunun." Ses tonundaki duygu yoğunluğu çok fazlaydı.

"Dene," dedim dudaklarına doğru fısıldayarak.

"Ben zifiri karanlık geceysem, sen günüme doğan güneşsin... Simsiyah gökyüzümde parlayan yıldız... Dondurucu kışımda içimi ısıtan sıcak yaz... Karanlığımı aydınlatan saf

ışık…" Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. "Sen beni iyi yapan her şeyin ta kendisisin."

Midemde kelebekler uçuşurken mutlulukla eridim bittim. "Daha önce kimse bana böyle güzel şeyler söylememişti. Teşekkürler."

Gülümserken keyifle gözlerimin içine baktı. "Bence teşekkürü hak eden sensin."

"Neden?" dedim tatlı tatlı gülümseyerek.

Burnunu burnuma sürttü. "Bana hissettirdiğin tüm güzel duygular için."

Ona feci mutlu olduğumu gösteren parlak bir gülücük attım ve dudaklarımızı derin bir öpücükle yeniden birleştirdim.

Kağan içecek bir şeyler almak için mutfağa gittiğinde ben de telefonumu şarj olması için fişe taktım. Belki annem arar ya da bana öyle davrandığından dolayı pişmanlık dolu bir mesaj yazar diye düşünürken telefonumu açtım.

Fakat annemden tek bir mesaj yoktu, sanırım halen beni suçluyor ve kendini haklı görüyordu. İncinmiş bir ruh haliyle gözlerimi kırpıştırdım. Her ne kadar kabul etmekten nefret etsem de annem benden vazgeçerek tercihini Onur'dan yana kullanmışa benziyordu. Gerçek apaçık ortadaydı. Kızına karşılık sevgilisini seçmişti.

Tam telefonu elimden bırakıp ben de Kağan'ın yanına mutfağa gidiyordum ki odada yükselen tanıdık zil sesiyle olduğum yerde kaldım. Telefonum çalıyordu.

Bir umut belki annemdir diye düşünüp hızlıca telefonumu elime aldım ancak ekranda Bahadır'ın ismini görünce

yalnızca öfkelenerek dişlerimi sıktım. "Ne demeye arıyor ki bu şimdi?"

Telefonu açıp açmamakta tereddüt ettiğim sırada arama durdu. Memnun olarak rahat bir nefes almıştım ki telefonum tekrar çalmaya başladı. Bu defa hiç duraksamadan cevap verdim.

"Ne var Bahadır! Ne istiyorsun hâlâ benden!"

"Hatırlıyor musun sana gerçek Bahadır'ı henüz tanımadığını söylemiştim, yakında öteki yüzümle tanışacaksın ve bu hiç hoşuna gitmeyecek."

"Beni korkutmuyorsun." Güçlü bir duruş sergileyerek cesaretimi kırmasına izin vermedim.

"Korkacaksın." Ölümcül sakinliği tedirgin ediciydi. "Sen benim daha neler yapabileceğimi görmedin, ne kadar ileri gidebileceğimi bilmiyorsun."

Ürperdim ama renk vermemek adına sessiz kalmayı tercih ettim.

"Seni bulacağım," diye devam etti sözlerine buz gibi kin akan bir tavırla. "Ve seni bulduğumda ciddi şekilde canını yakacağım."

Feci bir rahatsızlık hissi üzerime baskı yaptığında kuruyan boğazımı ıslatmak için güçlükle yutkundum. "Bitti Bahadır. Beni tehdit etmekten vazgeç."

"Daha bitmedi. Asıl her şey yeni başlıyor." Ses tonundaki soğukluk insanın kanını donduracak cinstendi.

Cesaretimin ayakta tuttuğu savunma duvarım yavaşça çöktü. Midemde hissettiğim huzursuz edici ürperti derinden gelen korkuyla birleşince bedenim istemsizce titredi. Da-

marlarımda dolanan katıksız korku ve çaresizlik tahammül edemeyeceğim seviyeye ulaşınca nabzım her saniye daha da hızlandı ve beni nefes almakta güçlük çektiğim bir noktaya taşıdı.

"Sana küçük bir tavsiye yavru kuş, son günlerini iyi değerlendir."

DEVAM EDECEK...

Mihri Mavi

Ankara'da yaşayan Mihri Mavi,
Gazi Üniversitesi Eğitim
Fakültesi'nden mezun olmuştur.
Şu an yüksek lisans eğitimine
devam etmekte olan yazar,
hobi olarak hikâye yazmaya
başlamış ve internette yayımladığı
"Psikopat Serisi" 80 milyonun
üzerinde okunma başarısı kazanmıştır.

Yazarın kitapları:

Psikopat

Psikopat 2

Psikopat 3

Psikopat 4

Sosyopat Pislik-Karanlık Sırlar

İletişim Bilgileri:
Instagram: Mavimihri
Twitter: MihriMavi

Ve bir gün biri çıkar sen
üzülme diye her şeyi yapar,
yalnızca mutlu olman
için çabalar.

Yalnızca sana ihtiyacım var.

Aşk ne garip bir duygu,
birini koşulsuz sevdirir bize,
bağlanırız o kişiye.
Peki ya bizim için doğru kişi
o değilse?

MİHRİ MAVİ

PSİKOPAT 4

Ben zifiri karanlık geceysem, sen günüme doğan güneşsin!

Buket'le Kağan önlerindeki engelleri aşarak mutlu ve sağlam bir beraberliğe adım atarlar. Artık hiçbir şey eskisi gibi değildir! Kimsenin onları ayırmaya gücünün yetmeyeceğini bir kez daha gösterip sevgilerini ispat ederek aşklarının her şeyin üstesinden geleceğini gösterdiler. Şimdi ise hayatın tadını çıkarma vakti onlar için.

Cansu zor durumda! Ona en yakın arkadaşı Buket yardım edecek ama yaptığı seçimler hiç de doğru değil! Gün geçtikçe büyük bir baskıya maruz kalan Buket seçimlerinin ne denli kritik olduğunu anlayacak ve sevdiklerini kurtarmak için çok daha korkunç kararlar almak zorunda kalacaktır.

Bahadır elinde bulundurduğu kozla büyük bir güç kazanmıştır. Bundan sonrası için felaketler kapıdadır, çünkü kendisinin planları çok tehlikelidir. Bu durumda işlerin içinden çıkılmaz bir hal alması kaçınılmaz olacaktır.

Emre hatalarından dolayı pişmanlık duyarken Cansu'ya kendini affettirmek için uğraşır. Ancak Cansu ona çok öfkeli ve kırgın! Peki ya her iki taraf da birbirlerinden bu kadar uzaklaşmışken Cansu'nun büyük sırrı Emre'yle tekrar birleşmelerine sebep olacak mı?

Diğer taraftan geçmişin gizleri bir bir ortaya dökülüyor, Cansu ve Gazel karşı karşıya geliyor!

Kartlar bir kez daha dağıtılıyor... Oyun herkes için yeniden başlıyor!

THG
0130278
PVR
0130278 PVR

MARTI
/martiyayinlari
ISBN 978 605 032 148 7
9 786050 321487
internetten sipariş: okuoku.com